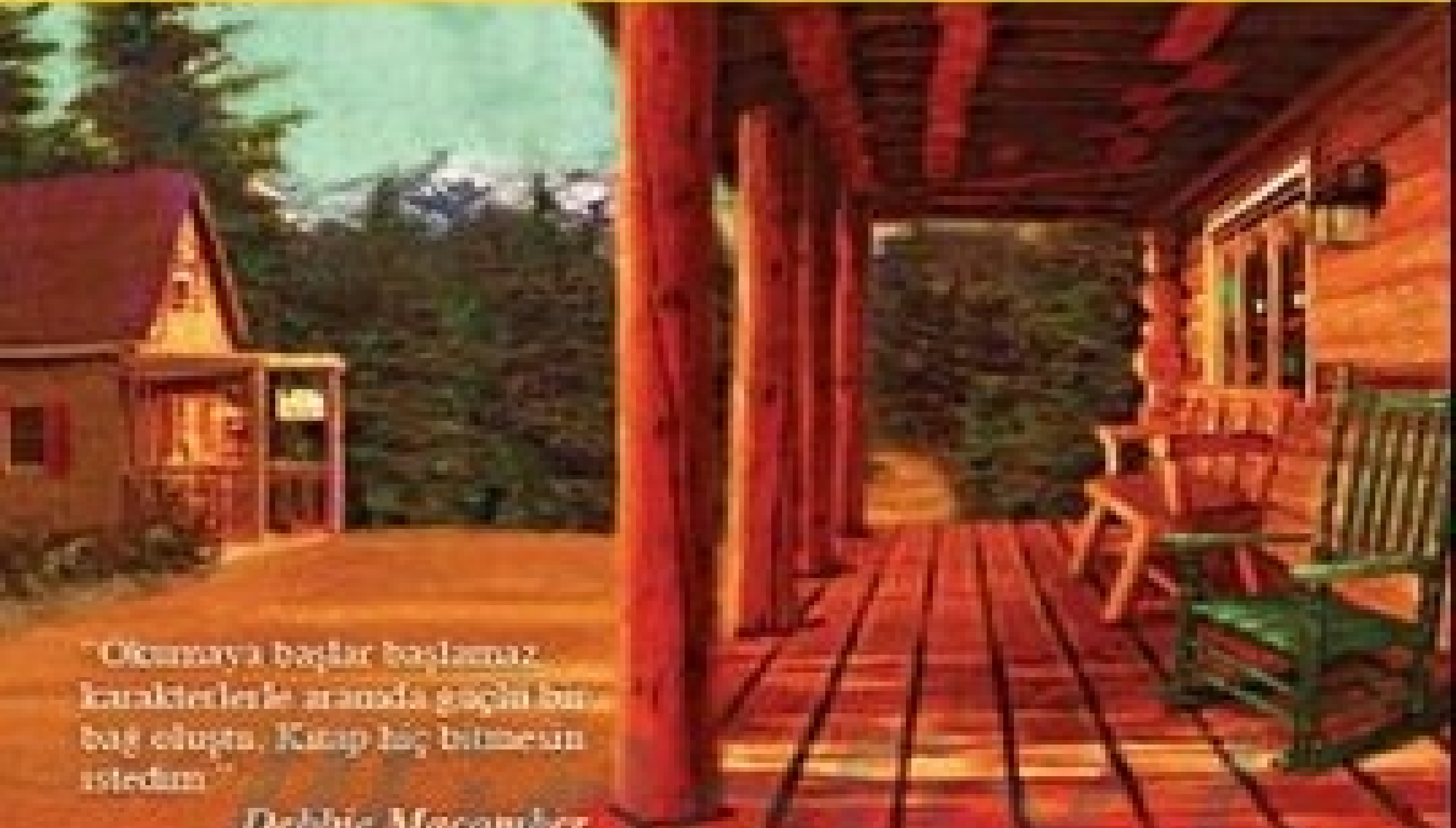
ULUSLARARASI BESTSELLER

ROBYN CARR

VIRGIN RIVER

Aşk Yeniden

epsilon

Aşk Yeniden

Number I of *Virgin River Serisi*

Robyn Carr

Epsilon Yayınları (2014)

Etiketler: Romantik
Romantikttt

Altı yüz nüfuslu Virgin River kasabasında çalışacak bir ebe/uzman hemşire aranıyor. Kaliforniya'nın ulu ağaçları ve ışıl ışıl ırmakları arasında bir fark yaratmak istemez miydiniz? Hem de kulübenize kira ödemeden?

Kısa bir süre önce eşini kaybetmiş olan Melinda Monroe bu ilanı görür ve Virgin River adındaki bu uzak dağ kasabasının, yaşadığı gönül yarasından kaçmak ve çok sevdiği hemşirelik mesleğine yeniden tutkuyla bağlanmak için mükemmel bir yer olabileceğine karar verir. Fakat kasabaya ulaştıktan sonra bir saat içerisinde bütün umutları yıkılır: Vadedilen kulübe çöplükten farksızdır, yollar korkunçtur, kasaba doktoru da yanında bir hemşire istememektedir. Çok büyük bir hata yaptığını fark eden Mel, ertesi sabah kasabadan ayrılmaya karar verir.

Fakat doktorun ön verandasına terk edilen minik bir bebek bütün planlarını değiştirir… eski bir deniz piyadesi olan Jack Sheridan da değişen bu planlarını iyice pekiştirir.

"Okumaya başlar başlamaz karakterlerle aramda güçlü bir bağ oluştu. Kitap hiç bitmesin istedim."

Debbie Macomber

"Arkadaşlık, aşk ve aileler hakkında sıcacık, harika bir kitap. Bayıldım!"

Susan Elizabeth Phillips

Sayfa Sayısı: 392

Baskı Yılı: 2012

Dili: Türkçe
Yayınevi: Epsilon Yayınları

Virgin River

Aşk Yeniden

Birinci Bölüm

Mel gözlerini kısarak önünde uzayan yağmurlu ve karanlık yola baktı. Dar, virajlı, çamurlu ve ağaçlarla çevrili yol karşısında ürpererek, belki de yüzüncü kez, *ben aklımı mı kaçırdım?* diye düşündü. Tam o esnada BMU^sinin sağ arka tekeri yüksek bir sesle yoldan kayarak bankete, çamurun içine saplandı. Araba sarsılarak durdu. Mel gaza bastı ve tekerleğin döndüğünü duydu ama yerinden kıpırdamıyordu.

Bir sonraki düşüncesi, *işte şimdi bittim,* oldu.

Tepe lambasını yakarak cep telefonuna baktı. Bir saat kadar önce otobandan çıkıp dağ yoluna doğru döndüğünde sinyali kaybetmişti. Aslında inanılmaz uzun ağaçlar sinyali önce bozmaya başlayıp, sonra tamamen kestiği sırada kız kardeşi Joey'le oldukça hararetli bir tartışmanın ortasındaydı.

"Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum," diyordu Joey. "Bir noktadan sonra aklın başına gelir diyordum. Bu sana göre değil Mel! Sen küçük kasaba kızı değilsin!"

"Öyle mi? Ama görünüşe göre olmak üzereyim; işi kabul ettim Joey ve olur da fikrimi değiştirip geri dönmeye kalkarım diye her şeyi sattım."

"Mazeret izni alamaz miydin? Ya da ne bileyim küçük bir özel hastaneye geçebilirdin belki? Tekrar düşünsen?"

Mel, "Her şeyin daha farklı olmasına ihtiyacım var," dedi. "Artık savaş meydanlarını andıran hastaneler olmayacak. Yani sadece bir tahmin ama, sanırım burada, ormanın ortasında kokain bağımlısı annelerin doğumlarına o kadar fazla çağrılmam. Kadın bu Virgin River denen yerin sessiz, sakin ve güvenli bir yer olduğunu söyledi."

"Ve ormanın dibinde, en yakın Starbucks'tan yüz milyon kilometre uzakta. Maaşını da artık yumurta, domuz paçası ve-"

"Ve hastalarımın hiçbiri kelepçeli olarak gelmeyecek. Tedavi yaparken başımda dikilen bir ceza infaz memuru olmayacak." Mel derin bir nefes aldı, sonra kendini tutamayarak gülmeye başladı. "Tanrım, domuz paçası mı? O-oh, Joey tekrar ağaçların içine giriyorum. Çekmeyebilir..."

“Görürsün bak. Üzüleceksin. Pişman olacaksın. Bu çok saçma ve çok aceleyle alınmış-”

Sinyal neyse ki tam bu noktada kesilmişti. Ve Joey tamamen haksız değildi; Mel kat ettiği her kilometreyle birlikte kendinden ve kasabaya taşınma kararından şüphe etmeye başlamıştı.

Her virajla birlikte yol daha da daralmış, yağmur biraz daha hızlanmıştı. Saat daha akşam altıydı ama hava çoktan kararmıştı; ağaçlar öyle sık ve uzundu ki akşamüzeri güneşinin son ışıklarını da engelliyorlardı. Elbette kıvrımlı yol boyunca da hiçbir ışık görünmüyordu. Haritaya göre yeni işvereniyle buluşacağı eve yaklaşmış olmalıydı ama çamura saplanmış arabasından çıkıp yürümeye cesaret edemiyordu. Bu ormanda rahatlıkla kaybolabilir ve kendinden bir daha haber alınamayabilirdi.

Bunun yerine elini evrak çantasına daldırarak resimleri çıkardı. Bu işi kabul etmesinin bazı nedenlerini hatırlamaya ihtiyacı vardı. Geniş verandalı ve çatı katı pencereli ahşap evleri, eski tip bir okul binasını, çan kulesi olan kiliseyi, bütün haşmetiyle açmış elma ağaçlarını, orman güllerini ve hatmi çiçeklerini ve elbette üzerinde besi hayvanlarının otladığı geniş çayırları' gösteren küçük, güzel bir kasabanın resimleriydi bunlar. Üstelik bir de Turta ve Kahve dükkânı, Corner Store adlı bir alışveriş merkezi, küçük ve tek odalı bağımsız bir kütüphane vardı. Ayrıca sözleşmeli olduğu bir yıl boyunca ücretsiz olarak kalabileceği şirin küçük bir kulübesi de olacaktı.

Kasaba, Trinity ve Shasta dağ sıralarının üzerine yayılan yüzlerce hektarlık milli orman ve muhteşem servi ağaçlarının eteğine kurulmuştu. Kasabaya adını veren derin, geniş ve uzun Virgin Nehri alabalık, mersinbalığı ve somon balıklarına ev sahipliği yapıyordu. Mel bölgenin resimlerine internetten bakmış ve buranın dünyadaki en güzel yerlerden biri olabileceğini düşünmüştü. Elbette şu anda yağmur, çamur ve karanlıktan başka bir şey göremiyordu.

Los Angeles’tan ayrılmayı düşünmeye başladığında özgeçmişini Hemşirelik Kurumu’na yollamıştı. Virgin River konusunu ilk açan, personelden bir kadındı. Kadının söylediğine göre kasabanın doktoru biraz yaşlanmaya başlamıştı ve yardıma ihtiyacı vardı. Kasabadan Hope McCrea

isimli bir kadın kulübeyi veriyor ve bir senelik maaşı karşılıyordu. İlçe idaresi de dünyanın bu kırsal ve izole noktasında bir uzman hemşire ve ebe olması için en az bir yıllık mali sorumluluk sigortasını ödüyordu. “Bayan McCrca’ye özgeçmişini ve referans mektuplarını gönderdim,” demişti personeldeki kadın “ve seni istiyor. Belki gidip bir baksan iyi olur.”

Mel, Bayan McCrea’nin telefon numarasını almış ve aynı akşam onu aramıştı. Virgin River düşündüğünden de küçük bir yere benziyordu. Bayan McCrea’yle yaptığı yaklaşık bir saatlik telefon görüşmesinden sonra, ertesi sabah L.A.’den ayrılmayı ciddi olarak düşünmeye başlamıştı. Bunların üzerinden daha iki hafta geçmemişti.

Kurumdakilerin ya da Virgin River’dakilerin bilmediği şey ise Mel’in zaten Los Angeles’tan uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğuydu. Gerçekten çok uzaklara gitmeyi istiyordu. Aylardır temiz bir başlangıç, huzur ve sükûnet peşindeydi. En son ne zaman huzurlu bir gece uykusu uyuduğunu hatırlamıyordu. Bütün semtlere yayılmış yüksek suç oranlarıyla büyük şehrin tehlikeleri ve karmaşası Mel’i tüketmeye başlamıştı. Sadece bankaya ya da alışverişe gitmek düşüncesi bile gerilmesine yetiyordu. Adeta her yerde gizli bir tehlike vardı. Çalıştığı üç bin yataklı ve travma merkezli eyalet hastanesinde sık sık saldırı kurbanlarını tedavi ediyordu. Bir de başlarındaki nöbetçilerle yatağa bağlanan ya da acilde polis nezaretinde tedavi gören, takip sırasında yaralanmış suçlular ya da tutuklular vardı. Mel ruhunun geri kalanının da bu şekilde yaralanıp sakatlandığını hissediyordu. Üstelik bu duyguların boş yatağında hissettiği yalnızlıkla ilgisi bile yoktu.

Dostlan bu bilinmeyen küçük kasabaya yerleşme kararından dönmesi için ona resmen yalvarmışlardı. Ama Mel yas grubu terapilerini, bireysel terapiyi denemiş ve son dokuz ayda son on yılda olduğundan daha fazla kiliseye gitmişti; ama hiçbirinin faydası olmuyordu. Düşündüğünde huzur bulduğu tek düşünce insanların kapılarını kilitlemek zorunda olmadığı, tek korkularının sebze bahçesine girecek bir geyik olduğu küçük bir kasabaya kaçma fantezisiydi. Fantezisindeki yer küçük bir cennet bahçesini andırıyordu.

Ama şimdi arabasında oturmuş, kabin lambasının ışığı altında resimlere bakarken ne kadar saçma davrandığını fark edebiliyordu. Bayan McCrea ona yanına sadece dayanıklı kıyafetler -kot pantolon ve çizme- almasını

söylemişti. Ama kendisi ne yapmıştı? Çizmeleri Stuart Weitzmans, Cole Ha-ans veya Frye markaydı; her çift için 450 doları aşan fiyatlar ödemekte bir sakınca görmemişti. Çiftlik ve tarlalarda yürüyüş için seçtiği kotlar Rock & Republics, Joe's, Luckys, 7 For Ali Mankind markalarıydı; fiyatları yüz elli ile iki yüz elli dolar arasında değişiyordu. Kuaföre her gittiğinde kesim ve boya için en az üç yüz dolar ödüyordu. Üniversite ve uzman hemşirelik eğitiminde yıllar boyunca idareli davrandıktan sonra uzman hemşire olduğunda maaşının çok iyi olduğunu görmüş ve birden güzel şeyleri çok sevdiğini keşfetmişti. Gününün çoğunu işte beyaz önlüğü içinde geçiriyor ama önlüğünü çıkardığında iyi görünmeyi seviyordu.

Balık ve geyiklerin çok etkileneceğinden emindi.

Son yarım saatte yoldan sadece eski bir kamyonetin geçtiğini görmüştü. Bayan McCrea onu, bu yolların ne kadar ıssız ve tehlikeli olabileceği konusunda uyarmamıştı. Dik yokuşlu ve keskin virajlarla dolu olan yol, bazı yerlerde iki arabanın yan yana geçmesini neredeyse imkânsız kılacak kadar daralıyordu. Mel karanlık çöktüğünde neredeyse rahatladığını hissetmişti çünkü bu şekilde en azından keskin virajlarda karşıdan gelen arabanın farlarını görebilecekti. Arabası bariyer demirlerinin olmadığı şarampol tarafına değil, tepe yamacındaki bankete savrularak çamura saplanmıştı. Mel olduğu yerde, ormanda kaybolmuş ve ne yapacağını bilemez halde oturuyordu. Derin bir iç geçirerek arkaya döndü ve arka koltuktaki en üst kutudan kalın paltosunu çıkardı. Bayan McCrea'nin kendi evinden buluşacakları kulübeye doğru giderken ya da geri dönerken bu yoldan geçeceğini umuyordu. Aksi halde muhtemelen geceyi arabada geçirecekti. Yanında hâlâ iki elma, biraz kraker ve iki ufak paket peynir kalmıştı. Ama lanet olası diyet kola bitmişti; yani sabahleyin kafein yoksunluğundan başı ağrıyabilir ya da elleri titreyebilirdi.

Starbucks da yoktu. Yolluk işini daha ciddiye alması gerekirdi.

Motoru kapattı ama dar yoldan bir araba geçmesi ihtimaline karşı farları açık bıraktı. Eğer gece boyunca onu kurtaracak kimseyle karşılaşamazsa, muhtemelen sabahleyin akü bitmiş olurdu. Arkasına yaslanarak gözlerim kapadı. Gözlerinin önüne o çok aşina olduğu yüz geldi: Mark. Bazı zamanlar onu bir kez daha görme, onunla birkaç kelime olsun konuşma isteği öyle dayanılmaz oluyordu ki... Acı ve yas bir yana, güvenebileceği,

destek olabileceği, yanında uyanabileceği bir hayat arkadaşına sahip olmayı özlüyordu. Mark'ın yoğun çalışma saatleri konusunda bir tartışma bile şu anda çok çekici geliyordu. Mark ona bir keresinde, "Bu şey," demişti, "aramızdaki bu şey -sen ve ben- sonsuza kadar sürecek."

Sonsuzları sadece dört yıl sürmüştü. Mel daha otuz iki yaşındaydı ve bundan sonra yalnız olacaktı. Mark ölmüştü. Bununla birlikte Mel'in de içinde bir şeyler ölmüştü.

Araba camından gelen yüksek bir sesle kendine geldi. Uyumuş muydu yoksa sadece dalmış mıydı emin değildi. Camdaki sesi çıkaran, büyük bir el fenerinin kıç kısmıydı ve fener yaşlı bir adamın elindeydi. Adamın kaş çatışı öyle sertti ki Mel korktuğu sonun bu olduğunu düşünmeye başladı.

"Küçük hanım," diyordu adam. "Küçük hanım çamura saplanmışsın."

Mel camını açtığı anda dışarıdaki çiyden yüzünün nemlendiğini hissetti. "Şey... biliyorum. Yumuşak bir bankete kayıp saplandım."

Yaşlı adam, "Altındaki hurda yığını buralarda pek işine yaramaz," diye söylendi.

Cidden hurda yığını! Arabası son model, üstü açılabilir bir BMVöydi. Yalnızlığını avutma teşebbüslerinden biri daha işte! "Şey kimse beni bu konuda uyarmamıştı! Ama çok teşekkür, ederim."

Adamın seyrek beyaz saçları kafasına yapışmış, fırçayı andıran beyaz kaşları iyice yukarı kalkmıştı. Ceketi, üzerine düşen yağmur damlalarıyla parlıyor, büyük burnundan aşağı sular damlıyordu.

"Olduğun yerde dur ve sıkı tutun, tamponuna zincir takıp seni çekeceğim. McCrea'nin kulübesine mi gidiyorsun?" Sonuçta istediği de bu değil miydi; herkesin herkesi tanıdığı bir yer. Aslında içinden adamı tamponu çizmemesi için uyarmak geçiyordu ama tek yapabildiği kekelemek oldu.

"E-evet."

"Çok uzak değil. Seni çıkardıktan sonra beni takip et."

Mel, "Teşekkürler," dedi.

Yani bir yatakta yatabilecekti. Ve eğer Bayan McCrea'nin bir kalbi varsa ona yiyecek ve içecek bir şeyler de ikram ederdi. Mel kendini şömine yanan bir kır evinde, çatıya düşen yağmur damlalarının sesi eşliğinde, temiz çarşaflar üzerinde yumuşacık örtülere dolanmış ve rahat bir yatağa gömülmüş olarak hayal etmeye başladı. Güvende. Huzurlu. Nihayet.

Arabası inledi, homurdandı, karşı koydu ama sonunda saplandığı çamurdan kurtularak yola çıktı. Yaşlı adam araba tekrar sert zemine çıkana kadar metrelerce çekmişti onu. Sonra kamyonundan indi ve zinciri çıkarmaya başladı. Zinciri kamyonetinin arkasına fırlattıktan sonra Mel'e onu takip etmesini işaret etti. Mel'in buna bir itirazı yoktu; şayet tekrar çamura saplanacak olursa adam ona yardımcı olacaktı. Kamyonetin hemen arkasında ilerlemeye başladı. Adamın sıçrattığı çamurlardan neredeyse tamamen kapanan görüşü yüzünden sık sık sileceklerini kullanıyordu.

Beş dakikadan az bir süre sonra kamyonet sinyal vermeye başladı. Bir posta kutusunun oradan sağa dönerken Mel de arkasından devam etti. Dönüş yaptıktan sonra ilerledikleri yol kısa ve çukurlarla doluydu ama hemen bitmiş ve bir boşluğa açılmıştı. Kamyonet geldiği yola tekrar çıkabilmek için boşluk alanda geniş bir dönüş yaparken Mel bir... bir ağılın önünde kalakaldı.

Burası küçük ve şirin bir kır evi falan değildi. Küçük bir evdi ve evet ön tarafta bir verandası vardı, ama veranda sadece ön tarafa eğreti biçimde tutturulmuş gibi gözükürken, diğer tarafı kırık dökük ve neredeyse dağılmak üzereydi. Duvarlar yağmurdan ve eskilikten simsiyah görünürken pencerelerden birine kocaman bir mukavva çivilenmişti. Evin dışından ya da içinden herhangi bir ışık gelmiyordu. Bacadan kıvrılarak tüten sıcacık bir duman falan da yoktu...

Resimler hâlâ yan koltukta duruyordu. Mel kornasına basarak hemen arabadan çıktı. Resimleri eline alarak, yün ceketinin kapüşonunu kafasına geçirdi. Kamyonete doğru koştu. Yaşlı adam camını açarak Mel'e bir tahtası eksik birine bakar gibi baktı.

"Buranın McCrea kulübesi olduğundan emin misin?"

"Evet."

Mel elindeki, verandasında sallanan sandalyeler ve çatısından sarkan saksılar içinde rengârenk çiçekler olan güzel kır evinin resimlerini gösterdi. Resimdeki ev güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu.

"Hımm," dedi adam. "Bu evi bu haliyle görmeyeli uzun zaman oldu."

"Bana böyle olduğu söylenmemişti ama. Bayan McCrea bana bir yıllık maaşımın yanı sıra burada kira vermeden oturabileceğimi söylemişti. Kasabanın doktoruna yardımcı olmak üzere işe girdim. Ama bu-?"

"Doktorun yardıma ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Seni işe o almadı değil mi?" diye sordu yaşlı adam.

"Hayır. Bana kasabanın işlerine tek başına yetişemeye-cek kadar yaşlandığı ve başka bir doktora daha ihtiyaç olduğu söylendi. Ama bir yıl kadar ben de yardımcı olabilirmişim." "Ne yaparak peki?"

Mel yağmurun sesini bastırmak için bağırmaya başlamıştı. "Ben uzman hemşireyim. Ve uzman ebeyim."

Duydukları adamı eğlendirmiş gibiydi. "Öyle mi?"

Mel, "Siz doktoru tanıyor musunuz?" diye sordu. "Burada herkes herkesi tanır. Görünüşe göre kararını vermeden önce gelip buraya bir bakman ve doktorla tanışman gerekiyormuş."

Mel suçlu bir tonla, "Evet öyle görünüyor," dedi. "Bir dakika beklerseniz çantamı alayım; beni kurtardığınız için-" Ama adam elini sallayarak onu durdurdu. "Paranı istemiyorum küçük hanım. Buradaki insanların komşuca yardımlar için saçacak parası yoktur. Eee yani," dedi adam muzip bir sesle, saçak saçak beyaz kaşlarından tekini kaldırarak, "McCrea seni iyi kafalamış. Bu ev yıllardır boş." Adam resmen kıkırdadı. "Kira ödemeden ha!"

Evin giriş yolu eski bir arazi aracının farlarıyla aydınlandı. Araç onlara doğru gelirken yaşlı adam, "Seninki de geldi işte," dedi. "İyi şanslar." Sonra güldü. Aslında adam kamyoneti vitese atıp ilerlerken kahkahalar atıyordu.

Mel reşimleri ceketinin içine sokarak yağmurun altında diğer aracın park etmesini bekledi. Aslında verandaya doğru gidip etrafa biraz göz atabilirdi ama cesaret edemiyordu. Arazi aracı yükseltilmiş gibi

gözüküyordu. Devasa teker-lcrı vardı; bu şeyin çamura saplanması mümkün değildi. Oldukça fiyakalı gözükmesine rağmen eski bir model olduğu belliydi. Sürücü, farları eve doğru çevirerek açık bıraktı. Koca arazi aracından ufak tefek yaşlı bir kadın indi. Gür ve canlı beyaz saçları ve yüzüne çok büyük gelen siyah kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Lastik botlar giymişti ve bir yağmurluğa sıkıca sarınmıştı ama boyu kesinlikle 1.50'den uzun olamazdı. Ağzındaki sigarayı çamura doğru fırlattı ve yüzüne tüm dişlerini gösteren bir gülümseme yerleştirdi. Mel'e doğru ilerlemeye başladı. Mel'in telefon konuşmasından hatırladığı gırtlaktan gelen sesiyle neşeli bir tonla, "Hoş geldin!" dedi.

"Hoş mu geldim?" diye yineledi Mel. "Hoş mu geldim?" Ceketinin iç kısmından resimleri çıkartarak kadına doğru salladı. "Buranın resimde gördüğüm şeyle ilgisi yok!"

Bayan McCrea tamamen soğukkanlı bir sesle, "Evet, biraz temizlenip çekidüzen verilse fena olmaz aslında. Dün gelip biraz toz almayı düşündüm ama çok yorgundum."

"Toz almak mı? Bayan McCrea, ev dağılmak üzere! Küçük mükemmel bir kulübe demiştiniz! Eşi benzeri yok demiştiniz!"

"Evet, benim kelimelerim," dedi Bayan McCrea. "Kurumdakiler de bana senin melodrama böyle meyilli olduğunu söylememişlerdi!"

"Bana da sizin hayaller gördüğünüzü söylemediler!" "Pekâlâ, ama bu tarz konuşmalarla bir yere ulaşmamız mümkün değil, değil mi? Yağmurda öylece dikilip ıslanmak mı yoksa içeri girip bir göz atmak mı istersin?"

"Dürüstçe söylemem gerekirse arabama atlayıp arkama bakmadan bu yerden gitmek isterim ama dört çeker bir aracım olmadıkça pek uzağa gidebileceğimi sanmıyorum. Bahsetmeyi unuttuğunuz küçük bir ayrıntı daha!"

Beyaz saçlı enerji yumağı hiçbir yorumda bulunmadan önündeki üç basamağı güçlü adımlarla tırmanarak kulübenin verandasına çıktı. Kapıyı açmak için bir anahtar kullanmak yerine hafif bir omuz attı. Sakin bir tonla, "Yağmurdan şişti de," dedikten sonra içeri girerek gözden kayboldu.

Mel kadını takip etti. Ama verandaya çıktığında Bayan McCrea'nin aksine paldır küldür yürümek yerine ayağını bastığı yerleri önce dikkatle yokluyor, kontrol ediyordu. Verandada tehlikeli bir meyil vardı ama ön kapıya doğru düzeliyor ve sağlamlaşıyordu. Mel tam ön kapıya vardığında içeriden loş bir ışık gelmeye başladı. Işığın hemen ardından, Bayan McCrea'nin tutup silkelemeye başladığı masa örtüsünden bir toz bulutu yükseldi. Mel öksürerek tekrar verandaya çıktı. Öksürüğü geçtiğinde dışarıdaki soğuk ve nemli havadan derin bir nefes alarak tekrar içeri girdi.

Mekândaki pisliğe rağmen Bayan McCrea etrafı düzeltmeye çalışıyor görünüyordu. Ortaya saçılmış sandalyeleri masaya doğru çekiyor, abajurların üzerindeki tozları üflüyor, çıkıntılı kitap raflarındaki kitapları düzeltiyordu. Mel etrafa yalnızca ne kadar korkunç bir yer olduğu konusunda içini rahatlatmak için bakıyordu çünkü burada kalmasının imkânı yoktu. Çiçekli döşeme kumaşıyla kaplı bir koltuk, aynı takımdan bir berjer ve divan vardı. Ortada sehpa görevi gören eski bir sandık, ahşap ve geniş bir kitaplık vardı. Raflar eksikti. Sadece birkaç adım ötede, oturma odasından bir tezgâhla ayrılan küçücük mutfak görünüyordu. Yemek yapan son insandan beri temizlenmemiş görünüyordu: yani muhtemelen senelerdir. Dolap kapaklarının çoğu gibi buzdolabı ve fırının kapıları da açıktı. Lavabo tencere ve tabaklarla doluydu. Dolaplardaki tozlu tabakları, fincanları ve bardakları görebiliyordu. Hepsi de kullanılamayacak kadar pisti.

Mel bağırmamak için kendini zorlayarak, "Özür dilerim ama bu cidden kabul edilemez bir durum," dedi.

"Hepsi hepsi biraz toz işte."

Mel kendini kaybederek, "Bayan McCrea fırının içinde bir kuş yuvası var!" diye haykırdı.

Bayan McCrea çamurlu botlarıyla mutfağa girerek kapağı açık fırına doğru eğildi ve kuş yuvasını aldı. Ön kapıya doğru giderek yuvayı bahçeye fırlattı. Burnunun üzerine düşen gözlüklerini geriye doğru iterek, Mel'in sabrını sınayan rahat bir ses tonuyla, "Artık kuş yuvası falan kalmadı," dedi.

“Bakın tam anlatamıyorum galiba. O kamyonetteki yaşlı adam beni saplandığım çamur yığınından çıkarmak zorunda kaldı. Bayan McCrea burada kalamam, söz konusu bile olamaz. Ayrıca açlıktan ölmek üzereyim ve yanımda yemek falan yok.” Mel kuru bir sesle güldü. “Evin yerleşmem için uygun ve hazır durumda olduğunu da söylemiştiniz. Ben bunu temiz ve alışverişe çıkana kadar bir iki gün yetecek erzakla dolu olarak algılamıştım. Ama bu-”

“Bir kontrat imzaladın,” dedi Bayan McCrea.

“Siz de öyle,” dedi Mel. “Sanırım buranın uygun ve hazır durumda olduğunu onaylatacak kimseyi bulamazsınız.” Hope başını yukarı çevirdi. “Tavan akmıyor, bu iyi bir şey değil mi?”

“Korkarım yeterince iyi değil.”

“O lanet Chcryl Creighton’ın gelip buraları iyice temizlemesi gerekiyordu ama üç gün üst üste mazeretler uydurup durdu. Sanırım tekrar içmeye başladı. Bak benim cipte bir yatak takımı var, ayrıca seni akşam yemeğine götürebilirim. Sabahleyin her şey daha iyi gözükecek.”

“Bu gece kalabileceğim başka bir yer yok mu? Yatak ve kahvaltı veren bir pansiyon? Ya da bir otoban moteli?”

Hope gülerek, “Pansiyon mu?” dedi. “Burası sana turistik bir yer gibi geliyor mu? Otoyola bir saatlik mesafedeyiz ve dışarıdaki sıradan bir yağmur değil. Ben boş odası olmayan koca bir evde yaşıyorum, ağzına kadar ıvır zıvırla dolu. Sanırım öldüğüm zaman bir kibritlik işi olacak. Kanepenin üzerini açmak bile bütün gecemizi alır.”

“Ama bir şeyler olmalı...”

“Söylediğin şeye en yakın Jo Ellen’ın evi olabilir; garajının üzerinde boş güzel bir odası var. Bazen binlerine kiraya verir. Ama orada kalmak isteyeceğini sanmıyorum. Ele avuca sığmaz bir kocası var. Anlarsın ya! Virgin River’da epey kadından tokat yemişliği vardır; yani sen geceliğinle garajın üst katında, Jo Ellen da derin uykusundayken, kocasının aklına bazı fikirler geleceğinden emin olabilirsin. Elle tacizde bir numaradır.”

Mel, *aman Tanrım*, diye düşündü. Bu kasaba her saniye daha berbat bir hale dönüşüyordu.

“Sana ne yapacağımızı söyleyeyim küçük hanım. Sıcak su ısıtıcısını çalıştıracağım, buzdolabını ve ısıtıcıyı da açacağım, sonra gidip sıcak bir şeyler yiyeceğiz.”

“Turta ve Kahve dükkânında mı?”

“Orası üç sene önce kapandı.”

“Ama bana oranın da resmini gönderdiniz; önümüzdeki yıl boyunca öğlen ve akşam yemeklerimi orada yiyecektim!”

“Ayrıntılar! Tanrım ne kadar kuruntu yapıyorsun.”

“Kuruntu mu!?”

Hope, “Hadi benim cipe atla, ben hemen geliyorum,” diye talimat verdi. Sonra Mel’i tamamen görmezden gelerek buzdolabına doğru gitti ve eğilerek fişini taktı. Işığının hemen yanmasıyla Bayan McCrea içeri uzanarak soğukluğu ayarladı ve kapısını kapadı. Buzdolabının motoru yanmaya başlamak üzereymiş gibi boğuk bir ses çıkararak çalışmaya başladı.

Mel kendine söylendiği gibi cipe doğru gitti. Ama yerden o kadar yüksekti ki koltuğa tutunarak içeri tırmanırken buldu kendini. Yine de aracın içinde kendini, ev sahibesinin bir gazlı su ısıtıcısını yakacağı kulübeden daha güvende hissediyordu. Aklından bir an ısıtıcının patladığı geçti. Kulübe havaya uçar ve burayla ilişkisi kesiliverirdi.

Yolcu koltuğuna yerleştiğinde dönerek arka koltuğa baktı. Cipin arkası yastıklar, battaniyeler ve kutularla doluydu. Dağılmak üzere olan kulübe için eşyalar olmalı, diye düşündü. Neyse, eğer buradan bu gece ayrılamıyorsa, arabasında da yatabilirdi. O kadar battaniyenin altında en azından soğuktan donmayacağı kesindi. Ama günün ilk ışıklarıyla...

Birkaç dakika sonra Bayan McCrea kulübeden çıkarak kapıyı kapadı. Kilitlemedi. Mel yaşlı kadının cipe binişindeki senlikten etkilenmişti. Ayağını basamağa koyduktan sonra tek eliyle kapı kolunu, diğeriyle koltuğu tutarak kendini yukarı çekiverdi. Koltuğunda epey geniş bir minder vardı ve pedallara ulaşabilmesi için koltuk epey öne çekilmişti. Tek kelime etmeden aracı vitese geçirdi ve dar giriş yolundan ustaca geri geri giderek yola çıktı.

“İki hafta önce konuştuğumuzda epey dayanıklı bir kadın olduğunu söylemiştin,” diye hatırlattı Bayan McCrea.

“Evet, öyleyim. Son iki senedir üç bin yataklı eyalet hastanesinin kadın kanadından sorumluyum. Çok zorlu vakalarımız ve umutsuz hastalarımız oluyordu ve kendi adıma konuşmam gerekirse çok da iyi bir iş çıkarıyordum. Ondan önce de L.A. Merkez Hastanesi’nin acilinde çalıştım. Herkes ne kadar zorlu bir yer olduğunu bilir. Ben dayanıklı derken tıbbi olarak sorduğunuzu sanmıştım. Tecrübeli bir dağ kadını olmam gerektiğini düşünmemiştim.”

“Tanrım, çenen epey sağlam. Biraz yemek yiyince kendini daha iyi hissedersin.”

Mel, “Umarım,” diye cevapladı. Ama içinden, *burada kalamam,* diye düşünüyordu. *Bu tamamen çılgınlıkmış, kabul ediyorum ve buradan hemen defolup gidiyorum.* Tek korktuğu şey Joey’e karşı bunu kabul etmekti.

Yol boyunca konuşmadılar. Mel’in zaten söylemek istediği pek bir şey yoktu. Ayrıca Bayan McCrea’nin kocaman cipi sık ağaçlı yolda, sağanak yağmurun altında, keskin virajlardan kolayca, hızlı ve yumuşak bir şekilde sürmesinden çok etkilenmişti.

Buraya taşınmasının acıdan, yalnızlıktan ve korkudan biraz uzaklaşmaya yarayacağını düşünmüştü. Suçun faili ya da kurbanı olan hastalardan, imkânı ya da umudu olmayan yürek burkucu ölçüde fakir hastaların sebep olduğu stresten kurtulacağını düşünmüştü. Bu küçük şirin kasabanın resimlerini gördüğünde, insanlara gerçekten yardım edebileceği sıcak bir yuva gelmişti gözlerinin önüne. Kendini al yanaklı kasabalı hastalarının minnettar bakışları ve teşekkürleri karşısında canlandırmıştı. Can sıkıcı kişisel sorunları yumuşatma konusunda en etkili şey, anlamlı bir işe sahip olmaktı. Üstelik şehrin kirliliğinden ve trafiğinden de kurtulup, ormanın el değmemiş güzellikte doğasına dönüş yapmak da cabası olacaktı. Ama doğanın bu kadar göbeğine düşmeyi beklemiyordu.

Virgin River kasabasında çoğu sigortasız olan kadınların doğumlarını yaptırmak Mel için anlaşmanın en can alıcı noktası olmuştu. Uzman hemşirelik de hoşuna gidiyordu ama asıl sevdiği şey ebelikti.

Artık Mel’in tek ailesi Joey’di ve kız kardeşi gelip Colorado Springs’te kendisi, kocası Bili ve üç çocuğuyla birlikte yaşamasını istiyordu. Ama Mel her ne kadar Colorado Springs çok daha küçük olsa da bir şehri bırakıp bir diğerine yerleşmenin pek anlamlı olmayacağını düşünmüştü. Ama şimdi alternatifleri azaldığından Colorado Springs’te çalışmak bile daha cazip gözükmeye başlamıştı.

Kasaba gibi görünen bir yerden geçerlerken Mel yüzünü buruşturdu. “Kasaba burası mı yani? Çünkü buranın da bana gönderdiğin resimlerle ilgisi yok.”

Bayan McCrea, “Virgin River,” dedi. “Burası işte. Emin ol gün ışığında çok daha iyi görünüyor. Lanet olsun bu yağmur epey fena. Mart ayı çok kötü geçer burada. Bak şuradaki doktorun evi, geldiklerinde hastalarına orada bakar. Epey ev ziyaretlerinde de bulunur. Şu taraf kütüphane,” diye işaret etti. “Sah günleri açıktır.” Hoş görünüşlü bir kilisenin önünden geçtiler. Bazı yerlerine derme çatma tahtalar çakılmıştı ama Mel en azından binayı resimlerden tanıdı. Sonra köşedeki dükkânı gördü. Resimlerdekinden çok daha eski ve yıpranmış görünüyordu. Dükkân sahibi iş günü sonunda kapıyı kilitliyordu. Sokakta ışıkları yanan bir düzine kadar ev vardı; hepsi küçük ve eskiydi. Mel “Okul binası nerede?” diye sordu.

Bayan McCrea, “Ne okul binası?” diye sordu.

“Kuruma gönderdiğiniz resimdeki okul binası!”

“Hımm. Nereden bulmuşum acaba, hiçbir fikrim yok. Okulumuz yok. Henüz.”

Mel, “Tanrım,” diye inledi.

Cadde genişti ama karanlık ve boştu; sokak lambası yoktu. Yaşlı kadın muhtemelen eski fotoğraf albümünü karıştırıp bulmuştu resimleri. Ya da gidip başka bir kasabanın resimlerini çekmişti.

Bayan McCrea doktorun evinin olduğu caddenin karşı tarafına, geniş bir bahçesi ve verandası olan büyük bir kır evinin önüne park etti. Ama Mel penceredeki ışıklı *Açık* tabelasını görünce buranın bar ya da kafe tarzı bir yer olduğunu anladı. Bayan McCrea, “Hadi bakalım,” dedi. “Karnını doyuralım da keyfin biraz yerine gelsin.”

Mel kibar olmaya özen göstererek, “Teşekkür ederim,” dedi. Açlıktan kıvranıyordu ve yemek fırsatını elinden kaçıracak bir tavır sergilemekten çekiniyordu. Ama midesine sıcak bir şeyler gireceği konusunda pek iyimser de değildi. Saatine baktı. Yedi olmuştu. Bayan McCrea içeri girmeden önce verandada yağmurluğunu silkeledi ama Mel’in üzerinde yağmurluk yoktu. Şemsiyesi de yoktu. Ceketi sırılsıklam olmuştu ve ıslak koyun gibi kokuyordu.

İçeri girdiklerinde Mel keyifli bir şaşkınlık yaşadı. Ahşap mekân, büyük taş bir şöminenin ateşinde loş bir ortamdı. Cilalı ahşap döşemeler pırıl pırıldı ve çok leziz bir şey kokuyordu. Uzun bir barın arkasındaki sıra sıra raflarda içki şişeleri diziliydi ve rafların üzerinde ahşap bir panele monte edilmiş devasa bir balık vardı. Diğer bir duvarda, duvarın yarısını kaplayacak kadar geniş bir ayı postu vardı. Kapının üzerinde ise bir geyik kafası vardı. *Vay canına! Bir ava mekânı mı?* Mekânda üzerinde örtü olmayan bir düzine kadar masa vardı. Barda ise tek bir müşteri oturuyordu; kendini saplandığı çamurdan çıkaran yaşlı adam içkisinin başında iki büklümdü.

Barın arka tarafında ekose gömlekli uzun boylu bir adam kollarını sıvamış elindeki havluyla bir bardağı kuruluyordu. Kahverengi saçları kısacık kesilmiş adam otuzlu yaşlarının sonunda görünüyordu. Mel ve Bayan McCrea içeri girerlerken adam selamlama olarak kaşlarım ve çenesini kaldırmıştı. Sonra dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

Hope Mc Crea ateşin yanında bir masayı işaret ederek, “Şöyle otur,” dedi. “Sana bir şeyler getireyim.”

Mel üzerindeki ceketi çıkararak kuruması için sandalyesinin arkasına astı. Buz gibi olmuş ellerini alevlerin önünde iyice birbirine sürterek kendini ısıtmaya başladı. Açıkçası burası beklediğinden daha iyi bir mekândı; rahat, temiz ve hoş bir ortam, yanan bir ateş ve ocakta hazır yemek. Tüm o ölü hayvanlar olmasa da olurdu ama sonuçta burası bir av kasa-basıydı.

“Al bakalım.” Yaşlı kadın amber renkli bir içecekle dolu küçük bir bardağı eline tutuşturdu. “Bu seni biraz ısıtır. Jack’in ocakta etli yahnisi varmış. Isıtıcıda da biraz ekmeği. Seni kendine getireceğiz.”

Mel, “Bu nedir?” diye sordu.

“Brendi. İçebilecek misin?”

Mel, “Şaka mı yapıyorsun?” diyerek kocaman minnettar bir yudum aldı ve içkinin boş midesine inerken geçtiği yerleri yahşim hissetti. Bir süre gözlerini sıkıca kapatarak, beklemediği kadar kaliteli içkinin tadına varmaya çalıştı. Arkasını dönerek bara baktı ama barmen ortadan kaybolmuştu. “Şu adam,” diyebildi en sonunda, bardaki tek müşteriyi işaret ederek. “Barda oturan şu adam beni saplandığım yerden çıkardı.”

Hope, “Doktor Mullins,” diye açıkladı. “Eğer ateşin başından ayrılabilecek kadar kendine geldiysen hemen tanıştı-rabilırim sizi.”

“Ne gerek var ki?” diye sordu Mel. “Sana söyledim ya, burada kalmıyorum.”

Yaşlı kadın bezgin bir tavırla, “Öyle olsun,” dedi. “O zaman merhaba ve hoşça kah birlikte söylersin. Hadi gel bakalım.” Arkasını dönerek yaşlı doktora doğru ilerledi. Mel yorgun bir tavırla derin bir nefes alarak kadının peşinden gitti.

“Selam doktor, adını önceki karşılaşmanızda öğrenme-diysen eğer, bu hanım Melinda Monroe. Bayan Monroe bu da Doktor Mullins.”

Yaşlı adam içkisinin başından doğrularak hafif bulanık gözlerini Mel’e çevirerek başını salladı ama romatizmalı ellerini bardağından hiç ayırmadı. Başını bir kere daha hafifçe salladı.

Mel, “Tekrar teşekkürler,” dedi. “Beni kurtardığınız için.”

Yaşlı doktor başını bir kere daha sallayarak içkisine döndü.

Cana yakın küçük kasaba atmosferi buraya kadarmış, diye düşündü Mel. Bu sırada Bayan McCrea geri dönmüş, şömineye doğru ilerliyordu. Tekrar masaya oturdu.

Mel doktora biraz daha yaklaşarak, “Affedersiniz,” dedi. Doktor bakışlarını ona doğru çevirdi ama dağınık beyaz kaşları su götürmez bir somurtkanlıkla çatılmış halde kadehin üzerinden ona bakıyordu. Benekli kafa derisinin üzerindeki beyaz saçları öyle seyrekti ki kaşlarındaki kıllar kafasındaki-lerden daha gür görünüyordu. “Sizinle tanıştığıma

memnun oldum. Yalnız bilmek istiyorum, kendinize bir yardımcı istemiş miydiniz?" Yaşlı adam Mel'e bakmaya devam ediyordu. "İstemediniz mi? Hangisi?"

Doktor homurdanarak, "Pek yardıma ihtiyacım yok," dedi. "Ama o yaşlı kadın yıllardır benim yerime bir doktor bulmaya çalışır zaten. Kafasına koymuş bir kere."

Mel cesaretini toplayarak, "Peki neden?" diye sordu.

"Bilemem." Doktor tekrar kadehine bakmaya başladı. "Benden hoşlanmadığı için olabilir sanırım. Ben de ondan hiç hoşlanmadığım için bunda bir sorun yok."

Barmen -ve muhtemelen mekân sahibi- üzerinde buharları tüten bir kâseyle arka taraftaki kapıdan çıktı. Ama Mel'in yaşlı doktorla konuştuğunu görünce barın diğer ucunda duraksadı.

Mel, "Neyse, endişelenmene gerek yok dostum," dedi.

"Ben kalmıyorum zaten. Konu bana çok yanlış aksettirilmiş. Yağmur dursun, sabah ilk iş ayrılıyorum buradan."

Doktor Mel'e hâlâ bakmadan, "Zaman kaybetmiş oldun değil mi?" diye sordu.

"Öyle görünüyor. Bana ayrılan yerin anlatıldığı gibi olmaması bir tarafa, senin hemşire ya da ebeye ihtiyacın olmamasına ne demeli?"

Doktor, "Haklısın," dedi.

Mel iç geçirdi. *Umarım Colorado'da düzgün bir iş bulabilirim,* diye düşünmeye başlamıştı.

Bu sırada genç bir adam, daha doğrusu bir delikanlı mutfaktan çıkarak elindeki kadeh dolu tel rafı barın üzerine koydu. Kısa tıraşlı kahverengi saçları, ekose gömleği ve kot pantolonuyla barmenle benzer bir görüntü sergiliyordu. Mel çocuğun güçlü çenesine, biçimli burnuna ve kalın kaşlarına bakarak, *yakışıklı çocuk,* diye düşündü. Delikanlı rafı barın altına koymak için kaldırmıştı ki olduğu yerde kalakaldı ve şaşkın şaşkın Mel'e bakmaya başladı. Bir an için çocuğun gözleri büyümüş ve ağzı açık kalmıştı. Mel başını hafifçe sallayarak ona doğru gülümsedi. Çocuk yavaşça

ağzını topladı ama hâlâ elinde bardaklarla olduğu yerde hareketsiz dikiliyordu.

Mel doktora ve çocuğa arkasını dönerekBayan McCrea'yle oturdukları masaya doğru ilerledi. Barmen de peçete ve çatal bıçakların arasına kâseyi koyduktan sonra beklemeye devam etti. Mel'in sandalyesini tuttu. Oturunca sandalyeyi iterek yerleşmesine yardım etti. Mel adamın yakından daha da yapılı olduğunu fark etti; geniş omuzluydu ve boyu 1.85'ten uzundu. Çok hoş bir ses tonuyla, "Virgin River'daki ilk geceniz için berbat bir hava," dedi.

"Bayan Melinda Monroe, bu Jack Sheridan. Jack, bu küçük hanım da Bayan Monroe."

Mel içinden onları düzeltmek istiyordu; onlara küçük hanım değil de evli olduğunu söylemek istiyordu. Ama bir şey söylemedi çünkü artık bir Bay Monroe, daha doğrusu Doktor Mark Monroe olmadığını açıklamak durumunda kalmak istemiyordu. O yüzden sadece, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Yahniyi önüne çekerken, "Teşekkür ederim," diye ekledi.

Jack, "Hava da işbirliği yaptığında burası harika bir yerdir aslında," dedi.

Mel ona bakmadan, "Eminim öyledir," diye mırıldandı.

Jack, "Bir iki gün içinde görürsünüz," dedi.

Mel yahniden bir kaşık alarak tadına baktı. Jack hafifçe masanın etrafında dönmüş ve karşı tarafa geçmişti. Mel kafasını kaldırarak adama baktı ve şaşkın bir şekilde, "Bu çok lezzetli," dedi.

"Sincap eti."

Mel birden öksürmeye başladı.

Jack gülümseyerek, "Şaka yapıyorum," dedi. "Sığır eti elbette. Taze besiden."

Mel rahatsız bir şekilde hafifçe kıpırdandı. "Espri anlayışımı maruz görün. Çok uzun ve zor bir gün geçirdim."

"Öyle mi?" dedi Jack. "O zaman iyi ki de brendinin mantarını açmışım." Jack barın arkasına doğru ilerlerken Mel kafasını çevirerek

adamın gidişini izledi. Jack hâlâ dikkatle Mel’e bakmakta olan delikanlının yanına giderek ona kısa ve sessizce bir şeyler söyledi. Mel, *oğlu olmalı,* diye düşündü.

Bayan McCrea, “Bu kadar mızmız olmanı anlayamıyorum,” dedi. “Halbuki telefonda konuşurken böyle bir tavrın olduğunu sezmemiştim.” Yaşlı kadın çantasını karıştırarak bir sigara paketi çıkardı. Paketten bir sigara alarak yaktı, gırtlaktan gelen hırıltılı sesinin hikmeti buydu demek.

“İçmek zorunda mısın onu?” diye sordu Mel.

Bayan McCrea derin bir nefes çekerek, “Maalesef evet,” dedi.

Mel başını öfkeyle salladı ama dilini tutmaya karar verdi. Her şey belliydi, akşamı arabasında geçirecekti ve yarın sabah gidiyordu zaten; şikâyet etmeye devam ederek işleri daha da bozmanın bir âlemi yoktu. Hope McCrea zaten şimdiye kadar iletmek istediği mesajı almış olmalıydı. Mel lezzetli yahniyi yiyip, brendisini yudumlamaya başladı. Karnı doymaya başladıkça kendini biraz daha güvende hissetmeye başlamış ve biraz gevşemişti. *İşte,* diye düşünmeye başladı. B*öylesi daha iyi. Bu çöplükte bir gece daha geçirebilirim. Tanrı biliyor ya daha kötülerini de yaşadım.*

Kocası Mark’ın acilde uzun bir gece nöbetinden sonra markete uğramasının üzerinden dokuz ay geçmişti. Mark yalnızca mısır gevreği için biraz süt almak istemişti. Ama karşılaştığı şey göğsüne aldığı ve anında ölümüne sebep olan üç kurşundu. Mel’le birlikte haftada en az üç gün uğradıkları markette bir soyguna denk gelmişti. Ve bu olay Mel'ın sevdiği yaşama son vermişti. Geceyi yağmurun altında arabada geçirmek, yaşadığı kayıpla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Jack, Bayan Monroe’ya ikinci kadeh brendisini doldurdu ama genç kadın ikinci yahni tabağını geri çevirmişti. Mel yemeğini yer, içkisini yudumlar ve sigarasını tüttüren Hope’a ters ters bakarken Jack barın arkasında durmuş onları izliyordu. Hatta bir ara kendi kendine kıkırdadı. Genç kadın cesur bir tipe benziyordu. Ama cesaretinin yanı sıra epeyce de güzel. Narin bir yapı, güzel, ışıl ışıl mavi gözler, küçük kalp biçimli bir ağız ve bir kota sıkıştırılmış muhteşem kalçalar. Kadınlar çıktıklarında Jack, Doktor Mullins’e dönerek, “Çok sağ ol,” dedi. “Kıza biraz daha yakın

davranabilirdin. Bradley'in *golden retriever* ı geçen sonbahar öldüğünden beri etrafta gördüğümüz en güzel şeydi."

Doktor, "Saçmalama," dedi.

Ricky barın arkasından çıkarak Jack'in yanında durdu. "Evet," diye iştahla katıldı. "Tanrım, Doktor! Neyin var senin? Biraz bizi de düşünsen olmaz mıydı?"

Jack gülerek elini delikanlının omzuna attı. "Sakin ol, evlat. O kadın senin klasmanının dışında."

Rick sırıtarak, "Öyle mi?" dedi. "Senin klasmanının da dışında ama!"

Jack gülümseyerek, "İstediğin zaman çıkabilirsin," dedi.

"Bu akşam başka kimse gelmez artık. Yahninin kalanını da eve, büyükannene götür."

"Tamam, teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Rick çıktığında Jack tekrar doktorun yanma gitti. "Biraz yardım kabul etsen balığa çıkmak için daha çok vaktin kalırdı."

'Yardıma ihtiyacım yok, sağ ol."

Jack gülümseyerek, "Doğru ya unutmuşum," dedi. Doktor, Hope'un yardıma ihtiyacı olduğu konusunda her türlü önerisini inatla reddediyordu. Doktor gerçekten kasabanın en dik başlı ve inatçı adamlarından biriydi. Aynı zamanda yaşlıydı, romatizma sorunu vardı ve her geçen yıl biraz daha yavaşlıyordu.

Doktor, "Bir tane daha doldur," dedi.

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

Yarım olsun en azından. Bu lanet yağmur mahvetti beni. Bütün kemiklerim sızlıyor." Başını kaldırıp Jack'e bakmaya başlamıştı. "Dondurucu yağmurun altında o küçük sürtüğü çamurdan çıkardım."

Jack kadehe viski şişesinden birkaç damla koyarken, "Sürtük olduğunu sanmıyorum," dedi. "O kadar şanslı olma ihtimalim yok." Daha sonra dönerek şişeyi rafa kaldırdı. Jack doktora göz kulak olmayı alışkanlık haline getirmişti, çünkü kontrol etmediğinde adam bazen biraz fazla

kaçırabiliyordu. Doktorun karşıdan karşıya sağ salim geçip evine girdiğinden emin olabilmek için ona eşlik etmek zorunda kalmak istemiyordu bu yağmurda. Yaşlı adamın evinde içki bulundurma-yıp sadece Jack'in mekânında içmesi, alışkanlığını kontrol altında tutmaya yetiyordu.

Jack ona kızamıyordu; sonuçta çok fazla çalışıyordu ve yalnızdı. Huysuz olması da cabası.

"Kıza en azından kalacak sıcak bir yer teklif edebilirdin," dedi Jack. "Hope'un evinde bir yer açması pek mümkün değil."

"Misafirle uğraşmak istemiyorum bir de." Doktor, Jack'i süzmeye başladı. "Sen teklif etmediğine pişmansın galiba?" "Şu anda buralardan kimseye güveneceğini sanmıyorum," dedi Jack. "Ama ufak tefek, tatlı bir şey değil mi?"

Doktor, "Dikkat etmedim," diyerek kadehinden bir yudum daha aldı. "Zaten işi kaldırabilecek kadar güçlü bir tipi yoktu."

Jack güldü. "Hani dikkat etmemiştin?" Ama kendisi dikkat etmişti. 1.60 boylarında, elli beş kilo kadardı. Dalgalı, yumuşak sarı saçları vardı. Islandığı için saçlarının bukleleri iyice belirginleşmişti. Bir an hüzünlüyken anında pırıl pırıl bir enerjiyle parlayabilen gözleri vardı. Genç kadın pek havasında olmadığını söylerken gözlerinde beliren çakmak çakmak ifade Jack'in çok hoşuna gitmişti. Ve doktorla konuşurken de her şeyi gayet güzel kaldırabileceğini düşündüren bir tavrı vardı. Ama Jack'in en çok etkilendiği şey genç kadının ağzıydı; küçük bir kalp biçimindeki pembe ağzı. Ya da kalçaları.

"Evet," dedi Jack. "Bizi de düşünüp biraz daha cana yakın davranabilirdin. Kızın buradaki manzaraya epey katkısı olurdu."

İkinci Bölüm

Mel ve Bayan McCrea kulübeye döndüklerinde içerisi ısınmıştı. Ama elbette daha temiz değildi. Mel pislik karşısında ürperdiğinde Bayan McCrea, “Gerçekten seninle konuşurken bu kadar kuruntulu ve titiz olduğunu fark etmemiştim,” dedi.

“Aslına bakarsanız hiç de öyle değilim. Benim geldiğim hastane kadar büyük bir hastanenin doğum bölümü hiç de göz kamaştırıcı bir yer değildir.” Mel gerçekten de o kaotik hatta bazen korkunç ortamda kendini, bu çok daha basit yer-dekinden daha fazla kontrol sahibi hissettiğini fark ederek şaşırdı. Canını asıl sıkan şeyin ev konusundaki yanıltma ve çarpıtmalar olduğuna karar verdi. Hastanedeki ve doğum servisindeki işler ne kadar çetrefilli olursa olsun her zaman akşam geri döneceği rahat ve temiz bir evi olmuştu.

Hope giderken ona yastık, battaniye, yorgan ve havlular bıraktı. Mel de pisliğe kafa tutmanın soğuğa kafa tutmaktan daha mantıklı olduğuna karar verdi. Arabasından sadece bir valizini getirerek üzerine bir eşofman takımı ve kalın çoraplar giydi. Eski tozlu kanepeyi de bir yatağa çevirdi. Lekeli ve yer yer çöküntü yapmış olan asıl yatak, üzerinde yatılmayacak kadar korkutucu görünüyordu.

Mel battaniyelere bir dürüm misali sarınarak, küf kokulu yumuşak minderlere gömüldü. Olur da geceleyin kalkması gerekir diye banyo kapısını hafif aralık ve ışığını açık bırakmıştı. Ama neyse ki uzun yolculuğu, yaşadığı hayal kırıklığının stresi ve brendıler sayesinde, kaygılar ve kâbuslarla bölünmeyen, deliksiz bir uykuya daldı. Çatıya usul usul damlayan yağmur damlaları onu uyutmaya çalışan bir ninni gibiydi. Sabahın buğulu ışıklarını yüzünde hissedip de gözlerini açtığında bütün gece hiç hareket etmeden kundağa sarılmış gibi yattığını fark etti. Dinlenmişti. Zihni bomboştu.

Ki bu çok nadir bir şeydi.

Şaşkın bir halde bir süre öylece uzandı. *Evet,* diye düşündü. *Her ne kadar bu şartlar altında mümkünmüş gibi gözükmese de kendimi iyi*

hissediyorum. Sonra Mark'ın yüzü gözlerinin önüne geldi. *Ne bekliyordun ki? Sen kaşındın!*

Yastan kaçmak için gidilebilecek yeterince uzak hiçbir yer yok ki, diye düşündü. *Neden boşuna uğraşıyorsun?*

Bir zamanlar özellikle de sabah ilk uyandığında çok mutlu olduğu günler yaşamıştı. Mel'in garip ve komik bir özelliği vardı: zihninin içindeki müzik. Her sabah, ilk uyandığında radyoda çalıyormuş gibi net bir şarkı olurdu zihninde. Her seferinde farklı bir şarkı olurdu bu. Normalde bir müzik aleti çalamayan hatta müzik kulağı bile olmayan Mel, her sabah farklı bir melodi mırıldanarak uyanırdı. Mel'in kısık sesli mırıltısıyla uyanan Mark dirseği üzerinde yatakta doğrulur, Mel'e doğru uzanarak yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, karısının gözlerinin açılmasını beklerdi. Sonra, "Bu seferki neydi?" diye sorardı.

Mel, '"Begin the Beguine,'" derdi ya da '"Deep Purple."' Ve Mark gülmeye başlardı.

Mark'ın ölümüyle Mel'in zihnindeki müzik kaybolup gitmişti.

Hâlâ battaniyelere sarılı halde doğruldu. Sabah güneşi kulübenin içine dolmuş, etrafını saran pisliği iyice vurguluyordu. Cıvıldayan kuşların sesiyle ayağa kalkarak kulübenin kapısına doğru ilerledi. Kapıyı açtığında pırıl pırıl berrak bir gökyüzüyle karşılaştı. Hâlâ battaniyeye sarılı halde verandaya çıkarak çevreye bakındı: Gün ışığında çok daha uzun görünen çam ağaçları, köknar ve çınarlar kulübenin boyunu on beş yirmi metre geçiyorlardı. Bazıları daha da uzundu. Gece yağan yağmurdan sonra hâlâ yapraklarından sular damlıyordu. Dallardan sarkan yeşil çam kozalakları vardı; kozalaklar öyle büyüktü ki biri kazara kafanıza düşecek olsa rahatlıkla bir beyin sarsıntısına sebep olabilirdi. Ağaçların dibinde gür ve sık çıkmış yemyeşil eğrelti otları vardı. Mel geniş yapraklı, sarkık gövdeli olanlardan dantel gibi incecik ve zarif olanlara kadar uzanan farklı dört tip seçebılmişti. Her şey taptaze ve çok sağlıklı görünüyordu. Ağaçların üzerinde ötüşerek uçan kuşlar vardı. Mel başını kaldırarak yukarı baktığında Los Angeles'ta son on yıldır görmediği kadar mavi bir gökyüzüyle karşılaştı. Pamuğu andıran beyaz bir bulut gökyüzünde aheste aheste ilerliyordu. Birden kanatlan sonuna kadar açılmış bir kartal gördü. Kartal

kısa bir süre yukarıda süzüldükten sonra ağaçların arkasına geçerek gözden kayboldu.

Mel taze bahar havasından derin bir nefes aldı. *Ah,* diye düşündü. Kulübenin, kasabanın ve yaşlı doktorun beklediği gibi çıkmaması kötü olmuştu. Çünkü karşısındaki manzara harikaydı. Doğal. Bozulmamış. Tazeleyici.

Mel bir çatırtı duyarak kaşlarını çattı. Sonra birdenbire verandanın gıcırdayıp duran uç kısmı tamamen çöktü. Tahta zemin ayrılmış, Mel ayaklarının üzerinde bir su birikintisine gömülmüştü! Daha doğrusu derin bir çamur yığınına. Bir an battaniyenin içinde pis, ıslak ve buz gibi bir dürüm şeklinde kalakaldı. “Lanet olsun,” diye hırlayarak, hâlâ sağlam olan diğer alana tırmandı. Ve hızla eve girdi.

Valizini topladı. Her şey buraya kadardı.

En azından yollar artık düzelmişti ve gün ışığında yumuşak bir bankete dalmak ya da uçurumdan aşağı yuvarlanmak gibi bir tehlike yoktu. Kahvaltı bir tarafa en azından bir fincan kahve olmadan çok uzağa gidemeyeceğini düşündü; her ne kadar içinden bir ses gaza basıp kahvesini yolda başka bir kasabada içmesini söylese de arabasını kasabaya doğru sürmeye başladı. Akşamki barın sabah bu saatte açık olmasına pek ihtimal vermiyordu, ama seçenekleri kısıtlı görünüyordu. Doktorun asık suratıyla karşı karşıya gelmek pek cazip bir düşünce olmasa da, bir an yaşlı doktorun kapısını çalıp bir fincan kahve için yalvarabileceğini bile düşündü. Ama doktorun evinde en ufak bir hareket yoktu. Hatta Jack’in barında ya da sokağın karşısındaki dükkânda da herhangi bir hayat emaresi görülmüyordu, ama sağlam bir kafein bağımlısı olduğundan barın kapısına uzandı ve kapı açıldı.

İçerideki şömine yanıyordu. Dün geceden çok daha aydınlık olan bar oldukça hoş gözüküyordu. Geniş, ferah ve rahat bir mekândı; duvardaki hayvanlara rağmen. Mel barın arkasından gelen, tek kulağı küpeli, kel kafalı, iriyarı adamı görünce afalladı. Adamın üzerinde geniş göğsünün üstünde iyice gerilmiş dar siyah bir tişört vardı. Tişörtün kolunun altından büyük mavi bir dövmenin bir kısmı görünüyordu. Mel adamın devasa ebatlarından ürkmemiş olsaydı bile yüzündeki ifadeden kesinlikle ürkerdi.

Adam koyu renk kaim kaşlarını çatarak ellerini barın üstüne koydu. “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

“Şey... Kahve?”

Adam dönerek bir fincan çıkardı ve barın üzerine koydu. Dönerek demliği aldı ve fincanı doldurmaya başladı. Mel dolan fincanı alıp masalardan birine kaçmayı düşündü ama adamın bakışlarından gerçekten korktuğu için dikkat çekici bir hareket yapmaktan kaçındı. O yüzden bara doğru ilerleyerek uzun taburelerden birine, kahvesinin başına oturdu. Uysal bir tonla, “Teşekkürler,” dedi.

Adam başını sallamakla yetindi ve bardan biraz geri çekilerek arkasındaki tezgâha yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir gece kulübü fedaisini ya da koruma görevlisini andırıyordu.

Sıcak,'zengin aromalı kahveden bir yudum aldı. Canlandırıcı bir fincan kahve yaşamdan aldığı birçok keyfin önüne geçiyordu. “Tanrım! Harika.” Ama iriyarı adamdan hiçbir yorum gelmedi. *İyi,* diye düşündü Mel. *Zaten ben de konuşma havamda değilim.*

Tuhaf bir şekilde rahat ve keyifli geçen birkaç dakikadan sonra barın kapısı açıldı ve Jack içeri girdi. Kollan odunla doluydu. Jack, Mel’i görünce biçimli ve bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Mavi kot gömleğinin altından odunların ağırlığıyla şişen pazıları görünüyordu. Belinin inceliği omuzlarının genişliğiyle iyice vurgulanıyordu. Gömleğinin açık yakasından açık kahverengi göğüs kılları görünüyordu. Sinekkaydı tıraşlı yüzü bir önceki geceki kirli sakallı yüzü kadar çekiciydi.

“Hey! Günaydın,” dedi Jack. Odunları şöminenin önüne götürerek dizmeye başladı. Mel elinde olmadan genç adamın geniş ve kaslı sırtını, mükemmel kalçalarını fark etti. Bu civardaki erkekler kasaba yaşamının çetin şartlarında ister istemez kondisyonlarını yüksek tutuyor olmalıydılar.

Barın arkasındaki iriyarı kel adam fincanı tazelemek için demliğe uzanıyordu ki Jack, “Tamam Peder,” dedi. “Ben hallederim.”

Jack barın arkasına geçerken, “Peder” mutfak kapısından geçerek gözden kayboldu. Mel’in kahvesini Jack tazeledi.

Mel fısıldayarak, “Peder mi?” diye sordu.

Jack gülümseyerek, “Gerçek adı John Middleton,” dedi. “Ama lakabı çok eskilere dayanır. Artık ‘John’ diye seslensen dönüp bakmaz.”

“Niye Peder diyorsunuz peki?”

“Ah, fazlaca düzgün yaşar çünkü. Nadiren küfreder, asla sarhoş olmaz. Hanımları rahatsız etmez.”

Mel sesini hâlâ kısık tutmaya çalışarak, “Ama çok korkutucu bir görünüşü var,” dedi.

“Yok canım. Kedi gibi uysaldır,” dedi Jack. “Gecen nasıl geçti?”

Mel omzunu silkerek, “Eh işte,” dedi. “Kahve olmadan kasabadan çıkamam, diye düşündüm.”

“Hope’u öldürmek istiyor olmalısın ha? Sana kahve bile ayarlamadı mı?”

“Ne gezer.”

“Gerçekten üzgünüm Bayan Monroe. Sizi daha iyi karşı-lamalıydık. Buranın dünyanın en kötü yeri olduğunu düşünseniz bile sanırım sizi suçlayamayız. Biraz yumurta ister misiniz?” Jack başıyla mutfağı işaret etti. “Çok iyi aşçıdır.” “Hayır diyemem.” Mel dudaklarına bir gülümseme yayıldığını fark ederek şaşırdı. “Ve bana Mel diyebilirsin.” “Melinda’nın kısaltması ha?”

Jack mutfak kapısına doğru seslendi. “Peder. Genç hanıma kahvaltı hazırlar mısın?” Tekrar Mel’e dönerek, “Şey, en azından seni güzel bir yemekle, tok karnına uğurlayabileceğiz; elbette bir iki gün kalıp bir şans vermek istemediğine eminsen.”

“Üzgünüm,” dedi Mel. “Tanrım, o kulübe! İçinde yaşamak mümkün değil. Bayan McCrea orayı temizlemesi gereken birinden bahsetti, ama kadının alkol sorunu varmış galiba. Yanlış hatırlamıyorsam öyle bir şeyler söyledi.”

“Cheryl olmalı. Evet, korkarım hafif bir alkol sorunu var. Hope başka birini çağırmalıydı. Burada çalışmaya istekli birçok kadın var.”

Mel kahvesini tekrar yudumlayarak, “Neyse artık bir önemi yok,” dedi. “Tanrım Jack, bu hayatımda içtiğim en iyi kahve. Yani ya öyle ya da son

birkaç günüm öyle kötü geçiyor kı çok kolay etkilenmeye başladım.”

“Hayır, gerçekten çok iyidir.” Jack kaşlarını çatarak uzandı ve Mel’in omzuna düşen bir tutam saça dokundu. “Saçında çamur mu var?”

“Muhtemelen.” dedi Mel. “Verandada durmuş bu güzel bahar sabahının keyfini çıkarmaya çalışıyordum ki çatlamış bir tahta çöktü. Kendimi leş gibi bir çamur deryasının içinde buldum. Ve kulübeye girip banyo yapacak cesareti topla-yamadım; banyo kirli ötesiydi. Ama hepsini temizledim sanıyordum.”

Jack, Mel’i şaşırtan içten bir kahkahayla, “Ah Tanrım,” dedi. “Berbat bir güne başlama şekliymiş. İstersen benim dairemde bir banyo var, üstelik temizdir de.” Tekrar gülümsedi. “Havlularım da mis kokulu ve yumuşacıktır.”

“Teşekkürler ama sanırım yola devam etsem daha iyi olur. Şimdilik sahile yaklaştığımda bir motele yerleşip sessiz, sıcak ve temiz bir akşam geçirmeyi planlıyorum. Belki film falan da kiralarım.”

“Kulağa hoş geliyor. Sonra Los Angeles’a mı?”

Mel omzunu silkti. “Hayır.” Los Angeles’a dönemezdi. Hastaneden tut da eve kadar her şey anılarını hatırlatıyor ve acısının kabuk bağlamasına engel oluyordu. L.A.’de kaldığı sürece yaşamına devam edemezdi. Üstelik artık kendini oraya bağlayan hiçbir şey kalmamıştı. “Biraz değişiklik yapmak istiyorum. Gerçi görünüşe göre buraya gelmek fazlaca büyük bir değişiklikmiş. Sen buralı mısın?”

“Ben mi? Hayır. Ben de yeni sayılırım. Sacramento’da büyüdüm ben. Balık tutmak için güzel bir yerler arıyordum, burayı buldum ve kalmaya karar verdim. Bu kulübeyi restoran bara çevirdim ve yaşam alanı olarak da ilaveler yaptırdım. Arkada ufak ama rahat bir dairem var. Pederin de üst katta, mutfağın üzerinde bir odası var.”

“Tanrı aşkına burada kalmaya nasıl karar verdin? Yanı saygısızlık yapmak istemem ama, bu kasaba pek de hoş bir yere benzemiyor.”

“Eğer vaktin olsa sana neler olduğunu gösterirdim. Burası inanılmaz bir yerdir. Kasabanın içinde ve civarında yaşayan altı yüzden fazla insan var. Birçok şehirden birçok kişinin de kulübeleri vardır; çok huzurlu bir yerdir

ve balık tutmak için mükemmeldir. Kasabada çok fazla turist akışı olmaz ama balıkçılar oldukça sık gelir buraya, avcılar da av mevsiminde eksik olmazlar. Pederin yemekleri epey ünlüdür, kasabada iyi bira içebileceğin tek yer de burasıdır. Hemen servi ağaçlarının dibindeyiz, manzara müthiştir. Gerçekten şahanedir. Yaz boyunca birçok kampçı ve doğa yürüyüşü sevdalısı milli parklara dolar ve buraya da uğrar. Bir de bu gökyüzü ve hava; hiçbir şehirde buna benzer bir şey bulamazsın." "Oğlun da seninle birlikte mi kalıyor peki?"

Jack, "Oğlum mu? Ah," diyerek güldü. "Ricky mi? O kasabadan bir çocuk sadece. Bazı günler okuldan sonra gelip barda biraz yardım eder. İyi çocuktur."

"Peki ailen yok mu?"

"Sacramento'da kız kardeşlerim ve yeğenlerim var. Babam da hâlâ orada ama annemi birkaç sene önce kaybettik." Peder üzerinden buharlar tüten bir tabağı peçeteyle tutarak mutfaktan çıktı. Yemeği Mel'in önüne koyarken Jack barın altına uzanarak gümüş çatal bıçaklar ve peçete çıkardı. Tabakta harika görünen biberli, peynirli bir omlet; kızarmış parmak sosisler, meyve, patates kızartması ve buğday ekmeği vardı. Önüne bir bardak da buzlu su konulduktan sonra kahvesi tazelendi.

Mel çatalını omlete batırdıktan sonra ağzına attı. Omlet ağzında eriyerek enfes ve zengin bir tat bıraktı. "Mmmm," diyerek gözlerini kapadı. Lokmasını yuttuktan sonra, "Burada ikinci kez bir şey yiyorum," dedi. "Ve inan yemekleriniz şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi."

"Ben ve Peder, bazen güzel yemekler yapabiliyoruz işte. Pederin bu konuda Tanrı vergisi bir yeteneği vardır. Ve buraya gelene kadar daha önce bir kez bile yemek yapmamış." Mel bir lokma daha attı ağzına. Anlaşılan Jack yemeği boyunca barın arkasında durup, keyifle yemek yiyişini izleyecekti. "Eee?" dedi Mel. "Doktor ve Bayan McCrea'nın hikâyesi nedir?"

"Hımm, nasıl anlatayım..." Jack barın arkasındaki tezgâha yaslanarak kollarını iki yanına açtı ve geniş elleriyle ahşabı kavradı. "O ikisi didişip dururlar. Hiçbir konuda anlaşamayan matçı, sabit fikirli iki ihtiyar. Aslına bakarsan ben de doktorun biraz yardıma ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum,

ama sanırım sen de adamın işi biraz domuzluğa sürdüğünü fark etmişsindir.”

Mel’in ağzı şimdiye kadar yediği en lezzetli omletle dolıı olduğundan sadece onaylayan sesler çıkarabildi.

“Burası sonuçta küçük bir kasaba, bazen kimsenin günlerce sağlık sorunu çıkmaz. Sonra bir bakmışsın haftalar boyu herkes doktorun kapısını aşındırır; üç kadın birden doğum yapmak üzeredir, bir grip salgını çıkar, sonra üstüne birisi attan ya da çatıdan düşer. Al sana curcuna. Doktor kabul etmek istemese de artık yetmiş yaşında.” Jack omuz silkti. “En yakın kasaba doktoru en az yarım saatlik mesafede, civar çiftliklerde ve daha kırsal yerlerdekiler için bir saatten fazla. Hastane daha da uzakta. Sonra bir de doktor öldüğünde ne yapacağımız konusu var ki umarım böyle bir şeyi daha uzun süre düşünmek zorunda kalmayız.”

Mel lokmasını yutarak suyundan bir yudum aldı. “Peki, Bayan McCrea neden bu görevi üstlendi?” diye sordu. “Gerçekten doktorun dediği gibi onun yerine birini mi bulmaya çalışıyor?”

“Hayır. Ama bence de doktorun yaşı yüzünden yanına birini alması gerek artık. Hope’un kocası kadın rahat etsin diye biraz erken göçmüş, bildiğim kadarıyla uzun süredir dul. Ve görünüşe göre kendini kasabaya adamaya karar vermiş. Bir taraftan da bir peder, bir kasaba polisi ve ufaklıklar otobüsle iki kasaba öteye gitmek zorunda kalmasınlar diye bir sınıf öğretmeni arıyor. Ama şimdiye kadar şansı pek yaver gitmedi.”

Mel peçeteyle ağzını silerken, “Doktor Mullins onun çabalarını pek takdir etmiyor gibi,” dedi.

“İhtiyar biraz kendi alanını korumaya çalışıyor. Emekliliğe kesinlikle hazır değil. Sanırım birinin ortaya çıkıp işleri devralacağından, kendine yapacak hiçbir şey kalmayacağından korkuyor. Doktor gibi adamlar için, yani hiç evlenmemiş ve tüm yaşamı boyunca bir kasabaya hizmet etmiş adamlar için, bu gerçekten korkutucu bir düşünce. Ama... nasıl anlatayım... bir iki sene önce, benim buraya gelmemden kısa bir süre önce bir olay olmuş. Aynı anda iki acil vaka çıkmış. Bir kamyonet yoldan çıkarak devrilmiş, sürücüsü de ciddi biçimde yaralanmış; bir de epey kötü üşütmüş bir çocuk zatürreeye çevirmiş ve solunumu durmuş. Doktor kamyonet

sürücüsünün kanamasını kontrol altına almayı başarmış ama nehrin karşı tarafına geçip çocuğa gidene kadar çocuk ölmüş.”

“Tanrım,” dedi Mel. “Sanırım insanlar doktora epey kızmıştır.”

“Kimsenin onu suçladığını sanmıyorum. Adam vaktinde epey hayat kurtarmış buralarda. Ama genel görüş artık biraz yardıma ihtiyacı olduğu yönünde.” Jack gülümsedi. “Bu iş için buraya ilk gelen sensin.”

Mel kahvesinin son yudumunu alırken, “Hımm,” dedi. Arkadan kapının açıldığını duydu ve içeri iki adam girdi.

Jack “Harv, Ron selam,” dedi. Adamlar selam verdikten sonra pencere kenarında bir masaya geçtiler. Jack tekrar Mel’e döndü. “Seni buraya getiren asıl sebep ne?”

“Pilim bitti sanırım,” dedi Mel. “Polisler ve cinayet masası dedektifleriyle samimi olmaktan yorulmuştum.”

“Tanrım, nerede çalışıyordun ki?”

Mel, “Hiç savaşta bulundun mu?” diye sordu.

Jack başıyla onaylayarak, “Aslına bakarsan evet,” dedi.

“Tamam işte. Büyük şehir hastaneleri ve travma merkezleri de ona benzer. Aile hemşiresi olmak için uzmanlığı yaptığım yıllarda Los Angeles Merkez Hastanesi’nde çalıştım ve kendimi tam bir savaş alanında hissettiğim günler olurdu. Tutuklama ya da işledikleri ağır suçlar sırasında yaralanan kişiler gelirdi acil servise. Adamlar acilde bile o kadar azgın olurlardı ki hemşirelerden biri damar yolu açabilsin diye adamları bazen üç ya da dört polis tutmak zorunda kalırdı. Sakinleştiricileri bırak, polisin şok tabancasını üç kez yediği halde hızı bile kesilmeyen uyuşturucu bağımlıları vardı. Aşırı dozda uyuşturucu alanlar, şiddet kurbanları; bir de L.A.’in en büyük travma merkezlerinden biri olduğu düşünülürse en berbat AK’ler ve SY’ler... pardon, yani araba kazaları ve silahla yaralanmalar. Ve bakacak kimsesi, gidecek hiçbir yeri olmayan, ilaca ve bakıma ihtiyacı **olan çılgın tipler** ve sinir hastaları... Beni yanlış anlama, çok iyi işler çıkardık. Harika işler. Yaptıklarımızdan gerçekten gurur duyuyorum. Amerika’nın belki de en iyi personeli bizim hastanededir."

Mel bir an düşüncelere daldı. Çok yıpratıcı ve kaotik bir ortam olduğu doğruydu ama orada çalışırken ve bir taraftan da kocasına âşık olurken oldukça heyecanlı ve tatmin edici bir işi olduğunu düşünürdü. Başını hafifçe sallayarak devam etti.

"Acilden kadın hastalıkları bölümüne transfer oldum ve gerçekten aradığım şeyin orası olduğunu hissettim. Kadın hastalıkları ve doğum. Ebelik lisansımı almak için eğitime devam ettim. Ebeliğin gerçekten istediğim şey olduğu konusunda yanılmamışım ama onda da epey zorlu zamanlar yaşadığım oldu." Tekrar kafasını sallayarak güldü. "İlk hastam polis nezaretinde getirilmişti. Adamlara kelepçeleri çıkarmaları için neredeyse saldırmak zorunda kalmıştım. Kadın yatağa bağlıyken doğum yaptırmamı istiyorlardı."

Jack gülümsedi. "Neyse şanslısın, bizim kasabada hiç kelepçe olduğunu sanmıyorum."

"Elbette her gün öyle değildi ama çoğunluk bunu andırıyordu. Birkaç sene boyunca kadın hastalıkları ve doğum bölümünün başhemşireliğini yaptım. İşimdeki heyecan ve ön-görülemezlik beni epey süre idare etti ama sonunda duvara tosladım. Kadın sağlığı bölümünü hâlâ seviyorum ama o **bü**yük şehir hastanesine daha fazla ayak uyduramıyorum. Tanrım biraz daha yavaş bir tempoya ihtiyacım var. Cidden **yo**ruldum."

Jack, "Arkanda epey adrenalin bırakıyorsun ama," dedi.

"Evet, sık sık adrenalin bağımlısı olmakla suçlanırım zaten. Acil hemşirelerinin çoğu öyledir." Mel genç adama bakarak gülümsedi. "Bırakmaya çalışıyorum işte."

Jack, Mel'in fincanını tazelerken, "Daha önce hiç kasabada yaşadın mı?" diye sordu.

Mel başını iki yana salladı. 'Yaşadığım en küçük yerler en az bir milyon nüfusluydu. Seattle'da doğdum ve üniversite için Güney Kaliforniya'ya gittim."

"Küçük kasabalar gerçekten hoş olur. Ama kendine has dramları davardır. Ve tehlikeleri."

Mel kahvesini yudumlayarak, "Mesela?" diye sordu.

“Sel. Yangın. Vahşi doğa ve hayvanlar. Kurallara uymayan avcılar. Ara sıra işlenen suçlar. Gerçi Virgin River’da bildiğim kimse yok ama mesela epey esrar yetiştiricisi var civarda. Humboldt Bahçe Ürünü denir buralarda. Adamlar birbirine bağlı ve kapalı bir grup, pek dikkat çekmek istemiyorlar. Ama ara sıra uyuşturucuyla bağlantılı vakalar olur.” Jack gülümsedi. “Büyük şehirde yaşadıklarına pek benzemiyor ha?” “Bir değişiklik yapmaya çalışırken bu kadar ciddi bir değişikliğe kalkışmamam gerekirdi. Benimki bir alışkanlığı bırakmaya çalışmak gibiydi. Yavaş yavaş azaltmalıydım. Belki birkaç yüz bin nüfuslu ve Starbucks’ı olan bir kasabayla başlamalıydım.”

Jack gülümseyerek başıyla fincanı işaret etti. “Starbucks’ın o içtiğinden iyi olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?”

Mel hafif bir kahkaha attı. “Pekâlâ, kahve muhteşem.” Adamın gerçekten çok hoş olduğunu düşünerek gülümsedi. “Peki ya yollara ne demeli? Los Angeles otobanlarının dehşetini bu dağların ölümcül virajları ve tümsekleri için bıraktığım düşünülürse... Off!” Mel’in içi titredi. “Böyle bir yerde kalacak olsam bu sadece senin yemeklerin için olurdu.” Jack uzanarak ellerini barın üzerine yerleştirdi. Koyu kahverengi gözleri ciddiyetle çatılmış kaşlarının altında ışıl ışıl parlıyordu. “O kulübeyi göz açıp kapayana kadar senin için pırıl pırıl yaptırabilirim,” dedi.

Mel, “Evet ama aynı cümleyi daha önce de duymuştum,” diyerek elini uzattı. Jack de uzanarak onun elini tuttu. Mel elini hafifçe sıkan eldeki nasırları hissetti; bu adam sıkı çalışan, fiziksel olarak çalışan bir adamdı. “Sağ ol Jack. Yaşadığım bu tecrübenin tek güzel tarafı, senin barın olacak.” Ayağa kalkarak çantasını açtı ve cüzdanını aramaya başladı. “Borcum ne kadar?”

“Yemek ve kahveler müesseseden. En azından bunu yapabilelim.”

“Hadi ama Jack, bu olanlarda senin bir suçun yok.”

“Tamam o zaman. Faturayı Hope’a gönderirim.”

O esnada Peder mutfaktan elinde paketlenmiş bir tabakla çıktı ve tabağı Jack’e uzattı.

“Doktorun kahvaltısı. Seni geçireyim.”

“Olur.”

Mel’in arabasına vardıklarında, “Son kez söylüyorum,” dedi Jack. “Bir kere daha düşünmeyeceğinden emin misin?”

“Üzgünüm Jack. Burası gerçekten bana göre değil.”

“Tamam ama kahretsin. Buralarda ciddi bir genç ve güzel kadın kıtlığı vardı. İyi yolculuklar sana.” Jack üstü kapalı tabağı tek eline alarak Mel’in kolunu hafifçe sıktı. Mel’in tek düşünebildiği adamın ne kadar hoş olduğuydu. Koyu renk gözleri, biçimli yüzü ve çenesindeki küçük gamzesiyle gerçekten çok çekiciydi. Ne kadar yakışıklı olduğunun farkında olmadığını hissettiren ağırbaşlı ama rahat tavırları bu çekiciliğini daha da arttırıyordu. Adam bunu fark etmeden birisi onu kapmalıydı. Muhtemelen de kapmıştı.

Mel bir süre Jack’in yolun karşısına geçerek doktorun kapısına doğru ilerlemesini izledi, sonra arabasına bindi. Boş caddede geniş bir U-dönüşü yaptıktan sonra, geldiği yönde ilerlemeye başladı. Doktorun evinin önünden geçerken yavaşladı. Jack verandada eğilmiş dikkatle bir şeye doğru bakıyordu. Bir elinde üstü kapalı tabak, diğer elini kaldırarak Mel’e durmasını işaret etti. Mel’in arabasına doğru döndüğünde yüzünde afallamış bir ifade vardı. Adam şoka girmiş gibiydi.

Mel arabayı durdurarak dışarı çıktı. “İyi misin?” diye sordu.

Jack, “Hayır,” diyerek doğruldu. “Bir saniye buraya gelebilir misin?”

Mel kapıyı açıp, kontağı çalışır durumda bırakarak verandaya doğru koşturdu. Verandada doktorun kapısının önünde bir kutu vardı. Jack’in yüzündeki şaşkın ifade geçmemişti. Mel eğilerek kutunun içine doğru baktığında kundağa sarılmış, kıpırdanan bir bebekle karşılaştı. “Yüce Isa.”

“Hayır,” dedi Jack. “İsa olduğunu sanmıyorum.”

“Ben bir saat önce evin önünden geçerken bu bebek burada değildi.”

Mel kutuyu kaldırarak Jack’ten arabayı park etmesini istedi. Doktorun kapısını çalarak endişeyle beklemeye başladı. Bir süre sonra doktor kapıyı açtı. Büyük göbeği üzerinde gevşekçe bağlanmış, ekose desenli pazen bir

sabahlık vardı üstünde. Altındaki erkek geceliğini zar zor örten sabahlık, ince bacaklarını açıkta bırakıyordu.

“Sen ha? Ne zaman vazgeçmen gerektiğini bilmiyorsun değil mi? Şimdi de kahvaltımı mı getirdin?”

“Kahvaltıdan fazlası,” dedi Mel. “Bunu kapına bırakmışlar. Böyle bir şeyi kimin yapabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Doktor battaniyeyi açarak altındakine baktı. “Yeni doğmuş bir bebek bu?” dedi. “Muhtemelen birkaç saat olmuş daha. İçeri getir. Senin değil, değil mi?”

Mel doktor sanki hamile olamayacak kadar zayıf olduğunu ya da yeni doğum yapmış olamayacak kadar enerjik gözüktüğünü fark etmiyormuş gibi öfkeyle, “Saçmalama,” dedi. “İnan bana benim bebeğim olsaydı kalkıp birinin kapısına bırakmazdım.”

Doktorun yanından geçerek kapıdan içeri girdi. İçeri adım attığında kendini bir evde değil bir klinikte buldu; sağ tarafta bekleme odası, sol tarafta ise bir bankonun arkasında bilgisayar ve dosya dolaplarıyla dolu kabul alanı vardı. İçgüdüsel olarak arkaya doğru ilerledi ve bir muayene odası buldu. İçeri girdi. Şu andaki tek önceliği bebeğin hasta ya da acil tıbbi desteğe ihtiyacı olmadığını görmekti. Kutuyu muayene masasına koydu. Paltosunu çıkararak ellerini yıkadı. Arkadaki tezgâhta bir stetoskop vardı. Pamuk ve alkol de buldu. Ste-toskobun kulaklıklarını alkollü pamukla sildi; kendi aletleri arabadaki kutudaydı. İlk önce bebeğin kalbini dinledi. Muayenenin sonraki bölümünde bebeğin bir kız olduğunu ve göbek bağının bir parça iple bağlandığını gördü. Son derece dikkatli hareketlerle, özenle bebeği kutudan çıkararak bebek tartısına yerleştirdi.

Doktor da odaya gelmişti. Mel ona doğru dönerek, “2 kilo 976 gram,” diye bilgi verdi. “Gelişimi tam. Kalp atışı ve solunumu normal. Rengi iyi.” Bebek ağlamaya başlamıştı. “Ciğerleri güçlü. Birileri tamamen sağlıklı bir bebeği sokağa atmış. Hemen Sosyal Hizmetleri çağırman gerekli.”

Jack de arkadan gelmiş, odayı incelerken doktor hafif bir kahkaha attı. “Tabii, eminim hemen koşarak gelirler.”

“Peki ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Mel. Doktor, “Sanırım gidip mama yapacağım,” dedi. “Karnı aç gibi.” Arkasını dönerek muayene odasından çıktı.

Mel bebeği tekrar sararak kucağına aldı ve hafifçe sallayarak, “Tanrı aşkına,” dedi.

Jack, “Doktora kızma,” dedi. “Burası Los Angeles değil. Sosyal Hizmetleri aramamız ve hemen gelmeleri görülmüş şey değil. Genelde burada kendi başımızayızdır.”

Mel, “Peki ya polis?” diye sordu.

“Yerel polisimiz yok. Gerçi ilçe şerif birimi oldukça iyidir ama onların da bir işe yarayacağını sanmıyorum.” “Nedenmiş o?”

“Eğer ortada ciddi bir suç yoksa muhtemelen onlar da hemen harekete geçmezler,” dedi Jack. “Az kişiler ve yapacak çok işleri oluyor. Birimden bir görevli gönderseler bile sadece gelip bir rapor yazar ve onlar da Sosyal Hizmetler’i arar. Sosyal Hizmetler’dekiler de aşırı yoğun olmadıkları, hak ettikleri ücretleri aldıkları ve uygun oldukları zaman bir çalışan gönderip bu küçük...” Jack boğazını temizledi. “Bu küçük problemle ilgilenebilirler.”

“Tanrım,” dedi Mel. “Ona problem deme,” diye çıkıştı.

Şaşkın halde dolapları açıp kapadı. İstediğini bulamamıştı. “Mutfak nerede?” diye sordu.

Jack sol tarafı işaret ederek, “Şu tarafta,” dedi.

“Bana havlu bul. Yumuşak havlular olursa daha iyi olur.”

“Ne yapacaksın?”

“Onu yıkayacağım.” Mel kucağındaki bebekle muayene odasından çıktı.

Mutfağı buldu. Geniş ve temiz bir mutfaktı. Eğer doktorun yemeklerini Jack hazırlıyorsa bu mekânın pek kullanılmaması normaldi. Tezgâhın köşesindeki bulaşıklığı yere atarak bebeği özenle tezgâhın üzerine yerleştirdi. Lavabonun altında bulduğu bir temizleyiciyle lavabonun içini çabucak silip parlattı ve duruladı. Daha sonra suyun sıcaklığını kontrol ederek lavabonun içini doldurmaya başladı. O esnada artık iyice

huysuzlaşan bebek ağlamasıyla tüm mutfağı çınlatmaya başlamıştı. Mel şans eseri kenarda saf beyaz sabun bularak suyu biraz köpürttü.

Kollarım sıyırarak küçük çıplak yaratığı aldı ve yavaş yavaş ılık suya batırmaya başladı. Ağlamalar birden kesilmişti. “Ooo,” dedi Mel. “Banyo yapmayı sevdin mi sen? Annenin karnındaki gibi ha?”

Doktor Mullins mutfağa girdi. Üzerini giyinmişti ve elinde küçük bir tabakta bebek maması vardı. Arkasından Jack geldi. Elinde kendinden istenen havlular vardı.

Mel bebeği nazikçe sabunlamaya ve doğum kirlerini temizlemeye başladı. Suyun sıcaklığının bebeğin vücut ısısını da yükselteceğini umut ediyordu. “Göbek bağıyla ilgilenmemiz gerekecek,” dedi. “Kimin doğurmuş olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Şimdiye kadar aklıma gelen biri olmadı.” Doktor elindeki şişe suyu bir ölçü kabına boşaltıyordu.

“Kimjer hamileydi? Düşünmeye oradan başlamak mantıklı olabilir.”

“Virgin River’da hamile olup da doğum öncesi benim takip ettiğim kadınlar tek başına doğum yapmazlar. Başka bir kasabadan gelen birisi olabilir. Bilmiyorum belki de tıbbi yardım almadan doğum yapan bir hastam vardır dışarıda bir yerde. Bu da günün ikinci krizi olur.” Kibirli bir sesle, “Bininim ne demek istediğimi anlıyorsundur,” diye ekledi.

Mel aynı kibirli tonla, “Anladığıma eminim,” diye cevap verdi. “Peki planın ne?”

“Planım bezini bağlayıp karnını doyurmak ve huysuzla-mp durmak.”

“Daha da huysuz olmak demek istedin sanırım,” dedi Mel. “Aklına gelen başka bir şey var mı?”

“Kasabada sana yardım edebilecek hiçbir kadın yok mu?” “Belki ara sıra yardıma gelenler olabilir.” Doktor bir şişeye su doldurarak mikrodalgaya attı. “Ben hallederim, endişelenme.” Sonra dalgın bir şekilde ekledi. “Geceleyin onu duymayabilirim ama atlatacaktır.”

Mel, “Bu bebeğe bir ev bulman gerek,” dedi.

“Sen buraya iş için gelmemiş miydin? Neden yardım etmeyi düşünmüyorsun?”

Mel derin bir nefes alarak bebeği lavabodan çıkardı ve Jack’in hazır tuttuğu havluya uzattı. Jack küçük bebeği kendine güvenen bir hareketle alıp, güvenli bir şekilde sarıp kucaklarken Mel takdirle başını salladı. “Bayağı iyisin bu işte.” Genç adam gülümseyerek, “Yeğenlerim,” dedi. Bebeği geniş göğsüne bastırmıştı. “Bir iki bebeği kucağıma almışlığım vardır. Biraz daha kalıyorsun değil mi?”

“Bilemiyorum Jack, bazı sorunlar var. Öncelikle kalacak bir yerim yok. Ben neyse ama bu bebeğin o kulübede kalması söz konusu bile olamaz. Veranda da çöktü hatırlarsan? Arka kapının da merdivenleri yok. İçeri girmenin tek yolu kelimenin sözlük anlamıyla *sürünmek.”*

“Üst katta bir odam var,” dedi doktor. “Eğer kalıp yardımcı olmayı kabul edersen ücret de alırsın.” Okuma gözlüklerinin kalın çerçevelerinin üzerinden bakarak sert bir tonla ekledi. “Kıza çok bağlanma. Annesi dönüp alacaktır.”

Jack bara dönerek mutfağa girdi ve telefonda bir numara tuşladı. Henüz ayılamamış, kaim bir ses cevap verdi. “Efendim?”

“Cheryl? Uyanık mısın?”

“Jack,” dedi kadın. “Sen misin?”

“Benim. Yardımına ihtiyacım var. Hemen.”

“Ne oldu?”

“Bayan McCrea kasabaya gelecek hemşire için senden kulübeyi temizlemeni istemiş, doğru mu?”

“Şey... Evet. Ama halledemedim o işi. Ben... sanırım grip olmuşum.”

Smirnoff gribi, diye düşündü Jack ya da daha kötüsü, 190 derecelik saf ispirtolu EverClear gribi. “Bugün halledebilir misin peki? Ben verandayı onarmak için oraya gidiyorum ve senin de bir an evvel her yeri temizlemen gerek. Gerçekten tertemiz istiyorum ama. Hemşire dün geldi ve şimdilik doktorun yanında kalıyor, ama orayı hemen bir şekle sokmamız gerek. Ne diyorsun?”

“Sen de orada olacak mısın?”

“Günün çoğunda evet. Bak başka birini de arayabilirim. Ama önce sana bir haber vereyim dedim. Yalnız ayık olman gerek.”

Cheryl, “Ayığım,” dedi. “Tamamen.”

Jack pek emin değildi. Hatta temizlik yaparken bile kadının ufak bir cep şişesi olacağından şüpheleniyordu. Risk alıyordu ve bu pek hoş bir risk değildi, ama Jack kadının bunu onun için yapacağını ve onun için yapıyorsa da ortaya harika bir iş çıkaracağını düşünüyordu. Jack kasabaya taşındığı ilk günden beri Cheryl, ondan epey hoşlanmış ve sürekli onun etrafında' olabilmek için mazeretler uydurup durmuştu. Jack kadına cesaret verecek bir şey yapmaktan her zaman kaçınmıştı. Ancak Cheryl alkol problemine rağmen güçlü bir kadındı ve gerçekten kendini verdiğinde temizlik işini oıulan daha iyi yapabilecek kimse yoktu.

“Kapı açık. Sen başla. Ben daha sonra geleceğim.”

Jack telefonu kapatınca Peder arkasından seslendi. “Yardım ister misin?”

“İsterim. Barı kapatıp kulübenin verandasını onarmaya gidelim. Belki o zaman Mel kalmak konusunda kararını değiştirir.”

Peder, “Sen nasıl istersen,” dedi.

“Konu benim istemem değil. Kasabanın ihtiyacı var bu hemşireye.”

“Tabii,” dedi Peder. “Elbette.”

★★★

Eğer Mel tıbbın başka herhangi bir dalında uzman olsaydı, bebeği yaşlı doktorun romatizmalı ellerine bırakıp, arabasına biner ve kasabadan ayrılırdı. Ama bir ebe asla böyle bir şey yapmazdı, sırtını yeni doğmuş bir bebeğe asla dönemezdi. Aynı nedenle bebeğin annesi için hissettiği endişeye de engel olamıyordu. Birkaç saniye içinde kararı kesinleşmişti; bu küçücük bebeği geceleyin ağladığını bile duymama ihtimali olan yaşlı bir doktora bırakamazdı. Ve eğer bebeğin annesinin tıbbi yardıma ihtiyacı olduğu ortaya çıkarsa yakınlarda olmak istiyordu, çünkü doğum ve doğum sonrası anne bakımı onun uzmanlık alanıydı.

Günün ilerleyen saatlerinde Mel'in doktorun evinin geri kalanını öğrenecek bolca fırsatı oldu. Doktorun ona verdiği boş odanın gece yatıya kalanlar için ayrılmış sıradan bir misafir odasından fazlası olduğunu fark etti; odada iki tane hastane yatağı, bir serum askısı, bir tekerlekli sehpa, yatağın başu-cunda bir çalışma masası ve oksijen tüpü vardı. Odadaki tek koltuk, sallanan bir sandalyeydi. Mel sandalyenin tasarımından, yeni doğum yapmış bir anne ve bebeğinin kullanması için olduğunu anlamıştı. Bebek için alt kattaki muayene odasından pleksiglas bir kuvöz çıkarılmıştı.

Doktorun evi kesinlikle bir klinik ya da hastane kadar fonksiyoneldi. Alt kattaki oturma odası bir bekleme salonuydu, yemek odasının ön tarafında da giriş işlemlerinin yapıldığı bir banko bulunuyordu. Her ikisi de küçük olan bir muayene odası ile bir tedavi ve pansuman odası ve bir de doktorun ofisi vardı. Mutfakta da Jack'in barına gitmediği zamanlar hiç kuşkusuz doktorun yemeğim yediği ufak bir masa bulunuyordu. Ama yine de sıradan bir mutfak değildi burası. Hijyen için bir buhar basınç makinesi ve ihtiyaç olduğunda kullanılmak üzere içi ilaçlarla dolu, epey büyük bir ecza dolabı vardı. Cam ecza dolabı kilitliydi. Buzdolabında biraz yiyeceğin yanı sıra birkaç ünite kan ve plazma da bulunuyordu. Aslına bakılırsa yemekten daha çok kan vardı.

Üst katta yalnızca iki tane yatak odası vardı: hastane yataklı olan oda ve Doktor Mullins'in odası. Mel'in kaldığı yer dünyadaki en konforlu yer olmasa da leş gibi kulübeden çok daha iyi durumdaydı. Ama oda oldukça soğuk ve çıplaktı; parke zemin, ufak kilim, çirkin sesler çıkaran koruyucu plastik yatak kılıfı ve sert çarşaflar. Şimdiden kuştüyü yorganını, yumuşacık yatak çarşaflarını, yumuşak Mısır işi havlularını, kalın pelüş halısını çok özlemişti. Hayatın bu lükslerini geride bırakacağını hesaba katmıştı ama bunun kendini daha da rahatlatacağını düşünmüş, büyük bir değişime hazır hissetmişti kendini.

Arkadaşları ve kız kardeşi onu bu kararından vazgeçirmeye çalışmışlardı ama ne yazık ki başarılı olamamışlardı. Mark'ın kıyafetlerini ve kişisel eşyalarını dağıtmak gibi çok travmatik bir deneyimden daha yeni çıkmıştı. Yalnızca resmini, saatini, son doğum gününde Mark'a hediye ettiği -platin- kol düğmelerini ve alyansını saklamıştı. Virgin River'daki iş gündeme geldiğinde evlerindeki tüm mobilyayı satmış, sonra da evi satışa

çıkarmıştı. Los Angeles'ın uçuk ev fiyatlarına rağmen üç gün sonra bir teklif verilmişti. Mel favori eşyalarım üç küçük hazine kutusu halinde toplamıştı: en sevdiği kitaplar, CD'ler, resimler ve ufak antikalar. Masaüstü bilgisayarını bir arkadaşına vermişti ama dizüstü bilgisayarını ve dijital kamerasını yanında getirmişti. Kıyafetlere gelince üç bavul ve ufak bir çanta hazırlamış, kalanları dağıtmıştı. Şık geceler için straples tuvaletlere ya da Mark'ın gece geç saatlere kadar çalışmadığı akşamlar için olan seksi iç çamaşırlarına gerek yoktu.

Mel her halükârda baştan başlamak zorundaydı. Geri dönecek bir yeri yoktu; kendini Los Angeles'a bağlayan hiçbir şey kalsın istememişti. Şimdi Virgin River'daki işler planladığı gibi gitmemiş olsa da Mel birkaç gün kalıp yardım etmeye, sonra da Colarado'ya doğru yoluna devam etmeye karar verdi. *En azından Joey, Bili ve çocuklara yakın olmak iyi bir şey olacak,* diye düşündü. *Orada da herhangi bir yermiş gibi yaşamımı yeniden kurabilirim.*

Artık kendi ailesinden yalnızca Joey kalmıştı. Bu uzun süredir böyleydi. Joey, Mel'den dört yaş büyüktü ve on beş senedir BilPle evliydi. Anneleri, Mel daha dört yaşındayken ölmüştü; Mel onu hayal meyal hatırlıyordu. Annelerinden epey yaşlı olan babaları ise on sene önce yetmiş yaşındayken rahat koltuğunda huzur içinde ölmüştü.

Mark'ın anne babası hâlâ hayattaydı ve L.A.'de yaşamaya devam ediyorlardı. Ama Mel onlara bir türlü ısınamamış-tı. Karı koca Mel'e karşı her zaman resmi ve mesafeli davranmıştı. Mark'm ölümü onları kısa bir süre yakınlaştırmıştı ama Mel birkaç ay içinde arayan tarafın hep kendisi olduğunu fark etmişti. Yaşadıkları acıdan sonra sürekli arayarak onları kontrol ediyor, bir ihtiyaçları var mı diye soruyordu ama bir süre sonra etrafta olmasının bile onları rahatsız ettiğini hissetmişti. Kendisinin de onları özlemediğini fark ettiğinde pek şaşırmamıştı. Şehirden ayrılırken bile haber vermemişti onlara.

Ama harika dostları vardı. Bunu inkâr edemezdi. Hemşirelik okulundan ve hastaneden kız arkadaşları vardı. Mel'i düzenli olarak arıyor, onu evden çıkarmaya, kafasını dağıtmaya çalışıyorlardı. Mark'tan bahsetmesini, onun ardından ağlamasını dinliyorlardı. Ama Mel bir süre sonra onları çok sevmesine rağmen hepsini Mark'ın ölümüyle ilişkilendirme-ye

başlamıştı. Onları her görüşünde, kendine bakan hüzünlü ve acıyan gözler karşısında acısı daha da katlanıyordu. Her şey yuvarlana yuvarlana büyüyen ve hızlanan bir kartopuna dönüşmüş gibiydi. Tek istediği bir yerlerde temiz bir sayfa açmaktı. Kimseyi tanımadığı, kimsenin yaşamının ne denli boş olduğunu bilmediği bir yerde her şeye yeniden başlamak istiyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde bebeği doktora vererek sonunda çok ihtiyaç duyduğu banyoya girebildi. Tepeden tırnağa vücudunu ovalayarak temizlendi. Banyo sonrasında saçını kuruttu, uzun pazen geceliğini ve büyük pofuduk terliklerini giyerek alt kata indi. Doktorun ofisine girerek bebeği ve bir biberon aldı. Doktor Mel'i öyle görünce bir süre süzdü. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Mel, "Onu doyurup altını temizleyeceğim ve yatıracağım," dedi. "Yani onun içm başka planların yoksa."

Doktor, 'Yok, hayır," diyerek bebeği Mel'e uzattı.

Mel üst kata çıkarak odasında bebeğin karnını doyurdu ve sallamaya başladı. Elbette bebeği sallarken gözleri de dolmaya başlamıştı.

Bu kasabada kimsenin bilemeyeceği diğer bir şey de çocuk sahibi olamayacağıydı. Mark'la birlikte kısırlık tedavisi görüyorlardı. Evlendiklerinde kendisi yirmi sekiz, Mark otuz dört yaşında olduğundan ve öncesinde de iki senedir birlikte olduklarından bebek için beklemek istememişlerdi. Mel hiç doğum kontrol hapı kullanmadığı halde bir sene sonunda hamile kalamadığı için bir uzmana gitmeye başlamışlardı.

Mark'da hiçbir sorun yoktu ama Mel'in tüplerinin açılması ve rahminin dışındaki endometriozisin kazınması gerekmişti. Ama yine de bir sonuç alamamışlardı. Gerekli hormon takviyelerini almış, ilişki sonrasında ayaklarını dikip baş üstü bile durmuştu. Yumurtlama dönemini netleştirmek için her gün ateşini ölçmüştü. O kadar çok hamilelik testi satın almıştı ki, neredeyse şirketten hisse talep edebilirdi. Ama sonuç sıfırdı. Mark öldürüldüğünde on beş bin dolarlık ilk tüp bebek denemeleri yeni bitmişti. Los Angeles'ta bir klinikteki bir dondurucuda döllenmiş yumurtaları durmaktaydı -olur da tek başına devam etmeyi deneyecek kadar çaresiz hissederse diye.

Tek başına. Kilit kelime buydu. Bebek sahibi olmayı öyle çok istemişti ki! Şu andaysa kollarında terk edilmiş küçük bir bebek tutuyordu.

Kahverengi tüylerle dolu bir kafası olan, pembe beyaz tenli güzel bir kız bebek. Mel hissettiği özlemden haykırarak ağlamak istiyordu.

Bebek sağlıklı ve güçlüydü, zevkle yiyor, gerektiği gibi gaz çıkarıyordu. Mel yatağında gece boyu ağlamaya devam etse de, yan tarafındaki minik bebek mışıl mışıl uyudu.

Doktor Mullins o gece kucağında okuduğu kitapla doğrularak yan odayı dinledi. Demek bu genç kadın da acı içindeydi. Büyük bir acı içindeydi. Bu acıyı da sivri bir dil ve keskin bir alaycılıkla kapatmaya çalışıyordu.

Doktor ışığını kapatmak için uzanırken, *gerçekten hiçbir şey göründüğü gibi değil*, diye düşündü.

Üçüncü Bölüm

Mel telefonun çalmasıyla uyandı. Hemen bebeği kontrol etti; bebek geceleyin yalnızca iki kez uyanmış ve onun haricinde mışıl mışıl uyumuştu. Terliklerim bularak ayağına geçirdi ve acaba biraz kahve bulabilir miyim umuduyla alt kata indi. Doktor Mullins çoktan üzerim giyinmiş halde mutfaktaydı.

“Ben Driscoll’lara gidiyorum, anladığım kadarıylajeanan-ne bir astım krizi geçiriyor olabilir. Ecza dolabının anahtarı şurada. Çağrı cihazımın numarasını yazdım, burada cep telefonlarına güven olmaz. Eğer ben yokken gelen hasta olursa onlarla ilgilenebilirsin.”

“Sadece bebek bakıcılığı yapmamı istediğini sanıyordum.”

“Ben de buraya çalışmak için geldiğini sanıyordum, yanılıyor muyum?”

Mel, “Beni istemediğini söylemiştin,” diye hatırlattı.

“Sen de bizi istemediğini söyledin ama şu anda bu durumdayız değil mi? Bakalım neler yapabiliyorsun.” Doktor ceketini geçirerek çantasını aldı. Sonra çenesini öne çıkararak, kaşlarını yukarı kaldırdı ve “Eee sonuç?” demek istermiş gibi ona baktı.

“Bugün için randevuların var mı?”

“Yalmzca çarşambaları randevu veriyorum, diğerleri tedaviye ihtiyaç duyup gelenler oluyor. Ya da şu andaki gibi arayıp eve çağıranlar.”

“Neyi nasıl ücretlendireceğimi bile bilmiyorum ki,” diye söylendi Mel.

“Ben de,” dedi doktor. “Fark etmez; bunlar zengin insanlar değil, sigortalıların sayısı daha da az. Sen sadece iyi kayıt tuttuğundan emin ol, gerisini ben hallederim. Gerçi senden pek umudum yok. Pek zeki bile gözükmüyorsun.”

Mel, “Biliyor musun,” dedi. “Efsanevi sayılabilecek pisliklerle çalıştım ama sen bir numarayı zorluyorsuıı.”

“Bunu iltifat olarak alıyorum,” diye homurdandı doktor. Mel bezgin bir sesle, “Hiç şaşırmadım,” dedi. “Bu arada geceyi iyi geçirdim.”

Yaşlı keçiden yorum gelmedi. Kapıya doğru ilerledi, çıkarken kapının yanındaki bastonu aldı. Mel, “Topallıyor musun?” diye sordu.

Doktor, “Eklem kireçlenmesi,” dedi. Cebinden bir de mide ilacı çıkararak ağzına attı. “Bir de reflü. Başka sorun var mı?” “Tanrım ne gıcıksın, hayır!”

“İyi.”

Mel bir biberon mama hazırladı. Biberonu mikrodalgaya koyarak üstünü giyinmek için üst kata çıktı. İşi bittiğinde bebek hareketlenmeye başlamıştı. Mel küçük kızın altını değiştirdikten sonra kucağına aldı. Dudaklarından, “Tatlı Chloe, seni tatlı bebek...” sözlerinin döküldüğünü fark etti. Eğer Mark’la ikisinin bir kızları olsaydı adı Chloe olacaktı. Erkek olursa da Adam. Tanrım, ne yapıyordu böyle?

“Ama sana bir isim vermemiz gerek değil mi?” dedi bebeğe-

Alt kata inerken bebeği kundağına sararak omzuna yatırdı. O sırada ön kapıyı açan Jack ile karşılaştı. Jack’in elinde üzeri örtülü bir tabak ve kolunun altında bir termos vardı. “Üzgünüm Jack, onu kaçırdın. Az önce çıktı.”

“Bunlar senin için. Doktor geçerken uğradı ve sana kahvaltı getirmemi istedi. Çok huysuzmuşsun da.”

Mel kendini tutamayarak güldü. “Ben huysuzmuşum ha? Adam tam bir baş belası! Ona nasıl katlanıyorsun?”

“Bana büyükbabamı hatırlatıyor. Neyse dün gece nasıldı? Bebek uyudu mu?”

“Çok iyi uyudu. Sadece iki kere uyandı. Ben de tam onu doyurmak üzereydim.”

“Sen yemeğini yerken biberonu ben vereyim istersen? Sana kahve getirdim.”

Mel, “Gerçekten mi? Tanrım senin gibi erkekler var mıydı?” derken mutfağa doğru ilerledi. Jack arkasından takip etti. Jack tabağı ve termosu masanın üzerine koyunca Mel bebeği ona uzattı ve biberonun sıcaklığını kontrol etti. “Yeni doğmuş bir bebekle çok rahat görünüyorsun. Yani bir

erkek için. Ya da Sacramento'da birkaç yeğeni olan bir erkek için." Jack ona gülümsemekle yetindi. Mel biberonu verip iki kahve fincanı çıkardıktan sonra, "Hiç evlendin mi?" diye sordu. Elbette anında pişman oldu. Çünkü böylece Jack de ona bunu sorabilecekti.

Jack, "Deniz Piyadeleriyle evliydim," dedi. "Ve kendisi cadaloz şirretin tekiydi."

Mel kahve doldururken, "Kaç sene?" diye sordu.

"Yirmi seneden biraz daha uzun. Çocukken girdim sayılır. Peki ya sen?"

Mel gülümseyerek, "Ben hiç orduda bulunmadım," dedi.

Jack gülümsedi. "Evlendin mi?"

Mel adamın gözlerinin içine bakarak yalan söylemek istemiyordu, o yüzden kahve fincanına odaklandı. "Ben de bir hastaneyle evliydim. Ve inan benim cadaloz da seninki kadar şirretti." Tam olarak bir yalan değildi sonuçta. Mark yoğun programlarından sık sık şikâyet edip dururdu, gerçekten çok yoğun olurlardı. Mark acil serviste çalışıyordu. Marketteki soygunun ortasına daldığında otuz altı saatlik bir nöbetten yeni çıkmıştı. Mel kendine hâkim olamayarak ürperdi. Fincanlardan birini Jack'e uzattı ve "Çok savaş gördün mü?" diye sordu.

"Epey savaş gördüm," dedi Jack. Bir taraftan da biberonu

bebeğin ağzına rahat bir şekilde yerleştirdi. "Somali, Bosna, Afganistan, Irak. Irak iki kez."

"Balık tutmak istemene şaşmamalı."

"Orduda geçirilen yirmi sene inan herkesi balıkçılığa yöneltir."

"Emekli olmak için çok genç görünüyorsun ama."

"Kırk yaşındayım. Kıçımdan vurulduğumda artık ayrılma zamanımın geldiğini düşündüm."

Mel, "Uff! Tam olarak iyileşti mi?" diye sordu ve bir anda utanarak yanaklarının kızardığını hissetti.

Jack'in dudaklarına bir tebessüm yayıldı. "Ufak bir gamze hariç evet. Görmek ister misin?"

“Hayır sağ ol. Pekâlâ, şimdi... Doktor beni burada yetkili olarak bıraktı ve neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yok. Belki bana en yakın hastanenin nerede olduğunu ve bizim kasabaya ambulans servisleri olup olmadığını söylersen yardımı olabilir.”

“En yakın hastane Vadi Hastanesi ve evet, ambulans servisleri var ama buraya gelmeleri öyle uzun sürüyor ki genelde doktor kamyonetini çıkarıp hastayı kendi götürür. Eğer çok umutsuz durumdaysan ve ayıracak bir saatin varsa Grace Vadisi’ndeki doktorların da bir ambulansı var ama ben bu kasabaya geldiğimden beri ambulans gördüğümü hatırlamıyorum. O bahsettiğim kamyonet kazasında az kalsın ölen adam için bir helikopter geldiğini duydum. Sanırım helikopter kazadan daha fazla ilgi görmüş.”

Mel, “Tanrım, umarım doktor geri gelene kadar herkes sağlıklı bir şekilde yerinde durur,” diyerek yumurtalara daldı. Bu seferki bir İspanyol omletiydi ve önceki sabah yediği kadar lezzetliydi. Beğeniyle, “Mmm,” dedi. “Bir sorun daha var, burada telefonum çekmiyor. Aileme sağ salim geldiğimi ve iyi olduğumu -yani lafın gelişi iyi olduğumu- haber vermem gerek.”

“Ağaçlar fazla uzun ve dağlar fazla yüksek. Normal telefonu kullan ve şehirlerarası ücreti kafana takma. Ailene haber vermen gerek sonuçta. Ailen kim bu arada?”

“Colorado Springs’te yaşayan evli bir ablam var yalnızca. O ve kocası buraya gelme kararım konusunda büyük bir yaygara çıkardılar zaten, duyan da Barış Gönüllülerine falan katılıyorum sanırdı. Gerçi sözlerini dinlesem fena da olmaz-rmş.”

“Dinlemediğine memnun olan bir sürü insan olacak burada.”

“O konuda kendime güvenirim.”

Jack takdirle gülümsedi.

Mel’in aklına anında, *yanlış fikirlere kapılma ahbap,* hissi geldi. *Ben enliyim. Sırf o artık yanımda değil diye, hiçbir şey bitmiş değil.*

Ama yeni doğmuş bir bebeği böyle özen ve ustalıkla tutan yaklaşık 1.90 boyunda 90 kiloluk kaya gibi sert yapılı bu adamda garip bir şeyler vardı. Mel, Jack’in başını eğerek dudaklarını bebeğin tüylü kafasına

dokunduruşunu, kokusunu içine çekişini izlerken kalbinin etrafındaki buzların bir kısmının erimeye başladığını hissetti.

Jack, “Bugün erzak ve malzeme almak için Eureka’ya gideceğim,” dedi. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Bebek bezi lazım. Yeni doğan. Bir de madem herkesi tanıyorsun etrafa bebek konusunda yardım edebilecek birisi olup olmadığını sorar mısın? Yarı zamanlı ya da tam zamanlı, ikisi de olur. Burada benimle olmasındansa bir evde olması onun için çok daha iyi olur.”

“Hem zaten,” dedi Jack, “sen de bir an evvel gitmek istiyorsun.”

“Bebek için her halükârda birkaç gün kalıp yardım edeceğim ama çok da uzatmak istemiyorum. Burada kalamam Jack.”

Jack, “Etrafa sorarım,” dedi. İçinden de, *belki sormak aklımdan çıkar,* diye düşünüyordu. Çünkü evet, Mel bal gibi kalabilirdi.

Küçük Chloe sabah sütünü içtikten sonra uyuyalı daha yarım saat olmuştu ki günün ilk hastası geldi. Üzerindeki iş tulumunun orta kısmı kocaman hamile karnıyla şişmiş, sağlıklı ve ışıl ışıl gözüken genç bir çiftçi kızdı gelen. Elinde iki büyük kavanoz salamura böğürtlen vardı. Kapıdan girer girmez kavanozları yere bıraktı. “Kasabaya yeni bir bayan doktor gelmiş diye duydum.”

Mel, “Tam olarak değil,” dedi. “Ben hemşireyim.”

Genç kızın uğradığı hayal kırıklığı yüzünden belli oluyordu. “Ah,” dedi. “Vakit geldiğinde buralarda bayan bir doktor olması çok hoş olacak diye düşünmüştüm.”

Mel, “Vakit mi?” diye sordu. “Doğum vakti mi?”

“Hı-hı. Yanlış anlamayın, doktoru çok severim. Ama-” Mel, “Doğum ne zaman olacak?” diye sordu.

Genç kız kocaman karnını okşadı. “Sanırım bir ay kadar var, ama tam emin değilim.” Kızın ayağında bağcıklı iş botları, tulumunun altında sarı bir kazak vardı. Kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. En fazla yirmi yaşında gösteriyordu. “İlk bebeğim olacak.”

Mel, “Aynı zamanda ebeyim,” deyince genç kızın yüzü güzel bir gülümsemeyle aydınlandı. “Ama seni uyarmam lazım, yalnızca geçici olarak buradayım. Şey konusu hallolur hallolmaz gitmeyi planlıyorum...” Mel bir an ne diyeceğini şaşırdı. Sonra bebek konusunu açıklamak yerine, “Son zamanlarda kontrolden geçtin mi?” diye sordu. “Tansiyon, kilo vesaire?”

“Birkaç hafta oldu,” dedi kız. “Sanırım kontrol vaktim de geldi.”

“Madem buraya kadar geldin, eğer ihtiyacım olan şeyleri bulabilirsem neden muayeneni de yapmıyoruz?” dedi Mel. “İsmin nedir?”

“Polly Fishburn.”

Mel, “Eminim buralarda bir yerde dosyan vardır,” diyerek bankonun arka tarafına geçti ve dosya çekmecelerini açmaya başladı. Kısa bir arama sonrasında dosyayı buldu. Turnusol kâğıdı ve gebelik muayenesiyle ilgili diğer malzemeleri aramak için muayene odasına geçti. “Bu tarafa gelsene Polly,” diye seslendi. “En son ne zaman dahili muayene oldun?”

“Birinci muayeneden sonra bir daha hiç olmadım,” dedi genç kadın. Yüzü buruşmuştu. “Korktum ve erteleyip durdum.”

Mel, doktorun eğik ve romatizmalı ellerini düşünerek gülümsedi. Muayenenin verdiği his pek hoş olmasa gerekti. “Bir bakmamı ister misin? Genişleme ya da çekilme var mı bir kontrol edelim? Daha sonra doktorun yapmasına gerek kalmaz böylece. Hadi üzerini çıkar ve bu önlüğü giy. Ben hemen geliyorum.”

Mel hemen mutfakta uyuyan bebeği kontrol ettikten sonra hastasına geri döndü. Polly oldukça sağlıklı görünüyordu; kilo artışı normal, tansiyon değerleriyse iyi ve... “Tanrım Polly. Bebeğin başı aşağıda.” Mel doğruldu, parmaklarını rahim boynuna uzanacak şekilde açarak elini genç kadının karnına bastırdı. “Ve... rahim ağzı yüzde elli kısalıp açılmış. Şu anda hafif bir kasılma yaşıyorsun. Şu sertleşmeyi hissedebiliyor musun? Bunlara Braxton Hicks kasılmaları denir. Yalancı doğum kasılmaları ya da hazırlık kasılmaları diye düşün.” Mel hastasına bakarak gülümsedi. “Bebeği nerede doğuracaksın?”

“Burada, yani sanırım.”

Mel gülümsedi. “Eğer senin ufaklık bu yakınlarda gelecek olursa, oda arkadaşı oluruz. Ben de üst katta kalıyorum.”

“Sence doğum ne zaman olur?” diye sordu Polly.

“Bir ila dört hafta arası, ama sadece tahmin ediyorum.” Mel geri çekilerek eldivenlerini çıkardı.

Polly, “Bebeğimin doğumunda olur musun?” diye sordu.

“Sana karşı dürüst olmak zorundayım Polly; bazı şeyler ayarlanır ayarlanmaz buradan ayrılmayı planlıyorum. Ama senin doğumun başladığında burada olursam ve eğer doktor da kabul ederse doğumuna seve seve girerim.” Elini uzatarak Polly’nin kalkmasına yardımcı oldu. “Üzerini giyin. Seni geçireyim.”

Mel muayene odasından çıkıp evin giriş kısmına gittiğinde bekleme odasının insanlarla dolu olduğunu gördü.

Gün sonunda Mel en az yirmi sekiz tanesi “yeni bayan doktoru bir görmek” isteyen otuz kadar hastaya bakmıştı. Hepsi de onu ziyaret etmeye, kişisel sorular sormaya gelmiş ve hoş geldin hediyeleri getirmişlerdi.

Bunların hepsi Mel için büyük sürpriz olsa da işi kabul ederken gizliden gizliye karşılaşmayı umut ettiği şeylerdi.

★★★

Saat akşam altı olduğunda çok yorulmuş ama günün nasıl geçtiğini bile anlamamıştı. Bebeği omzuna yatırmış hafifçe sallıyordu. Doktor Mullins’e, “Bir şeyler yedin mi?” diye sordu.

“Evde herkese açık bir parti varken nasıl yemek yemiş olabilirim?” diye karşılık verdi doktor. Ama Mel adamın sesinin istediği kadar iğneleyici çıkmadığını fark etti.

“Ben bebeği doyururken sen Jack’in barına gidip bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu Mel. “Çünkü sen ve küçük Chloe yedikten sonra benim gerçekten biraz temiz havaya ihtiyacım olacak. Ya da biraz manzara değişikliği için ölüyorum diyelim. Üstelik kahvaltıdan beri de bir şey yemedim.”

Doktor yaşlı ve yamru yumru ellerini bebeğe doğru uzatırken, “Chloe mi?” diye sordu.

Mel omzunu silkti. “Bir isim vermek gerek diye düşündüm.”

“Sen çık,” dedi doktor. “Ben doyururum onu. Sonra da burada yapmam gereken bir şey var zaten.”

Mel gülümseyerek bebeği uzattı. “Huysuz olmaya çalıştı-

ğını ve bundan vazgeçemediğini biliyorum,” dedi. “Ama teşekkür ederim; buradan bir saat çıkmak gerçekten iyi gelecek.”

Mel ön kapının oradaki askıdan ceketini alarak çıktı. Dışarıda bir bahar akşamı vardı. Burada, şehir yaşamının endüstriyel sisi ve dumanından uzaktaki gökyüzünde milyonlarca yıldız görünüyordu. Derin bir nefes aldı. Bir insanın böyle bir havaya alışmasının gerçekten mümkün olup olamayacağını düşündü; Los Angeles’ın yapışkan havasından öyle temizdi ki ciğerlerde şok etkisi yaratıyordu.

Jack’in barı bugün epey kalabalıktı, geldiği fırtınalı geceden epey farklı bir görüntüydü bu. Mel’in öğlen vakti muayenehanede tanıştığı iki kadın kocalarıyla birlikte içerideydi: köşedeki dükkândan Connıe ve Ron, Connie’nin en iyi arkadaşı Joy ve kocası Bruce. Mel, Bruce’un postaları dağıtan ve gerektiğinde laboratuar numunelerini Vadi Hastanesi’ne götüren kişi olduğunu öğrendi. Selâmlaştığı çiftler Mel’i Car-rie ve Fish Bristol’la, Doug ve Sue Carpenter’la tanıştırdılar. Barda oturan birkaç kişinin yanı sıra, masalardan birinde oturmuş kâğıt oynayan iki kişi daha vardı; Mel giydikleri gömleklere bakarak masadakilerin balıkçı olduklarını tahmin etti.

Ceketini astıktan sonra kazağını hafifçe pantolonunun üzerine doğru çekerek düzeltti ve bir bar taburesine yerleşti. Gülümsediğinin farkında değildi. Gözlerinin parladığından haberi yoktu. Tüm bu insanlar onu görmeye, ona hoş geldin demeye, kendilerine dair bir şeyler anlatmaya ve tavsiye istemeye gelmişlerdi. Günü ona ihtiyaç duyan ve yardım edebileceği kişilerle dolu olduğundan -gerçekten hasta olmasalar bile- Mel içine bir şeylerin dolduğunu hissediyordu. Cesaret edebilse hissettiği şeyin mutluluk olduğunu düşünürdü.

“Yolun karşısındaki evin bugün epey yoğun olduğunu duydum.” Jack gelmiş, Mel’in önündeki tezgâhı siliyordu.

“Siz kapalıydınız,” dedi Mel.

“Yapacak bazı işlerim vardı, Peder’in de öyle. Genelde gün içinde hep açığız ama işimiz çıkarsa kapıya bir yazı asar ve akşam yemeğine yetişmeye çalışırız.”

Mel, “İşimiz derken?” diye sordu.

Temiz bardakları barın altına yerleştiren Peder, “Balık tutmak gibi,” dedi ve mutfağa döndü. Bu sırada, masalara servisten dönen Ricky geldi yanlarına. Mel’i görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Elinde bir tepsi tabakla dikilerek, “Bayan Monroe, hâlâ buradasınız?” dedi. “Bu süper!” Sonra da mutfağa gitti.

“Çok şeker bir çocuk,” dedi Mel.

Jack, “Sakın seni duymasın,” diye tavsiyede bulundu. “Tam herkesten hoşlanma çağında. Tehlikeli on altı, hatırlasana? Ne içmek istersin?”

Mel, “Eh, soğuk bir bira harika olabilir,” derken, cümlesi bitmeden bira önüne koyuldu. “Yemekte ne var?” diye sordu.

“Köfte,” dedi Jack. “Ve yiyip yiyebileceğin en lezzetli patates püresi.”

“Menü gibi bir şeyiniz yok değil mi?”

“Hayır. Peder kendini ne hazırlama havasında hissediyorsa onu yiyoruz. Önce biranı mı bitirmek istersin? Yoksa yemek hemen gelsin mi?”

Mel birasından bir yudum aldı. “Birazdan.” Bir yudum daha aldı ve “Ahhh,” deyince Jack gülümsedi. “Sanırım bugün kasabanın yarısıyla tanıştım.”

“Kesinlikle hayır. Ama bugün muayenehaneye gelenler senden diğerlerine de bahsedeceklerdir. Aralarında gerçekten hasta olanlar var mıydı yoksa seni kontrole mi gelmişler?”

“Birkaç tanesi hastaydı. Biliyor musun aslına bakarsan buraya gelmeme bile gerek yoktu, ev yemekle doldu. Hasta olsun olmasın gelen herkes

yemek getirdi. Turta, pasta, dilimlenmiş et, taze ekmek. Her şey öyle... sıcak ki.”

Jack tekrar gülümsedi. “Dikkatli ol,” dedi “Gitgide bize ısınıyorsun.”

“Birkaç kavanoz böğürtlenim var, işine yarar mı? Sanırım ücret olarak aldım.”

“Elbette işime yarar. Peder eyaletteki en iyi turtaları yapar. Bebeğin annesinden haber var mı?”

Mel, “Ona Chloe adını verdim,” derken gözlerinin hafifçe yanmasını beklemişti ama ne tuhaftır ki öyle bir şey olmadı. “Hayır, hiçbir haber yok. Umarım doğum yapan kadın bir yerlerde tıbbi yardıma muhtaç kalmamıştır.”

“Buralarda herkesin herkesten haberi vardır, o yüzden bir yerlerde hasta bir kadın olsa duyardık.”

“Belki gerçekten de başka bir kasabadandır.”

“Neredeyse mutlu görünüyorsun,” dedi Jack.

“Öyleyim,” dedi Mel. “Böğürtlenleri getiren genç kadın bebeğinin doğumunda olmamı istedi. Bu çok hoş bir şey. Görünüşe göre tek sorun bebeği benim yatak odamda doğuracak olması. Üstelik her an doğurabilir.”

“Ah,” dedi Jack. “Polly. Bebek her an kendini dışarı atacak gibi duruyor değil mi?”

“Nereden bildin? Ah boş ver, burada herkes her şeyi biliyordu, doğru.”

Jack gülerek, “Etrafta çok fazla hamile kadın yok,” dedi. Mel taburesinde arkaya dönerek etrafına baktı. Şöminenin yanındaki masada iki yaşlı kadın köftelerini yiyor, hepsi kırklarında veya ellilerinde olan tanıştığı çiftler de koyu bir muhabbete dalmışlardı; gülüyor ve dedikodu yapıyorlardı, içeride on, on iki kadar müşteri vardı. “Bu gece işler oldukça iyi sanırım?”

“Yağmurda pek dışarı çıkmazlar. Sanırım akan damlara kova yetiştirmekten başlarını kaldıramıyorlar. Eee, hâlâ buradan kurtulmak için can atıyor musun?”

Mel birasından biraz daha yudumladı. Boş mideyle alkol almanın etkilerinin çok çabuk ortaya çıktığını hatırlamıştı. Ve oldukça keyifli olduğunu. ‘Yani, başka bir neden olmasa bile saçıma gölge attıracak bir yer olmadığı için eninde sonunda gitmek zorunda kalacağım.”

“Buralarda da güzellik salonları var. Virgin River’da mesela Dot Schuman garajında bir kuaför işletiyor.”

“Bak bu kulağa ilginç geliyor.” Mel gözlerini Jack’e doğru kaldırdı ve “Başım dönmeye başladı benim,” dedi. “Artık köftelere geçsem iyi olacak herhalde.” Hıçkırmasıyla her ikisi de gülmeye başladılar.

Saat yedide Hope McCrea içeri girerek bara doğru geldi ve Mel’in yanındaki tabureye oturdu. “Duyduğuma göre bugün epey ziyaretçin olmuş,” dedi. Çantasından sigara paketini çıkardı. Açıp içinden bir tanesini çıkarmak üzereyken Mel onu bileğinden tuttu.

“En azından yemeğimi yiyene kadar beklemen gerek, lütfen.”

“Ah, gerçekten çok oyunbozansın.” Hope paketi barın üzerine bıraktı. “Her zamankinden,” diye seslendikten sonra Mel’e dönerek, “Eee... nasıldı?” diye sordu. “Yani ilk iş günün? Doktor gözünü korkuttu mu?”

“İdare edemeyeceğim bir tip değil. Hatta birkaç dikiş atmama bile izin verdi. Elbette ortaya çıkardığım işe dair iltifat almadım ama kötü olduğunu da söylemedi.” Hope’a biraz yanaşarak, “Sanırım buraya gelmemi kendine yontuyor. Senin yerinde olsam buna itiraz ederim,” diye ekledi.

“Kalıyor musun yani?”

“En az birkaç gün kalacağım. Bazı şeyleri tam halletmeden ayrılmak istemiyorum.”

“Duydum. Yeni doğmuş bir bebek bulduğunuzu söylüyorlar.”

Jack, Hope’un önüne bir kadeh uzattı. “Jack Daniel’s, sek.”

Mel, “Meçhul annenin kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Hope’a.

“Hayır. Ama herkes birbirine garip garip bakmaya başladı. Eğer kadın buralardaysa ortaya çıkacaktır. O tabakla işin bitti mi acaba? Sigaramı içmeye hazırım da.”

“içmemen gerek, biliyorsun değil mi?”

Hope McCrea yüzünü buruşturarak sabırsız gözlerle Mel’e baktı. Yüzüne epey büyük gelen gözlüklerini yukarı itti. “Neden umurumda olsun ki? Beklediğimden çok uzun yaşadım zaten.”

“Saçmalama. Daha önünde yaşanacak çok güzel yılların olabilir.”

“Tanrım, umarım yoktur!”

Jack kendini tutamayarak gülünce Mel de ona katıldı.

Hope, yapılacak daha milyonlarca işi olan bir kadınmış gibi bir tavırla içkisini ve sigarasını içti, barın üzerine biraz para koyarak tabureden indi. “Haberleşelim. Eğer ufaklık konusunda yardıma ihtiyacın olursa hemen haber ver.”

“Bebeğin etrafında sigara içemezsin,” dedi Mel.

“Saatlerce bakarım demedim,” diye karşılık verdi Hope. “Bunu aklından çıkarma.” Yanlarından uzaklaşıp kapıya doğru ilerlerken yol üzerinde birkaç masaya da kısaca uğradı.

“Kaça kadar açıksın?” diye sordu Mel, Jack’e.

“Neden? Geceleyin de uğramayı mı düşünüyorsun?”

“Bu gece değil. Çok yorgunum. Daha sonrası için sordum.”

“Genelde dokuz civarı kapatırım, ama özellikle açık kalmamı isteyen biri olursa kapatmam.”

Mel güldü. “Burası cidden şimdiye kadar gördüğüm en iyi restoran bar.” Saatine baktı. “Doktorun yanına gitsem iyi olacak. Bir bebek karşısında ne kadar sabırlı olabileceğini kestiremiyorum. Sabah kahvaltıda görüşürüz, yani doktor bir yere çağrılmazsa.”

Jack, “Biz buradayız,” diye karşılık verdi.

Mel ona veda ederek ceketini giydi. Dışarı çıkmadan önce bazı masalarda durarak yeni tanıştığı insanlara iyi geceler diledi. Peder, “Anlaşılan bir süre daha buralarda olacak ha?” diye sordu Jafck’e.

Jack kaşlarını çatmış, genç kadına bakıyordu. “Tanrım, kot pantolonlu görüntüsü bile yasalara aykırı olmalı,” dedi.

Başını çevirerek Peder’e baktı. “Burayı idare edebilir misin? Clear River’a gidip bira içmeyi düşünüyorum.”

Bir şifreydi bu. Clear River’dajack’in görüştüğü bir kadın vardı. Peder, “Ben hallederim, sen git,” dedi.

★★★

Jack arabayla Clear River’a gittiği yarım saat boyunca Charmaine’i düşünmüyordu ki bu yüzden biraz vicdan azabı çekiyordu. Bu gece başka bir kadını düşünüyordu. Kot pan-tolonlu ve çizmeli haliyle bile istediği adamı dizlerinin üzerine çökertebilecek genç bir sarışın vardı aklında.

Jack bir iki sene önce Clear River’daki bara bir bira içmek için uğramış ve bardaki garsonlardan biriyle, Charmaine’le arkadaşlık kurmuştu. Charmaine iki yetişkin çocuğu olan boşanmış bir anneydi. İyi ve çalışkan bir kadındı. Eğlenceli ve flörtözdü. Birkaç ziyaret ve bir o kadar bira sonrasında Charmaine Jack’i evine götürmüş ve Jack de kadının üzerine kuştüyü yatakmış gibi atlamıştı. Daha sonra Jack ona birlikte olduğu bütün kadınların anladıklarından emin olmasını istediği şeyi anlatmıştı: Tek kadına bağlanıp belli bir düzen kuracak bir adam değildi ve Charmaine böyle planlar yapmaya başlayacak olursa ilişkileri biterdi.

“Sana bütün kadınların bir erkeğe bağlı olmak isteyeceklerini düşündüren şey ne ki?” diye sormuştu Charmaine. “Bir tanesinden yeni kurtuldum. Şimdi kalkıp bir başkasına saplanıp kalmak gibi bir niyetim yok.” Sonra gülümseyerek eklemişti. ‘'Yine de, herkes zaman zaman kendini yalnız hisseder.”

Bir iki senedir devam eden bir ilişkiye başlamışlardı. Jack onu çok sık görmüyordu, haftada bir ya da bir iki haftada bir. Bazen son görüşmelerinin üzerinden bir ay geçmiş oluyordu. Jack kendisi olmadığı zamanlarda Charmaine’in neler yaptığından emin değildi; belki görüştüğü başka erkekler de vardı. Gerçi Jack başka erkeklerin olduğuna dair hiçbir belirti görmemişti. Charmaine’i barda başka binlerine vakit ayırırken yakalamamış, evinde erkek eşyalarına rastlamamıştı. Yatak odasında Jack’le kullandıkları haricinde azalmayan bir kutu prezervatif oluyordu. Jack bir

keresinde kadının görüştüğü tek erkek olmaktan duyduğu memnuniyeti ağzından kaçırmıştı.

Jack'e gelince, aynı anda birden fazla kadını idare etmeme konusunda etik bir kuralı vardı. Bu tek kadınla ilişkisi bazen bir sene, bazen tek gece devam ederdi; ama iki kadın arasında koşturduğunu hiç hatırlamıyordu. Bu gece bu kuralı bozacak bir şey yapmış olmasa da kurala tam olarak bağlı kaldığını da hissetmiyordu.

Hiçbir zaman geceyi Clear River'da geçirmemiş, Charmaine'i de Virgin River'a davet etmemişti. Charmaine de onu sadece bir iki kez arayıp çağırmıştı ve bu da çok küçük bir şeydi. Sonuçta arada sırada yanında birinin olmasına ihtiyaç duyan yalnızca Jack değildi.

Bara girdiğinde Charmaine'in onu görmekten çok mutlu olduğunu görmek Jack'in hoşuna gidiyordu. Kadının ona karşı gösterdiğinden daha güçlü hisleri olduğunu hissediyordu. Ama hakkını vermeliydi; Charmaine baştaki anlaşmalarını bozacak hiçbir şey yapmıyordu. Yine de Jack işler daha da birbirine girmeden ilişkilerini bitirmeleri gerekeceğini biliyordu. Bu yüzden bir beyefendi gibi davranmak adına bazen bir küpe ya da eşarp gibi küçük hediyeler alarak, bir bira içmek için bara uğruyordu.

Bara oturduğunda Charmaine ona bir bira getirdi. Saçlarını kabartmıştı bu gece. Yapılı bir sarışındı. 1.75 boyların-daydı ve fiziğini korumuştu, büyük ölçüde. Jack tam kaç yaşında olduğunu bilmiyordu ama kırklarının sonunda ellilerinin başında olduğunu düşünüyordu. Charmaine hep üzerine oturan dar kıyafetler ve dolgun göğüslerini vurgulayan bluzlar giyerdi. İlk görüşte basit bir kadın sanırdınız. Ucuz ya da aşağı tabakadan olmasa da basit görünürdü. Seçkinlikten uzak. Ama Charmaine'i tanımaya başlayıp ne kadar nazik ve dürüst olduğunu gördüğünüzde bu düşünceler anında değişirdi. Jack kadının gençlik yıllarında belirgin elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla epey güzel olduğunu tahmin ediyordu. O güzelliğini tam olarak kaybetmemişti ama kalçaları biraz dolgunlaşmaya ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar belirginleşmeye başlamıştı.

"Selam dostum," dedi Charmaıne. "Uzun süredir ortalıkta yoktun."

"Bir iki hafta oldu sanırım."

"Dört hafta oldu."

“Nasılsın?” diye sordu Jack.

“Yoğunuz. İşlerle uğraşıyordum. Bir de geçen hafta kızımı görmeye Eureka’ya gittim. Berbat bir evliliğin içinde debelenip duruyor, ama ne bekleyebilirsin ki? Kendisi de berbat bir evliliğin içinde büyüdü.”

“Boşanıyor mu?” diye sordu Jack kibarca. Ama aslında konu pek umurunda değildi. Charmaine’in çocuklarını hiç tanımıyordu bile.

“Hayır. Ama boşansa iyi olur. Şu masadan sipariş almam gerek. Birazdan gelirim.”

Charmaine müşterilerle ilgilenmek üzere Jack’in yanından ayrıldı. Barda sadece bir kaç masa doluydu ve bar sahibi Butch, Jack’i gördüğünde Charmaine’in o gece erken çıkmak isteyeceğini tahmin etti. Jack, Charmaine’ın elinde bir tepsiyle barın arkasına geçtiğini, patronunun kulağına sessizce bir şeyler fısıldadığını ve adamın da başını salladığını gördü. Daha sonra Charmaine yanına geldi.

“Sadece bir bira içip merhaba demek istemiştim,” dedi Jack. “Sonra kasabaya dönmem gerek. Epey büyük bir işin altına girdim.”

“Öyle mi? Neymiş o?”

“Kasabadaki hanımlardan birinin kulübesini onarıyorum. Bugün verandayı tamir ettik. Yarın boyama işine başlıyoruz. Bir de yapılması gereken arka merdivenler var.”

“Öyle mi? Kadın güzel mi bari?”

“Sanırım güzel diyebiliriz. Yani yetmiş altı yaşında bir kadına göre gerçekten hiç fena değil.”

Charmaine yüksek sesle güldü. Kocaman içten bir kahkahası vardı. “Tamam, o zaman kıskanmış gibi davranmama da gerek yok sanırım. Ama en azından benimle eve kadar yürürsün değil mi?”

Jack, “Elbette,” diyerek birasının sonunu içti. “Ama bu gece içeri gelemem.”

“Tamam,” dedi Charmaine. “Paltomu alayım çıkarız.”

Dışarı çıktıklarında Charmaine, Jack'in koluna girdi ve her zaman yaptığı gibi son birkaç haftadır olanları anlatmaya başladı. Sesi Jack'in hoşuna gidiyordu. Charmaine pek alkol almasa da viski sesi dedikleri tonu andıran derin ve hafif çatlak bir sesi vardı. Hiç durmadan saatlerce bu şekilde konuşmaya devam edebilirdi. Ama rahatsız edici değil, hoşa giden bir şekilde. Bar hakkında, müşteriler hakkında, kasabadaki insanlar hakkında, satın aldığı şeyler ve okudukları hakkında konuşurdu. Haberleri dinlemek çok hoşuna giderdi. Her sabah işe gitmeden önce CNN'de sabah haberlerini izler ve haberler hakkında yorum yapmak çok hoşuna giderdi. Küçük evinde her zaman devam eden bir proje mutlaka olurdu: yeni duvar kâğıdı, boya ya da yeni aletler. Ev kendine aitti; bir tür miras ya da onun gibi bir şeyle ödenmişti parası. Yani kazandığı parayı kendisi ve çocukları için rahatça harcayabi liyord u.

Kapıya vardıklarında Jack, "Ben kaçayım Charmaine," dedi. "Sonra görüşürüz."

Charmaine, "Tamam, Jack," dedi ve bir öpücük için ona doğru uzandı. Jack karşı koymadı. Ama Charmaine, "Bu tam olarak bir öpücük değildi," dedi.

"Bu gecp gerçekten havamda değilim."

"Gerçekten yorgun olmalısın. Ama bana bir iki saat hatırlayabileceğim bir öpücük verecek kadar da enerjin olmadığına emin misin?"

Jack tekrar denedi. Bu kez kadını kendine çekerek dudaklarını ağzının içine aldı ve dilini de işin içine katarak onu öptü. Charmaine da ellerini uzatarak onun kalçalarını kavradı. *Lanet olsun!* diye düşündü Jack. Kadın ona iyice sokularak dilini emmeye başladı. Sonra elini kalçalarından çekerek parmaklarını pantolonunun ön kısımlarında gezdirmeye başladı. Jack'i içeri doğru çekerken parmakları iyice kasıklarına doğru inmişti.

Jack kısık bir sesle, "Pekâlâ," derken içinde bir şeyler hareketlenmeye başlamıştı. "Bir iki dakikalığına girebilirim sanırım."

Charmaine gülümseyerek, "İşte benim adamım," dedi. Kapıyı açtığında Jack peşinden içeri girdi. "Ufak bir uyku ilacı gibi düşün," dedi Charmaine.

Jack ceketini çıkararak sandalyeye bıraktı. Charmaine daha kendi üzerindekini çıkarmadan Jack onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Kadını ani, ateşli ve muhtaç bir tavırla öpmeye başladı. Charmaine'in paltosunu çıkararak onu geri geri yatak odasına doğru götürdü ve hızla yatağa yatırdı. Üzerindeki bluzu çıkararak sutyenini açtı ve göğüslerini ortaya çıkardı. Kadının üzerine yatarak önce bir göğsünü sonra diğerini emmeye başladı. Arkasından Charmaine'in pantolonunu çıkardı, sonra kendi pantolonunu indirdi. Ellerini kadının dolgun vücudunda gezdirdi. Omuzlarından sonra kalçalarına ve kasıklarına indi. Sonra birden yatağın yanındaki komodine uzanarak prezervatif kutusunu aldı ve açtı. Prezervatifi taktıktan sonra kadının içine öyle hızlı girdi ki kendisi bile şaşırmıştı. Charmaine'in içinde hızla gidip gelmeye devam ederken kadın, "Tanrım!" diyordu. "Ah! Alı! Tanrım!"

Jack patlamaya hazır gibi hissediyordu ama Charmaine bacaklarını ona dolayarak kilitlerken kendini tuttu. Garip bir şeyler oluyordu, aklını kaçırmış gibiydi. Nerede olduğunu, kiminle olduğunu netleştiremiyordu. Altındaki kadının yay gibi gerildiğini hissedince sonunda yüksek sesle inleyerek

kendini bıraktı. Charmaine de soluk soluğaydı ve inlemeleri Jack'e tamamen tatmin olduğunu söylüyordu.

Charmaine soluk alış verişlerini düzenleyebildiğinde, "Tanrım," dedi. "Nasıl birden bu kadar ateşlendin?"

"Hı?"

"Jack, daha botlarını bile çıkarmamışsın!"

Jack bir an şaşkın şaşkın Charmaine'e baktıktan sonra kadının üzerinden kalktı. *Tanrını*, diye düşündü. *Bir kadına böyle davranamazsın.* Düşüncesizce davranmış olabilirdi ama en azından başka birini de düşünmemişti, kendini böyle avuttu. Tüm bu olanlarda beyni devre dışı kalmış, diğer organları kontrolü ele almış gibiydi.

"Çok özür dilerim Charmaine. İyi misin?"

"İyiden öteyim. Ama lütfen şu botları çıkarıp bana sarıl."

İçinden tam da gitmek zorunda olduğunu söylemek geliyordu ama bu olanlardan sonra Charmaine'e bunu yapamazdı. Yatağa oturarak botlarını, pantolonunu ve gömleğini çıkarıp hepsini yere bıraktı. Hızlıca banyoya gidip geldikten sonra yatağa girdi ve Charmaine'i kollarının arasına aldı. Dolgun ve yumuşak bedeni Jack'in bedenine gömülmüştü.

Jack ona sarıldı, okşadı, öptü ve tekrar seviştiler. Jack bu kez öncekinin aksine ağır ağır ve bilinçli bir şekilde davrandı ama öncekinden daha az tatmin edici de değildi. Jack gece birde ayağa kalkmış, yerdeki pantolonunu arıyordu.

Charmaine yataktan seslendi. "Bu kez gece kalırsın diye düşünmüştüm."

Jack pantolonunu üzerine geçirdikten sonra yatağın kenarına oturdu ve botlarını giymeye başladı. Arkasına dönerek Charmaine'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Kalamam," dedi. "Sen de rahatça uyursun," diyerek gülümsedi. "Uyku ilacı almışsın gibi düşün."

Arabasınv Virgin River'a doğru sürerken, *artık bitti,* diye düşündü. *Bu ilişkiyi bitirmek zorundayım. Artık temiz bir vicdanla bu ilişkiyi sürdürmem mümkün değil. Başka birini böyle düşünürken yapamam.*

Dördüncü Bölüm

Jack kamyonetin arkası malzemelerle dolu halde kulübeye doğru ilerliyordu. Üst üste tamire geldiği üçüncü gündü bu. Kamyoneti giriş yoluna çektiğinde Cheryl kulübeden çıkarak yeni verandada durdu.

“Hey Cheryl,” diye seslendi Jack. “Temizlik nasıl gidiyor? Ne kadar kaldı?”

Cheryl’in elinde eski bir bez vardı. “Bugünün sonunda işim biter gibi, içerisi cidden domuz ağılı gibiydi. Sen yarın da gelecek misin?”

Gelecekti. Ama “Hayır,” dedi. “Benim işim de bitmek üzere. Şimdi verandayı boyayacağım, sen arka kapıdan çıkabilecek misin? Gerçi daha merdiveni yapmadım ama?”

“Sorun değil aşağı atlayabilirim. Sende ne var?” Cheryl merdivenlerden inmiş ona doğru geliyordu.

“Kulübe için birkaç parça eşya,” dedi Jack, kamyonetten veranda için kocaman bir sallanan sandalyeyi indirirken. Diğer teki de hâlâ kamyonetin arkasındaydı.

“Vay be!” dedi Cheryl. “Her şeyi düşünmüşsün.”

“Hepsi gerekli şeyler.”

“Epey sağlam bir hemşire olmalı.”

“Kalmayacağını söylüyor ama kulübenin zaten tadil edilmesi gerekiyordu. Hope’a işleri bizzat halledeceğime söz verdim.”

“Yine de bu yaptığını herkes yapmaz. Sen gerçekten iyi bir

adamsın Jack,” dedi Cheryl. Genç kadın kamyonetin arkasına bakmaya başladı. İki kişilik yeni bir yatak hâlâ ambalajının içindeydi. Şiltenin üzerinde oturma odası için büyük bir rulo halinde duran bir halı vardı. Alışveriş poşetlerinin içinden yeni çarşaf takımları ve havlular gözüküyordu. Hope’un kendi dolabından ödünç verdiği eski çarşaf ve örtülere hiç benzemiyorlardı. On veranda için saksı içinde sardunyalar vardı. Arka kapı için yeni ahşap basamaklar, boya kutuları ve yeni mutfak gereçleri de vardı. “Bunlar tadilat malzemesinden fazlası,” dedi Cheryl.

Tokasından kurtulup gözünün önüne gelen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırarak Jack'e baktı. Jack genç kadına baktığında hüzünlü gözlerinin özlemle dolu olduğunu gördü ve hemen bakışlarını kaçırdı.

"Neden yarım iş yapalım ki?" dedi Jack. "Mümkün olduğunca güzelleştirelim burayı. Hemşire gittiğinde Hope burayı yazlıkçılara da kiraya verebilir."

"Evet."

Cheryl geri çekilip izlemeye devam ederken Jack kamyonetin arkasındakileri boşaltmaya devam etti. Kadını görmezden gelmeye çalışıyor, havadan sudan bile olsa konuşmamaya dikkat ediyordu.

Uzun boylu ve iri kemikli bir kadın olan Cheryl daha otuz yaşındaydı ama pek güzel değildi; ilk gençlik yıllarından beri yoğun şekilde alkol alıyordu. Suratı kırmızı, saçları seyrek ve sönüktü. Gözlerinin çevresi kızarık ve aşağı doğru sarkıktı. Karın ve bel kısmında biradan kaynaklanan fazlalıklar vardı. Arada sırada birkaç haftalığına ya da aylığına içkiyi bırakır ama sonuçta her seferinde yine kendini şişelere vururdu. Hâlâ anne babasıyla yaşıyordu. Karı koca artık kızlarının alkol sorunu konusunda ne yapacaklarını bilmiyordu. Ama ne yapabilirlerdi ki? Cheryl her defasında içki içmeye geri dönüyordu. Jack barında ona içki vermiyordu ama ona her rastladığında, şimdi olduğu gibi, üzerine sinmiş bir alkol kokusu ve yarı kapalı gözlerle karşılaşıyordu. Ama Cheryl bugün epey kendinde görünüyordu. Çok az içmiş olmalıydı.

Bir iki sene önce Cheryl veJack arasında pek hoş olmayan bir şey olmuştu. Cheryl çok içtiği bir gece Jack'in barın arkasındaki evine gitmiş, gece yarısı kapıyı yumruklamaya başlamıştı. Jack kapıyı açtığında Cheryl kendini onun kollarına atmış, yakasından çekiştirerek ona duyduğu aşkı haykırmaya başlamıştı. Ne yazık ki Cheryl de o gece yaptıklarının hepsini hatırlıyordu. Birkaç gün sonra Jack onu ayık bir anında yakalamış ve "Asla," demişti. "Bir daha asla o geceki gibi bir şey yaşamak istemiyorum. Beni akimdan çıkar ve bir daha asla böyle bir şeye kalkışma." Cheryl ağlamıştı.

Jack o günden sonra ona mümkün olduğu kadar mesafeli davranmıştı. Genç kadının içkisini barda değil de kendi evinde içmesine seviniyordu.

Cheryl sek votka severdi, muhtemelen kadehe bile koymadan kafasına dikerek içiyordu. Ve bulabildiği zamanlar da yüzde doksan beş saf alkol miktarı olan Everclear içiyordu -cidden çok sert ve berbat bir içkiydi bu. Çoğu eyalette satışı yasaktı ama içki dükkânları genelde tezgâh altında bulundurmaya devam ediyordu.

“Keşke ben de hemşire olabilseydim,” dedi Cheryl.

Jack işine devam ederken, “Hiç okula geri dönmeyi düşünmedin mi?” diye sordu. Çok fazla ilgilenmiş gibi görünmemeye özellikle dikkat ediyordu. Halıyı kamyonetin arkasından çıkararak omzunun üzerine yerleştirdi ve eve doğru yürümeye başladı.

Cheryl arkasından, “Okula dönmeye param yetmez ki,” diye seslendi.

“Eğer bir işe girersen paran yeter. Daha büyük bir kasabada kolayca işe girebilirsin. Bence ağını biraz daha geniş atmalısın. Ufak tefek işler yapmayı bırakmalısın.”

“Evet biliyorum,” dedi Cheryl. Jack’ın arkasından yürüyordu. “Ama ben burayı seviyorum.”

“Seviyor musun? Pek mutlu görünmüyorsun bence.”

“Yoo, bazen mutlu oluyorum.”

“İyi o halde,” dedi Jack. Rulo halindeki halıyı oturma odasının ortasına bıraktı. Daha sonra açacaktı. “Eğer vaktin olursa yeni aldığım çarşaflan yıkayıp kaldırır mısın? Yeni yatağı koyduğumda üzerine serersin?”

“Elbette. Yatağı getirmene yardım edeyim.” “Teşekkürler,” dedi Jack. Yatağı beraberce içen taşıdılar. Jack yatağı duvara yaslayarak odadaki karyolanın üzerindeki eskiyi kaldırdı. “Bunu eve giderken uygun bir yere atarım artık.”

“Doktorun evinde bir bebek olduğunu duydum. Biri kapının önüne bırakıp gitmiş diyorlar.”

Jack bir an dondu kaldı. *Tanrım,* diye düşündü. *Cheryl? Cheryl’in bebeği olabilir miydi?* Elinde olmadan genç kadını tepeden tırnağa süzdü. İriyarı olduğu doğruydu ama obez değildi. Yine de orta kısımlarda epey kiloluydu ve gömleği çok boldu. Ama bebeğin bulunduğu gün bile buraya

temizliğe gelmişti, böyle bir şey yapamazdı değil mi? Belki o sabahki sesi votka nezlesinden değildi. Belki kanaması vardı? Yorgun ve bitkindi?

Jack sonunda, “Evet,” dedi. “Bebeği kimin bırakmış olabileceğiyle ilgili bir fikrin var mı?”

“Hayır. Bebek Kızılderili mi? Çünkü biliyorsun civarda Kızılderili bölgeleri var, kadınlar epey çetin şartlarda yaşıyorlar.”

“Bebek beyaz,” dedi Jack.

“Aslında biliyor musun burada işim bittiğinde gidip bebeğin bakımına yardım edebilirim.”

“Ah, o konu halledildi Cheryl. Ama teşekkürler. Doktora söylerim yine de.” Eski yatağı dışarı taşıyarak kamyonetin arkasına yerleştirdi. Tanrım, yatak cidden berbat haldeydi. Mel haklıydı, kulübe korkunç durumdaydı. Hope’un aklı neredeydi acaba? Kulübeyi temizleteceğini söylemişti, ama yeni hemşirenin cidden bu yatakta yatabileceğim nasıl düşünmüştü acaba? Hope bazen bu gibi ayrıntılara karşı kayıtsızdı. Bütün enerjisini huysuz bir inatçı olmaya harcıyordu.

Jack kamyonete uzanarak çarşaf poşetlerini de indirdi. “Al bakalım,” diyerek Cheryl’e uzattı. “Şimdi içeri gir, boyaya başlamam gerekiyor. Akşam yemeğine kadar barda olmak istiyorum.”

Cheryl, “Pekâlâ,” diyerek poşetleri aldı. “Doktorun yardıma ihtiyacı olursa haber ver tamam mı?”

“Tabii Cheryl.” Ama içinden, *asla,* diye düşündü. Çok riskli olurdu bu.

Jack akşamüzeri bara geri dönmüştü, insanlar akşam yemeği için gelmeye başlamadan önce bar stoklarının envanterini kontrol edecek kadar vakti vardı. Bar, günün bu saatinde genelde olduğu gibi boştu. Peder arka tarafta yemeği hazırlamaya başlamıştı ve Ricky’nin gelmesine de daha en az bir saat vardı.

Bu sırada tek başına bir adam barın kapısından içeri girdi. Bir balıkçı gibi giyinmemişti; üzerinde kot pantolon, kot bir ceket ve sarımsı kahverengi bir tişört vardı. Saçları uzuncaydı ve kafasına bir beyzbol şapkası takmıştı. Yüzünde bir haftalık kirli sakal vardı ve iriyarı bir adamdı.

Jack'in önünde dosyası ve envanter kâğıtlarıyla durduğu yerden epey uzakta bir tabure seçmesi konuşmak istemediğini açıkça gösteriyordu.

Jack adamın yanına gitti. Önüne bir peçete koyarken, "Selam. Buralardan geçiyordunuz herhalde?" diye sordu.

"Hmm," diye cevap verdi adam. "Bir bira istiyorum, bir de shot. Heineken and Beam."

Jack, "Tamamdır," diyerek siparişi hazırladı.

Adam shot kadehini kafasına diktikten sonra birasını içmeye başladı. Jack'le göz teması kurmuyordu. *İyi, konuşma-yalım o zaman,* diye düşündü Jack. *Benim de yapılacak tilerim var zaten.* Böylece şişe sayımına devam etti.

Yaklaşık on dakika sonra adam seslendi. "Hey dostum. Bir tane daha alabilir miyim?"

Jack, "Elbette," diyerek bir tane daha hazırladı ve servis etti. Sessizlik bozulmamıştı. Adam birasıyla biraz **daha** oyalanırken Jack envanter sayımına devanı ediyordu. Barın arkasına eğilmişken üzerine bir gölgenin çöktüğünü hissetti. Başını kaldırıp baktığında adamın ayağa kalkmış, gitmek üzere toparlandığını gördü.

Adam para çıkarmak üzere cebini karıştırırken Jack doğruldu. Adamın tişörtünün kolundan bir dövmenin ucu, bir buldog köpeğinin ayaklan gözüküyordu -Şeytan Köpekleri. Jack bir an kendini tutamayıp dövme hakkında yorum yapacaktı; adam Amerikan Birleşik Devletleri Deniz Piyadeleri dövmesini taşıyordu. Ama o esnada cebinden kalın bir tomar para çıkartarak yüz dolarlık bir banknot uzattı. "Bunu bozabilir misin?"

Jack'in paraya dokunmasına bile gerek yoktu; yeşil esrar kokusu burnuna çok net geliyordu. Adam hasat kurutma ya da toplama işinden geliyordu ve paraya sinmiş kokuya bakılacak olursa, bir satış yaptığı belliydi. Jack parayı bozabilirdi ama kasada ne kadar nakit tuttuğu konusunda açık vermek istemiyordu, ayrıca o parayı kendi işletmesine sokmak da istemiyordu. Civarda bir sürü esrar yetiştiricisi vardı. Bazıları tıbbi faydaları konusunda bilinçli olarak, yasal kullanıma yönelik reçeteli

bitkiler yetiştiriyordu. Bazıları marihuanayı mısır gibi geleneksel bir ürün olarak düşünüyorlardı. Tarım ürünü. Para kazanmak için bir yol. Bazıları ise oldukça kârlı olduğu için olaya sadece uyuşturucu ticareti gözüyle bakıyorlardı. Ülkenin bu kısmına genelde Zümrüt Üçgeni denirdi, çünkü kenevir ticaretiyle en çok ün kazanmış üç ilçe bu bölgedeydi. Garson yamağı maaşı alan insanların altında gıcır gıcır, yarım tonluk kamyonlar olurdu.

Bu bölgelerin çevresindeki bazı kasabalar da onlara teda-rikçilik yapar, yasadışı yetiştiricilerin ihtiyaç duyduğu bazı malzemeleri satarlardı: sulama boruları, ürün büyütme ışıkları, kamuflaj brandaları, naylon örtüler, budama ya da ürün toplama için türlü boyda makaslar. Tartılar, jeneratörler, araziye çıkıp orman içindeki gizli tarlalara gitmek için ATV’ler. Camlarına *Burada MEKK Geçerli Değildir* etiketleri yapıştıran dükkân sahipleri vardı. MEKK, Bölge Şerif Ofisi ile Kaliforniya eyaletinin ortak olarak yürüttüğü *Marihuana Ekimine Karşı Kampanya’nm* kısaltmasıydı. Clear River, MEKK’i desteklemeyen ve marihuana üreticilerinin epey çok olan parasını almakta sakınca görmeyen bir kasabaydı. Charmaine yasadışı üretimi desteklemiyordu ama Butch asla uyuşturucu kokan bir banknotu geri çevirmezdi.

Virgin River ise o tür bir kasaba değildi.

Üreticiler genelde dikkat çekmemeye özen gösterirler ve baskına uğramak istemediklerinden sorun çıkarmazlardı. Ama bazen aralarında sınır sorunları çıkıyor ya da bubi tuzaklı bölgelerine girenler oluyordu. Her iki durumda da masum kasaba sakinleri zarar görebiliyordu. Hırsızlıktan soygun ve cinayete kadar uzanan uyuşturucuyla bağlantılı suçlar olabiliyordu. Kısa bir süre önce bir üreticinin ortağını Gar-berville yakınlarındaki ormanda gömülü olarak bulmuşlardı. Adam iki seneden uzun bir süredir kayıptı ve şüphelenilen kişi hep diğer üretici olmuştu.

Virgin River’da yasadışı ürünleri teşvik edecek hiçbir şey bulamazdınız. Bu da onları uzak tutmanın en garanti yollarından biriydi. Kasabada fiilen marihuana yetiştiren birileri varsa bile, cidden epey gizli çalışıyor olmalıydılar. Virgin River bu tarz şeyleri dışlama eğilimindeydi. Ama bardaki adam buralardan geçen ilk üretici veya satıcı da değildi.

Jack adamla uzun süreli ve ciddi bir göz teması kurduktan sonra, “Bak sana ne diyeceğim,” dedi. “Bu seferki mües-seseden olsun.”

Adam, “Teşekkürler,” diyerek kâğıt banknotu para destesinin içine koyup cebine soktu. Arkasını dönerek yürümeye başladı.

Tam kapıya ulaşmıştı ki, “Dostum bir de?” diye seslendi Jack. Adam arkasına dönünce Jack, “Şerif yardımcısı ile Kaliforniya Otoyol Devriyesi benim mekânımda yerler, haberin olsun,” dedi.

Dudaklarında gergin bir gülümsemeyle adamın omuzları kalkıp indi. Mesajı almıştı. Şapkasının kenarına hafifçe dokunarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Jack barın arkasından çıkarak cama doğru ilerledi ve dışarı baktı. Adam güçlü bir motoru olan, zaten yüksek olan tekerleri daha da kaldırılmış, pencereleri film kaplı, tepesinde farları olan yeni model siyah bir Range Rover’a biniyordu. Bu model en az yüz bin dolar ederdi. Adamın uyuşturucu işiyle hobi olarak uğraşmadığı belliydi. Jack plakayı ezberledi.

Mutfağa girdiğinde Peder turta hamurunu yoğuruyordu. “Az önce birasını yumruğum kadar büyük bir tomarla ödemeye kalkan bir satıcıya servis yaptım,” dedi.

“Lanet olsun.”

“Yeni model bir Range Rover sürüyor. Yükseltilmiş ve camları karartılmış. Adam da epey iriyarı bir tip.”

“Sence bizim kasabaya yakın bir yerlerde mi yetiştiriyor.” “Hiçbir fikrim yok,” dedi Jack. “Ama dikkatli olsak iyi olur. Şerif bir daha uğradığında bahsedeceğim. Gerçi çok parası olması ya da büyük bir araba kullanması kanuna aykırı değil ama.”

“Eğer zenginse, küçük çaplı bir satıcı değil demek ki,” dedi Peder.

“Sağ omzunun altında da bir buldog dövmesi vardı.” Peder kaşlarını çattı. “Bizden birinin bu yollara saptığını görmek berbat oluyor değil mi?”

“Evet, cidden öyle. Bilmiyorum, belki de buralarda faaliyette değildir. Belki de kasabada potansiyel var mı diye bakmak için uğramıştır. Ona kanun görevlilerinin bizim burada yemek yiyip içtiğini söyledim.”

Peder gülümsedi. “O halde öyle yapmaya başlasak iyi olur,” dedi.

“Başlangıç olarak biraz fiyatları indirsek nasıl olur? Başımızın etini yemesinler.”

★★★

Mel ablası Joey’ın numarasını çevirmişti.

“Ah Tanrım, Mel! Meraktan öldürmek üzereydin beni! Nerdesin sen? Neden daha önce aramadın?”

“Virgin River’dayım, telefonum yok ve cep telefonum da çekmiyor. Bayağı da meşguldüm.”

“Cidden Ulusal Muhafızları aramak üzereydim!” “Gerçekten mi? Hiç zahmet etme. Burayı bulabileceklerini bile sanmıyorum.”

“Sen iyi misin?”

“Şey... bu söyleyeceklerimden sapıkça bir keyif alacaksın muhtemelen,” dedi Mel. “Haklıydın tamam mı? Bunu yapmamalıydım. Yanlış bir karardı. Delilik ettim. Her zamanki gibi.”

“O kadar korkunç mu?”

“Şey... her şeyin berbat başladığı kesin; bedava ev, pislik içinde bir kümes çıktı, doktor ise işinde yardım falan istemeyen huysuz bir ihtiyar. Tam her şeyi bırakmış geri dönüyordum ki -buna asla inanamayacaksın- birisi doktorun kapısına yeni doğmuş bir bebek bıraktı. Ama işler çok az da olsa yoluna girdi şu anda. Bebeğin bakımına yardım etmek için birkaç gün daha kalacağım. Yaşlı doktor gece yarısı kalkıp bebeğin karnını doyuracak durumda değil. Tanrım, Joey adamla ilk tanıştığımda görüp görebileceğim en berbat kasaba doktoru olduğunu düşündüm. Yılan dilli, katır gibi huysuz bir tip. Neyse ki Los Angeles’taki uzmanlar, özellikle de kibirli cerrahlar beni buna hazırlamış.”

“ilk tanıştığımda dedin. Ne değişti ki şimdi?”

“Aslında idare edilemeyecek bir tip olmadığını anladım. Bana ayrılan kulübe içinde kalınacak durumda olmadığından onun evinin konuk odasında kalıyorum. Aslında kasabanın tek hastane odası olacak şekilde düzenlenmiş bir oda: temiz ve işlevsel. Bu arada her an beklenmedik bir

durumla daha karşılaşabiliriz; genç bir kadın benden ilk bebeğini doğurtmamı istedi. Doğumunu burada yapacak, benim odamda. Bulduğumuz bebekle birlikte kaldığımız odada. Gözünde bir canlandırsana: doğum sonrası bir hasta ve dolu bir bebek odası."

"Peki bu durumda sen nerede yatacaksın?"

"Muhtemelen köşede dikilip ayakta uyuyacağım. Ama elbette kadın ben hâlâ buradayken, yani önümüzdeki bir hafta içinde doğurursa geçerli bu söylediklerim. Diğer bebeği de yakında bir ailenin gelip alacağından eminim. Aslına bakarsan doğuma katılmak hoşuma giderdi. Heyecanlı ve sağlıklı bir anne babayla birlikte tatlı ve mutlu bir doğum..."

Joey sertçe, "Sırf o doğuma katılmak için kalmak zorunda değilsin," dedi. "Sonuçta bir doktorları var."

"Biliyorum, ama kız öyle genç ki. Ve o aksi adamın yanı sıra doğuma katılacak bir kadın ebenin olduğunu düşündüğünde öyle mutlu oldu ki."

"Mel, hemen arabana atlayıp oradan çıkmanı istiyorum. Bize gel. Sana çok iyi bakarız."

Mel gülerek, "Bakılmaya ihtiyacım yok ki," dedi. "Çalışmanın faydası oluyor. Çalışmaya ihtiyacım var. Bazen saatlerce Mark aklıma gelmiyor."

"O konuda nasılsın peki?"

Mel derin bir iç geçirdi. "O da başka bir sebep aslına bakarsan. Burada kimse olanları bilmiyor, o yüzden kimse bana o hüzünlü, acıyan bakişlarla bakmıyor. Ve o şekilde bakmadıkları için ben de çok fazla dağılmıyorum. En azından etrafta görebilecek bırileri varken."

"Ah Mel, keşke elimden gelse de seni bir şekilde rahatla-tabılscm..."

"Ama Joey, bu acıyı yaşamak zorundayım, tek yol bu. Ve bu acının asla geçmeyebileceği gerçeğiyle de yaşamak zorundayım."

"Bu doğru değil Mel. Tanıdığım bir sürü dul var. Tekrar evlenerek çok mutlu olan bir sürü kocasını kaybetmiş kadın tanıyorum."

Mel, "Lütfen o konuyu açma yine," dedi. Sonra Joey'e kasabayı, onu görmek için doktorun evine akin eden insanları, Jack'i ve Peder'i anlattı. Burada gökyüzünde ne kadar çok yıldız olduğunu anlattı. Dağlardan ve

kasabanın insanı afallatacak kadar temiz ve keskin olan havasından bahsetti, delen hastaların getirdiği şeylerden bahsetti. Gelen tonla malzemenin çoğunu Pederin eserlerinde kullanması için caddenin karşısındaki bara verdiklerini; Jack'in doktor ve kendisinden asla yemek ve içecek parası almadığını anlattı. Kasabaya hizmet eden herkesin orada bedava yemek yeme hakkı olduğunu anlattı.

"Ama tam bir taşra bölgesi. Doktor ilçeye bağlı sosyal hizmetler servisini aradı ama anladığım kadarıyla bizi bekleme listesine almışlar, bebeğin bakımını ne zaman üstleneceklerini kestiremiyorum. Dürüst olmam gerekirse doktor bunca yıl hiç yardım almadan işleri nasıl idare edebilmiş bilmiyorum." "Peki insanlar iyi mi?" diye sordu Joey. "Doktor dışındakiler."

"Benim tanıştıklarım evet, çok iyiler. Ama sağ salim geldiğimi haber vermek dışında seni arama sebebim, burada doktorun telefonunu kullanacağımı söylemek. Cep telefonum çalışmıyor. Sana doktorun numarasını vereyim."

"Pekâlâ," dedi Joey. "En azından sesin iyi geliyor. Aslında sesin uzun süredir olmadığı kadar iyi geliyor."

"Dediğim gibi, burada hastalarım var. Bazıları zorlu hastalar. Canlı bir ritim yakaladığımı hissediyorum. Daha ilk gün yeni doğmuş bir bebek ve ecza dolabının anahtarıyla baş başa bırakılıp içeri giren her hastaya bakmam söylendi. Eğitim yok, hiçbir şey yok. Otuz kişi geldi Joey, sırf merhaba deyip ziyarette bulunmak için. Sesimde duyduğun şey bu işte. Adrenalin."

"Adrenalin ha? Bırakmaya çalıştığını sanıyordum."

Mel güldü. "Hayır, bu tamamen farklı bir türü."

"Pekâlâ... ama oradaki işleri hallettiğinde buraya geleceksin değil mi? Colorado Springs'e?"

"Öyle düşünüyorum," dedi Mel.

"Ne zaman peki?"

“Emin değilim. Birkaç gün içinde umarım. En kötü bir iki hafta. Ama seni arayıp haber veririm tamam mı?”

“Tamam. Bu arada sesin cidden çok... canlı geliyor.”

Mel gülümsedi. “Biliyor musun, burada gölge attıracak bir yer yok. Bir kadın garajında saç yapıyormuş, o kadar.”

“Aman Tanrım,” dedi Joey. “Diplerin çıkmadan önce valizini toplayıp kaçsan iyi edersin.”

“Evet, ben de aynen öyle düşünüyorum.”

Randevu günü olan çarşamba geldiğinde Mel bir yandan bebeğe bakarken bir yandan da ufak şikâyetleri olan birkaç hasta gördü. Burkulmuş bir ayak bileği, epey kötü bir üşütme, başka bir doğum öncesi muayene, bir bebek kontrolü ve aşıları. Ondan sonra birkaç hasta daha geldi; on yaşında bir oğlanın kaşındaki kesiğe dikiş attığında, doktor “Fena değil,” bile dedi. Doktor iki kez ev ziyaretine çağrıldı. Bebeği birbirlerine bırakarak yemek için Jack’in barına nöbetleşe gittiler. Mel’in barda tanıştığı insanlar ve doktorun ofisine gelenler hoş ve cana yakın tiplerdi. “Ama benimki sadece geçici bir durum,” diye açıklamaya özen gösteriyordu, “doktorun aslında hiç yardıma ihtiyacı yok.”

Mel biraz daha bebek bezi siparişi vermek için köşe dükkândaki Connie’ye uğradı. Dükkân ufak bir süpermarket kadardı. Mel yerel halkın büyük erzak alışverişleri için genelde en yakın büyük kasabaya gittiklerini öğrendi. Dükkânı sadece günlük eksikleri için kullanıyorlardı, içeride bazen eksiklerini tamamlamaya çalışan avcılar ya da balıkçılar da olabiliyordu. Aslında içeride şişe sudan çoraba kadar her şeyden biraz vardı. Ama her üründen sadece bir iki parça bulunduruyorlardı.

“Bebek için hâlâ kimse gelmemiş diye duydum,” dedi Connie. “Buralarda bir bebek doğurup da sokağa atacak kimse gelmiyor «aklıma.”

“Peki tıbbi bir müdahale olmadan doğum yapabilecek kimse geliyor mu aklına? Özellikle de kasabada bir doktor varken?”

Ellili yaşlarında, ufak tefek tatlı bir kadın olan Coıııic omzunu silkti. “Kadınlar zaten genelde evde doğuruyorlar ama tabii doktor da orada oluyor. Ormanda daha izole bir yaşam süren aileler var, yüzlerini bile çok

nadir görürüz.” Coıı-nie, Mel’e yaklaşarak kısık bir sesle devam etti. “Biraz tuhaf insanlar. Ama ben bütün ömrüm boyunca burada yaşadım ve içlerinden hiçbirinin çocuğunu sokağa falan bıraktığını duymadım.”

“Sence sosyal hizmetlerin olaya müdahale etmesi ne kadar sürer?”

Connie güldü. “Hiçbir fikrim yok. Biz bir sorunla karşılaştığımızda kendimiz hallederiz genelde. Dışarıdan çok fazla yardım almayız.”

“Pekâlâ, yeni bebek bezlerini getirmen ne kadar sürer?”

“Ron haftada bir malzeme almaya gider. Yarın sabah gidecek, yani öğleden sonra bezlerini alabilirsin.”

Bu sırada sırtında okul çantasıyla genç bir kız girdi dükkâna, okul otobüsünden yeni inmiş olmalıydı. “Ah, tatlı Lizzie’m de geldi,” dedi Connie. “Mel, bu benim yeğenim Lizzie. Buraya yeni geldi. Bir süre benimle kalacak.”

“Merhaba. Memnun oldum,” dedi Mel.

Liz gülümseyerek, “Merhaba,” dedi. Uzun kahverengi gür saçları dağınıktı ve baştan çıkarıcı bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Kaşları parlak mavi gözlerinin üzerinde yay gibi uzanıyordu. Göz makyajı yoğundu, dolgun dudaklarına da parlatıcı sürmüştü. Mel genç kızın kısa kot eteğine, dizine kadar uzanan deri çizmelerine, belini açıkta bırakan ve dolgun göğüslerinin üzerinde daralan süveterine bakarken elinde olmadan, *küçük seks kraliçesi,* diye düşündü. *Bir de göbek deliğinde piercing var, hımm.* Liz, “Yardım etmemi ister misin?” diye sordu Connie’ye.

“Hayır tatlım. Sen arkaya geçip ödevine başla. Okulda ilk günün nasıl geçti?”

Liz omzunu silkti. “Fena değildi.” Mel’e dönerek, “Sizinle tanıştığımıza sevindim,” dedi ve dükkânın arkasındaki odaya girdi.

“Çok güzel bir kız,” dedi Mel.

Conmc hafifçe kaşlarını çatmıştı. “On dört yaşında.”

Mel’in gözleri büyürken ağzıyla sessizce on dört yaptı. *On dört?* “Vay be!” diye fısıldadı Connie’ye bakarak. Kız en az on altı, on yedi yaşında gösteriyordu. On sekiz olduğuna bile inanabilirdi.

“Evet. Burada olma sebebi de tam olarak bu. Annesi, yani kız kardeşim artık aklını kaçırmak üzereydi. Liz zapt edilmesi zor bir çocuk. Epey de asi. Ama burası Eureka değil. Burada asilik yapabileceği bir yer yok.” Connie gülümsedi. “Bir de ortada yarı çıplak gezmemesini sağlasam daha iyi hissedeceğim kendimi.”

Mel gülerek, “Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi. “Güç seninle olsun kardeşim.” Ama içinden, *ben olsam doğum kontrol ilaçlarım öğütlerdim,* diye düşündü.

★★★

Mel barda yemek yerken Connie ya da en iyi arkadaşı Joy gibi, ya da Ron veya Hope gibi tanıdığı birileri olmadığında barda oturup Jack’le konuşuyordu. Bazen Jack de onunla birlikte yemek yiyordu. Mel bu yemekler boyunca kasaba hakkında daha çok şey öğrendi. Mesela doğa yürüyüşleri ve kamp yapmak için gelen yazlıkçılar, av mevsimi boyunca kasabadan geçen avcı ve balıkçılar gibi. Virgin River sineklerin yem olarak kullanıldığı balıkçılık türü için oldukça popüler bir yerdi. Bu yorum Mel’i güldürmüştü. Bir de kulağa epey eğlenceli gelen nehir kanosu vardı.

Ricky, Mel’e restorana nadiren gelen büyükannesini tanıştırdı. Lydıe Sudder yetmiş yaşının üzerindeydi ve eklem romatizması olanlara özgü sıkıntılı bir yürüyüş biçimi vardı. “Çok hoş bir torununuz var,” dedi Mel. “Yalnızca ikiniz mi kalıyorsunuz?”

“Evet,” dedi yaşlı kadın. “Oğlumu ve gelinimi dalla Uit ky çok küçükken bir araba kazasında kaybettik. İtiraf etmeliyim ki eğer Jack olmasa gözüm arkada kalırdı ama kasabaya geldiğinden beri Ricky’ye göz kulak oluyor. Pek çok kişiye göz kulak oluyor.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Mel.

Mart güneşi her yen ısıtıyordu. Tek tük tomurcuklar açılmaya başlamıştı. Mel’in içinden bir düşünce geçti; buradaki ağaçları çiçekler içinde görmek muhteşem bir şey olurdu. Ama o dönem burada olmayacağı akima geldi. Bebek-küçük Chloe- giderek güçleniyor ve kasabadan birçok kadın uğrayıp bakımına yardım ediyordu.

Mel bir haftadan uzun bir süredir kasabada olduğunu ve zamanın su gibi akıp geçtiğini fark etmişti. Elbette gecede dört saatten fazla uyuyamtyor olmak da zamanı biraz hızlandırmıştı. Doktor Mullins'le yaşamanın da tahmin ettiğinden daha katlanılabilir olduğunu görmüştü. Adam aksi bir ihtiyar keçi olabilirdi ama Mel ona uygun bir şekilde misilleme yapabiliyor ve yaşlı adamın gizliden gizliye bu performansından memnun olduğunu hissediyordu.

Bir gün bebeğin uyuduğu ve muayenehanede hiç hastanın olmadığı bir saatte doktor bir deste iskambil kâğıdı çıkardı. Kartları elinde kararken, "Hadi bakalım," dedi. "Bakalım neler yapabiliyorsun." Mutfak masasına oturarak kartları dağıtmaya başladı. "Cin bilir misin?" diye sordu.

"Cin hakkında tek bildiğim tonikle karıştırıldığı," dedi Mel.

Doktor gülerek, "Güzel," dedi. "Parasına oynuyoruz."

Mel masaya oturdu. "Benden faydalanmayı planlıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Ah evet," dedi doktor. Sonra yüzüne nadir gülümsemelerinden birini yapıştırarak oyunun nasıl oynandığını anlatmaya başladı. Puanların hesaplanışını *ve peni* olarak karşılıklarını gösterdi. Bir saat sonra Mel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oynuyor ve kazanıyordu. Doktorun her geçen dakika daha da asılan yüzünü gördükçe Mel'in daha da gülesi geliyordu. "Hadi bakalım," dedi bu sefer kartları kendisi dağıtırken. "Bakalım neler yapabiliyorsun."

Ön kapıdan birinin geldiğini duyunca oyunu durdurdular. Mel, "Hiç kıpırdama, ben gidip kim olduğuna bakarım," dedi. Kalkarken doktorun omzuna hafifçe vurdu. "Desteyi ayarlamaya kalkma sakın."

Ön kapının iç kısmında uzun beyaz sakallı zayıf bir adam duruyordu. Adamın üzerinde paçaları çamurlu botların üzerine düşen pis bir çalışma tulumu vardı. Gömleğinin kolları ve yakası da çamurluydu. Çok uzun süredir bu tulumun içinde gibiydi. Muhtemelen üzerindeki çamurlar yüzünden içeri girmiyor, kapının iç kısmında epey yıpranmış bir şapkayı elinde burarak duruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Mel.

“Doktor burada mı?”

“Hı-hı. Elbette. Durun onu çağırayım.”

Doktoru ön kapıya çağırdıktan sonra ikisini konuşmaları için yalnız bırakarak Chloe’yi kontrol etmeye gitti. Doktor, Mel’in yanına geldiğinde yüzünde çok hoşnutsuz bir ifade vardı. “Bir ev ziyaretine gitmemiz gerek. Bebeğe bakması için birini ayarlayabilir misin?”

“Sana asistanlık yapmamı mı istiyorsun?” diye sordu Mel. Sesi istediğinden daha hevesli çıkmıştı.

“Hayır,” dedi doktor. “Ama sanırım yanımda gelsen iyi olur. Böylece ağaçlık hattın diğer tarafında neler olduğunu da görürsün.”

Chloe yatağında kıpırdanmaya başlayınca Mel bebeği kucağına aldı. “Kim bu adam?” diye sordu.

“Clifford Paulis. Bir grup insanla birlikte ormanda yaşıyorlar. Bir süre önce kızı ve kocası da onlara katıldı. Bazı rutin sorunları oluyor. Kendi gözlerinle görmeni yeğlerim.” “Pekâlâ,” dedi Mel. Şaşırmıştı.

Bebeği bırakabilecek birini bulmak için telefonla birkaç yer aradılar ama bir sonuç alamadılar. Tek çareleri yanında birkaç bebek bezi ve bir biberonla birlikte bebeği Jack’c bırakmaktı. Doktor bir eli bastonunda, diğer koluyla bebeği taşırken Mel de kızın küçük yatağını taşıdı. Gerçi Mel iki sefer gidip gelmeyi teklif etmişti.

Jack’in yerine vardıklarında Mel, “Halledebileceğine emin misin?” diye sordu. “Altını değiştirmen, karnını doyurman gerekecek.”

Jack tekrar, “Yeğenlerim,” dedi. ‘Yapılabilecek her şeyi yapmışlığım var.”

“Tam olarak kaç yeğenin var senin?” diye sordu Mel.

“Son saydığımda sekiz taneydiler. Dört kız kardeş, sekiz kız yeğen. Sanırım bizim aile erkek doğuramıyor. Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Emin değilim,” dedi Mel.

Doktor, “Paulis’lere,” deyince Jack bir ıslık çaldı.

Kamyonetle kasabanın dışına çıkarlarken Mel, “Bu konuda pek hoş şeyler hissetmiyorum,” dedi. “Benim dışımda herkes bu aileyi tanıyor gibi.”

“Sanırım hazırlıklı olmayı hak ediyorsun. Paulis’ler ve bir grup insan baraka ve römorklardan oluşan bir bölgede yaşıyorlar. Kamp gibi bir şey. Pek göz önüne çıkmazlar ve epey içki içerler. Kasabaya çok nadir uğrarlar. El altında her zaman saf alkolleri olur. Çok yoksuldurlar ve sefalet içinde yaşarlar. Ama şimdiye kadar Virgin River’da sorun çıkarmadılar. Clıfford’un dediğine göre dün gece bir kavga olmuş ve bize biraz iş çıkmış.”

“Ne tür bir kavga?”

“Epey çetin tiplerdir. Eğer beni çağırıyorlarsa epey sağlam bir kavga olmalı.”

Ormanda epey uzun bir yol aldılar. Tek şeritli toprak yol dar ve engebeliydi ama sonunda doktorun sözünü ettiği iki baraka ve birkaç römorkun olduğu açıklığa çıktılar. Barakalar tekerlekli evlerden değil, sabit kamp karavanlarıydı. Küçücük römork ise epey yıpranmış, eski ve tckerleksiz bir araçtı. Baraka ve römorkların ortasındaki açıklıkta ise ilkel bir açık ocak vardı. Karavanların üzerine gerilmiş brandalar vardı ve altlarında mobilyalar duruyordu. Özel dış mekân eşyaları değil normal ev eşyalarıydı bunlar: masalar, sandalyeler ve döşemeleri yırtık pırtık eski koltuklar. Artı eski lastikler, iki ufak kamyonet, ne olduğu belli olmayan bir hurda ve yan yatmış merdaneli bir çamaşır makinesi. Mel ağaçlara doğru baktı ve kafasını toplamak için gözlerini kırpıştırdı. İleride yarıya kadar toprağa gömülmüş, üzerine kamuflaj brandası gerilmiş bir yarı römork vardı. Hemen yanında da gazla çalıştığı belli olan bir jeneratör.

“Aman Tanrım,” dedi Mel.

“Eğer istiyorsan yardım edebilirsin,” dedi doktor. “Ama konuşmamaya çalış.” Başını çevirerek Mel’e baktı. “Gerçi senin için çok zor olacak ama.”

Doktor çantasını alarak kamyonetten indi. İnsanlar ortadaki açık alana doğru çıkmaya başlamışlardı. Ev saydıkları yerlerden değil, daha çok onların arkalarından çıkıyorlardı. Birkaç kişiydiler. Erkek. Yaşlarını tahmin etmek imkânsızdı. Hepsi de kirli ve yıpranmış iş tulumları içinde derbeder görünüşlü tiplerdi. Uzun dağınık saçları ve sakallarıyla gerçek dağ

adamlarını andırıyorlardı. Herkes zayıf ve soluk benizliydi. Temiz hava ya da doğal koşulların sağladığı sağlık avantajlarından pek nasiplenmiş görünmüyorlardı. Bir de çok kötü bir koku vardı etrafta ki Mel'in aklına tuvalet konusu geldi. Ormanı kullanıyor olmahydılar.ve görünüşe göre, daha doğrusu kokuya göre, kamptan çok uzaklaşmayı tercih etmiyorlardı. İmkânları gerçekten çok sınırlı görünüyordu. Mel kendini küçük bir üçüncü dünya ülkesindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Doktor barakalara doğru ilerlerken adamlara hafifçe başını sallıyor ve karşılık olarak aynı şekilde selamlanıyordu. Daha önce de buraya geldiği belliydi. Mel arkasından biraz yavaşça takip ediyordu. Doktor, önünde Clifford Paulis'in beklediği barakanın önünde durdu. Arkasını dönüp Mel'in orada olduğundan emin olduktan da sonra içen girdi.

Mel, üzerindeki bakışları hissediyordu ama yanına yaklaşan kimse yoktu. Tam olarak korktuğu söylenemezdi ama kendini gergin ve huzursuz hissediyordu; aceleyle doktorun arkasından girdi.

İçeride üzerinde fener olan küçük bir masa vardı. Masanın yanındaki alçak taburelerde bir kadın ve adam oturuyordu. Mel bir an nefesini tuttu. İkisinin de yüzü şişmiş, morarmış ve kesikler içindeydi. Belki otuz yaşlarında olan adamın pis sarı saçları kısa ve dik dikti. Adam hareketsiz oturamıyor, hafifçe kıpırdanıp duruyordu. Muhtemelen aynı yaşlarda olan kadın da kolunu garip bir açıyla tutuyordu. Kırık olduğu belliydi.

Doktor çantasını masanın üzerine koyarak açtı. Lateks eldivenlerini çıkararak taktı. Mel aynı rutini takip etti ama nabzı çok hızlı attığı için yavaş hareket ediyordu. Daha önce ev muayenelerine giden asistan hemşire olarak çalışmamıştı hiç ama bu şekilde çalışan hemşire tanıdıkları vardı. Los Angeles'ın fakir muhitlerinde de bu tarz izbelerle dolu alanlar bulunuyordu ve zaman zaman sağlıkçıların çağrıldığı olurdu. Ama şehirde bu tarz bir durum olduğunda polise de haber verilirdi. Hastalar acil servise getirilirdi. Bu karşısındaki gibi aile içi şiddet olaylarında ise hastalar acil servis sonrasında hemen gözaltına alınırdı. Aile içi şiddet olaylarında bir yaralanma olduğu zaman, şikâyet söz konusu olsun ya da olmasın polis suç duyurusunda bulunurdu.

Doktor kolunu uzatarak, “Bir bakalım Maxine,” dediğinde kadın da kolunu ona doğru uzattı. Doktor kola kısaca baktıktan sonra, “Clifford,” diye seslendi. “Bir kova suya ihtiyacım olacak. Sonra Mel’e dönerek, “Sen Calvin’in yüzünü temizlemeye başla,” dedi. “Dikiş gerekli mi bak bakalım. Ben bu dirsek kemiğini halletmeye çalışacağım.”

“Bastırmamı ister misin?” diye sordu Mel.

“Gerek olacağını sanmıyorum,” dedi doktor.

Mel çantadan biraz pamuk ve oksijenli su alarak dikkatli bir şekilde genç adama yaklaştı. Adam gözlerini Mel’in yüzü-nc dikerek, bazıları çürümeye başlamış kirli dişlerini göstererek sırıtmaya başlamıştı. Mel adamın gözbebeklerinin çok küçük olduğunu fark etti; tüm bünyesi amfetamin doluydu, resmen göklerde süzülüyor olmalıydı şu anda. Adam sırıtmaya devam etse de Mel adamla göz teması kurmamaya dikkat ediyordu. Yüzündeki kesiklerden bazılarını temizlerken sonunda dayanamayarak, “Suratından şu ifadeyi sil, yoksa tedavini doktora havale ederim,” diye çıkıştı. Bu sözleri karşısında adam aptal aptal kıkırdamaya başladı.

“Acı için bir şeyler vermen gerekmiyor mu bana?” diye sordu Mel’e.

Mel, “O bir şeyleri almışsın zaten,” deyince adam tekrar kıkırdamaya başladı. Ama gözlerinde tehditkâr bir ifade olduğundan Mel artık hiç göz teması kurmamaya karar verdi.

Doktor ani bir hamleyle Calvm’in kolunu masaya yapıştırarak romatizmalı elleriyle sertçe tuttu. Mel’in daha önce hiç duymadığı tehditkâr bir sesle, “Bir daha asla öyle bir şeye kalkışmayacaksın, beni duydun mu?” dedi. Sonra öfkeli gözlerini Calvin’in gözlerinden hiç ayırmadan yavaşça kolunu bıraktı ve hemen Maxine’in tedavisine döndü. “Bu kemiği yerine oturtmam gerek Maxine. Sonra da alçıya alacağım,” dedi.

Mel az önce neler olduğunu hâlâ anlamamıştı. “Röntgen çekmeyecek miyiz?” diye soran kendi sesini duydu. Cevap olarak doktordan konuşmamasını tembihleyen bir bakış daha aldı. Tekrar Calvin’in yüzüne döndü.

Adamın kaşında dikişe gerek kalmadan bantla tutturabileceği bir kesik vardı. Mel sandalyede oturan adamın yanında ayakta durduğundan kafasındaki seyrelmeye başlamış saçların olduğu bölümde kocaman mor bir şişlik gördü. Calvin, Maxıne'in kolunu kırmadan önce kadın onun başına sert bir şeyle vurrrçuş olmalıydı. Mel adamın ince tişörtünün altındaki omuz ve kollarını incelediğinde kendi çapında kaslı olduğuna karar verdi, muhtemelen güçlü bir adamdı. En azından bir kemik kırabilecek kadar güçlüydü.

Mel paslı ve kirli bir kovanın içinde gelen suyu gürdü VP doktorun dirsek kemiğini ani ve güçlü bir hamleyle yerilip oturturken Maxine'in attığı acı dolu çığlığı duydu.

Yaşlı Doktor Mullins sessizce çalışmaya devam **ediyordu.** Maxine'in koluna bir bandaj sardıktan sonra alçı **maddesi**ni kovaya batırarak ıslattı ve kırık kolun üzerine uygulamaya başladı. Kendi işini bitiren Mel de Calvin'den uzaklaşıp doktoru izlemeye koyulmuştu. Doktor yaşma göre oldukça **seri** hareket ediyor ve elleri romatizma yüzünden yamulmuş **bi**rine göre epey becerikli görünüyordu ama sonuçta hayatı **bo**yunca yaptığı bir işti bu. Alçı bitince çantasından bir askı çıkararak kolu içinden geçirdi.

İşinin bitmesiyle eldivenlerini çıkararak çantasına attı, çantasını kapayarak eline aldı ve hiç kafasını kaldırmadan kamyonete doğru ilerledi. Mel peşinden takip etti.

Açıklık alandan tekrar ormanın içine girdiklerinde Mel, "Pekâlâ," dedi. "Neydi bu şimdi?"

"Sence neye benziyordu?" diye sordu doktor. "Çok karmaşık olduğunu sanmıyorum."

"Bana epey korkunç geldi."

"Korkunç zaten. Ama karmaşık değil. Yalnızca birkaç tane yoksul alkolik. Evleri yok ve ormanda yaşıyorlar. Clif-ford yıllar önce ailesinden ayrılarak ormanda yaşamaya başladı ve zamanla ona katılan birkaç kişi daha oldu. Sonra kısa bir süre önce Calvin Thompson'la Maxme ortaya çıktı ve esrar yetiştirmeye başladılar. O arka taraftaki yarı römorkta yetiştiriyorlar. Benim anlayamadığım şey, nasıl sattıkları. Calvin'ın o işleri beceremeyeceğinden emmim. Tek aklıma gelen Calvin'm bağlantılı olduğu

biri var ve adam bunları oturup ürünlerin yetişmesini izlemekle görevlendirmiş. Calvin bakıcı ve bekçi gibi bir şey herhalde. Jeneratör de o yüzden var, ürün yetiştirme ışıkları için güç sağlıyor. Sulama için nehri kullanıyorlar. Calvin'in titremeleri esrardan kaynaklanmıyor, esrar onu ağırlaştırıp yavaşlatırdı. Amfctamin gibi bir şeyler alıyor. Bilmiyorum belki patronunu kazıklayıp kendine biraz esrar ayırıyor ve başka bir uyuşturucu karşılığında satıyordur. Ama ben Clifford ve o yaşlı adamların esrar konusuyla bir ilgileri olduğunu sanmıyorum. Benim bildiğim, daha önce böyle bir olayları yoktu. Ama yanılıyor da olabilirim."

"İnanılmaz," dedi Mel.

"Ormanda gizli kapaklı bir sürü marihuana kampı var, bazıları epey büyük hatta, ama kış aylarında açıkta yetiştiremi-yorlar. Marihuana hâlâ Kaliforniya'nın en çok nakit sağlayan ürünü. Gerçi Clifford ve öbür ihtiyarlara milyonlarca dolar versen de aynı şekilde yaşamaya devam ederler." Derin bir nefes aldı. "Yerel yetiştiricilerin hepsi onlar gibi berduş görünmez. Hatta çoğu milyoner gibi görünür."

"Calvin'in kolunu neden öyle masaya çarptın?" diye sordu Mel.

"Görmedin mi? Sana dokunacak gibi kaldırmaya başlamıştı kolunu. Öyle teklifsizce."

Mel bir an ürperdi. "Teşekkürler. Yani sağ ol. Neden bunları görmemi istedin?"

"İki nedeni var; birincisi, taşra tıbbının içerdiği bazı şeyleri bilmeni istedim. Bu gittiğimizde olmasa da esrar yetiştirilen alanların bazılarında bubi tuzakları vardır. O tarz yerlere asla tek başına gitmemelisin. Başlamış bir doğum olsa bile asla. Bu uyarımı dikkate al."

Mel ürpererek, "Endişelenme," dedi. "Ama birine haber vermelisin doktor. Şerife ya da yetkili başka birilerine haber vermelisin."

Doktor güldü. "Bildiğim kadarıyla şerif olup bitenin farkında, sonuçta dünyanın bu noktasında bir sürü yetiştirici var. Çoğunlukla görünmez kalmayı tercih ediyorlar; dikkat çekmek, fark edilmek istemiyorlar. Dahası, ben tıpçıyım, kanun görevjisi değil. Hastalar hakkında konuşmam. Aynı etik senin için de geçerli sanırım."

“Pislik içinde yaşıyorlar! Açlar ve muhtemelen hastalık taşıyorlar! Sularını tuttukları o korkunç ve pis şeylerin mikrop yuvası olduğuna eminim, dolayısıyla da sularının. Birbirlerini dövüp duruyorlar ve deli gibi içip duruyorlar ve... Tanrı bilir daha neler yapıyorlar.”

“Evet,” dedi doktor. “Ben de lıııç hoşlanmıyorum bu durumdan.”

Mel böyle umutsuzca bir kabullenişe inanamıyordu. “Peki nasıl başarıyorsun devam etmeyi?” diye sordu sessizce.

“Elimden geleni yaparak,” dedi doktor. “Yardım edebileceğim zaman yardım ediyorum. Kimsenin elinden daha fazlası gelmez.”

Mel başım iki yana sallayarak, “Bu hiç bana göre değil,” dedi. “Hastanede olduğunda bu tarz olaylara dayanabiliyorum ama ben taşra tıpçısı değilim. Barış Gönüllülerine uygun bir durum bu.”

“Benim yaptığım doktorluğun da güzel tarafları var,” dedi doktor. “Bu onlardan biri değil diyelim sadece.”

Mel bebeği almak için Jack’in yerine girdiğinde çok keyifsizdi. “Pek hoş bir manzara değildi ha?” diye sordu Jack.

“Korkunçtu. Sen hiç gittin mı oraya?”

“Birkaç sene önce avlanırken rastlamıştım onlara.”

“Kimseye bir şey söylemedin mi?” diye sordu Mel. ‘Yani ne bileyim polise falan?”

Jack omzunu silkti. “Berduş olmak kanuna aykırı değil ki?”

Jack yan römorkta yetiştirilen şeyleri bilmiyor demek ki, diye düşündü Mel. Doktor zaten o konunun kısa süre önce ortaya çıktığını söylemişti. “O şekilde yaşanmasını aklım almıyor. Banyonu kullanabilir miyim? Bebeğe dokunmadan önce iyice temizlenmek istiyorum.”

“Mutfaktan çıkınca hemen sağda,” dedi Jack.

Mel geri döndüğünde Chloe’yi kucağına alarak göğsüne bastırdı ve mis gibi pudralı kokusunu içine çekti.

“Neyse ki onlar gibi yaşamak zorunda değilsin,” dedi Jack.

“Onlar da değil. Birinin müdahale etmesi, bu insanlara yardımcı olması gerek. En azından yiyecek ve temiz su konusunda.”

Jack yolun karşı tarafına taşımak üzere bebek yatağını kucağına aldı. “Bence olup biteni fark etmelerini sağlayacak beyin hücrelerini çoktan kaybetmişler. Sana tavsiyem gerçekten yardım edebileceğin insanlara odaklan ve umutsuz vakalarla boşuna vakit kaybetme. Sadece üzülmene yarar bu.”

★★★

Mel akşamın ilk saatlerinde kendine gelmeye başlamıştı. Barda akşam yemeğini yerken Jack’le keyifli bir muhabbete koyulmuştu, Peder bile arada sırada gülümseyerek onlara katılıyordu. Nihayet, ufak elini Jack’in eline koyarak, “Daha önceki tavrım için özür dilerim Jack,” dedi. “Bebeğe baktığın için sana doğru dürüst teşekkür bile edemedim.”

“Moralin bozuktu,” dedi Jack.

“Evet. Aslında verdiğim tepkiye ben de şaşırdım. Daha önce berduş ya da sokaklarda yaşayan evsizler görmediğimden değil. Hatta hastanede çok sık karşılaşırız bu tiplerle. Ama bugüne kadar onları sadece tedavi edip, üstlerini başlarını düzeltip herhangi bir kuruma yolladığımızı idrak etmemiştim. Yani bilinçaltımda çoğunun muhtemelen kısa süre içinde tekrar çöplüğe döndüklerini biliyordum ama ben şahit olmadığım sürece sorun yoktu sanırım. Bugün karşılaştığım manzara ise çok farklıydı. Adamların bir sağlık kuruntuna gönderildikleri ya da herhangi bir yardım alacakları yok. Her şey doktora bakıyordu. Yalnızca tek bir adama. Doktorun yaptığını yapabilmek gerçekten cesaret gerektirir.”

“Çoğu insanın yapacağından fazlasını yapıyor,” dedi Jack.

Mel gülümsedi. “Burası gerçekten çetin bir yer.”

“Evet, zaman zaman öyle olduğu söylenebilir.”

“Çok fazla kaynak da yok.”

“Elimizdeki kaynaklarla oldukça iyi idare ediyoruz. Unutma Mel, o kampta gördüğün adamların kaynak falan istedikleri yok. Yalnızca rahat bırakılmak istiyorlar,” dedi Jack. “Bilmiyorum, belki inanması güç ama

buradakilerin çoğu ormanda gördüklerinin tam zıddıdır: gelişmeye açık, başarılı ve sağlıklı insanlar. Ormana yaptığın kısa gezi buradan bir an evvel gitme isteğini kamçıladı değil mi?”

“Gözlerimi açtığı kesin. Küçük bir kasabada sürdürülen tıp kariyerinin huzurlu, tatlı ve keyifli olacağını düşünmüştüm. Madalyonun diğer bir yüzü olduğunun, bizim şehir varoşlarında tanık olduğumuz umutsuzlukların aynen burada da yaşandığının farkında bile değildim.”

“Ben öyle olduğunu sanmıyorum,” diye karşı çıktı Jack. “Huzurlu ve keyifli noktaların umutsuz noktalardan daha çok olduğuna inanıyorum. İnan bana öyle. Kendin de deneyip sonra bana yalancı demekte serbestsin. Ama önce biraz zaman tanımalısın.”

“Bebeğe uygun bir yer bulunana kadar kalmaya karar verdim zaten,” dedi Mel. “Ama ondan sonrası için söz veremem.”

, “Söz vermene gerek yok zaten. Sadece seçeneklerini bil istiyorum.”

“Tamam. Ama bebeğe baktığın için gerçekten teşekkür ederim.”

“O akıllı bir bebek,” dedi Jack. “Hiç sorun çıkarmadı.”

★★★

Mel doktorun evine döndükten sonra Jack, Peder’e döndü. “Barı idare edebilir misin? Ben gidip bir bira içmeyi düşünüyorum.”

Pederin siyah kalın kaşları hayretle havaya kalktı ama bir şey demedi. Kendini tutarak, “Bira mı? Bu kadar çabuk mu?” diye sormadı. Onun yerine, “Merak etme, idare ederim,” dedi.

Jack Charmaine’e birkaç hafta boyunca hiçbir şey söylemezse bile, onun söylenmesi gereken bir şey olduğunu bilmeyeceğinin farkındaydı. Farkında olduğu bir diğer şey de, Mel her ne kadar düşüncelerine girmeye başlamış olsa da, bunun bir şeyler olacağı anlamına gelmediğiydi. Genç kadının Virgin River’da bir hafta daha kalacağının bile garantisi yoktu. Ama asıl konu bu değildi. Asıl konu, tüm düşünceleri Charmaine’e ait değilken kadınla birlikteliğine devam etmenin ona büyük haksızlık olduğuydu. Bu Jack için bir onur meselesiydi. Her ne kadar birine

bağlanmak gibi bir niyet taşımasa da kimseyi kullanmak gibi bir niyeti de olamazdı.

Sonra bir konu daha vardı. Charmaine'le bir kere daha birlikte olursa bu kez gözlerini kapadığında başka birinin yüzünü görmekten korkuyordu. Buna izin veremezdi. Bu her iki kadını da aşağılamak olurdu.

Charmaine, Jack'in bara girdiğini gördüğünde ilk tepkisi memnun bir şaşkınlık oldu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sonra bu ziyaretin çok ani olduğunu fark etmiş olacak ki yüzündeki gülümseme kayboldu.

Jack'in yanına giderek, "Bira?" diye sordu.

"Konuşabilir miyiz?" dedi Jack. "Butch seni on dakika idare edebilir mi?"

Charmaine bir adım geriledi. Neler olduğunu tahmin edebiliyordu ve kahverengi gözlerine bir hüzün çökmüştü. Yüzü düşmüştü. "O kadar mı sürecek sadece?" diye sordu. "On dakika mı?"

"Sanırım. Söylenecek daha fazla şey olduğunu sanmıyorum."

Charmaine birden, "Başka birisi var değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Yok. Bir masaya geçelim." Jack omzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Şu arka taraftakine. Butch'tan izin al lütfen."

Charmaine başını sallayarak ondan uzaklaştı. Butch'ın yanına giderek kulağına kısaca bir şeyler fısıldarken Jack masaya geçti. Butch bara bakarken Charmaine Jack'in yanına geldi. Jack uzanarak Charmaine'in ellerini avuçlarının içine aldı. "Bana harika bir dost oldun Charmaine. Ve ben bir an bile bunu kötüye kullanmadım."

"Ama..."

"Ama şu anda aklıma takılan bazı şeyler var," dedi Jack. "Ve artık bira içmek için de Clear River'a uğramayacağını."

"Sadece bir tek şey olabilir" dedi Charmaine. "Çünkü seni tanıyorum. Ve bazı ihtiyaçların olduğunu biliyorum."

Jack, Clear River'a gelirken konuyu uzun uzun, enine boyuna düşünmüştü ve Charmaine'e yalan söylemek gibi bir şey yoktu aklında.

Ama başka birisi de yoktu. Mel başka birisi değildi ve asla olmayacaktı. Mel’in son bir haftadır aklını epey meşgul etmesi Jack’in bu konuda harekete geçeceği anlamına gelmiyordu. Genç kadın söylediğini yapıp Virgin River’dan ilk fırsatta ayrılabilirdi. Ayrılmasa bile bir oyunda elini bu kadar erken gösteremezdin. Charmaineie olan ilişkisini bitirmesinin tek sebebi Mel değildi, Charmaine’i yanlış yönlendirmek de istemiyordu. Charmaine iyi bir kadındı ve ona karşı hep anlayışlı olmuştu. Jack başka bir kadının ne yapacağını görmek için beklerken Charmaine bir kenarda bekletilmeyi hak etmiyordu.

Virgin River’daki kulübe artık hazır olabilirdi ama Mel’in hazır olmadığı kesindi. Doktorun evindeki bebek genç kadını şimdilik kasabada tutuyordu, ama Mel’in Chloe’ye kulübede bakabileceğini düşünmek saçmaydı. Sadece bir tane pleksiglas kuvöz vardı, arabada çocuk koltuğu ve evde telefon yoktu. Elbette Mel’in hemen sokağın karşısında doktorun evinde olmasından da memnundu ama genç kadının kendi tamir ettiği kulübede olmasını istiyordu.

Ve Charmaine çok haklıydı; gerçekten erkek olarak bazı ihtiyaçları vardı. Ama her nedense Mel’e baktığında o ilişkiyi asla bu şekilde düşünemiyor, yani birkaç haftada bir seks için bir araya gelinen bir flört canlandırmıyordu gözünde. Jack işlerin nereye varacağını kestiremiyordu ama işin seksten öteye geçeceğini şimdiden görebiliyordu. Ve öyle uzun süredir birine bağlanmamıştı ki bu düşünceleri onu rahatsız ediyordu. Büyük bir ihtimalle kendini yalnızlık rüzgârlarında savrulurken bulacaktı. Çünkü Mel’de karmaşık bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Bunların ne olduğuna dair bir fikri yoktu ama gözlerinde geçmişten gelen bir hüzün olduğunu çok net görebiliyordu. Bir şeyleri unutmaya çalıştığı belliydi.

Ama Jack onu istiyordu. Genç kadının her şeyini istiyordu; onunla yaşayabileceği her şeyi istiyordu.

“Konu da bu,” dedi Jack. “Bazı ihtiyaçlarım var. Ve şu anda ihtiyacım olan şeyin geçmişte ihtiyaç duyduğum şeylerden çok farklı olduğunu hissediyorum. Buraya gelmeye devam edebilirdim Charmaine. Birlikte harika zaman geçiriyoruz ve bana karşı hep çok iyi davrandın. Ama geçtiğimiz iki yıl boyunca buradayken tüm benliğimle senin yanında oluyordum. Şimdi başka türlü devam etmesini istemiyorum.” “Son

geldiğinde bir şeyler değişmişti,” dedi Charmaine. “Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım.”

“Evet, biliyorum ve çok özür dilerim. İnan senin yanın-dayken zihnim ilk kez tam olarak bedenime bağlı değildi. Ve sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

Charmaine çenesini kaldırarak saçlarını geriye attı. “Peki ya benim için önemli olmadığını söylesem?”

Tanrım, diye düşündü Jack. Bunu yapıyor olmaktan nefret ediyordu. Tek söyleyebildiği, “Benim için önemli ama,” oldu.

Charmaine’in gözleri doldu. “Pekâlâ,” dedi cesurca. “Pekâlâ.”

Jack bardan ayrılırken, az önce yaptığı şeyle ilgili olarak kendini çok uzun süre kötü hissedeceğini düşündü. Hızlı ve keskin finaller yapmak, açık ilişkiler yaşamak, kimseye bağlanmamak falan hiç de göründüğü gibi şeyler değildi. Kimseye bağlanmama saçmalığı yalnızca bu konuda konuşmamaktan ve sonraki seviyeye geçmemekten ibaretti. Her ne kadar sözlü ya da yasal olmasa da, arz talep kuralına gayet uygun olsa da Charmaine’le aralarında bir bağ vardı işte. Charmaine bu bağa bağlı kalmış ama Jack bozmuştu. Charmaine’i hayal kırıklığına uğratmıştı.

Beşinci Bölüm

Sabahın epey erken saatlerinde Mel ilk sütünü içirip bebeği tekrar uyuttuktan sonra kahvesini alıp doktorun verandasına çıkmayı ve merdivenlerde oturmayı seviyordu. Bu küçük kasabanın uyanmasını izlemekten keyif aldığını fark etmişti. İlk önce güneş uzun çam ağaçlarının arasından yola doğru ağır ağır altın bir patika oluştururdu. Sonra açılıp kapanmaya başlayan kapı sesleri duyulurdu. Bir Ford kamyonet yolun doğusundan batısına doğru yavaş yavaş ilerleyerek gazeteleri kapılara doğru fırlatırdı: *Humboldt News* gazetesi. 1 Ier ne kadar *LA. Times* kadar iyi olmasa da Mel gazeteyi alıp erken okumaktan hoşlanıyordu.

Kısa bir süre sonra çocuklar ortaya çıkmaya başlardı. Okul otobüsü onları ana caddenin batı ucundan alıyordu. Kasabanın çocukları oraya doğru yürüyerek ya da bisikletle gider ve servis noktasında toplanırlardı. Bisikletli çocuklar bisikletlerini herhangi birinin ön bahçesindeki ağaçlardan birine zincirlerdi. Böyle bir şey şehirde mümkün değildi; kimse bahçesinin bisiklet park alanı olarak kullanılmasına izin vermezdi. Mel köşe başındaki dükkânın hemen yanındaki Connie'niıı evinden çıkan Liz'i gördü. Liz kitap çantası omzundan sarkmış, kalçasını baştan çıkarıcı şekilde sallayarak caddeyi geçti. *Aman Tanrım!* diye düşündü Mel. Kız gerçekten ben buradayım diye bağırıyordu.

Kasabanın daha dış kısımlarında yaşayan çocukları bırakan arabalar ve kamyonetler belirmeye başlamıştı. Saat daha yedi bile olmamıştı, bu kasaba çocukları için gün epey erken başlıyor olmalıydı: servis noktasına kadar bırakılmak, Virgin River'da okul olmadığından kim bilir nerede olan bir okula kadar okul otobüsüyle gitmek, tekrar kasabadaki servis noktasına bırakılmak ve daha sonra yaşadıkları çiftliğe ya da kenar köylere geri dönmek. Servis noktasında toplanan yaklaşık otuz kadar çocuğun yaşı beş ila on yedi arasında değişiyordu. Çocuklar otobüsü beklerken daha küçük olanların anneleri de biraz geride durmuş bekliyordu. Bazılarının ellerinde kahve kupaları vardı ve kırk yıllık arkadaşlar gibi gülüp muhabbet ediyorlardı.

Derken okul otobüsü gelir, iriyarı ve neşeli bir kadın şoför aşağı inerek annelere selam verir ve her çocuğu tek tek otobüse bindirirdi.

Jack bir elinde balık oltası, diğerinde malzeme kutusuyla bardan çıktı. Aletlerini kamyonetinin arkasına bıraktıktan sonra elini kaldırarak Mel'e doğru salladı. Mel de ona el salladı. Nehre balık tutmaya gidiyordu. Kısa bir süre sonra Peder verandayı süpürmeye başlamıştı. Kafasını kaldırıp Mel'i gördüğünde o da Mel'e el salladı.

Mel bu küçük kasaba hakkında ne söylemişti? Gördüğü resimlere hiç benzemediğini mi? Ama günün ilk saatlerinde çok tatlı gözüktüğünü itiraf etmeliydi. Evler yaşlı ve yorgun değil, tatlı ve çok huzurlu görünüyordu. Mavi, açık yeşil, bej ve parlak kahverengi gibi çeşitli renklerde ahşap evlerdi. Connie ve Ron'un dükkânın hemen yanındaki evleri tıpkı dükkânları gibi beyaz simli sarıya boyanmıştı. Sokakta yeni boyanmış tek ev, koyu yeşil pervazlı beyaz bir evdi. Mel, Rick'in o evden çıktığını gördü. Koşturarak verandaya çıkan delikanlı, evin önündeki küçük beyaz kamyonetine bindi. Sokak gerçekten çok güvenli görünüyordu. Evler de çok sıcak ve rahat. Evinden çıkıp da karşılaştığı birine gülerek el sallamayan ya da durup konuşmayan kimse yoktu.

Sokağın aşağısındaki tahta çakmalı kilisenin arkasından

çıkan genç bir kadın biraz fazlaca sallanarak Mel'c doğru yürüyordu. Kadın ona iyice yaklaştığında Mel kahve fincanım eline alarak ayağa kalktı. “Selam.”

“Hemşire sen misin?” diye sordu kadın.

“Uzman hemşire ve ebe, evet. Yardımcı olabilir miyim?" “Hayır,” dedi kadın. “Senden bahsedildiğini duydum, o kadar.”

Kadının gözleri çok donuk ve uykuluydu. Uyanık kalmak için kendini zorluyor gibiydi ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. 1.75 boylarında iri bir kadındı. Pek çekici bir görüntüsü yoktu ve yağlı saçlarını arkadan toplamıştı. Hasta gibi görünüyordu. Mel elini uzattı. “Ben Mel Monroe.” Kadın kendine uzatılan eli kabul etmeden önce bir an tereddüt etti. Avucunu önce pantolonuna sildikten sonra Mel'e uzattı. “Cheryl Creighton,” dedi cevap olarak. Elini hemen çektikten sonra iki elini de bol pantolonunun ceplerine soktu. Pantolon erkek pantolonunu andırıyordu.

Mel, *haaa,* demeden önce kendine hâkim oldu. Kulübeyi temizlemesi gereken Cheryl olmalıydı bu, Hope'un yine içtiğinden şüphelendiği Cheryl.

Alkol, kadının soluk yüzünü, çökmüş gözlerim ve yanaklarındaki kırmızı kılcal damarları açıklıyordu.

‘Yardım edebileceğim bir şey olmadığından emin misin?” “Evet. Kasabadan ayrılacağını söylüyorlar.”

Mel gülümseyerek, “Öyle mi?” dedi. “Eh, önce halledildiğinden emin olmak istediğim bazı şeyler var.”

“Şu bebek konusu,” dedi Cheryl.

Mel başını hafifçe yana doğru eğdi. “Burada gerçekten herkes her şeyi biliyor değil mi? Bebek ya da annesi hakkında bildiğin bir şey var mı? Anneyi bulabilirsem daha-”

“Daha çabuk mu gidersin? Çünkü eğer gitmek istiyorsan, bebeğe ben bakabilirim...”

“Bebeğe bakmak mı istiyorsun?” diye sordu Mel. “Nedenini sorabilir miyim?”

“Sadece yardımcı olmak istiyorum. Yardım etmeyi severim.”

“Bakım konusunda pek yardıma ihtiyacım yok, ama anneyi bulmamız gerekli. Tek başına doğum yapmışsa tıbbi yardım alması gerekli olabilir.”

Mel bir an bara doğru baktığında Peder’in verandayı süpürmeyi bırakıp kendilerini izlediğini fark etti. Aynı anda doktor verandaya çıkarak, “Cheryl,” dedi.

“Merhaba doktor. Ben de tam hemşireye şey diyordum, bebeğe bakabilirim diyordum.”

“Neden böyle bir şey yapmak istiyorsun, Cheryl?”

Genç kadın omzunu silkti. “Jack bahsetmişti.” “Teşekkürler. İhtiyaç olursa haber veririz,” dedi doktor. Cheryl tekrar omzunu silkerek, “Tamam,” dedi. Mel’e döndü. “Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdi seni gördükten sonra bazı şeyleri daha iyi anlıyorum.” Arkasını dönerek geldiği yönde yürümeye başladı.

Mel doktora baktığında yaşlı adamın kaşlarını çatmış Cheryl’in arkasından baktığını gördü. “Bu neydi şimdi?” diye sordu.

“Görünüşe göre neye benzediğini merak etmiş. Sersem bir câşık gibi Jack’in etrafında döner durur da.”

“Jack ona barında içki vermemeli bence.”

“Vermiyor zaten,” dedi doktor. “Jack iyi bir adamdır ama zekidir de. Chcryl’e içki vermenin yangına benzin atmaktan farksız olmadığını bilir. Ayrıca Chcryl’in Jack’in orada içmeye parası da yetmez. Sanırım ormandakilerin kalitesiz alkolünden alıyor.”

“Böyle giderse ölür.”

“Maalesef.”

“Bu kıza yardım edecek kimse yok mu?”

“Yardım ister gibi bir hali var mı sence?”

“Ama kimse denemedi mi? Jack hiç-”

“Jack onun için bir şey yapamaz,” dedi doktor. “Bu durum kıza yanlış fikirler verir.”

Doktor arkasını dönerek eve girdi. Mel peşinden giderek, “Sence bebeğin annesi o olabilir mi?” diye sordu.

mo

“Her şey olabilir bu dünyada. Ama pek sanmıyorum.” “Peki onu kontrol etsek? Hemen belli olmaz mı?”

Doktor Mel’e dönerek kalın kaşlarını kaldırdı. “Şerife haber verelim istersen? Arama izni falan çıkaralım ha?” diyerek başını salladı ve mutfağa doğru yürüdü.

Tanrım ne tuhaf bir kasaba burası, diye düşündü Mel.

Bebek uyurken Mel bir mola vererek köşedeki dükkâna gitti. Connie arka kapıdan başını çıkararak, “Selam Mel,” dedi. “Bir şeyler içmek ister misin?”

“Teşekkürler. Dergilere bakmak istemiştim sadece Connie. Canım sıkıldı.”

“Elbette, keyfine bak. Eğer katılmak istersen biz arkada dizi seyrediyoruz.”

Mel /‘Teşekkürler,” diyerek küçük gazete ve dergi raflarının önüne gitti. Raflarda birkaç gazete ve beş dergi vardı. Dergiler silahlar, kamyonetler, balıkçılık ve avcılık üzerineydi. Diğeri de *Playboy* dergisiydi. Karton kapaklı bir kitap ve Playboy dergisini alarak arka tarafa doğru yürüdü.

Yarı aralık perde, dükkânı arka taraftan ayırıyordu. Connie ve Joy içeride, ufak bir masanın önüne çektikleri keten bezinden katlanır sandalyelere oturmuşlardı. Ellerinde kahve fincanları, gözlerini kırpmadan küçük rafa monte edilmiş televizyona bakıyorlardı. İki kadın tamamen birbirinin zıddıy-dı. Minyon yapılı ve şık bir kadın olan Connie’nın kızıl kısa saçları vardı. Rahat 1.75 olan Joy ise 120 kilo vardı. Kır saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, yuvarlak ve neşeli bir yüzü vardı. Gerçekten garip bir çifttiler ve Mel ikisinin çocukluktan beri çok yakın arkadaş olduklarını duymuştu. “Gelsenc,” dedi Joy. “Hadi kendine bir kahve doldur ve bize katıl.” Televizyonda çok güzel bir kadın çok yakışıklı bir adamın gözlerinin içine bakarak, “Brent,” diyordu. “Ben senden başka hiç kimseyi sevmedim! Hiçbir zaman!”

“Ah! Palavracı,” dedi Connie.

Joy gözlerini ekrandan ayırmadan, “Hayır,” dedi. “Gerçekten öbürlerini sevmedi, yalnızca yattı onlarla.”

Televizyondaki adam, “Belinda,” dedi. “Bebek..

“Brent, bu bebek senin!”

“Hayır, bebek Donovan’dan,” dedi Joy televizyona doğru.

Mel kalçasını masaya yaslayarak, “Bu izlediğiniz ne?” diye sordu.

“Riverside Şelalesi,” dedi Connie. “Brent ve sürtük Belinda.”

“Lizzie’nin düzgün giyinmesini sağlayamazsa Connie de bu tarz konularla uğraşmak zorunda kalacak.”

“En azından bir planım var,” dedi Connie. “Kıyafetleri ona küçük gelmeye başladığında yeni kıyafetlerini ben seçeceğim.”

Joy bir kahkaha patlattı. “Connie, kızın bütün kıyafetleri zaten küçük geliyor!”

Kamera biraz uzak plan almaya başladı ve Mel çiftin bu kez yatakta olduğunu gördü. Çıplak vücutlarını yarım yamalak örten bir örtü vardı üzerlerinde. “Vay canına!” dedi Mel. “Diziler işi epey ilerletmiş.”

Connie, “Sen hiç pembe dizi izlemez misin, tatlım?” diye sordu.

“Üniversiteden beri izlemedim. En son *General HospitaVı* izlerdik.” Kitap ve dergiyi masaya koyarak kendine kahve doldurdu. “İzleyemediğimiz zamanlar neler olduğunu da hastalarımıza anlattırırdık. Uzun süreli bakım gerektiren bir hastam vardı, yaşlı bir adam. Her öğlen saat ikide banyosunu yaptırırdım ve birlikte izlerdik.”

“Yaşlı dedin de... Dizide Belinda’nın yatağa atmadığı tek adam kaldı. O da yetmiş yaşında.” Connie iç geçirerek ekledi. “Üstelik adam peder. Belinda için yakında diziye genç bir yetenek eklerler artık.”

Televizyonda Belinda Brent’in alt dudağını ısırdı. Sonra da çenesini... Daha sonra yatakta aşağılara kayarak örtünün altında gözden kayboldu. Üç kadın da ekrana odaklanmıştı. Örtünün altında Belinda’nın kafası olduğu belli olan çıkıntı daha da aşağılara kayınca Brent birden kafasını geriye atarak inlemeye başladı.

“Tanrım,” dedi Mel.

Connie eliyle yüzünü yellemeye başlamıştı.

“Sanırım kadının gizli silahı bu,” dedi Joy. Ve dizi reklam arasına girdi.

Connie ve Joy birbirlerine bakarak kıkırdadılar ve sandalyelerinden kalktılar. “Aslında dünden beri pek bir şey değişmedi. Babanın kim olduğu netleşinceye kadar çocuk üniversiteye başlamış olur.”

“Ben Donovan olduğundan emin değilim. Carter’la da birlikte olmuştu.”

“O çok önceydi. Bebek ondan olamaz.”

“Siz ne zamandır izliyorsunuz bu diziyi?” diye sordu Mel. Connie, Joy’a dönerek, “Ah Tanrım,” dedi. “On beş sene olmuştur herhalde, ne dersin?”

“En az.”

“Kafana göre bir dergi bulabildin mi tatlım?”

Mel yüzünü buruşturarak *Playboy*u kaldırdı.

“Bak sen!” dedi Connie.

“Kamyonlar, balıklar, silahlar ya da avla ilgim yok ki,” dedi Mel. “Başka dergi gelmez mi hiç?”

“Eğer istediğin bir dergi varsa bana yazdır, Ron’a bir dahaki sefere almasını söyleyeyim. Normalde ne satılıyorsa onu alıyoruz.”

“Mantıklı,” dedi Mel. “Umarım zavallı bir adamın dört gözle beklediği *Playboy*’u almamışımdır.”

“Boş ver,” dedi Connie. “Hey, bu arada akşam barda Joy’un doğum günü partisi var. Herkes yiyecek bir şeyler de getirecek. Sen de gel tamam mı?”

“Şey... ama hediyem yok ki!”

“Hediye faslı olmaz zaten tatlım,” dedi Joy. “Sen sadece partiye gel ve eğlen.”

“Pekâlâ, şimdiden mutlu yıllar Joy. Önce bir doktora sormam lazım,” dedi Mel. “Saat kaçta peki? Bir de gelebileceksem ne getireyim yemek olarak?”

“Altı gibi toplanacağız. Yemek konusunu da kafana tak-

ma. Doktorun evinde ve bebek varken bir şeyler yapabileceğini sanmıyorum. Hem çok yemek olacak zaten. Bebek konusunda hiçbir gelişme yok mu?”

“Hayır, hiçbir şey yok.”

“Ne berbat bir şey bu,” dedi Joy. “Artık her kimse başka bir kasabadan olduğuna eminim.”

“Ben de öyle düşünmeye başladım,” dedi Mel. Cebinden biraz para çıkararak aldıklarını ödedi. “Tamam, o halde akşama görüşürüz umarım.”

Doktorun evine doğru dönerken barın önünden geçiyordu. Kafasını kaldırdığında Jack'in verandada ayaklarını demire uzatmış oturduğunu gördü. Ona doğru ilerledi. Yanında güzel tüylü olta sinekleriyle dolu bir kutu vardı. Alet kutusundan ufak penseler, makaslar, bir jilet ve içinde renkli tüyler, gümüş renkli kancalar olan küçük plastik poşetler de gözüküyordu.

"Mola mı verdin?" diye sordu Jack.

"Bir bez değişimi ve karın doyurma işlemi hariç tüm gün moladaydım zaten," dedi Mel. "Bebek uyuyor, hasta yok ve doktor da artık benimle cin oynamaktan korkuyor. Onu çoraplarına kadar soyabileceğimi anladı."

Jack güldü. Mel'e doğru biraz uzanarak elindeki kitap ve dergiye baktı. Başını Mel'e çevirdiğinde kaşlarını muzip bir havayla kaldırmıştı. "Hafif bir şeyler okumak mı istedin?"

Mel dergiye baktı. "Diğer seçenekler silahlar, kamyonlar ya da avcılıktı. Bitirince ödünç vermemi ister misin?"

Jack gülerek, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Çıplak kadınları sevmez misin?"

"Hayır, çıplak kadınlara bayılırım. Ama resimlerine bakmak pek bana göre değil. Sen de işin gereği epey çıplak kadın görüyor olmalısın."

"Dediğim gibi seçeneklerim çok kısıtlıydı. Aslına bakarsan, yıllardır bu dergiden görmemiştim bile ama üniversitedeyken oda arkadaşlarımla alıp, tavsiye köşelerini okuyup epey eğlenirdik. Ayrıca bazen ilginç öyküler de olurdu. Hâlâ hayali öyküler yayınlıyorlar mı?"

Jack sırıtarak, "Hiçbir fikrim yok Melinda," dedi.

"Bu kasabada neyi fark ettim biliyor musun? Herkesin uydu anteni ve en az bir silahı var."

"Her ikisi de epey gerekli olabilecek şeyler. Üstelik kablolu da yok burada. Sen atış yapmaz mısın?" diye sordu.

Mel ürpererek, "Silahlardan nefret ederim," dedi. "L.A.'dc bir travma merkezinde karşılaşılabilecek silahlı ölüm sayısını tahmin etmeye çalış." Mel tekrar ürperdi. *Hiçbir fikri olamaz,* diye düşündü.

“Burada insanlar silahları birbirleri üzerinde kullanmazlar. Üstelik genelde tüfek olur. Çok az kişinin tabancası vardır. Gerçi bende birkaç tane var ama o da eskiden beri oldukları için. Dediğim gibi, buradakiler genelde tüfek ve atış silahları tercih ederler: avcılık için, hasta ya da yaralı hayvanların acısına son vermek için ya da vahşi yaşamın tehlikelerinden korunmak için. İstersen sana atış yapmayı öğretirim; belki o zaman silahlar konusunda kendini daha rahat hissedersin.”

“Asla olmaz. Görmeye bile tahammül edemiyorum. Kamyonetlerde gördüğüm tüm o tüfekler... dolu mu olurlar?” “Elbette. Üzerine doğru koşturan bir ayı olduğunda durup tüfek doldurmakla uğraşamazsın. Ayılar da bizim balık tuttuğumuz aynı nehirde avlanıyor.”

“Off... balıkçılık yeni bir boyut kazandı benim için. Peki bardaki duvarlarda asılı tüm o hayvanları kim vurdu?” diye sordu Mel.

“Geyiği Peder vurdu. Balık ve ayı benim ganimetim.”

Mel başını sallıyordu. “Masum hayvanları öldürmekten nasıl bir tatmin alıyorsunuz?”

“Geyik ve balık masumdu,” diye kabul etti Jack. “Ama o ayı başına geleni hak etti. Onu vurmak istememiştim, ama ben durmuş barda çalışırken arkada dolaşmaya başlamış. Herhalde çöpleri karıştırıyordu. Ayılar leşçidir, her şeyi yerler. Yazın or-tasındaydık. Yavrusu bana fazlaca yaklaşmaya başlayınca alille epey öfkelendi. Benim yavruya bir zarar vereceğimi falan düşündü herhalde. O yüzden... ”

“Off... peki yavruya ne oldu?”

“Av Merkezi’nden yetkililer gelene kadar yavruyu bara kilitledim. Sonra onu bir yerlere gönderdiler herhalde.”

“Kötü olmuş. Yani anne için. Sadece yavrusunu korumaya çalışıyormuş.”

“O ayıyı vurmak istemedim,” dedi Jack. “Ayı avlamam ki ben. Uzaklaştırıcı taşırım yanımda, bir tür biber gazı. O gün sprey kamyonetteydi ve tüfek elimin altındaydı. Bana saldırmasa vurmazdım onu.” Mel’e gülümseyerek, “Şehir kızı,” dedi.

“Evet sadece şehir kızıyım ben. Duvarlarıma ölü hayvanlar asmaktan hoşlanmıyorum. Sanırım öyle olmaya da devam edeceğim.”

***

Cuma gecesi Virgin River’da büyük geceydi. Barın önünde normalden daha fazla park etmiş araç vardı. Gerçi Mel’in tanıdığı insanlar muhtemelen yürüyerek gelmiş olmalıydı. Mel doktora, “Bu gece Jack’in barında Joy’un doğum günü için yemekli bir parti varmış,” demişti. “Sanırım sen de gidiyorsundur. Belki bir ara yarım saatliğine eve gelirsen bara uğrayıp ona mutlu yıllar dileyebilirim.”

Doktor partiye gitme fikrine burun kıvırmıştı. Tek istediğinin o günlük viskisini içip, yemeğini yiyip eve dönmek olduğunu söylemişti. Bu yüzden doktor yemeğini yemek için Jack’in yerine gittiğinde, Mel bebeğin karnını doyurup yatırdı. Saçlarını kabartıp şekillendirerek dudaklarına biraz ruj sürdü. Biraz sıkıcı bir akşam geçireceğini düşünüyordu ama en azından etrafta bir iki tane tanıdık yüz olurdu. Chloe nihayet uyuduğunda saat yedi buçuktu. “Çok kalmam,” dedi doktora.

“Benim bir yere gideceğim yok,” dedi doktor. “İstersen güneş doğana kadar dans et.”

“Bana ihtiyacın olursa çağır tamam mı?”

“Burada çok sık parti olmaz. Bence bulmuşken keyfini çıkar. Bez değiştirip biberon vermeyi ben de biliyorum. Senden çok daha uzun süredir yapıyorum bunları.”

Mel bara girdiğinde içerinin neredeyse ağzına kadar dolu olduğunu gördü. Genelde çıtı çıkmayan müzik kutusundan hoş bir fon müziği, *country* müziği yayılıyordu mekâna. Jack ve Peder barın arkasındaydılar, Rıcky masalara servis yapıyordu. Mel, Joy’u bulana kadar etrafına bakındı.

“Bu kadar geç geldiğim için çok üzgünüm. Bebek bu akşam uyumamak için inat etti.” Ceketini çıkardıktan sonra hafifçe kokladı. “Sanırım peynir gibi kokuyorum.”

“Harika görünüyorsun, hâlâ bir ton yemek var. Hemen kendine bir tabak hazırla.”

Duvarın kenarına birkaç masa yan yana dizilmiş ve üzerlerine art arda tencere ve tabaklar yerleştirilmişti. Hepsinin içindekiler de son derece lezzetli görünüyordu. Tam ortada üzeri mumlarla dolu bir pasta vardı. Mel tabağını doldururken yanma insanlar gelip selamlaşmaya başlamışlardı bile. Balıkçılığıyla ünlü Bristol ve karısı Carrie vardı gelenler arasında. Neredeyse her sabah barda karşılaştığı Harv vardı. Harv telefon şirketinde tesisat ustası olarak çalışıyordu ve her sabah işe gitmeden önce Jack'in yerine uğrayıp kahvaltı ederdi. "Karım yataktan kalkıp kahvaltı hazırlamanın gereksiz olduğunu düşünüyor," demişti gülerek. Mel köşeye çekilmiş duran Liz'i fark etti. Kız inanılmaz sıkılmış görünüyordu. Uzun, biçimli bacaklarını birbirine dolamış, kısacık eteği neredeyse iç çamaşırının sınırlarına dayanmıştı. Mel ona el salladığında Liz zoraki gülümsedi. Bu sırada Mel'i bir koyun çiftliğinin sahibi ve karısıyla tanıştırdılar: Buck ve Lilly An-derson. Buck, uzun, zayıf ve kelleşmeye başlayan bir adamdı. Karısı Lilly ise kısa, balıketli ve pembe yanaklı bir kadındı. "Bebek konusunda bir haber var mı?" diye sordu Lilly. "Hayır. Hiçbir haber yok."

"Bebek sakin mi peki?"

"Ah Tanrım, mükemmel bir bebek. Melek gibi."

"Peki kimse gelip onu almak istemedi mi? Yani evlat edinmek gibi?"

"Daha sosyal hizmetler bize geri dönmedi bile."

Connie tanıştırmak üzere yanında bir kişiyle geldi. "Mel, bu Jo Fitch. Jo ve kocası caddenin aşağısındaki büyük evde yaşıyorlar; buralardaki en büyük ev."

"Sonunda sizinle tanıştığımıza çok sevindim," dedi Jo. "Kimse bu kadar genç ve güzel bir hanım beklemiyordu. Biz-"

Jo cümlesini bitiremeden yanlarına bir adam gelerek kolunu Jo'nun beline doladı. Bir taraftan elindeki kadehi hafifçe döndürürken, Mel'i tepeden tırnağa teklifsizce süzmeye başladı.

"Vay, vay, vay... demek küçük hemşiremiz bu ha? Ahh hemşire hanım kendimi hiç iyi hissetmiyorum," dedikten sonra bir kahkaha patlattı.

"Bu kocam, Nick," dedi Jo. Mel yanlış yorumlamadıysa kadının sesinde bir gerginlik belirmişti.

Mel, “Memnun oldum,” dedi. Adamın alkolü biraz fazla kaçırdığına karar vermişti. Connie’ye dönerek, “Her şey çok lezzetli,” dedi.

Nick yine söze karıştı. “Eee, hemşire Melinda, küçük kasabamızı nasıl buldunuz?”

“Lütfen Mel deyin. Kasabanız çok güzel. Çok şanslısınız.”

Adam onu tekrar baştan aşağı süzerek, “Evet,” dedi. “Şansımız yolunda. Muayene için nasıl sıra alıyorum?” dedikten sonra tekrar bir kahkaha patlattı.

Mel’in o anda aklı başına geldi; Jo Ellen ve kocası. Adam buydu demek. Hope’un dediğine göre adam kasabada epey kadından tokat yemişti. Cidden yüzsüz bir tipti. “Tanrım, müsaadenizle ben birazdan dönerim, içecek bir şeyler almam lazım.”'

Nick, Mel’i kolundan tutarak, “Ben alırdım,” dedi.

Mel kolunu sertçe çekse de gülümsemesini bozmadı.

“Hayır. Siz burada kalın,” diyerek elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde bara doğru yürümeye başladı. Yolda bir süre duraksayarak Jack’in müdavimlerinden olan Doug ve Sue Carpenter’a selam verdi. Sonra Fishburn’lerle karşılaştı; çift, Polly’nin kocasının anne babasıydı. Mel bara varıp tabureye oturduğunda Jack hemen ona dönmedi. Mel tabağını önüne yerleştirdi. Jack hâlâ kaşlarını çatmış, kalabalığa bakıyordu.

Nihayet bakışlarını ona çevirdiğinde Mel, “Bir bira alabilir miyim?” diye sordu.

“Elbette.”

“Pek keyifli gözükmüyorsun.”

Jack’in ifadesi biraz yumuşadı. “Sadece olup biteni takip etmeye çalışıyorum,” dedi. “Sen iyi vakit geçiriyor musun?”

Mel başını sallayarak, “Hı-hı,” dedi ve birasını yudumladı. “Sen yemeklerin tadına baktın mı? Neredeyse Peder’inkiler kadar leziz. Bu kasabanın kadınları nasıl yemek yapılacağını biliyor!”

“Evet çoğunun... nasıl desem... bu kadar *toraman* olmasının nedeni bu!”

Mel güldü. Birasını bırakarak tekrar tabağına döndü ve yemeye devam etti. “Evet. Medeniyete dönmem için bir sebep daha işte.”

O esnada Nick hemen yanı başında belirdi. “Bekledim ama gelmedin,” dedi.

“Ah Nick, kusura bakma ama insanların arasına karışmak istiyorum. Biliyorsun kasabada yeniyim.” Mel tek hamlede tabureden sıçrayarak uzaklaştı. Tabağını barda bırakmıştı.

Nick peşinden gitmek üzere dönerken elinin barın üzerine yapıştığını hissetti. Jack uzanarak bileğini sertçe bara bastırmış, öfkeli gözlerle ona bakıyordu. “Karın diğer tarafta seni bekliyor,” dedi.

Nick gülerek, “Hadi ama Jack,” dedi.

Jack, “Hareketlerine dikkat et,” diyerek onu uyardı.

Nick içten bir kahkaha patlattı. “Ama Jack, tüm güzel kızları kendine ayıramazsın. Yani hadi ama adamım! Hepimizin eşi sana vurgun zaten, bize de biraz izin ver,” diyerek kolunu kurtarıp kalabalığa karıştı.

Jack barın arkasından salonu izleyebiliyordu. Gözlerini salondan ayırmadan içkileri doldurup çerezleri hazırlıyor ve hesapları tutabiliyordu. Nick Mel’i küçük bir yavru köpek gibi mümkün olduğunca yakından takip ediyordu ama Mel hızlıydı. Salonun uç masalarından birine gidip insanlarla konuşmaya başlıyor, kendiyle Nick arasına başka kişilerin girmesini sağlıyordu. Sonra sanki yeni birini görmüş gibi diğer tarafa gidiyor, Nick'i hep geride bırakıyordu. Peder bir noktadan sonra Jack’le birlikte izlemeye başlamıştı olanları. “Sen burnunu kırmadan önce gidip onunla konuşmamı ister misin?”

Jack, “Hayır,” dedi. Adamın burnunu kırmanın çok zevkli olacağını düşünüyordu. Ve Mel’e dokunmaya kalkarsa bunu yapmaktan büyük keyif alacaktı.

“Güzel,” dedi Peder. “Yıllardır sağlam bir bar kavgası görmemiştim.”

Jack olup bitenleri izlemeye çalışırken Connie’nin küçük yeğeninin kalkıp açık büfeye doğru yürüdüğünü gördü. Kız parmağını pastanın kremasına sürdükten sonra parmağını ağzına götürdü ve yavaşça, çok

yavaşça temizlemeye başladı. Bir taraftan da omzunun üzerinden Rick'e bakıyordu. Rick bardakları aldığı masalardan birinin başında donup kalmıştı. Jack onun gözlerini ayıramadan kıza baktığını görebiliyordu; Rick bir an neredeyse gözle görülür şekilde titreyerek hafifçe ağzını açtı. Çocuğun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gözlerini ayırmadan kızın uzun bacaklarına ve dolgun göğüslerine bakıyordu. *Off Tanrım,* diye düşündü Jack.

Birisi pastanın üzerindeki mumları yaktı. Herkes masalarından kalkarak, salonun farklı köşelerinden ortaya doğru toplanmaya başlamıştı. Hep beraber doğum günü şarkısını söyleyerek, Joy'un elli üç mumu birden söndürmeye çalışmasını kahkahalar atarak izliyorlardı.

Jack'in gözleri Mel'e odaklandı; genç kadın kalabalığın biraz gerisinde duruyordu. Arkasından yaklaşan Nick'i gördüğünde Jack'in yüzü öfkeyle karardı. Kalabalıktan ne olduğunu tam olarak göremiyordu ama bir anda Nick'in yüzüne bir gülümseme yayılırken Mel'in çenesinin yukarı kalktığını, gözlerinin kocaman açıldığını ve Jack'e doğru panik içinde baktığını gördü. Jack bardan fırlayarak hızlı adımlarla onlara doğru gidiyordu ki Mel kendini tutamadı.

Az önce kalçasından bacak arasına doğru bir elin etini sıktığını hissetmişti. Bir an yaşadığı şeye inanamamış ve afalla-mıştı. Derken içgüdüleri devreye girdi ve bira kadehini diğer eline alarak, boşta kalan kolunun dirseğini Nick'in karnına doğru savurdu. Aynı dirseği hızla kaldırarak bu sefer adamın çenesine indirdi. Arkasına dönerek diziyle adamın bacak arasına bir tekme savurdu. Nick'in ayakları yerden kesilmiş ve sırtüstü yere yapışmıştı. Mel ayağını adamın göğsüne bastırarak, *"Sakın* bir daha böyle bir şeye kalkışma!" diye bağırdı. Tüm bunlar olurken birasından bir damla bile dökme-meyi başarmıştı.

Jack olduğu yerde donakalmıştı. *Tanrım,* diye düşündü. *Lanet olsun.*

Kısa bir an herkes olduğu yerde öylece kalakaldı. Mel biraz mahcup bir ifadeyle çıt çıkmayan salona baktı. Herkes afallamış halde Mel'e ve yere serilmiş Nick'e bakıyordu. "Ah," dedi Mel, ayağı hâlâ Nick'in göğsiindeyken. Nefes almakta zorlanmaya başlayan Nick sesini çıkarmadan yatıyordu. Mel ayağını çekerek tekrar, "Ah..." dedi.

Sonra kalabalıktan gülüşmeler gelmeye başladı. Birisi el çırpıyordu. Bir kadın coşkulu bir şekilde Mel'e tezahürat yapmaya başladı. Mel şaşkın bir şekilde geri geri gitti. Bara ulaşarak tam Jack'in önünde durdu. En güvenli hissettiği yer burasıydı. Jack elini Mel'in omzuna koyarak Nick'e doğru bakmaya devam etti.

Mel, Jo Ellen adına çok üzülmüştü. Bu kadar küçük bir kasabada böyle kötü şöhreti olan bir adamla yaşamak berbat olmalıydı? Jo, Nick'i yerden hızla kaldırıp eve götürdüğünde parti birden daha keyifli bir hal aldı. Mel'in kulağına, olanlarla ilgili çok başarılı espriler geliyordu. Bir sürü adam yanına gelip bilek güreşi yapmak istemişti, kadınlar arasında ise resmen kahraman olmuştu.

Nick'in yaptığı tuhaflıklarla ilgili hikâyeler hem şoke edici hem de komikti. Bir keresinde gemi iyice azıya alıp bir kadının göğsüne doğru hamle yaptığında kadın Nick'i bir yumrukta bayıltmıştı. Bu geceye kadar bu olay adamın başına gelen en efsanevi aşağılanmaydı. Bayağı bir tokat yemişliği vardı ama mucizevi bir şekilde öfkeli bir koca tarafından benze-tilmemişti. Görünüşe göre insanlar onu pek ciddiye almıyorlardı bile artık. Mel'in anladığı kadarıyla sosyal bir etkinlik ya da bu geceki gibi bir parti olduğunda Nick alkolü fazla kaçırıyor, yerinde duramamaya başlıyor ve şansını denemeye karar veriyordu. Gündüz ise kendine daha iyi hâkim olabiliyordu. Adam bu konuda epey sağlam bir ün salmıştı.

Mel, "Peki neden hâlâ onu davet ediyorsunuz?" diye sordu Connie'ye.

"Burada biz bizeyiz işte Mel. Birbirimize epey bağlıyızdır."

"Ama kendine hâkim olamayacaksa artık toplantılara katılamayacağını söylemelisiniz ona."

"Ama sorun şu ki, öyle yaparsak Jo'yu dışlamış oluruz ve o çok iyi bir insandır. Ben şahsen onun kızdırdığı kadınlardan daha çokjo için üzülüyorum," dedi Connie. "Karısını çok kötü bir duruma düşürüyor. Merak etme, herkes başının çaresine gayet iyi bakıyor." Mel'in omzunu hafifçe yumrukladı. "Ve sen küçük hanım, Nick'in bir daha sana sorun çıkaracağını hiç sanmıyorum."

Saat dokuzda parti birden sona erdi. Adeta birisi bir zil falan çalmıştı; kadınlar tencerelerini alırken erkekler tabaklarını boşaltarak çöpleri

topladılar. Herkes birbirine iyi geceler dileyerek gruplar halinde kapıdan çıkmaya başladı. Mel de grubu takip etmeye başlamıştı ki Jack'in seslendiğini duydu. “Hey Mel, biraz bekleşene.” Mel dönerek tekrar bara gitti ve bir tabureye oturdu. Jack önüne bir fincan kahve koydu. Gülümseyerek, “Ben sana daha önce şehir kızı mı demiştim?” diye sordu.

Mel kahvesini yudumladı. “Bu hareketleri hâlâ yapabildiğimi bilmiyordum,” dedi.

“Nerede öğrendiğini sorabilir miyim?”

“Çok uzun zaman önce, üniversite son sınıftayken. Kam-püs civarında birkaç tane tecavüz vakası olmuştu. Biz de bazı arkadaşlar toplanmış ve savunma dersleri almıştık. Doğrusu gerçek hayatta uygulayabileceğimden emin değildim. Yani başımızda hoca varken, çalışma odasında minderler üzerinde her şey prova şeklinde oluyordu, neyle karşılaşacağımızı biliyorduk. Ama park halinde bir arabanın arkasından gerçek bir tecavüzcü önüme fırlarsa nasıl tepki vereceğimden emin değildim.”

“Artık biliyorsun ama. Nick neye uğradığını şaşırdı.”

Mel, “Evet, şansım yaver gitti,” diyerek kahvesini yudumladı.

“Aslına bakarsan Nıck'in ne yaptığını görmedim,” dedi Jack. “Yalnızca adamın suratına yayılan o aptal sırıtıştan ve senin yüzündeki şoktan bir şeyler döndüğünü anladım.”

Mel kahve fincanını barın üzerine bıraktı. “Kalçamda ısrarcı bir sıkma hissettim.” Cümlesini bitirdiğinde, Jack'in yüzünün anında karardığını, gözlerinin kısılarak kaşlarının çatıldığını gördü. “Hey sakin ol dostum. Sonuçta sıkılan senin popon değildi. Senin bize doğru gelmeye başladığını gördüm, ne yapacaktın?”

“Gereken şeyi yapacaktım,” dedi Jack. “Barımda böyle şeyler görmek hoşuma gitmez. Tüm gece gözüm onun üzerindeydi zaten. Adam seni gördüğü anda hedefe kilitlendi.”

“Rezil bir adam olduğu doğru ama artık bana bulaşma-

yacağmdan eminim,” dedi Mel. “Bir de partinin öyle aniden bitmesi garipti. Ne oldu, benim duymadığım bir zil falan mı çaldı?”

“Besi hayvanlarının izin günü olmaz,” dedi Jack.

Mel, “Aynı şey bebekler için de geçerli,” diyerek tabureden kalktı.

“Seni geçireyim.”

“Gerek yok Jack. Ben iyiyim.”

Jack yine de barın arkasından çıkarak kolunu uzattı. “Lütfen izin ver. Epey ilginç bir gece oldu bu.” Kendi kendine sadece centilmenlik gereği böyle davrandığını söylese de aslında fırsatını bulursa genç kadını öpmekten büyük bir keyif alacağını biliyordu. Günlerdir onu öpmek istiyordu.

Verandaya çıkarak merdivenlerden indiler ve caddeye çıktılar. Sokak lambası yoktu ama dolunay epey yükselmişti ve kasabanın üzerinde yumuşak bir ışık oluşturuyordu. Doktorun evinde üst kattaki yatak odasının lambası yanıyordu. Jack sokağın tam ortasında duraksadı. “Baksana Mel. Şu gökyüzüne bir bak. Dünyanın başka hiçbir yerinde bulamazsın bu manzarayı. Tüm bu yıldızlar, bu ay, bu berrak gökyüzü. Bunlar bize ait yalnızca.”

Mel başını çevirerek hayal edilebilecek en muhteşem gökyüzüne baktı. Bu kadar çok yıldızın varlığından haberi bile yoktu. Jack ona bir adım yaklaşarak, her iki omzunun altından tutup hafifçe sıktı.

“Şehirde böyle bir şey göremezsin. Hiçbir şehirde.”

Mel kısık bir sesle, “Çok güzel,” dedi. “Buranın çok güzel bir yer olduğunu kabul ediyorum zaten.”

“Muhteşemdir. Bir gün, eşyalarını toplayıp kaçmadan önce seni götürmek istediğim yerler var. Servi ormanı, nehirler, sahil. Balinaların geçiş mevsimi yaklaşıyor.” Mel sırtını hafifçe Jack’e yasladı. Adamın göğsünü hemen arkasında hissetmenin çok hoş bir duygu olduğunu kabul etmeliydi. Jack başını hafifçe aşağı indirerek genç kadının saçlarını kokladı. Kokusunu içine çekti. “Bu gece olanlar için üzgünüm. Kendini bu kadar ıyı kollamandan gerçekten etkilendim, ama adam... sana o şekilde dokunabildiği için çok üzgünüm. Onu gerektiği gibi izlediğimi sanıyordum.”

Mel, “Çok ani hareket etti,” dedikten sonra, “ben de fark edemedim, sen de fark edemezdin,” diye ekledi.

Jack onu kendine çevirerek gözlerinin içine baktı. Genç kadının gözlerinin içinde bir anlığına bir davet gördüğünü düşünerek yüzünü onunkine doğru yaklaştırdı.

Mel elini Jack’in göğsüne koydu. “Artık gitsem iyi olur,” dedi soluk soluğa.

Jack doğruldu.

Mel hafifçe gülümseyerek, “Her ikimiz de seni yere sere-meyeceğimi biliyoruz,” dedi.

“Hiçbir zaman öyle bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın,” dedi Jack. Ama bırakmaya isteksiz bir şekilde hâlâ kollarından tutuyordu onu.

“İyi geceler Jack. Ve her şey için teşekkürler. İyi vakit geçirdim, Nick’e rağmen.”

Jack, “Bunu duyduğuma sevindim,” diyerek onu bıraktı.

Mel arkasını dönerek başını kaldırmadan yolun kalanında yalnız başına ilerledi.

Jack ise o içeri girene kadar bekledi, sonra da bara doğru döndü. Verandaya çıkmak üzereyken Ricky’nin kamyonetini yolun ilerisindeki Connie’nin evinin önünde gördü. *Lanet olsun,* diye düşündü. Çocuk gerçekten hiç vakit kaybetmemişti. Ricky’nin anne ya da babası yoktu ve büyükannesi de çok iyi durumda değildi. Jack uzun süredir ona göz kulak oluyordu ve eninde sonunda bu günün gelip çatacağını biliyordu; artık *o* konuyu konuşma zamanları gelmişti. Ama bu gece değildi. Bu gece Jack’in kendiyle yapınası gereken konuşmalar vardı.

Peder sandalyeleri ters çevirerek masaların üzerine koymuş, yerleri süpürüyordu. Jack hızla onun yanından geçti.

Peder, “Bu acele ne böyle? Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Jack keyifsiz bir sesle “Duşa,” diye söylendi.

★★★

Connie ve Ron, Ricky'yi çok sevdiklerinden evin önünde durup birkaç dakika Liz ile muhabbet etmesine izin verdiler. Karı koca ona güveniyordu ve Ricky de bunu biliyordu. Ama belki de güvenmemeleri gerekiyordu çünkü Liz'e sadece bakmasının bile Ricky'ye neler yaptığını bilseler Liz'i bir odaya falan kilitlemeleri gerekirdi.

Liz verandanın ahşap parmaklıklarına dayanarak bacaklarını birbirine doladı, çantasından bir sigara çıkararak yaktı.

Ricky, "Niye sigara içiyorsun ki?" diye sordu.

Liz ağzındaki dumanı havaya savurarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Rick omzunu silkti. "Ağzında berbat bir tat bırakır," dedi. "Sigara içersen kimse seni öpmek istemez."

Liz gülümsedi. "Beni öpmek isteyen biri mi var?" diye sordu.

Rick sigarayı kızın elinden alarak ileriye fırlattı. Sonra onu belinden tutarak kendine doğru çekti ve dudaklarını buldu. *Evet,* diye düşündü, *ağzını kötü kokutuyor ama yeterince kötü de-S*^{iL}

Liz kendini ona doğru bastırınca Rick tahrik olduğunu hissetti. Son günlerde çok sık oluyordu bu. Liz ağzını açarak bütün ağırlığını iyice onun üzerine bırakınca Rick kendini çok zor tutmaya başlamıştı. Lanet olsun, çıldırmak üzere olduğunu hissediyordu. Kızın dolgun ve sert göğüslerini göğsünde hissediyordu ve şu anda dünyadaki tek isteği o göğüslerden birini avucuna almaktı. Dudaklarının arasından, "Sigara içmemeksin," diye fısıldadı.

"Tabii." .

"Erken ölürsün."

"Böyle bir şey olmasını istemeyiz."

"Çok güzelsin," dedi Rick. "Gerçekten çok güzelsin."

"Sen de."

"Erkeklere güzel denmez. Pazartesi seni okula bırakmamı ister misin?"

"Tabii. Saat kaçta?"

“Yedide alırım seni. Hangi sınıftasın?”

“Dokuzuncu sınıf,” dedi Liz.

Rick birden buz gibi olduğunu hissetti. “On... on dört mü yani?”

“Evet. Sen de...?”

Rick, “Son sınıf On altı,” diyerek biraz geri çekildi. “Tanrım. Lanet olsun!”

Liz kazağını biraz aşağı doğru çekerek düzeltti. Bu hali yalnızca göğüslerinin biraz daha ortaya çıkmasını sağlamıştı. “Okula bırakma teklifin hâlâ geçerli mi?”

Rick kıza gülümsedi. “Geçerli. Ne olacak ki? Pazartesi sabahı görüşürüz.” Tam yürümeye başlamıştı ki aniden durarak döndü ve onu bir kez daha öptü. Bu kez daha yoğun ve derinlere uzanan bir öpücüktü. Ve uzun. Sonra bir kez daha, yine uzun bir öpücük ve belki daha da derini. On dört yaşında gibi bir his bırakmadığı kesindi.

Altıncı Bölüm

O sabah doktor kahvaltı etmeden önce bir hasta ziyareti yapmak üzere evden erken çıkmıştı. Doktor çıktıktan kısa bir süre sonra Lilly Anderson, Mel'i görmek üzere muayenehaneye geldi. Lilly de Conrıie ve Joy'la ve Mel'in son dönemde tanıdığı çoğu kadınla aynı yaş grubundaydı: kırkların sonu, ellilerin başı. Kadının hoş yuvarlak hatları ve kibar bir yüzü vardı. Kısa, kıvırcık, kahverengi saçlarında yer yer beyazlar göze çarpıyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu ve cildi mükemmeldi. Pürüzsüz pembe beyaz yanakları ve gamzeli, tatlı bir gülümsemesi vardı. Mel onunla partide tanıştığı anda kadında güvenli ve anaç bir hava sezmişti. Onu hemen sevmiş ve güven duymuştu. Lilly, "O ufaklık, küçük bebek yani... hâlâ sizde mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Mel.

"Kimsenin gelip onu almaması ya da evlat edinmek istememesi ne tuhaf."

"Evet bana da garip geliyor."

"Sağlıklı ve mükemmel küçücük bir bebek," dedi Lilly. "Sağlıklı bir bebek evlat edinmek isteyip duran tüm o çiftlere ne demeli? Neredeler acaba?"

Mel başını salladı. "Bilmiyorum, belki de sosyal hizmetler böyle vakaları belli bir sırayla ele alıyordur. Çok yoğun olduklarını biliyorum, belki de böyle küçük kasabaların işlerini biraz geri plana atıyorlardır."

"Ben de bebeği bir türlü aklımdan çıkaramadım. Belki ile gelip yardım edebilirim diye düşündüm," dedi Lilly.

"Çok incesin," dedi Mel. "Sizin ev yakın mı buraya? Çünkü bazen benim ve doktorun gerçekten bir iki saat yardıma ihtiyacı olabiliyor. Özellikle de hastamız varsa."

"Biz kendi çiftliğimizde yaşıyoruz, nehrin diğer tarafında ama yine de yakın sayılır. Altı çocuk yetiştirdim ben, ilk bebeğimi doğurduğumda daha on dokuz yaşındaydım. Son bebeğim şimdi on sekiz yaşında ve evlendi bile. Ama evde müsait odamız var, çocuklar büyüyüp kendi yollarına

gitmeye başladılar. Aslında bebek için kalıcı bir şeyler ayarlanana kadar ona evde de bakabilirim. Eski bebek kıyafetlerimiz bile arka ahırda duruyor. Belki koruyucu ailesi bile olabiliriz. Kocam Buck da olur diyor."

"Bu çok cömert bir teklif Lilly, ama korkarım sana ödeme yapamayız."

"Ödemeye falan gerek yok ki," dedi Lilly. "Komşuca bir teklif. Yardım edebileceğimiz durumda yardım etmeliyiz birbirimize. Kaldı ki ben bebekleri gerçekten çok severim."

"Sana bir şey sormak istiyorum Lilly, bu bebeğin kimin olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Lilly başını sallarken yüzüne bir hüzün çöktü. "Eminim, nasıl bir anne böyle bir şey yapabilir, diye düşünüyorsundur. Ama belki de başı dertte ve yardım edecek kimsesi olmayan bir genç kızdır. Ben üç kız evlat yetiştirdim ve Tanrı'ya şükür hiçbirisinin başına öyle bir şey gelmedi. Şu anda yedi torunum var biliyor musun?"

"İşe erken başlamanın güzelliği olmalı," dedi Mel. "Hâlâ onlarla keyif çatabilecek kadar gençken torunların olmuş, ne güzel."

"Evet şanslıyım," dedi Lilly. "Farkındayım. Ama bu bebeği bırakan annenin de çaresiz olduğunu düşünüyorum, çok çaresiz." Mel kadının gözlerinin bir an dolduğunu gördü.

"Şey, pekâlâ... Teklifini doktora söyleyeceğim, bakalım ne diyecek? Bu arada gerçekten emin misin? Çünkü sana verebileceğimiz tek şey biraz mama ve bebek bezi."

"Eminim. Ve lütfen doktora onu seve seve alacağımı da ilet."

Doktor bir saat sonra döndüğünde Mel ona olanları anlattı. Doktor dinlerken beyaz kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve eliyle başını sıvazlamaya başladı. "Lilly Anderson mı?" diye sordu. Doktor duydukları karşısında gerçekten afallamış gibiydi.

"Seni endişelendiren bir şey mı var? Yani eğer istersen ona biraz daha bakmaya devam edebiliriz..."

"Endişelendirmek mi? Hayır." Yaşlı adam kendini topladı. "Şaşırdım sadece," diyerek odadan çıktıktan sonra ofisine doğru yürümeye başladı.

Mel peşinden gitti. “Eee? Cevap vermedin?”

Doktor Mel’e döndü. “O bebek için Lilly’nm evinden daha iyi bir yer düşünemem,” dedi. “Lilly ve Buck iyi insanlardır. Ve bir bebeğe nasıl bakılacağını bildiklerinden de eminim.”

“Bu konuda biraz daha düşünmek istemediğine emin misin?”

“Hayır,” dedi doktor. “Bir ailenin gelip istemesini umuyordum zaten.” Gözlüklerinin üzerinden Mel’e baktı. “Ama görünüşe göre sen biraz daha düşünmek istiyorsun, yanılıyor muyum?”

Mel biraz titrek bir sesle, “Hayır,” dedi. “Senin için sorun yoksa benim için de yok.”

“Sen yine de biraz daha düşün. Ben karşıya gidip cin oynamak isteyen var mı bir bakayım? Sonra evet diyorsan, Chloe’yi Anderson çiftliğine götürürüz.”

“Tamam,” dedi Mel. Ama sesi çok kısık çıkmıştı.

Jack sıkıntı ve utanç içinde Mel’in daha üç haftadır kasabada olduğunu ve daha şimdiden genç kadım aklından çıkaramadığım düşünüyordu. İşin aslı ilk gece onu barın loş ışığında gördüğü ilk andan itibaren masaya, yanma oturup oıııı tanımak istemişti.

Onu artık her gün görüyordu ve birlikte yedikleri yemekleri ve yaptıkları uzun sohbetleri düşündüğünde Mel’in şu anda onu kendine en yakın kişi olarak gördüğünü biliyordu. Ama yine de genç kadının kendine sakladığı çok fazla şey vardı. Anne babasını kaybetmesi, kız kardeşi ve onun ailesiyle olan yakın ilişkisi, hemşirelik kariyeri, hastanedeki kao-tik ve çılgın günleri hakkında gayet açıktı ama Jack onun belli bir zaman dilimini saklı tuttuğunu hissediyordu. *Bir adam,* diye düşündü Jack. Onu mahvedip incitmiş ve yalnız bırakmış bir adam olmalıydı. Jack, Mel ona birazcık şans verirse ona o adamı unutturacağını düşünüyordu.

Bir yandan da kendini bu kadına böyle çabuk ve böyle yoğun bağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Gayet ortada olsa da konu sadece güzelliği değildi. Doğru, kasabada güzel ve bekâr olan pek kadın yoktu ama Jack yine de bu konuda hiç yalnızlık çekmemişti. Ve Mel son yıllarda gördüğü tek güzel ve seksi kadın da değildi. Jack’in hayatı o konuda hiçbir

zaman durağan olmamıştı, birçok kasabada, sahil yerlerinde ve gece mekânlarında bulunmuştu. En son da Clear River konusu vardı.

Ama Mel'in onu çıldırtan bir havası vardı. O küçük ve sıkı vücudu, diri göğüsleri, dolgun pembe dudakları. Seksi zekâsı da cabasıydı... Jack onun yanında nefesinin kesildiğini hissediyordu. Genç kadının geçmişte takılıp kaldığı şey her neyse, onu unuttuğu zamanlar, gülümsemesi ya da kahkahası bütün yüzünü aydınlatıyordu. Mavi gözlerinde dans eden parıltılar vardı. Jack'in rüyalarına girmeye başlamıştı; ellerinin tüm bedeninde gezindiğini, genç kadının bedeninin tam altında olduğunu, onun içine girdiğini görmüş, zevk dolu inlemelerini duymuş ve sonra *bam!* Gözlerini açıp yatağında ter içinde, her zamanki gibi yalnız bulmuştu kendini.

Mel Nick'i yere serdiğinde Jack çoktan ondan hoşlanmaya başlamıştı ama öyle olmasaydı bile bu hareketinden sonra başlardı. Çok esaslı bir kızdı. Sağlam bir bileği olan, büyüleyici ve kadınsı bir tipti. *Offl Lanet olsan!*

Genç kadının gözlerindeki kırılganlık Jack'e çok çok dikkatli olmasını söylüyordu. Tek bir yanlışıyla Mel küçük BM^sine atlayıp -kasabanın tıbbi ihtiyaçlarını ardında bırakarak- güzel çizmelerini Virgin River'ın çamurundan kurtarmaya karar verebilirdi. Jack'in yenilenmiş kulübeyi pat diye ortaya çıkarmamasının bir sebebi de buydu. Ani hiçbir şey yapmak istemiyordu. Geçen hafta Joy'un partisinden sonra yolun ortasında ondan ayrılmak şimdiye kadar yapmakta en çok zorlandığı şeylerden biri olmuştu. Tek istediği ona sarılıp her şeyin düzeleceğini söylemekti. *Ben her şeyi düzeltebilirim, her şeyi yoluna koyarım. Sen sadece bana bir şans ver,* demek istemişti.

Doktor ve Heder masada oturmuş iskambil oynuyorlardı. Jack, Peder'in elmalı turtasından bir tabak hazırlayarak üzerini sardı ve dışarı çıkarak yolun karşısına doğru yürümeye başladı. Evin önünde doktorun kamyoneti ve Mel'in küçük BM^Vsi dışında park etmiş başka araç yoktu. Jack her şey müsait diye düşünürken nabzının hızlandığını hissetti. Ön kapıyı açarak etrafına bakındı. Hiç kimse yoktu. Tam ofis kapısını çalmayı düşünüyordu ki mutfaktan duyduğu sesle o tarafa yöneldi.

Bebek sıcak ocağın başındaki tekerlekli kuvözündeydi. Mel ise masada oturmuş, başını kollarının arasına almış halde ağlıyordu. Jack hemen yanına gitti. Turta tabağını masaya koyarak Mel'in sandalyesinin yanında diz çöktü. “Mel?”

Genç kadın başını kaldırdı. Yanakları ıslanmış ve pembeleşmişti. Gözyaşlarının arasından, “Lanet olsun!” dedi. “Beni yakaladın.” •

Jack elini onun sırtına koyarak yumuşak bir sesle, “Sorun nedir?” diye sordu, *işte*, diye düşündü. *İşte şimdi bana her şeyi anlatacak ve yardım etmeme izin verecek.*

“Bebek için bir ev bulduk. Birisi gelip onu altıuyı teklif etti ve doktor da onaylıyor.”

“Kim?” diye sordu Jack.

Mel tekrar ağlamaya başlayarak, “Lilly Anderson,” dedi. “Jack, lanet olsun. Yapmamam gereken bir şeyi yaptım. Bu bebeğe bağlandım.” Genç kadın Jack'in omzuna yaslanarak hıçkırıklara boğuldu.

Jack aklındaki her şeyi unutmuştu. “Gel buraya,” diyerek onu sandalyeden kaldırdı. Sandalyeye kendisi geçerek Mel'i kucağına oturttu. Genç kadın kollarını Jack'in boynuna sararak yüzünü omzuna gömdü. Ağlarken Jack hafifçe saçlarını okşuyordu. “Tamam,” diye fısıldıyordu. “Tamam, geçti.” Mel yüzünü Jack'in tişörtüne gömmüş halde, “Benim hatam,” dedi. “Aptallık ettim. Böyle olacağı belliydi. Kalkıp ona isim bile verdim. Tanrım ne düşünüyordum ki?”

“Ona bağlanman çok normal,” dedi Jack. “O ufaklığa iyi bir bakım ve sevgi verdin. Şimdi böyle hissettiğin için çok üzgünüm.” Ama aslında üzgün değildi. Çünkü genç kadın kollarını ona sarmıştı. Ve ince bedeni tam tahmin ettiği gibi sıcacık şekilde kendi vücuduna temas ediyordu. Kucağındaki ağırlığı tüy gibiydi. Boynuna sarılmış kolları ve saçlarının tatlı, mis gibi kokusu Jack'in tüm zihnini kaplamış, düşüncelerini bulandırmıştı.

Bir süre sonra Mel başını kaldırarak Jack'in gözlerinin içine baktı. “Onu almayı düşündüm biliyor musun?” dedi. “Onu alıp kaçmayı düşündüm

resmen. İşte bu kadar saçmalayabiliyorum. Jack gerçekten bilmen gerek, ben tamamen kafayı yemiş durumdayım."

Jack genç kadının yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Mel eğer onu gerçekten istiyorsan evlat edinebilirsin."

"Anderson'lar," dedi Mel. "Doktor iyi insanlar olduklarını söylüyor. İyi bir aileymiş."

"Öyledirler. Gerçekten güvenilir insanlardır."

'Yani bebek için sürekli çalışan bekâr bir anneden daha

iyiler. Onun artık bir kuvöze değil gerçek bir yatağa ihtiyacı var. Bir ebe ve yaşlı bir doktora değil gerçek bir aileye ihtiyacı var."

"Aile dediğin illa tek tip olmak zorunda değil ki."

"Ah, yapma Jack." Mel'in gözyaşları tekrar süzülmeye başlamıştı. "İkimiz de onların daha iyi bir alternatif olduğunu biliyoruz. Ama yine de ondan ayrılmak düşüncesi çok zor geliyor." Başını tekrar Jack'in omzuna dayayarak kollarını sıkıca boynuna sardı. Jack de ona sıkıca sarılarak gözlerini kapadı ve yüzünü genç kadının saçlarına yasladı.

Mel kendini saran güçlü kollara iyice sokularak kendini bıraktı ve içten bir şekilde ağlamaya başladı. Yaptığı şeyin biraz uygunsuz olabileceğini düşünse de şu andaki tek düşüncesi, neredeyse bir yıldır ilk kez yalnız ağlamadığıydı. Ona sarılan birisi vardı ve kendini güvende, koruma altında hissediyordu. Kendini sıcacık ve güçlü bir duygunun kollarında hissediyordu ve buna karşı koymamaya karar vermişti. Bir taraftan altında Jack'in güçlü bacaklarını hissederken bir taraftan da yanağının altındaki keten gömleğinin yumuşaklığını hissediyordu. Adamın gerçekten harika bir kokusu vardı ve Mel kendini çok güvende hissediyordu. Jack'in onu sakinleştirmek için sırtım okşadığının ve saçlarını hafifçe öptüğünün de farkındaydı.

Mel gömleğini ıslatmaya devam ederken Jack onu usulca sallamaya devam ediyordu. Dakikalar sonra ağlaması sessiz hıçkırıklara ve ardından da bir mırıltıya dönüştü. Derken başını kaldırarak hiçbir şey söylemeden Jack'e baktı. Jack beyninin uyuşmaya başladığını hissetti. Yüzünü yaklaştırarak Mel'in dudaklarına yumuşacık ve hafif bir öpücük kondurdu.

Mel’in gözlerini kapatarak buna izin vermesi üzerine dudaklarını biraz daha bastırmaya başladı. Genç kadının ağzını açmasıyla Jack soluğunu tutarak kendi ağzını açtı ve Mel’in dilinin ağzına girdiğini hissetti. Tüm dünyasının dönmeye başladığını hissetti. Giderek derinleşen, onu sarsarak sallayan bu öpücüğe bıraktı kendini.

Mel dudaklarının arasından, “Sakın,” diye fısıldadı. “Sakın bana bulaşma.”

Jack sanki gitmesine hiç izin vermeyecek şekilde sıkıca sararak onu tekrar öptü. Bu kez Jack, “Benim için endişelenme,” dedi dudaklarının arasından.

“Anlamıyorsun. Benim verebileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey.”

“Senden hiçbir şey istemiyorum,” dedi Jack. Ama içinden, *yamlıy°rsun*, diyordu. *Çok* şey *veriyorsun ve alıyorsun. Ve harikasın.*

Mel’in tek düşünebildiği ise vücudunun uzun zamandır ilk kez boş ve acı içinde olmadığıydı, soyut anlamda. Kendini bu duyguya bıraktı; bir şeye, birine bağlı olma duygusuna. Bir süreliğine bir yere demir atma duygusuna. Tekrar bir insanın dokunuşunu yaşamak harikaydı. Ruhen unuttuğu bir şeydi bu ama bedeni hatırlıyordu. “Sen iyi bir adamsın, Jack,” dedi yine dudaklarının arasından. “Seni incitmek istemiyorum. Ben artık hiç kimseyi sevemem.”

Jack sadece, “Benim için endişelenme,” diyerek onu tekrar öptü. Derin ve tutkulu bir öpücüktü. İki dakika boyunca dudakları birbirinden ayrılmadı.

Sonra birden bebek ufak bir ses çıkardı.

Mel anında dudaklarını Jack’in dudaklarından ayırdı. “Ah Tanrım, nasıl böyle bir şey yapabildim? Bir hataydı.”

Jack omzunu silkti. “Hata mı? Hata falan değildi. Biz dostuz,” dedi. “Birbirimize yakınız. Senin biraz teselliye ihtiyacın vardı ve ben de buradaydım işte.”

Mel çaresiz bir sesle, “Böyle bir şey olmamalıydı,” dedi. Jack kendi çaresizliğini unutarak olayları toparlamak için kontrolü ele alması

gerektiğini fark etti. “Mel, böyle yapma. Ağlıyordun ve çok mutsuzdun. Hepsi bu.”

“Öpüşüyordum,” dedi Mel. “Ve sen de öyle!”

Jack genç kadına gülümsedi. “Bence bazen kendine fazla sert davranıyorsun. Ara sıra içimizden gelen hislere uygun davranmakta bir kötülük yok.”

“Bana bir daha böyle bir şey olmayacağına söz ver!”

“Eğer sen istemezsen olmayacak. Ama şunu söylememe izin ver, eğer isteyen sen olursan sana izin vereceğim. Neden biliyor musun? Çünkü öpüşmeyi severim. Ve öpüştüm diye kendimi hırpalamam.”

“Ben kendimi hırpalamıyorum,” dedi Mel. “Sadece aptallık etmek istemiyorum.”

“Sen kendini cezalandırıyorsun. Nedenini bilmiyorum. Ama...” dedi Jack, onu kucağından indirip ayağa kaldırarak. “Ama kendini boşu boşuna zorluyorsun. Aslına bakarsan ben, gizliden gizliye benden hoşlandığını düşünüyorum. Bana güven. Ve bir an düşünürsen, benimle öpüşmekten hoşlandığını da anlayacaksın.” Jack yüzünde muzip bir ifadeyle ona baktı. “Bana inanmalısın. O konuda anlayışım süperdir.”

“Hayır, sen de yakınlarında bir kadın olmasından hoşlandın sadece,” dedi Mel.

“Yapma Mel, etrafta başka kadınlar da var. Bunun o konuyla bir ilgisi yok.”

“Olsun, yine de söz vermeni istiyorum.”

“Elbette,” dedi Jack. “Eğer istediğin şey buysa.”

“İhtiyacım olan şey bu.”

Jack ayağa kalkarak Mel’e baktı. Kendini ani hamleler konusunda uyarmış ve kendi uyarılarını aptalca göz ardı etmişti. Genç kadının güvenini tazelemeliydi. Ve çabuk yapmalıydı bunu. Hafifçe çenesinden tutarak başını kaldırdı ve onun güzel, hüzünlü gözlerine baktı. “Seni ve Chloe’yi Anderson çiftliğine benim götürmeme ne dersin? Ayrıca seni artık öpmeyeceğime de söz verirsem?”

“Gerçekten yapar mısın,” dedi Mel. “Evet, onu kendim götürüp yaşayacağı yeri görmek istiyorum. Ve bunu yalnız yapmak istediğimi sanmıyorum.”

Jack genç kadına kontrol duygusunu tekrar kazanması için biraz zaman vermesi gerektiğini biliyordu. Kamyonetini almak için bara geri döndü ve kafasını kapıdan uzattı. “Doktor ben Mel ve bebeği Anderson’larm oraya götürüyorum. Bir sorun olur mu?”

Yaşlı adam başını kartlardan kaldırmadan, “Niye sorun olsun ki?” dedi.

Mel birkaç parça olan bebek eşyalarını topladığında Jack onu aldı. Arabada çocuk koltuğu olmadığından Mel minik kızı kucağında tutuyordu ve yolda tekrar gözleri dolmaya başladı. Ama tepelere doğru uzanan yola çıkıp, otlayan ko-yunların olduğu etrafı çitlerle çevrili otlaklardan geçmeye başladıklarında Jack, Mel’in yavaş yavaş kendini topladığını gördü.

Lilly Anderson onları içeri aldı. Evin yaşam kokan sade bir havası vardı. Yerler, duvarlar ve camlar gördükleri bakımdan dolayı pırıl pırıl parlıyordu; koltukların ve sandalyelerin üzerinde el işlemeleri vardı, duvarlar yine el işi harika tablolarla süslenmişti. İçeride taze pişmiş bir ekmek kokusu ve tezgâhta soğumaya bırakılmış bir turta vardı. Ve çocukların, kocaman geniş bir ailenin çeşitli yıllara ait resimleri vardı. Ortada Chloe için hazırlanmış bir beşik duruyordu. Jack, Buck’la birlikte ailenin yetişkin oğullarının bahar için koyunları kırkmaya başladığı ağıla giderken, Lilly Mel’e çay yaptı. Çaylarını alarak masaya geçip konuşmaya başladılar.

“Sana karşı dürüst olacağım Lilly. Ufaklığa çok bağlandım.”

Lilly masanın üzerinden uzanarak Mel’in elini tuttu. “Bu çok normal bir durum. Buraya her zaman gelip onu görebilirsin. Kesinlikle ilişkini koparmana gerek yok. Önayakın olmalısın.”

“Senin de böyle bir şey yaşamam istemiyorum,” dedi Mel. ‘Yani birisi gelip onu almak istediğinde.”

Mel’in yanaklarından akan yaşlan görünce Lilly'nin de gözleri doldu. “Tanrım, çok duyarlı bir kalbin var,” dedi. “Endişelenme Mel, artık bir

büyükanneyim ve burada yaşa-

yan bir sürü ufaklığın gidişine şahit oldum. Ama o buradayken senin de yakınlarında olacağına söz vermeni istiyorum.” “Teşekkürler, Lilly. Anlayışın için. Hastam olan kadınlar ve bebekleri... benim için hep çok önemli oldular.”

“Belli oluyor. Vc sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız.”

‘"Yani, burada kalmayacağım. Biliyorsun...”

“Ama bu konuda biraz daha düşünmelisin bence. Burası güzel bir yer Mel.”

“Chloe konusunda her şeyin yerli yerine oturduğunu görene kadar biraz daha kalacağım. Ve onu sevmeye gelmeden önce de bir iki gün beklemeye çalışacağım,” dedi Mel.

“Eğer istersen her gün gelebilirsin. Günde iki kez hatta.” Mel biraz daha oturduktan sonra çıkarak çitlerin yanında duran Jack’c katıldı ve kırkma işlemini izlemeye başladı. “Bir iki hafta sonra kuzulamayı görmek için gelmelisiniz,” dedi Buck. “Kırkmayı kuzulama öncesi yapmayı tercih ediyoruz, koyunlar daha rahat ediyor.”

Çiftlikten ayrıldıklarında Jack kamyoneti Virgin River’ı çevreleyen tepelere doğru sürmeye başladı. Tek kelime etmiyordu; yalnızca Mel’in yeşil tarlaların, yüksek tepelerin ve otlayan hayvanların güzelliğini görmesini istiyordu. 229 Numaralı Otoyol’da ilerlemeye başlayıp da karşılarına çıkan servi ormanını gördüğünde Mel, oldukça bozuk olan moraline rağmen şaşkınlıkla nefesini tuttu. Manzara müthişti. Gökyüzü sakin ve masmaviydi. Hafif bir meltem esiyordu. Ağaçların giderek yükseldiği noktalarda dalların arasından süzülen parlak güneş ışıkları hariç loş bir ortam oluşmuştu. Jack genç kadının keyfinin yavaş yavaş yerine geldiğini görebiliyordu.

Bu yer adeta iki farklı dünyaya bölünmüş gibiydi: yaşamın kasvetli ve sefil, insanların çaresiz olduğu ormanın derinliklerindeki soğuk ve karanlık dünya. Ve bir de ulusal servi ormanı, birinci sınıf kamp alanları, sağlık ve mutluluk yayan uçsuz bucaksız verimli topraklarla dolu vadi ve tepelerden oluşan dünya.

Jack, Virgin Nehri boyunca giden üç şeritli yolun en geniş sapağından döndükten sonra kamyonetini kenara çekerek park etti. Nehirde dizlerine kadar uzanan balıkçı botları giymiş iki adam vardı. Bir sürü cebi olan koyu renkli balıkçı yelekleri giymişlerdi. Omuzlarına asılı hasır sepetleri vardı. Misinalarının suya girdiği noktaya kadar çizdiği kavis, son derece zarif ve birbirıyle uyumluydu.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Mel.

"Toplanıp kaçmadan önce birkaç şey göstermek istedim sana. Kasabadan ve dışarıdan gelen balıkçıların en sevdiği nokta burasıdır. Ben de genelde burada balık tutarım. Kış yağışları başladığında buraya gelip somonları izleriz. Şelalelerden atlayarak yumurtlamak için kendi nehir yataklarına dönerler. Cidden görülmeye değer bir manzaradır. Bak artık bebeği Anderson'lara emanet ettiğine göre bir ara da sahile götüreyim seni. Yakında balinaların daha serin sulara gitmek için yaptıkları yaz göçleri başlar. Küçük yavrularıyla birlikte sahil hattına çok yakın giderler. İnanılmaz bir manzaradır."

Mel balıkçıların tekrar olta atıp misinayı hafifçe sarmalarını izledi. Derken beklenen oldu: Balıkçılardan biri kahverengi, epey iri bir alabalık yakalamıştı.

"Sezon iyi geçiyorsa, balık bardaki menüde ana kalemımiz-dir," dedi Jack.

"Genelde sen mi tutuyorsun balıkları?" diye sordu Mel. "Ben, Peder ve Ricky. İşi keyfe çevirmenin en iyi yolu bu," dedi Jack. "Mel," diye de ekledi yumuşak bir sesle, "nehrin aşağı tarafına baksana. Bak şurada..."

Mel başını çevirdiğinde nefesini tutarak geri çekildi. Nehrin karşı tarafında çalılıkların içinden başlarını çıkarmış etrafa bakan bir anne ayı ve yavrusu vardı.

"Ayıları soruyordun bana. Karşıdaki bir kara ayı. Yavru epey küçük görünüyor. Kış uykusundan uyanma ve doğum yapma dönemindeler. Daha önce böyle bir şey görmüş müydün?" "Sadece *Discovery Channel'da*.. Balıkçılar onları görmüyor mu?" diye sordu Mel.

“Gördüklerine eminim. Adamlar onu rahatsız etmezse ayı da onları rahatsız etmez. Ama yine de herkes ne olur ne olmaz diye sprey taşır yanında. Ve kamyonette de tüfekleri vardır, gerçi ayı yaklaşmaya karar verirse adamlar muhtemelen oltaları çekip kamyonete geçer ve ayı gidene kadar beklerler.” Jack gülümsedi. “Ve ayının tuttukları balıkları yemesini izlerler.”

Mel bir süre hayran hayran ayı ve yavrusunu izledi. Sonra sordu: “Beni neden buraya getirdin?”

“Bazen, özellikle canımı sıkan bir şeyler olduğunda buraya gelirim. Ya da servi ormanına giderim veya koyunların otladığı tepeye ya da ineklerin dolaştığı otlağa gider biraz otururum. Oturup biraz doğaya kulak veririm. Bazen tek yapılması gereken bu oluyor.”

Jack tek kolu kamyonetin camından aşağı sarkmış, diğer eli direksiyonun başında durarak karşıdaki nehir manzarasını izledi: balık tutan adamlar ve ayılar. Balıkçılar kendilerini yaptıkları işe öyle kaptırmışlardı ki kamyonet geldiğinde başlarını bile çevirmemişlerdi.

Jack ve Mel konuşmuyordu. Jack genç kadının aklından neler geçtiğini kestiremiyordu ama, *lütfen öpüştük diye arkanı dönüp kaçma,* diye düşünüyordu. *Neden bu kadar kötü bir şey olsun ki bu?*

Yirmi dakika kadar sonra kamyoneti çalıştırdı. “Sana göstermek istediğim bir şey daha var. Acelen yok değil mi?” “Doktor kasabada,” dedi Mel. “Sanırım vaktim var.”

Bir süre gittikten sonra Jack kamyoneti Hope McCrea’nın kulübesinin girişine çevirdi. Mel onun gitme konusunu tekrar düşünmesini isteyeceğini biliyordu. Ama böyle bir şey yapacağı hiç aklına gelmemişti. Kulübenin önüne yaklaşıp park ettiklerinde Mel afallamış halde Jack’e döndü. “Tanrım,” dedi. “Böyle bir şeyi nasıl becerdin?”

“Sabun,” dedi Jack. “Tahta. Boya. Çivi.”

‘Yapmamalıydın Jack. Çünkü ben-”

“Biliyorum, çünkü sen kalmıyorsun. Son birkaç haftadır belki yüz kez belirttin bunu. Tamam. Yapmak istediğin şeyi yapmakta özgürsün. Ama

sonuçta söz verilen şey buydu ve ben sağlıklı bir karar vermeden önce bütün seçeneklerini görmeni istiyorum.”

Mel gözlerini karşıdaki üçgen çatılı küçük kulübeye çevirdi. Kulübenin önünde kırmızıya boyanmış yeni, kocaman, sağlam görünümlü bir veranda vardı. Verandada beyaz renkli iki tane sallanan sandalye duruyordu. İçlerinden kırmızı sardunyaların fışkırdığı dört beyaz saksı verandanın dört köşesine yerleştirilmişti. Çok güzel görünüyordu. Mel içeriye girmekten korkuyordu. İçerisi de güzelse kalması mı gerekecekti yani? Çünkü güzel olacağından emindi.

Tek kelime etmeden kamyonetten çıktı. Ağır adımlarla verandanın merdivenlerinden çıktı. Jack’in kamyonetten çıkıp yanma gelmediğini fark etmişti. İçeriyi yalnız değerlendirmesini istiyordu belli ki. Kapıyı açtı. Artık gıcırdamadan açılıyordu. İçerideki ahşap zemin ve tezgâh üstleri parıldıyordu. Önceden dışarıyı göstermeyecek kadar kirli olan pencereler adeta cam yokmuş gibi pırıl pırıldı. Önceden bir mukavvanın yerleştirildiği camın yerine yenisi takılmıştı. Eşyalar tertemiz görünüyordu, mobilyalar öyle düzgün süpürülmüş ve şampuanlanmış» ki üzerlerinde eski tozlardan eser kalmadığından şimdi renkleri çok daha parlak gözüküyordu. Yerde yeni bir halı vardı.

Yatak odasına doğru ilerledi. Eski yatağın yerinde yeni bir yatak vardı. Mel örtülerin altına bakmadan bile yeni ve rahat bir yatağın alınmış, leke ve pislik içindeki önceki yatağın gitmiş olduğunu görebiliyordu. Örtülerden yayılan temizlik ve parlaklık bunların Hope’un getirdiği kullanılmış eşyalardan değil, yeni satın alınmış olduğunu gösteriyordu. Yerde yatağın yanında büyük ve yumuşacık bir kilim vardı. Banyoda yine yeni havlular ve malzemeler vardı. Duş kabini tamamen yenilenmişti. Fayanslar öyle güzel övülmüştü ki aralarındaki boşluklar bile ışıltı saçıyordu. İçeride çok hafif bir çamaşır suyu kokusu vardı; görünürde en ufak bir leke bile yoktu. Kırmızı ve beyaz renkli yeni havlular Mel’in çok hoşuna gitmişti. Kilimler beyazdı; çöp kutusu, cam ve kâğıt havluluk kırmızıydı.

Alt katta iki yatak odası, üst katta ise sadece bir yatak ve küçük bir dolabın sığacağı kadar küçük bir çatı katı odası vardı. Bu oda da temizlenmişti ama içinde eşya yoktu. Mel aşağı inerek oturma odasına döndüğünde şöminenin de temizlendiğini ve yan tarafına bir dizi odun

konulduğunu gördü. Kitaplıktaki kitapların bile tozları alınmıştı. Sehpa onarılmış ve cilalanmıştı. Mutfak dolapları da cilalanmıştı. Mel uzanarak dolaplardan birini açtığında Hope'un getirdiği paslı tencereler yerine yenilerinin alındığını ve raflara yerleştirilmiş seramik tabakları gördü. Eski ve plastik bardakların yerine güzel cam bardaklar dizilmişti. Tezgâhın üzerindeki ahşap rafta dört şişe şarap vardı.

Yine iyice parlatılmış buzdolabının içi de düşünülmüştü. Bir şişe beyaz şarap ve iyi marka altılı bira soğumaya bırakılmış. Raflara süt, portakal suyu, tereyağı, ekmek, marul ve başka salata malzemeleri dizilmişti. Salam ve yumurtalar vardı. Peynir, mayonez, hardal gibi sandviç malzemeleri de vardı. Üzerine yeni bir örtü serilmiş mutfak masasında çok şık bir seramik kâsenin içine meyveler doldurulmuştu. Tezgâhın bir köşesinde dört tane beyaz kalın ve yuvarlak mum vardı. Mel başını eğerek mumları kokladı. Vanilya.

Mel kapıyı arkasından kapatarak evden çıktı ve kamyonete doğru ilerledi. Jack'in yaptıkları onu hüzünlendirmişti. Mel böyle hissetmeyi beklemiyordu. Bir hata yaptığını kabullenmişti. Bu kabulleniş gerçekleştiğine göre yola devam etmeye hazırdı. Tabii izin verirlerse.

“Neden böyle bir şey yaptın?”

“Çünkü sana böyle söz verilmişti,” dedi Jack. “Hiçbir şeye mecbur hissetmeni istemem Mel.”

“Ama ne düşünüyordun?” diye sordu Mel.

“Kasabanın sana ihtiyacı var. Doktorun yardıma ihtiyacı

olduğunu da görüyorsun. Belki bize bir şans verirsin diye düşünüyordum. Birkaç hafta daha belki. Belki sen de bunda kalmak istersin. Virgin River halkı ne düşündüğünü açıkça gösterdi bence: Biz kalmanı istiyoruz.”

“Peki bunun beni Hope'un bir yıllık sözleşmesine uymaya zorlayacağını düşünmedin mi?” diye sordu Mel. “Çünkü kulübenin eski haliyle sözleşme ihlal edilmiş durumdaydı. Sözleşmeyi bana dayatamazdı; çünkü şartlan yerine getirmemişti.”

Jack sakin bir tavırla, “Sözleşmeyi sana dayatmayacak,” dedi.

“Evet, elbette dayatacak.”

“Hayır Mel. Böyle bir şey asla yapmayacak. Garanti ediyorum sana. Bu konuyu ben halledeceğim. Bu tadilat senin için yapıldı, Hope’un işlerini kolaylaştırmak için değil.”

Mel üzgün bir ifadeyle başını salladı. Kısık bir sesle, “Buraya ait olmadığımı sen de görüyor olmalısın,” dedi.

“Ondan hiç emin değilim Mel. İnsanlar kendilerini iyi hissettikleri yere aittir. Bir sürü farklı yer olabilir bunlar. Ve öyle hissetmeleri için de türlü türlü nedenleri olabilir.”

“Hayır Jack. Bana bir baksana. Ben kamp yapmayı bile beceremem. Kamp değil alışveriş tutkunuyum ben. Bilmiyorum işte, ben o saf kasaba ebelerinden değilim. Şehir içime öyle işlemiş ki korkuyorum. Burada kendimi sersem gibi hissediyorum. Eğreti gibiyim. İnsanlar bana böyle hissettirecek bir şey yapmıyor biliyorum ama elimde değil işte. Sanki burada değil bir ayakkabı mağazasında olmalıymışım gibi hissediyorum.”

Jack, “Hadi ama,” diyerek güldü.

Mel parmaklarını gözlerine götürerek üzerlerini ovuşturdu. “Beni anlamıyorsun Jack. Benim için her şey çok karışık. Anlayamayacağın şeyler var.”

“O zaman anlat. Bana güvenebilirsin.”

“Konu da o işte. Bu kasabaya gelmeye karar verme nedenlerimden biri de artık bu konuda kimseyle konuşmak ıste-mememdi. Sadece çılgınca bir karar verdim diyelim. Saçma bir karar. Yanlış bir karar. Gerçekten bana göre değil burası.”

“Yani olay sadece şehirden bıkmak değildi, öyle mi?” diye sordujack.

“Beni Los Angeles’a bağlayan her bağlantıyı koparıp şehirden kaçtım. Panik halinde verilmiş, ani ve mantıksız bir karardı,” dedi Mel. “Acı içindeydim.”

“O kadarını tahmin ediyordum. Bir erkek konusu sanırım. Bir gönül yarası ya da öyle bir şey.”

“Evet, öyle bir şey,” dedi Mel.

“Mel, inan bana burası gönül yaralarını sarmak için birebir.”

“Sen de mi onun için geldin?” diye sordu Mel.

“Evet, bir bakıma öyle sayılır. Aslında ben buraya geldiğimde panik halinde değildim. Zaten böyle bir yer arıyordum. Balık ve avcılık için elverişli bir yer. Sakin bir yer. Kar-maşasız. Temiz hava, hâlâ sağlam kalmış değerler, gerektiğinde birbirlerinin yardımına koşan çalışkan insanlar. Her şey de gayet yolunda gidiyor.”

Mel derin bir nefes aldı. “Benim için uzun vadede öyle olacağını sanmıyorum.”

“Olabilir. Ama kimse senden uzun vadeli bir karar vermeni beklemiyor, daha doğrusu Hope haricinde kimse, ama onu ciddiye alan pek kimse de yok. Ama diyorum ki, buraya geldiğin kadar ani bir kararla kaçmamalısın. Sağlıklı bir yer burası. Güzel bir yer. Kim bilir, belki asıl mesele neyse... onu unutmana da yardımcı olabilir.”

“Özür dilerim. Bazen çok lanet olabiliyorum. Aslında sana teşekkür etmem gerek. Minnettar olmam gerek. Ama ben kalkmış-”

Jack, “Hey, tamam boş ver,” diyerek kamyoneti geri vitese aldı ve kasaba yoluna döndü. “Seni hazırlıksız yakaladım biraz. Düzgün bir evin olmadığını bahane olarak kullanmaya hazırdın sanırım. Şimdi Chloe de seni burada tutmuyor.Ama artık doktorun yanında kalmana gerek yok diye düşündüm, eğer oradaki odanda doğum yapacak birisi varsa belki kendi evine geçmenin zamanı gelmiştir diye düşündüm. Tabii eğer sen de istiyorsan.”

“Burada da ayılar var mı?” diye sordu Mel.

“Çöpünü içeride tutup, arabayla kasabadaki çöp kutularından birine götürmeni tavsiye ederim. Ne diyebilirim ki, ayılar çöpe bayılır.”

“Ah Jack, Tanrı aşkına!”

“Bak ama uzun zamandır herhangi bir ayı saldırısı olmadı.” Jack gülümseyerek yan koltuğa uzandı ve Mel’in elini sıktı. “Biraz rahatla lütfen. Şu gönül yarası sorununa yoğunlaş. Bunu yaparken de arada bir

insanların ateşine bakarsın işte. Başı ağrıyanlara ağrı kesici falan yazarsın. Unutma, kimse seni burada rehin tutmuyor.”

Mel, Jack’in arabayı çalıştırarak sürmesini izledi. Adamın profilden oldukça güçlü bir görüntüsü vardı. Kare bir yüzü, biçimli bir burnu, yüksek elmacık kemikleri, yüzünde de kirli sakal gölgeleri vardı. Gür kılları olan bir adamdı. Mel boynundan göğsüne doğru inen bölgeyi tıraş ettiğini fark etti ve gömleğinin altındaki bölgeyi merak ederken yakaladı kendini. Mark’m yavaş yavaş seyrekleşmeye başlayan saçlarından şikâyet edişini hatırladı. Gerçi bu durum bile kocasının çocuksu yakışıklılığını bozmamıştı. Ama bu adam, Jack, kesinlikle çocuksu değildi. Gün boyu balta sallayan bir oduncuyu andıran erkeksi bir çekiciliğe sahipti. Saçları askeri tarzda kısacık kesilmiş olmasına rağmen, çok gür gözüküyordu. Direksiyonu tutan iri elleri nasırlıydı, sıkı çalıştığı belliydi. Adam testosteron saçıyordu.

Tanrı aşkına, bu büyüleyici adam kendine göre tek bir kadının olmadığı altı yüz kişilik küçük bir kasabada ne yapıyordu? Mel, *acaba iç dünyamda neler olduğuna dair, artık kimseye verebilecek sevgim olmadığına dair birfikri var mı,* diye düşündü? Buraya geldiğinden beri Jack onun için çok şey yapmıştı, Mel’in ise karşılık olarak verebileceği hiçbir şey yoktu kesinlikle. Mel içinin bomboş olduğunu hissediyordu. Şayet öyle olmasaydı Jack gibi bir adam ona çok çekici gelirdi.

Doktorun evine doğru yürürken, *yasta olmanın en kötü tarafı bu,* diye düşündü. Yas insanın içini boşaltıyordu. Jack’in kulübeyi tamir edip yenilemesi karşısında memnun olması ve gururunun okşanması gerekirdi. Jack gibi bir adamın onunla ilgileniyor olması karşısında coşku duyması gerekirdi. Jack ilgisini açıkça belli ediyordu. Ama Mel hüzünleniyordu. Bu tarz jestler karşısında etkilenme duygusunu kaybetmişti. Aksine bunalıyor ve kendini daha da yalnız hissediyordu. Birinin ona hediye alması, nazik davranması gibi şeyler onu yoruyordu. Yakışıklı bir adamın ilgisine karşılık veremiyordu. Mutlu olamıyordu. Bazen Mark’ı kaybetmiş olmanın verdiği acıya böyle bağlanıp kalmayı, onun anısına saygı göstermekle eş tuttuğunu hissediyordu.

★★★

Ricky hafta içi her gün okul sonrası ve Jack’in istediği bazı hafta sonları barda çalışıyordu. Okuldan sonra Liz’i teyzesinin dükkânına bırakmış, sonra da kamyonetini barın arkasına, Jack ve Peder’in kamyonetlerinin yanma park etmişti. Tam bara girerken kapıdan çıkan Jack’le karşılaştı. “Geri vitese al delikanlı,” dedi Jack, “Nehre balık tutmaya gidiyoruz. Bakarsın bir sürüye denk geliriz.”

“Bu dönem sürü olmaz ki,” dedi Ricky. Balık sonbahar ve kışın bereketlenir, baharda tamamen çekilir, yaza doğru tekrar hareketlenmeye başlardı.

“Biz oltamızı atalım, bakalım neler var,” dedi Jack.

Ricky mutfaktaki depoya giderek oltasını, ağları ve diğer malzemelerini aldı. “Peder de geliyor mu?”

“Hayıj-, onun işleri var.”

Jack’in aklına Rick’le ilk tanıştığı gün geldi. Çocuk on üç yaşındaydı ve bisikletiyle daha sonra bar olacak kulübeye gelmişti. Zayıf, çilli bir tip olmakla birlikte harika bir gülümsemeye sahip çok iyi huylu bir çocuktu. Jack onun etrafta dolaşmasına izin vermiş ve dikkatli olmak koşuluyla tadilata yardı m edebileceğini söylemişti. Küçük çocuğun, büyükannesi Lydie ile yalnız yaşadığım öğrendiğinde onu bir nevi kanatlarının altına almıştı. Rick’in büyüyüp güçlenmesini izlemiş; balık tutmayı ve atış yapmayı öğretmişti ona. Şimdiyse neredeyse koca adam olmuştu. Fiziksel bakımdan kat edeceği çok fazla yolu kalmamıştı ama zihinsel ve duygusal bakımdan on altı yaş sadece on altı yıldı.

Nehir kenarına vardıklarında oltalarını attıktan sonra Jack bu kadar az balık varken balığa çıkmalarının sebebine geldi. “Sanırım seninle konuşmamız gerek,” dedi.

“Ne hakkında?”

Jack ona bakmadı. “Aletini sokmaman gereken yasadışı yerler hakkında.”

Ricky hızla başını çevirerek Jack’in profiline baktı. Jack ona dönerek gözlerinin içine baktı.

“Kız on dört yaşında daha,” dedi.

Ricky hiçbir şey söylemeden bakışlarını nehre çevirdi.

“On dört yaşında gözükmediğini biliyorum Rick. Ama on dört yaşında.”

“Hiçbir şey yapmadım ben.”

Jack güldü. “Hadi ama Rick. Kızın kasabaya geldiği ilk cuma gecesi kamyonetini Connie’nin evinin önünde gördüm, gayet çabuk harekete geçtin. Bu hikâyeye tutunmak istediğinden emin misin?” Oltayı sararak Ricky’ye döndü. “Dinle evlat, kendine hâkim olman gerek. Beni duyuyor musun? Çünkü tehlikeli sularda yüzüyorsun. Kız küçük bir fıstık olabilir ama-”

Rick korumacı bir sesle, “O çok tatlı bir kız, Jack,” dedi.

Jack bir şeyler için çok geç kalmadığını umut ederek, “Tanrım çoktan kancaya gelmişsin,” dedi. “Nerene kadar yuttun?”

Ricky omzunu silkti. “Ondan hoşlanıyorum. Küçük olduğunu biliyorum ama o kadar da küçük görünmüyor ve ondan hoşlanıyorum.”

Jack derin bir nefes alarak, “Pekâlâ,” dedi. “Pekâlâ, belki de senin on altı yaşındaki *yüzücülerini* onun on dört yaşındaki yumurtalarından uzak tutmak için neler yapabileceğin konusunda konuşsak daha iyi olacak, ne dersin?”

Ricky oltasını atarak, “Gerek yok,” dedi. Oltayı epey kötü savurmuştu.

“Ah, Tanrım. Çoktan fiziksel boyuta geçmişsiniz. Ne kadar ilerlediniz?” Rick cevap vermeyince, Jack ikilinin kim bilir ne haltlar karıştırdığını düşündü. Çocukların tam sonuca ulaşmasa da deneysel amaçlı ne kadar ileri gidebildiklerini çok iyi hatırlıyordu. Neredeyse lanet bir sanat şekliydi bu. Ama sorun, hiçbirinin yeterli gelmediğiydi. Yakınlık arttıkça hâkimiyet elden gidiyordu. Bazen doğum kontrolüne başvurarak sonuna kadar gitmek daha akla yatkın olabiliyordu. Aman Tanrım, bunlar için bile yine de daha büyük olmak gerekiyordu. Çok daha büyük. “Off Tanrım.” Jack derin bir nefes daha aldı. Yeleğini kaldırarak elini kotunun cebine daldırdı. Bir paket prezervatif çıkardı. “Bu benim için çok zor Rick, çünkü bunları onun üzerinde kullanmanı istemiyorum ama bunları kullanmadan bir şey

yapmanı da istemiyorum. Elim kolum bağlandı. Bana biraz yardımcı ol, tamam mı?”

“Sorun yok Jack. Bir şey olmayacak. On dört yaşında.”

Jack uzanarak onun saçlarını karıştırdı. Rick’in çilleri açılmış ve yeni yeni çıkan sakallar arasında belirginliğini kaybetmişti. Artık çelimsiz de değildi. Barda çalışması, artı avcılık, balıkçılık ve elbette büyükannesi için yaptığı işler çocuğu irileştirmiş, omuzlarını ve kollarını geliştirmişti. *Çok yakışıklı bir delikanlı*, diye düşündü Jack. Gerçek bir yetişkin gibiydi. Üzerinde bir sürü sorumluluk vardı; dışarıda çalışıyordu, okulda notları yüksekti, büyükannesinin evi için yapılması gereken her işi o yapıyordu. Jack’in denetiminde evi bile boyamıştı. Güvenilir ve güçlü bir adam olma yolunda böyle sağlam adımlarla ilerlerken, çocuk yaşta meydana gelebilecek bir hamilelikle işler raydan çıkabilirdi.

“Peki ya ilk seferinde sen kaç yaşındaydın?” diye sonlu Rick.

“Seninle aynı yaşlardaydım. Ama kız çok daha büyüktü.”

“Çok daha derken?”

“Lizzie’den çok daha büyüktü. Benden de büyüktü. Ve daha akıllıydı.” Prezervatifleri Rick’e uzattı. Rick yanakları kıpkırmızı kesilse de onları aldı. “Senin nasıl bir yaşta olduğunu biliyorum, ben de o yaşlardan geçtim. Konu nedir biliyor musun evlat? Lizzie sana çok küçükmüş gibi gelmiyor olabilir, ama inan önünde daha gitmesi gereken çok uzun bir yol var. Anlıyor musun?”

Rıcky bir an hafifçe titredi ve Jack bunu fark etti. Lizzie’nin aşırı olgun tavırlarını da fark etmişti. Ricky hafif bir sesle, “Evet,” dedi.

“Şimdi bazı şeyleri bildiğinden emin olmak istiyorum,” dedi Jack. “Vaktinde geri çekilmek deyip dururlar ya, o çok sakat bir durumdur ve işe yaramaz. Anlıyor musun? Ve sonuna kadar gitmemek konusu? O da işe yaramaz. Öncelikle söyleyeyim ki eğer bunu yapabiliyorsan benden çok daha güçlü bir erkeksin, ama öyle bile olsan faydası yok, yine de hamile kalabilir. Bunları biliyorsun değil mi?”

“Elbette biliyorum.”

“Rick, eğer onunla yaşadığın ilişkide geri adım atmaya niyetin yoksa ve ilişkiniz daha da ciddileşecekmiş gibi görünüyorsa, idareyi sen eline al. Kurallarını koy, en azından doğum kontrolü konusunda ısrarcı ol. Kasabada bir ebemiz var, her zaman ondan yardım alabilirsiniz. Kişisel olarak, Liz’in cinsellik yaşamak için henüz çok küçük olduğunu düşünüyorum. Ama hamile kalmak için çok küçük olduğundan *eminim.* Beni anlıyor musun dostum?”

“Söyledim Jack. Her şey kontrol altında. Ama teşekkürler. Benim iyiliğimi ve doğru davranmamı istediğini biliyorum.”

“Bu da hazırlıksız yakalanmaman anlamına geliyor. Eğer birbirinize fazlaca yakınlaşırsanız onu hazırlamanı istiyorum. Korunma her ikiniz için de gerekli; hem onun hem de senin iyiliğin için. Kafanın içindeki beyni kullan istiyorum. İnan bana, sırf beyni yerine aletiyle düşündüğü için bir sürü iyi adamın dibe batmasına şahit oldum. Duyuyor musun beni?” Rick’in asılan suratını görünce işlerin ciddiyetini anladı. Liz’ın Rick için karşı konulmaz olduğunu görebiliyordu. Çocuk kendine hâkim olamıyordu. İçine bir alev düşmüştü bir kere.

“Evet,” dedi Ricky. “Duyuyorum.”

“Her zaman prezervatifin olduğundan emin ol tamam mı? Onun güvenliği de senin sorumluluğunda evlat. Tek bir prezervatif kullansan bile onu hemen Mel’e götürmeni istiyorum tamam mı? Hemen.”

“Bu konuyu artık kapatamaz mıyız?”

Jack çocuğun kolunu yakaladığında sert pazılarım hissetti. Lanet olsun, daha şimdiden 1.80 vardı ve uzamaya devam ediyordu. “Erkek olmak istiyor musun evlat? O zaman işte böyle düşünmek zorundasın. Sadece bir erkek gibi hissetmek yeterli değil.”

“Evet,” dedi Rick. Sonra, “Bu arada daha ben de on sekiz olmadığımdan, yasadışı değil,” diye ekledi.

Jack kendini tutamayarak güldü. “Çok zekisin değil mi?” “Umarım öyleyimdir Jack. Tanrım, umarım öyleyimdir.”

Yedinci Bölüm

Mel, kız kardeşi Joey'le en az iki günde bir, bazen de her gün konuşuyordu. Doktorun orada birkaç dakika boşluğu olduğunda Joey'i çaldırıyor, kız kardeşi onu arıyor, böy-lece doktoru masrafa sokmuyordu. Doktorun bilgisayarından kulübenin tadilat sonrası resimlerini de göndermişti. İç mimar olan Joey, kulübenin genel yapısını ve Jack'm yaptığı iç düzenlemeleri çok beğenmişti. Mel kız kardeşine biraz daha bu kasabada kalmayı düşündüğünü söylemişti. Bir iki hafta daha. En azından Chloe'nin Lilly'nin yanında rahat olduğundan emin olana kadar. Mel küçük kulübesinden çok memnundu ve Polly'nin doğumunu görmek istiyordu.

Jack'e biraz daha kalmaya karar verdiğini söylememişti. Ama Mel'in bara her gün uğradığını gören Jack genç kadının kasabaya biraz daha şans vermeye karar verdiğini anlıyor ve bu karardan duyduğu memnuniyeti saklamıyordu.

Mel doktorla cin oynuyor, bazen dükkâna doğru yürüyüp Connie ve Joy'la pembe dizi izliyor ve vaktinin çoğunu da barda geçiriyordu. Aslında bir kütüphaneci olmayan Joy, salı günleri kasabanın küçük kütüphanesini açıyordu. Mel her vakit bulduğunda kütüphaneye uğruyordu. Uç metreye üç buçuk metre boyutlarındaki küçük kütüphane, genelde kapağının içinde ikinci el dükkânlarının damgasını taşıyan, karton kapaklı kullanılmış kitaplarla doluydu. Gece eve gittiğinde kitaplar Mel'in tek eğlcncesiydi.

Doktor Mel'i insülin iğneleri ve genel kontrol için Lydie Sudder'ın evine gönderdiğinde, Mel yaşlı kadının bozuk bir sağlığı olduğunu öğrendi. Lydie'nin diyabet ve romatizma hastası olmanın yanı sıra kalp sorunu da vardı. Ama Mel yaşlı kadının torunu Rıcky'yle paylaştığı küçük evin güzel döşenmiş ve derli toplu görüntüsü karşısında şaşırmıştı. Demek ki Lydie evi bir şekilde tertemiz tutmayı başarıyordu. Yavaş hareket ediyordu ama gülümsemesi her zaman içtendi ve çok zarif tavırları vardı. Elbette Mel'i çay ve kurabiye ikram etmeden evden yollamaya yanaşmadı. Rick okuldan gelip küçük beyaz kamyonetini evin önüne çektiğinde Lydie ve Mel hâlâ verandada çay içiyordu.

Rick, "Selam Mel," dedikten sonra uzanarak büyükannesini yanağından öptü. "Selam büyükanne. Yapmam gereken bir şey yoksa ben işe

gidiyorum.”

Lydie torununun elini okşayarak, “Bir şeye ihtiyacımız yok, sen git Ricky,” dedi.

“Bana ihtiyacın olursa ara,” dedi Rick. “Akşama sana Peder’in şaheserlerinden bir şeyler getireceğim.”

“Çok iyi olur, tatlım.”

Delikanlı içeri girerek kitaplarını bıraktı, sonra dışarı çıkarak veranda merdivenlerinden atladı ve kamyonetine binerek sokakta gözden kayboldu. Mel, “Sanırım yaşı kaç olursa olsun erkekler arabalarından vazgeçemiyor,” diye yorum yaptı.

Lydie gülerek, “Görünüşe göre öyle,” dedi.

Mel ertesi gün öğlen yemeğinde Connie’yle birlikte bardaydı. “Günlerdir gitmekle ilgili bir şey söylediğini duymadım,” dedi Connie. “Fikrini değiştirebildik mi yani?”

“Pek sayılmaz,” dedi Mel. “Ama Jack kulübeyi bu hale getirmek için o kadar uğraşmış ki kendimi birkaç hafta kalmaya borçlu hissettim. Bir de Polly’nin bebeğinin doğumunda bulunmak «istiyorum.”

Connie dönerek bara doğru baktı. Jack birkaç balıkçının öğlen yemeğini servis ediyordu. “Eminim Jack bu habere çok memnun olmuştur.”

“Doktor her ne kadar aynı fikirde olmasa daJack kasabanın bana ihtiyacı olduğunu düşünüyor.”

Connie yüksek sesle bir kahkaha attı. “Kızım senin gerçekten gözlüğe ihtiyacın var. Jack’in seni süzme şekline bakılırsa, düşüncelerinin ne doktorla ne de kasabayla ilgisi var,” “Benim aynı şekilde baktığımı görmüyorsun, değil mi?” “Bakmalısın ama. Civarda onun için kocasını terk etmeyecek tek kadın yok.”

Mel gülerek, “Sen de dahil mi?” diye sordu.

Connie, “Ben farklıyım,” diyerek kahvesini yudumladı. “Ron’la evlendiğimde daha on yedi yaşındaydım.” Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Ama pekâlâ, şimdi düşündüm de eğer Jack onunla kaçmam için bana yalvarırsa Ron’u bırakırım sanırım.”

Mel güldü. “Kimsenin onu kapmamış olması epey garip.” “Clear River’da görüştüğü bir kadın varmış diye duydum. Ne kadar ciddi olduklarını bilmiyorum. Önemsiz bir şey de olabilir.”

“Sen tanıyor musun? Görüştüğü kadını yanı?”

Connie başını iki yana salladı ama Mel’in aşikâr ilgisi karşısında tek kaşını kaldırdı. “Mahremiyetine önem veren bir adam, sence de öyle değil mi? Genelde pek açık vermez. Ama sana bakışlarını pek gizleyemiyor.”

“Vaktini boşuna harcıyor,” dedi Mel. *Ben müsait değilim,* diye düşünse de eklemedi.

Mel yeni kulübesindeki raflara en sevdiği kitapları dizmiş, hepsini tekrar tekrar okumuştu. Yatağının yanındaki komodinin üzerine de Mark’ın çerçeveli resmini yerleştirmişti. Her gece yatağına uzandığında ona onu ne kadar özlediğini söylüyordu. Ama artık daha az ağlıyordu. Bunun sebebi belki de gerçekten Jack’in ona bakma şekli, rahatlatıcı konuşmalarıydı.

Mel’in Los Angeles’ta sattığı ev neredeyse dört yüz metrekare olmasına rağmen Mcl’e hiçbir zaman büyük gelmemişti. Odaların genişliği hep hoşuna gitmişti. Yine de toplamda yüz yirmi metrekare bile olmayan bu kulübede kendini çok rahat hissediyordu. Sıcacık bir koza gibiydi. Evin onu kucakladığını hissediyordu.

Günün en çok sevdiği saati, akşam olup da yeni kulübesine gittiği saatlerdi. Arabasına binmeden önce soğuk bir bira içip biraz patates cipsi ya da peynir ve kraker atıştırmak için bara uğruyordu. Arada sırada akşam yemeğim de barda yiyordu ama artık kendi evinde de yemekleri oluyordu.

Jack Mel’in soğuk birasını önüne koyarken, “Bu akşam peynirli makarnamız var,” dedi. “Belki Peder’i içine kıyma koymaya da ikna edebiliriz.”

“Teşekkürler, ama bu akşam evde yiyeceğim.”

“Yemek mi pişireceksin?” diye sordu Jack.

“Tam olarak değil,” dedi Mel. “Benim yaptığım şeyler genelde sandviç modunda. Kahve. Arada sırada omlet. Bir de hazır şeyler işte.”

Jack gülümsedi. “Modern kadın işte. Ama kulübe işini görüyor değil mi?”

“Gerçekten harika, teşekkürler. Üstelik biraz sessizliğin keyfini çıkarmak istiyorum. Doktorun yük treni gibi horladığını biliyor muydun?”

Jack kahkaha attı. “Hiç şaşırmadım.”

“Senin hakkında bazı dedikodular geldi kulağıma. Clear Rive'r’da görüştüğün bir hanım arkadaşın varmış?”

Jack pek şaşırmamıştı. Kaşlarını yukarı kaldırırken fincanını da dudaklarına götürdü. “Görüştüğüm mü? Bizimkiler epey kibar tarif etmiş bu sefer.”

‘Yani hayatında birinin olmasına sevindim.”

“Bilemem,” dedi Jack. “Artık bitti zaten. Ayrıca görüşmek diye tanımlanamaz. Biraz daha yalın bir ilişkiydi diyebiliriz.” Mel her nedense Jack’ın lafına güldü. “Kulağa aranızda bir anlaşma varmış gibi geliyor.”

Jack fincanını yudumlayarak omzunu silkti. “Aslında-” Mel gülümseyerek, “Bekle,” dedi. “Bana açıklama falan yapmana gerek yok.”

Jack ellerini barın üzerine koyarak Mel’e doğru uzandı. “Evet, bir anlaşmamız vardı. Arada sırada evine gidiyorduk. Akşam için. Gece de kalmıyordum. İki yetişkin arasında gönüllü cinsellik sadece. Yolunda gitmeyen şeyler olduğunu gördüğümde dostça ayrıldık. Birlikte olduğum kimse yok.”

“Şey... kötü olmuş,” dedi Mel.

“Kalıcı bir durum değil,” dedi Jack. “Sadece şu an için durum böyle. Eve götürmek için bir parça turta ister misin?”

“Evet,” dedi Mel. “Elbette.”

★★★

Mel dört haftadır Virgin River’daydı. Bu süre içinde hasta ve arkadaşların ziyaretleri eksik olmuyordu. Sağlık hizmetleri için bazılarının ufak tefek nakit paraları oluyordu, bazılarının sigortaları vardı ama çoğunluk çiftliklerinden, tarlalarından, bağlarından ya da mutfaklarından

ürünler getiriyorlardı. Son gruba girenler bir somun ekmek veya biraz turtanın muayene, tedavi ya da ilaç masrafını karşılamadığını bildiklerinden, iyi oldukları zamanlarda da uğrayıp hediyeler bırakıyorlardı. Elma ya da fındık gibi çiğden gelen yiyecekler, diğer meyve ve sebzeler, yemişler, kuzu ya da dana eti gibi ürünler doğrudan Peder'e gidiyordu. Peder aldıklarını güzelce değerlendiriyor, yaptığı yemeklerden Mel ve Doktor da sebepleniyordu. Adeta bir tür komün yaşamını andırıyordu.

Bu durumda Mel ve doktor çoğu öğünlerini Jack'in yerinde yediklerinden, genelde tüketebileceklerinden çok daha fazla yemekle baş başa kalıyorlardı. Mel bir süre daha tüketilmediği takdirde bozulacak olan birkaç yumurta, ekmek, jambon, kalıp peynir, bir kalıp turta, elma ve fındık gibi şeyleri Connie'den aldığı bir koliye yerleştirdi. Koliyi doktorun eski kamyonetinin yolcu koltuğuna yerleştirdikten sonra da doktorun yanma gitti. “Birkaç saatliğine kamyonetini alabilir miyim? Biraz etrafta dolaşmak istiyorum ve benim BM W[5] ye güvenemiyorum. Söz veriyorum dikkat ederim.”

Doktor güvensiz bir sesle, “Benim kamyonetim mi?” diye sordu. “Nedense seni benim kamyonetimin içinde canlandırmadım da!”

“Neden ki? Sorun yakıtsa teslim etmeden önce depoyu doldururum.”

“Sorun senin kamyonetimle uçurumdan aşağı uçup, beni o tipsiz BIVTV^nle baş başa bırakman.”

Mel dişlerini sıktı. “Bazı günler daha da gıcık oluyorsun. Cidden.”

Doktor anahtarları çıkartarak Mel'e doğru attı. Mel havada yakaladı. “Kamyonetime dikkat et. Tanrı şahidim olsun asla o tipsiz yabancı arabanın içinde yakalanmayacağım.”

Mel kamyonete atlayarak kasabadan çıktı. Ağaçların arasında uzanan virajlı dağ yollarına çıkarak aşağı inip yukarı uzanan yollarda ilerlemeye başladığı anda kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Basit ve doğru şekilde ifade etmek gerekirse hissettiği şey korkuydu. Ama iki haftadır gördüklerinin etkisinden kurtulamıyor, bu duyguyla yaşamaya devam edemiyordu. Böylece aklına bu plan gelmişti.

Clifford Paulis'in kampım hatırladığını görünce şaşırdı. Kendini yönlendiren şeyin ruhsal bir enerji olup olmadığını merak etti. Normalde ağaçların arasında ve tepelerde yön duygusu oldukça kötüydü. Ama çok geçmeden, aradığı yere varmıştı. İki hafta önce ziyaret ettiği insanların kampına çıkan eski ve belirsiz yola girmişti. Açıklık alana vardığında geniş bir tı-dönüşü yaparak geliş yoluna doğru döndü ve durdu. Kamyonetten indi ve hemen kapının yanında durarak bağırdı: "Clifford!"

İlk başta kimse görünmese de birkaç dakika sonra sakallı bir adam ortaya çıktı. Mel adamı son ziyaretinden hatırlamıştı. Eliyle işaret ederek adamı yanma çağırdı. Adam yavaşça ona doğrıı ilerlerken, Mel kamyonete uzanarak koliyi çıkardı. "Belki bunlar işinize yarar diye düşündüm," dedi. "Klinikte boşuna ziyan olacaklardı."

Adam ona bir şey anlamayan gözlerle bakıyordu.

Mel, "Hadi ama alsana," diyerek koliyi ona doğru uzatlı. "Karşılığında bir şey istemiyorum. Sadece ufak bir komşuluk hediyesi, tamam mı?"

Adam çekinerek koliyi aldı. İçine baktı.

Mel ona en tatlı gülücüklerinden birini yolladı. Adam Mel'e gülümsediğinde ise, dişleri ve yüzünde beliren ifade korkunçtu ama Mel hiçbir tepki vermedi. Sonuçta bu tip adamlarla daha önce de karşılaşmıştı. Ama o zamanlar sadece gereken kuramlara haber verip, hasta dosyalarını teslim ederdi. Buradaysa durum farklıydı.

Kamyonete binerek vitesi attı ve yola çıktı. Dikiz aynasına baktığında adamın barakasına doğru ilerlediğini ve arkadan çıkıp onun peşine takılan birkaç adamın daha olduğunu gördü. Mel kalbinin üzerindeki ağırlığın hafiflediğini hissediyordu. İşte *bu iyi*.

Kasabaya döndüğünde, küçük karmaşık ofisinde oturan doktorun yanına giderek anahtarları teslim etti. "Sanırım ne yaptığını bilmediğimi sanıyorsun," dedi doktor. Mel savunmacı bir tavırla çenesini yukarı kaldırdı. Doktor devam etti. "Sana oradan uzak durmanı söylememiş miydim? Orası güvenli bir yer değil. Başına her türlü şey gelebilir."

"Sen gidiyorsun ama," dedi Mel.

"Ve sana da gitmemeni söyledim."

“Pardon, benim kaçırdığım bir şey mi oldu? Tıbbi konular hariç talimatlarına uyacağıma dair bir anlaşma falan mı yapmıştık? Öyle bir şey hatırlamıyorum, çünkü kişisel hayatımda hiç kimsenin emirlerine uymak zorunda değilim.”

“Galiba kişisel hayatında beynini kullanmak zorunda da değilsin.”

“Kamyonetine benzin doldurdum, seni yaşlı, aksi baş belası.”

“Ben de senin boklu yabancı arabanda kimseye yakalanmadım seni inatçı şirret.”

Mel öyle katıla katıla güldü ki gözleri yaşardı. Muayenehaneden çıkıp kulübesine giderken de yol boyunca gülmeyi sürdürdü.

★★★

Mel doktorun odasının önünde durduğunda berrak ve güneşli bir öğleden sonraydı. Kapıyı hafifçe çalarak başını içeri uzattı. “Sosyal hizmetlerin Chloe konusunda bir şey yapması neden bu kadar uzun sürdü, bir fikrin var mı?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdi doktor.

“Belki konuyu bir hatırlatsam, onları tekrar arasam iyi olur.”

“Ben konuyla ilgilenirim dedim ya.”

“Sorun şu ki, o bebeğe epey bağlandım. Elimde değildi ama oldu işte. Lilly Anderson’ın da aynı şeyleri yaşayacağını düşünmek hiç hoşuma gitmiyor. Çok kötü bir duyguydu.”

“Lilly bir sürü çocuk yetiştirdi. Ayrıca bu konuların nasıl işlediğini iyi bilir.”

“Biliyorum, ama...” Mel ön kapının açıldığını duyunca sustu. Kapıdan çekilerek koridorun diğer tarafına doğru baktı. On kapının hemen girişinde Polly duruyordu. İki eliyle karnını tutuyordu ve yanakları her zamanki parlaklık ve pembeliğinin yerine çok soluktu. Genç kadın çok gergin görünüyordu. Hemen yanında onunla neredeyse aynı tulumdan giymiş, elinde küçük eski bir valiz tutan genç bir adam vardı. Mel doktora bakarak, “Gösteri başlıyor,” dedi.

Polly sancılarının ne sıklıkta olduğundan bile emin değildi. “Ama epey yoğun olmaya başladılar,” dedi. “Ve çok aşağılardan geliyorlar.”

“Pekâlâ, üst kata çıkıp hazırlanalım.”

“Darryl de gelebilir mi?”

Mel genç adama uzanarak elindeki valizi aldı. “Elbette, çok yardımcı olur. Ben sana konsantre olmak istiyorum.” Polly’nin elini tuttu. “Hadi bakalım.”

Üst kata çıktıklarında Mel, Polly’yi sallanan sandalyeye oturttuktan sonra yatağa plastik koruyucuyu örttü ve temiz çarşafları serdi. “Zamanlaman çok iyi Polly. Chloe’nitı Lilly Anderson’ın çiftliğinde kalmaya başladığı gün küçük kulübem de hazırlanmıştı. Ben taşındığıma göre bütün oda sen, Darryl ve bebeğe kalıyor.”

Polly karnını tutarak öne doğru kapandı. “Ahhhh.” Boğuk bir inleme sesinden sonra da, yere damlayan amniyon sıvısının yumuşak sesi duyuldu.

“Ah, Polly!” diye haykırdı Darryl. Genç adam birden afal-lamıştı. Utanmıştı.

Mel omzunun üzerinden arkaya bakarak, “Pekâlâ,” dedi. “Bu durum işleri hızlandırır. Polly ben yatağı hazırlayana kadar biraz bekle, sonra üzerini değiştirmene yardımcı olacağım.”

Yarım saat sonra Polly hastane yatağına, birkaç kat rahatsız havlunun üzerine uzanmıştı. Üzerindeki yeşil hasta önlüğü karnına kadar sıyrılmıştı. Mel ameliyat önlüğünü ve bu tarz vakalar için ayırdığı bir çift spor ayakkabısını giymişti. Eğer Los Angeles’ta olsalar anestezi uzmanı gelir ve epidural verilip verilmeyeceği tartışılırdı ama burası küçük bir kasabaydı ve anestezi söz konusu değildi. Mel, Polly’nin ne kadar açıldığını görmek için pelvis muayenesini yaptıktan hemen sonra doktor geldi. Darryl’in bembeyaz kesilmiş suratını görünce, “Genç adam,” dedi. “Hadi sen ve ben sokağın karşısına geçelim ve birer cesaret kadehi yuvarlayalım.”

Polly, “Darryl, beni bırakma,” diye yalvardı.

“Hemen gelecekler, ben de yanından hiç ayrılmayacağım,” dedi Mel. “Ama tatlım daha dört santim açılma var, bir süre daha beklememiz

gerekecek.”

Mel sözünde durarak Polly’nin yanından ayrılmadı. Nasıl bir durumla karşılaşmayı beklediğinden emin olmasa da şu anda onu şaşırtan bazı şeyler vardı. İlk olarak Doktor Mullins ona hiçbir şekilde karışmıyor ve aslında Polly kendi hastası olmasına rağmen işleri onun idare etmesine izin veriyordu.

İkinci olarak, genç adamı odadan çıkarmak gerekebilir diye bir taraftan da Darryl’i izliyordu. Doktor her zamanki yatma vaktini çoktan geçirmişti. Ve son olarak Mel gerekli malzemeleri ya da bir fincan kahve almak için odadan çıktığında gözü cama takılıyor ve yolun karşısında Jack’in yerinin hâlâ açık olduğunu görüyordu. Barı bütün gece açık tutuyordu.

Saatler ilerledikçe Polly’nin sancıları yavaş yavaş sıklaştı ama durumu normaldi. Mel genç kadına yürüme, çömelme egzersizleri yaptırıyordu. Polly’ye kalça çalışmalarını yaptırmaya çalışırken Darryl’den karısına yardım etmesini istemişti. Sabah üç buçukta Polly ıkınmaya başladı. Hafifçe yan yatarken çok daha rahat ettiğinden Darryl ve Mel genç kadının o pozisyonu almasına yardımcı oldular. Mel Polly’nin alttaki bacağını kırıp göğsüne doğru çekmesini sağlayarak cenin pozisyonuna sokarken, Polly ve Darryl doğum alanını açmak için üstteki bacağı yukarı kaldırarak sabitlediler. Bebek epey büyük bir ilk bebekti ve Polly yanında iyi bir yardımcı olmadan o pozisyonda, o kadar uzun süre ıkınmayı başaramazdı. Annenin mümkün olduğunca kontrolünü kaybetmemesi, bedenine güvenmesi çok önemliydi ve bu bütün deneyimi çok daha güzel bir hale getiriyordu. Genç karısını acı içinde görmekte epey zorlandığı belli olsa da Darryl oldukça iyi dayanıyordu. Birçok hayvanın kesimine şahit olmasına rağmen kan görüntüsü karşısında epey etkilendiği açıkça görülebiliyordu.

Saat dört buçukta Polly’nin bebeği bir saatlik bir ıkınma sonunda dünyaya geldi. Mel göbek bağını kesip bebeği sardıktan sonra babasına uzattı. “Bay Fishburn,” dedi Darryl’e, “artık ailenizde bir Bay Fishburn daha var. Hadi bakalım, Polly’nin oğlunuzu göğsüne yerleştirmesine yardım edin; plasentanın atılmasına ve kanamanın azalmasına yardımcı olur.”

İçinde bulundukları durum Mel'e alışık olduğu yüksek donanımlı ve büyük şehir hastanelerinden çok, *Rüzgâr Gibi Geçti* filminden bir sahne gibi gelmişti. Doktor yeni doğan

bebeğin kontrollerini yaparken Mel de anneyi sabunlu suyla temizleyerek çarşafları ve yatak örtülerini değiştirdi.

Sabah altı buçukta fiziksel olarak çok yorgun olsa da kafeinin verdiği enerjiyle ayakta duran Mel'in işi bitmişti. Bebek Polly ile aynı odada kalacaktı, Darryl ise isterse odadaki diğer yatakta kalabilirdi. Her ikisinin de derin bir uykuya dalması yaklaşık altmış saniye kadar sürdü. Mel yüzünü yıkadı, ağız gargarası yaptı, tokasını açarak saçlarını serbest bıraktı ve doktorun yanma gitti.

"Hadi sen de yat artık," dedi doktora. "Uzun bir gece oldu. Ben ilgilenirim işlerle."

"Hayır, efendim," dedi doktor. "Ben güneş ışığında uyumam, hem zaten bütün işi sen yaptın. Fishburn'lerle ben ilgilenirim. Sen kendi evine gidebilirsin."

"Pekâlâ, bir anlaşma yapalım. Ben gidip biraz şekerleme yapayım. Öğleden sonra gelirim, bu sefer sen dinlenirsin." "Olur," dedi doktor. Sonra bardağının üzerinden bakarak ekledi. "Fena değildin. Yani bir şehir kızı için."

Güneş dağların üzerinden parlayıp, pembe sarı ışıklarla ufak kasabayı aydınlatmaya başlamıştı. Soğuk bir nisan sabahıydı. Mel yün ceketine sarınarak doktorun verandasına oturdu. Hemen uyuyamayacak kadar coşkulu ve heyecanlı hissediyordu kendini.

Polly epey iyi bir performans çıkarmıştı. Ne Lamaze eğitimi[1] almıştı, ne de ilaç kullanmışlardı, ama yine de çok başarılı olmuşlardı. Çok güçlü ıkınma, inleme ve kasılmalar olmuştu; Darryl de tüm samimiyetiyle karısıyla birlikte ıkınmıştı. Altına yapmadığı için çok şanslı sayılırdı. Güzel ve sağlıklı, üç buçuk kiloluk bir bebek doğmuştu. Bu dünyada cıyak cıyak bağıran küçücük bir bebeği annesinin rahminden çekip çıkarmak gibi bir şey yoktu. Kırık bir kalp için bundan daha iyi bir deva olamazdı. Mel gördüğü manzara karşısında buruklaşıp özleme kapılmamıştı; bu iş ona hayat veriyordu, işini çok seviyordu. Çiftler mutlu ve heyecanlı, bebek

gürbüz ve sağlıklı olduğunda Mel çok daha mutlu oluyordu. Daha yeni doğurttuğu bebeği annesine uzatarak annenin yavrusunu doyurmasını izlerken, adeta cennetten bir manzaraya bakıyormuş gibi hissediyordu.

Bu sırada güçlü bir takırtı duydu. Sonra bir tane daha. Jack’in genelde kaçta açtığını bilmiyordu. Saat daha altı buçuktu. Jack’in mekânından bir takırtı daha geldi.

Mel verandanın merdivenlerinden inerek yolun karşısına geçti. Barın arkasında tuğladan büyük bir barbekü vardı. Ayağında botları, üzerinde kot pantolon ve ekose gömlek, elinde ağır bir balta olan Jack, geniş bir ağaç kütüğünün üzerinde ufak odunlar kesiyordu. Mel bir an orada durarak Jack’i izledi. *Tak, tak, tak!*

Jack başını kaldırdığında Mel’i barın dış duvarına yaslanmış, turkuaz ameliyat önlüğünün üzerine ceketini sarınmış halde kendisini izlerken gördü. Mel, Jack’in yüzüne yayılan gülümsemenin asıl sebebinin kendi yüzündeki kocaman gülümseme olduğunun farkında değildi. Jack baltayı kütüğün yanına bırakarak, “Eee?” diye sordu.

“Bir oğlan. Kocaman bir oğlan bebek.”

“Tebrikler. Peki, herkes iyi mi?”

Mel ona doğru yürüdü. “İyiden de öteler. Polly harika bir iş çıkardı, bebek de güçlü ve sağlıklı. Darryl’in de zamanla kendine geleceğini düşünüyoruz.” Mel kafasını arkaya atarak içten bir kahkaha attı. Bir doğumdan yüzde yüz başarılı bir şekilde çıkmaktan daha tatmin edici bir şey yoktu. “İlk kasaba doğumum. Benden çok anne zorlandı. Şehirde her zaman yan yatıp omuriliğini açmak ve epidural anestezinin konfo-

ruyla doğum yapmak gibi bir seçenek vardır. Burudaki kadınlar çelikten yapılmış adeta.”

Jack gülümseyerek, “Ne demek istediğini anlıyorımı," dedi.

“Doktor ne dedi biliyor musun? Şehirli bir kız için fena değilmişim.” Uzanarak Jack’in elini tuttu. “Sen tüm gece açık miydin?”

Jack omzunu silkti. “Şöminenin karşısında birkaç kere dalmışım. Ama birilerinin bir şeye ihtiyacı olabilir diye düşündüm. Kaynar su. Buz. Sert bir

içki. Biraz kahve ister misin?”

“Tanrım, kahve kusabilirim. Sanırım bir kahve bağımlısının bile sinirlerini zıplatacak kadar çok kahve içtim. ” Mel hiç kendinden beklenmeyecek şekilde kollarını Jack’in boynuna sararak onu kucakladı. Bu adam onun en yakın arkadaşı olmuştu. “Jack, gerçekten harikaydı. Ne kadar harika olduğunu unutmuşum. Tanrım, sanırım bir senedir bebek doğurtmamıştım.” Jack’in gözlerinin içine baktı. “Tanrım, çok iyi iş çıkardık. Ben, anne ve baba. Tanrım.”

Jack, Mel’in alnına düşen bir parça saçı geri itti. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Öyle harikaydı ki.”

“Gördün mü? Burada da dişine göre bir şeyler bulacağını biliyordum.” Hafifçe eğilerek Mel’i kalçalarının altından sararak yukarı kaldırdı. Yüz yüzeydiler.

Mel, “Hey, ne karar vermiştik?” diye sordu. Ama ses tonu alaycıydı. Yüzünde oyunbaz bir gülümseme vardı.

“Seni öpmeyeceğime karar vermiştik.”

“Evet öyle.”

“Öpmedim zaten,” dedi Jack.

“Bilmiyorum, belki de bu konuda konuşmamız gerekirdi,” diye ekledi Mel, ama kesinlikle karşı koymuyordu. Hatta bu yaptıkları inanılmaz doğru geliyordu. Kutlanması gereken bir durum vardı. Büyük bir maç sonrası bir arkadaşının kucağında kutlama turu atıyor gibiydi. Şu anda gerçekten çok önemli bir gol atmış gibi hissediyordu kendini. Kollarını Jack’in omuzlarına yerleştirerek ellerini başının arkasında birleştirdi.

“Ama sen beni öpecek olursan buna izin vereceğimi de kararlaştırmıştık,” dedi Jack.

“Olta atıyorsun sadece.”

“Olta atıyor gibi mi duruyorum?”

“Yalvarmak desek?”

“Ben tam olarak bana söyleneni yapıyorum. Yani bekliyorum.”

Mel, *ne olacak ki,* diye düşündü. Şu geçirdiği akşamın sonu için bu adamın dudaklarına kocaman bir öpücük kondurmaktan daha iyi bir final düşünemiyordu. Jack sırf bir şeye ihtiyaçları olur diye bütün gece barı açık tutmuştu. Böylece Mel yüzünü ona doğru yaklaştırdı. Dudaklarını Jack’in dudaklarının üzerine yerleştirerek öpmeye başladı. Jack’in aralanan dudaklarının arasına dilini sokarak onun dilini buldu. Jack hiçbir karşılık vermeden sadece öpücüğe izin veriyordu.

“Hoşuna gitmedi mi?” diye sordu Mel.

“Ah şey...” dedi Jack. “Benim de katılmama izin var mıydı?”

Mel gülümseyerek kafasına hafifçe vurunca Jack de güldü. Mel tekrar denedi ve işler bu kez daha farklıydı. Genç kadının kalbi daha hızlı atmaya, soluk alış verişleri sıklaşmaya başlamıştı. *Enet,* diye düşündü. *Bazen içinden geleni yapmanın bir zararı olmuyor.* Bu öpücük acı içinde olduğundan ya da birilerine ihtiyaç duyduğundan değil, hissettiği zafer duygu-sundandı. Ve şu anda tek düşünebildiği, Jack’in ağzının ne kadar lezzetli olduğuydu.

Dudakları birbirinden ayrıldığında, “Kendimi tam bir şampiyon gibi hissediyorum,” dedi.

Jack, “Öylesin zaten,” dedi. Mel’in bu hah genç kadının tahmin edebileceğinden çok daha fazla hoşuna gidiyordu. “Tanrım harika bir tadın var.”

Mel gülerek, “Senin de tadın fena değil,” dedi. “Beni yere indir artık.”

“Hayır. Bir kere daha yap.”

“Tamam, ama sadece bir kez daha. Sonra terbiyeli (İIVFAft[1] maya devam edeceksin.”

Mel onu tekrar öpmeye başladı. Jack’in **kendini mırıltı** güçlü kollarının, dilinin ve dudaklarının tadını **çıkardı. Af*** tık bunun bir hata olup olmadığını konusunda **endişelenin!*** yordu. Şu anda buradaydı, kendini yine mutlu **hissediyordu** ve Jack’in dudakları kendi dudaklarının üzerinde **öyle doğal** bir his bırakıyordu ki sanki yıllardır öpüşüyorlardı.

Öpücüğün ölçüsünü biraz kaçırdığını, düşündüğünden daha uzun ve derin olduğunu fark edince gülümsedi.

Dudakları birbirinden ayrıldığında Jack onu yere indirdi. “Vay canına!” dedi Mel.

“Sanırım bu kasabada yeterince doğum olmuyor.”

“Altı hafta sonra bir tane daha var. Ve eğer çok ama çok uslu olursan belki...”

Ah, diye düşündü Jack. *Bu bana altı hafta daha verir.* Uzanarak Mel’in burnunun ucuna dokundu. “Ufak bir öpücükte bir kötülük yok Mel.”

“Peki aklına başka fikirler gelmez mi?”

Jack yüzünü ona doğru yaklaştırdı. “Evet, beni uslu olmaya zorlayabilirsin. Ama aklımdan geçirdiklerime engel olamazsın.”

***

Nisan ayı geçmiş mayıs ayı beraberinde bahar çiçekleriyle gelmişti. Yol kenarlarını yüksük otları ve beyaz çiçekler kaplamıştı. Koca ağaçların altındaki topraklar aşk merdivenleriyle yeşermişti. Haftada ya da on günde bir Mel doktorun kamyonetini ödünç alıyor ve doktorun çenesine maruz kalsa da yine de Paulis kampına bir yiyecek kolisi götürüyordu. Doktor bu konuya kesinlikle karışmayacağını söylüyor ve Mel’i azarlıyordu. Mel öfkeyle karşı çıkıyor ve sırf bu bile kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Kampa doğru giderken heyecanla çarpan kalbi, Virgin River’a dönerken tatmin hissiyle doluyordu.

Mel için kulübesi giderek sığınacak bir liman halim almaya başlamıştı. Berbat çeken küçük bir televizyon satın almıştı. *Eğer kalacak olsaydım bir uydu alırdım,* diye düşünüyordu ama planı sadece birkaç hafta daha kalmaktı. Klinikten geldiği bir gün mutfak ve yatak odasında telefon bulmuştu. Jack merkezdeki telefon şirketi için çalışan tesisatçı Harv ile konuşmuş ve adamı Mel’in mesleği gereği acilen telefona ihtiyacı olduğu konusunda ikna etmişti. Jack elbette bu hamlesi için de barın arkasında gözlerden uzak bir noktada bir öpücük kazanmıştı. Pekâlâ, bir değil, iki ya da üç öpücük. Yoğun ve uzun öpücükler. Güçlü ve lezzetli öpücükler.

Ormanda bir kulübede yaşamak ve uyumak Mel'in bir senedir tattığı en rahatlatıcı ve huzurlu şeylerden biriydi. Sabahları güneşin uzun çam ağaçlarının üzerinde yavaşça doğmasını izleyecek ve kuşların ötüşlerini dinleyebilecek kadar erken kalkıyordu. Kendine bir fincan kahve hazırlayıp, artık sağlam ve güzel olan verandadaki sallanan sandalyesine yerleşiyor ve hâlâ serin olan bahar sabahlarının keyfini çıkarıyordu.

O sabah kulübenin kapısını açıp yarım düzine kadar geyikle karşılaştığında saat daha altı bile olmamıştı. Geyikler kulübenin hemen önündeki açıklıktaki çalı, çimen ve eğrelti otlarının arasında otlanıyorlardı. Genç kadın benekli ala-geyik yavrularını fark etti; bahar ayındaydılar ve tüm canlılar için doğum dönemiydi.

Hemen içeri dönerek fotoğraf makinesini kaptı ve gizlice birkaç poz çekti. Fotoğrafları bilgisayarına yükledikten sonra internete bağlandı, interneti çok yavaştı ama burada her şey yavaştı zaten. Fotoğrafları Joey'e gönderdikten hemen sonra telefona koşarak onu aradı.

"Hemen bilgisayarını aç," dedi kız kardeşine. "Sana müthiş resimler gönderdim."

"Nedir?" diye sordu Joey.

"Sen aç çabuk. Bayılacaksın."

Mel'in aksine Joey'in internete bağlanıp resimleri açınası birkaç saniye sürdü. Mel ablasının şaşırarak, "Geyikler!" dediğini duydu.

"Hem de ön bahçemde," dedi Mel. 'Yavrulara baksana. Harika değiller mi?"

"Hâlâ oradalar mı?"

"Şu anda mutfak penceresinden onlara bakıyorum. Kahvaltıları bitene kadar evden çıkmayacağım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaralardan biri bu! Joey, bu arada biraz daha kalmaya karar verdim ben."

"Ah Mel, hayır, geliyorum demiştin. Kalkıp buraya gelmeni istiyorum! Neden kalıyorsun ki?"

“Joey, çok yaklaşan bir doğum daha var. Önceki doğumu hatırladıkça, bunu da kaçırmak istemiyorum. Her şeyin steril ve suni olduğu, cerrah ve anestezi uzmanının hemen yanı başında olduğu hastane doğumlarıyla alakası yok bunun. Sadece ben ve anne varız ve birlikte çalışıyoruz. Her şey öyle bakir, harika ve doğal ki. Tam bir kasaba burası, inanamazsın; düşünsene doktor yirmi iki yaşındaki kocayı, heyecanı yatışsın da daha az gergin bir asistan olsun diye yolun karşısındaki bara götürüp içecek bir şeyler ısmarlıyor. ”

Joey o kadar alaycı bir tonla, “Ay çok tatlıymış,” dedi ki, Mel bir kahkaha attı.

“Gerçekten harikaydı. Dediğim gibi hamile bir kadın daha var kasabada ve onun doğumu için de kalmayı düşünüyorum. Kulübe de harika durumda. Resimleri gördün.” “Gördüm. Üzerini giyindin mi Mel?”

“Evet...?”

“Ayaklarına bir bak Mel. Ne gördüğünü söyle bana.”

Mel iç geçirdi. “Cole Haan çizmelerim. Tanrım, bunlara bayılıyorum.”

“Onlara dört yüz dolardan fazla ödedin Mel!”

“Evet ama berbat gözükmeye başladılar. Çünkü onlarla nerelere gittiğimi tahmin edemezsin...”

“Mel, sen oraya ait değilsin. O insanları da boşuna kendine güvendirme. Hemen Colorado’ya gel. Bak ayakkabı fetişini de tatmin edebiliriz, ayrıca burada da kendine harika bir iş bulabilirsin. Bize yakın olursun Mel.”

“Burada öyle iyi uyuyorum ki Jocy,” dedi Mel. “Bir daha asla düzgün uyuyamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Bilmiyorum, buradaki havadan sanırım. İnanılmaz Joey, bazen öyle yorucu oluyor ki gün sonunda yatak muhteşem bir duygu veriyor. Aslında burada her şey daha yavaş. Benim hızımı yavaşlatmaya ihtiyacım vardı.”

“O kadar mı yoğun oluyorsun? Hastalarla yani?”

“Çok fazla değiller. Aslına bakarsan az bile sayılır. Yoğun olduğumuz tek gün randevularla geçen çarşamba günleri oluyor. Diğer günlerse şikâyeti olanlar tek tük uğruyor ya da doktor ev muayenesine gidiyor. Çoğu zaman

ben de yanında gidiyorum. Bazen de insanlar konuşmak veya turta, fırından yeni çıkmış ekmek bırakmak için uğruyorlar. Bir de kadınlar -hamile kadınlar- doktorun ellerinden sonra benim ellerime şöyle bir bakınca gerçekten rahatlıyorlar. ”

“Peki vaktin nasıl geçiyor? Yani neler yapıyorsun?”

Mel gülerek, “Şeyy...” dedi. “Her gün köşedeki dükkâna yürüyüp Connie ve Joy’la bir pembe dizi izliyorum. Çocukluk arkadaşı olan iki orta yaşlı kadın. Yaklaşık on beş yıldır izledikleri Riverside Şelaleleri diye bir dizileri var. Joey, inanamazsın herkes herkesle bir kere yatmış. Connie ve Joey’un yorumlarını dinlemek diziden daha zevkli oluyor.”

Joey, “Tanrım, Mel,” diye söylendi.

“Bazen bebeği, Clıloe’yi görmeye Anderson çiftliğine gidiyorum. Orada gerçekten çok mutlu, Lilly de öyle. Onu Anderson’lara vermekle en doğru şeyi yaptığımızdan eminim artık. Bir de ormanda yaşayan bir grup berduşumuz var. Ara sıra onlara yemek kolisi hazırlıyorum. Öyle zayıf ve aç görünüyorlar ki elimde değil. Gerçi doktor muhtemelen hepimizi gömeceklerim söylüyor. Sonra arada sırada kâğıt oynayan var mı diye bakmak için bara uğruyorum. Eğer ikna edebilirsem doktorla cin oynuyorum, gerçi artık pek yanaşmıyor. Bana oynamayı o öğretti ve artık beni yenemiyor. 1 Icr puan bir peni ve emeklilik fonum giderek artıyor.”

“Tamam Mel, peki bu tatilden gerçek dünyaya dönmeyi ne zaman düşünüyorsun?”

“Ah Joey, bilemiyorum ki. Bir düşüneyim. Sadece bir iki aydır buradayım, çok uzun süre olmadı ki.”

“Ama senin ufak bir kasabada paslandığını, pembe dizi izleyip saç boyanı bile yaptıramadığını düşünmekten nefret ediyorum.”

“Aslında istediğimde Dot’un garajına uğrayıp saçlarımı...”

“Tanrım, Mel, yapma! Peki hiç yalnızlık çekmiyor musun tatlım?”

“Pek değil. Gün sonunda yapacak bir şeyimiz yoksa bara gidiyoruz zaten, doktor günlük viskisini içiyor ben de soğuk biramı. Etrafta her zaman tanıdık birileri oluyor zaten. Akşam yemeği yiyoruz, zaten birisi mutlaka

gel bizimle otur diye masasına çağırıyor. Sonra harika dedikodular oluyor. Küçük kasabaların en güzel yönü bu sanırım, herkes herkesin ne yaptığını biliyor. Yani sanırım Chloe'yi kimin doğurduğu dışında her şey biliniyor. Ben yine de annenin en azından doğum sonrası kanama ya da enfeksiyon kapma gibi bir sorun yaşamadığını düşünerek şanslıyız diyorum. Ha bir de sosyal hizmetlerden hâlâ bir haber çıkmadı."

"Seni çok özlüyorum. Yıllardır ilk kez bu kadar uzun süre ayrı kaldık... Niye sesin bu kadar mutlu geliyor?"

"Öyle mi? Belki etrafımdaki herkes mutlu olduğundandır. Benim burada olduğum için ne kadar mutlu olduklarını da her fırsatta dile getiriyorlar. Halbuki burada olmamın kasabayı tıbbı açıdan kurtarması gibi bir durum da söz konusu değil." Mel derin bir nefes aldı. "Hâlâ kendimi garip hissettiğim doğru ama yine de son on bir ay üç gündür hissettiğimden daha huzurluyum. Sonunda adrenalin detoksu işe yaramaya başladı sanırım."

"Mel lütfen bana bira içip pembe dizi izlediğin o Tanrı'nın unuttuğu yerde kalacağını söyleme. Bir de tek başına."

Mel'in sesi yumuşadı. "Tanrı'nın unuttuğu bir yer falan değil Joey. Burası..." Mel hissettiği duyguyu verecek bir kelime aradı. "Burası... nefes kesici. Yani tabii mimari açıdan bir şeyler yapılabilir, evlerin ve binaların çoğu küçük ve çok eski, boyaya falan ihtiyaçları var. Ama kasaba ve çevresindeki manzara muhteşem. Ve yalnız da değilim Joey, bir kasabam var. Daha önce hiç kasabam olmamıştı."

***

Ricky ve Liz birlikte lisenin bahar dansına gidiyorlardı. Ama işin aslı, dansa falan gittikleri yoktu. Bu durum Rick'in suçluluk duymasına neden oluyordu çünkü içten içe Con-nie ve Ron'un ona güvendiklerini -ki muhtemelen güven-memeliydiler- ve kendisinin bu güveni kötüye kullandığını biliyordu.

Birbirlerinden ormanlarla ayrılmış onlarca küçük kasaba arasındaki küçük bir kasabada yaşamanın avantajlarından biri de sevgililere, park edip oynaşabilecekleri harika yerler sunmasıydı. Rick'in cebinde kullanmamaya kararlı olduğu bir prezervatif vardı ama yine de yanında taşıyordu. Aslında

Jack'in vermesine de gerek yoktu, kendisi o konuyu zaten halletmişti. Liz'e karşı korumacı duygular besliyordu ve kızın başının derde girmesini istemiyordu. Sonuçta epey zahmetli olmasına rağmen bir süredir yaptıkları şey de işe yarıyordu.

Ve yaptıkları şeyi epey sık yapmaya başlamışlardı. Hararetli bir şekilde birbirlerinin üzerine atılıyorlardı. Birçok tutkulu öpücük, yoğun okşamalar ve inanılmaz sürtünmeler oluyordu. Okşama ve sürtünmeler şimdiye kadar kıyafetlerin üzerinden devam etmişti ama artık ten temasları başlamıştı. Hareketleri epey sertleşmiş olsa da sonuna kadar gitmiyorlardı. Ama işin sırrını çabuk çözmüşlerdi. İlişkiye girmeden orgazm olma yollarını bulmaları uzun sürmemişti ki Rick bu durumdan epey memnundu. Yine de Liz'i giderek daha çok arzuluyordu. Bu çok yoğun bir arzuydu ve Liz de farklı hissetmiyordu. Rick kız arkadaşıyla malum konuşmayı yapması gerektiğinin farkındaydı ve buna hazırdı ama bu konuşmayı gecenin karanlığında, küçük kamyonetinin içinde birbirlerinin üzerine atılmışken değil, gün ışığında sakin bir şekilde yapmaları gerektiğini düşünüyordu.

Ricky Liz'e zevk vermeye bayılıyordu, Liz de Rick'e kendini iyi hissettirmek konusunda çok hevesliydi. Genç adam birine dokunmanın, sevmenin, bu kadar zevk almanın ve aynı zevki karşı tarafa da vermenin böyle harika bir duygu olabileceğini hiç tahmin edemezdi. Dünyada hiçbir şey sizi böyle hissetmeye hazırlayamazdı. Aldığı zevk adeta başka bir dünyaya aitti.

Rick yolcu koltuğuna kayarak kız arkadaşını kucağına aldı. Liz kıpır kıpır hareketlerle onu teşvik ederken sertçe öpüşmeye başladılar. Rick'in eli Liz'in kısa eteğini altına doğru kaydı ve altında... hiçbir şey olmadığını gördü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Liz, "Sürpriz," diyerek Rick'in kucağında hafifçe geriye gitti. Eli Rick'in kasıklarından yukarıya kayarak pantolonun üzerinden sertliğini okşamaya başladı. Rick bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

Derken Liz kucağında biraz yana doğru kaydı. Rick şimdi genç kızın erkekliğini küçük ellerine alacağını bilerek koltuğunda hafifçe arkaya yaslandı. Artık neredeyse bu an için yaşıyordu. Liz pantolonunu ve iç

çamaşırını açarak onu dışarı çıkarırken Rick bir elinin parmaklarıyla Liz'e masaj yapıyor, diğer eliyle göğüslerini okşuyordu. Bir taraftan da onu sıkıca kendine bastırarak öpüyordu. Liz Rick'in eliyle birlikte sertçe hareket etmeye, o özel ana doğru ilerlemeye başlamıştı. Sonra birden oturuş pozisyonunu değiştirdi. Rick'e yaklaşmıştı, Rick de ona doğru uzandı. Liz, Rick'in omuzlarını kavrarken Rick'in eli genç kısık kasıklarına doğru kaydı.

Liz tek bacağını açarak Rick'in kucağına oturdu. One doğru ilerleyerek kalktı ve yavaş yavaş tekrar oturdu ve birden inanılmaz, coşkulu ve müthiş bir şekilde birleştiler. Liz ağırlığını iyice vermeye başlamıştı. Rick kendini hafifçe kaldırarak onu destekledi ve tüm benliğiyle Liz'in içinde olduğunu hissetti. Çok farklıydı böylesi ve elle yapmaya çalıştıklarından çok daha iyi olduğu kesindi. Rick nefes alamadığını hissediyordu.

"Tanrım Liz," diye mırıldandı. "Aman Tanrım."

Liz Rick'e aldırmadan, kararlı bir şekilde kucağında inip kalkmaya başladı.

"Liz. Lizzie. Hayır. Lizzie. Tanrım. Yüce Tanrım."

Rick Liz'i durdurmaya çalışırken bir taraftan da üstünden kalkmamasını, genç kızın içinden çıkmamayı umut ediyordu. O esnada Liz hızlanmaya başladı. Tüm ağırlığını Rick'in üzerine vererek sıcacık kasılmalarla ona sarıldı. Zevkten inliyordu. Rick bir an tüm bilincini kaybettiğini hissetti. Tüm iradesini kaybetmişti. Kendini bırakarak Liz'in içine doğru bir volkan gücüyle patladı. Hemen sonrasında tek düşünebildiği, *ahh lanet olsun,* oldu. *Aferin sana dahi çocuk.*

Rick kendine sarılan Liz'i kucakladı ve sakinleştirmek için sırtını okşamaya başladı. Kendisi de yatışmaya çalışıyordu. İkisi de yavaş yavaş nefeslerini geri kazanınca Rick sonunda, "Bu çok büyük bir hata olmuş olabilir," dedi.

"Uff," dedi Liz. "Uff... şimdi ne yapacağız peki?"

"Artık herhangi bir şeyi geri alamayacağımız kesin," dedi Rick. "Eğer böyle olacağını bilseydim... Liz, Tanrı aşkına yanımda prezervatif vardı."

"Olduğunu bilmiyordum."

“Ben de yapacağımızı bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum.” Liz burnunu çekmeye başladı. “Özür dilerim.” Başını Rick’in omzuna dayayarak ağlamaya başladı. “Çok özür dilerim Rick.”

“Hayır. Ben özür dilerim. Tamam bebeğim, tamam geçti. Bir şey yapamayız artık, lütfen. Şşşş.” Rick kız arkadaşına sı-kıça sarıldı. Gözyaşları durana kadar yanaklarından, dudaklarından öpmeye başladı. Bir süre sonra Liz de dudaklarını açarak onu öpmeye başlamıştı. *Tanrım,* diye düşündü Rick, *a$zı o kadar sıcak ki.* Hâlâ Liz’in içinde olduğu halde sertleşmeye başlamıştı. İstemeden, planlamadan genç kızın kalçalarını tutarak tekrar içinde gidip gelmeye başladı. Liz de tekrar kendini hareket ettirmeye başlamıştı. *Lanet olsun,* diye düşündü Rick, *olan oldu zaten.* Sonra da, “Artık yapabileceğimiz bir şey yok...” dedi.

1

Lamaze eğitimi bir teknikten çok bir doğum felsefesidir. Doğuma kadar geçen sürenin yanında özellikle doğum anını ve yeni doğan bebeğe saygılı, normal, doğal ve daha insancıl bir doğumu hedefler. Anneler doğum yaparken daha sakindirler, aktif olarak bebekleri için çalışırlar, bedenlerine ve bebeklerine güvenirler, kasılmaları sırasında öğretilen tekniklerle ağrıları çok daha az hissederler, doğumdan hemen sonra bebekleri ile çok daha güçlü bağlar kurarlar -ç.n.

Sekizinci Bölüm

Sabah hastası yoktu ve Mel fırsattan yararlanarak benzin almak için Clear River'a gitti. Virgin River'da benzin istasyonu yoktu. Doktorun geri çağırması gereken bir durum olur diye de çağrı cihazını yanına almıştı, gerçi pek bir şey olacağı yoktu.

Çevredeki küçük kasabalardan birine her gidişinde ismini bilmediği o kadın aklına geliyor ve Jack'in arada bir "önemsiz bir ilişki" için nereye gitmiş olabileceğini merak ediyordu. Kısa bir süre içinde Jack'in birçok seçenekle karşı karşıya olduğunu ve bu kasabalarda pek çok çekici kadın bulunduğunu fark etmişti.

Geyikleri çekmek için bahçesine tuz yalağı ya da yemlik gibi bir şey almayı düşünüyordu. Bu yüzden kasabanın ana-caddesindeki ufak çarşıya girdi. Nalbur dükkânının önünden geçerken dükkânın vitrininde üzerine çeşitli makaslar yerleştirilmiş ahşap bir panel gördü. Aletler küçük makaslarla on beş santimlik, kalın ve kıvrık bıçakları olan bahçe makasları arasında değişiyordu. Mel kaşlarını çatarak uzun süre vitrine baktı.

Üzerinde yeşil dükkân önlüğü olan genç bir kadın, ‘"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Şeyy. Bunlar ne işe yarıyor?"

Genç kadın gülümseyerek, "Güller," dedi.

"Güller mi? Ben çevrede pek gül görmedim."

"Ah, çok dikkatli bakmıyorsunuz o halde."

"Şeyy. Pekâlâ ben geyikleri çekecek bir şey arıyorum," dedi Mel.

"Geyik borazanı gibi mi? Ama av sezonuna daha aylar var."

"Tanrım. Ben asla geyik vurmam! Sadece sabahları bahçemde geyik görmek istiyorum. Öyle bir şey bulabilir miyim?"

"Şey, bahçenizde geyik istiyorsanız, böyle bir şeyi istediğini duyduğum tek kişi sizsiniz. Bahçeye biraz marul ya da birkaç tane elma ağacı dikin yeter. Geyikler söz konusu olduğunda, ürünlerinize bulaşmalarını engellemek zordur."

“Ah, peki bahçeye biraz marul atsam da işe yarar mı? Çünkü ürün yetiştirmiyorum.”

Kadın başını hafifçe yana yatırarak gözlerini kıstı ve gülümsedi. “Nereden geliyorsunuz?”

“Los Angeles. Kaldırım ormanı.”

“Şimdi nereden geliyorsunuz demek istedim.”

“Virgin River’dan. Ormana doğru, biliyor musunuz?” “Evet, bakın marulu boş verin tamam mı? Çünkü o tarafta ayılar da var. Bence yemeklerinizi içeride tutun ve şansınızı da zorlamayın. Geyik gelecekse gelir.” Kadın bakışlarını Mel’ın ayaklarına doğru indirdi. “Çizmeleriniz çok güzel. Nereden aldınız?”

Mel bir an düşündükten sonra, “Pek hatırlayamıyorum,” dedi. “Target’tan sanırım.”

Dükkândan çıktıktan sonra doktorun muayenehanesine geri dönmek yerine kamyoneti nehre doğru sürdü. Nehirde olta atmış bekleyen altı balıkçı gördü. İçlerinden biri de Jack’ti. Kamyoneti kenara çekerek park etti. Dışarı çıktı ve aracın ön kısmına yaslanarak izlemeye başladı. Jack omzunun üzerinden dönerek Mel’e doğru baktı. Gülümseyerek selam verdi ve işine geri döndü. Oltasını çıkararak hafifçe sallıyor ve zarif bir hareketle nehre doğru savuruyordu. Misina Jack’in üzerinde salınarak büyük bir S harfi çizdikten sonra yumuşak bir hareketle, ağaçtan savrularak düşen aheste bir yaprak misali suyun üzerine yollanıyordu. Jack aynı hareketi tekrar tekrar yapıyordu.

Mel misinanın havada kıvrılarak süzülmesini, suyun içine dalmasını, sonra geri çekilirken oltanın sarma mekanizmasından gelen hafif tıkırtı sesine bayılıyordu. Bütün oltalar neredeyse senkronize şekilde belli bir koreografiyle hareket ediyordu. Suyun yüzeyi uçuşan misinalarla doluydu. Balıklar ara sıra suyun yüzeyine zıplayıp tekrar içeri dalarken, balıkçı yelekleri ve çizmeler giyinmiş adamlar sığ nehir sularında ilerliyordu. Bir av yakalandığında balık ya serbest bırakılıyor ya da adamların omzundan sallanan sepetlere atılıyordu.

Huzurlu bir aranın ardından Jack elinde oltasıyla nehirden çıktı.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Sadece izliyordum.”

“Denemek ister misin?”

“Nasıl yapıldığına dair hiçbir fikrim yok ki,” dedi Mel. “Çok zor değil, bakalım sana çizme ve yelek ayarlayabilecek miyiz.” Jack kamyonetine giderek arka kısmı karıştırmaya başladı. Sonunda kalçaya kadar uzanan kocaman çizmelerle Mel’in yanına geldi.

“En azından kuru tutarlar seni, gerçi suyun içinde çok fazla ilerleyemezsin bunlarla.”

Mel çizmeleri giydi. Jack’in bacakları Mel’in bacaklarından çok daha uzun olduğundan çizmelerin uçlarını bacağının üst tarafında iki kez katlamak zorunda kaldı. Çok hoş bir görüntüydü doğrusu! Çizmeler öyle büyüktü ki Mel yürümüyor, adeta çizmelerin içinde yüzüyor, paldır küldür ilerliyordu. “Ayı falan çıkarsa da kaçamam sanırım,” dedi. “Pekâlâ şimdi ne yapmam gerekiyor?”

“Her şey bilekte bitiyor tamam mı?” dedi Jack. “Oltaya net bir kavis verip biraz uzağa yollamaya çalışsan yeter, balıklar daha çok nehrin derin kısımlarındadır.” Jack, Mel’i elinden tutarak suyun kıyısına götürdü ve oltayı nasıl savuracağını gösterdi.

“Çok sert savurma, yumuşak bir şekilde ileri doğru sallaman yeterli. Koluna biraz güç ver ama tüm bedeninle abanma.”

Oltayı Mel’in eline tutuşturarak makarasının kilidini nasıl açacağını gösterdi. Mel bir deneme yaptı ama oltanın ucu hemen önüne düştü. “Bu mesafe nasıl?”

“Biraz çalışmamız gerekecek sanırım.” Jack, Mel’in arkasına geçerek genç kadının kollarından tutarak oltayı atmasına yardımcı oldu. Olta yedi sekiz metre uzağa gitti. Jack’in normalde attığı mesafenin dörtte biri kadardı bu. Kurşunun suya düşmesiyle sert bir ses çıktı. “Hımm, daha iyi,” dedi Jack. “Şimdi geri çek, yavaşça.”

Mel oltayı çekerek hareketi tekrar etti. Bu kez Jack yardım etmedi.

Jack, “Bak bu iyi,” dedi. “Ayağını sağlam bastığından emin ol. Düşebileceğin ya da kayabileceğin noktalar var. Pek tavsiye etmem.”

Mel oltayı tekrar atarak, “Ben de düşmek istemem zaten,” dedi. Bu kez bileğini çok hızlı çevirdiğinden olta çengeli başlarının üzerinden geriye doğru savruldu. “Upps,” dedi Mel. “Pardon.”

Jack, “Sorun değil ama dikkatli ol. Oltayı ensemizden çıkarmak epey zahmetli olur. Bak şimdi şöyle,” diyerek Mel’in arkasına geçti ve elini genç kadının kalçasına koydu. “Bedeninle abanma, sadece bileğini ve kolunu kullan. Mesafeyi zamanla ayarlarsın.”

Mel tekrar denedi ve bu kez fena değildi. Zarif bir hareket ve geniş bir açıyla açılan olta nehirde epey ileriye daldı. Oltanın suya girdiği yerin hemen yanında bir balık suyun yüzeyine sıçrayıp içeri daldı. “Ah, ne büyük balık.”

“Deniz alası, çok güzeldir. Bugün onlardan bir tane yakalarsan hepimizi rezil edersin.”

Mel ayaklarının yanından kıvrılarak bir şeyin geçtiğini hissedince nefesini tutarak kasıldı.

“Bofa balığı,” dedi Jack. “Alabalıkların yumurtaları ve vücut sıvılarıyla beslenmeye bayılırlar.”

Mel, “Iyy, çok hoşmuş,” diyerek oltayı tekrar attı. Ve tekrar. Bu gerçekten eğlenceli bir şeydi. Arada sırada Jack, Mel’in bileğini kavrıyor ve bilek pozisyonunu hatırlatarak oltasını atmasına yardımcı oluyordu. Diğer eli ise beden duruşunu sabitlemek için genç kadının kalçasında oluyordu. “Çok hoşuma gitti,” dedi Mel. O anda oltaya bir balık geldi. Mel başarmıştı, makarayı sarmaya başladı. Epey küçük bir balıktı ama balıktı işte. Ve onu tek başına yakalamıştı.

“Fena değil,” dedi Jack. “Şimdi dikkatli bir şekilde kancayı ağzından çıkar.”

“Nasıl yapılacağını bilmiyorum ki.”

Jack, “Ben gösteririm ama sonra kendin yapacaksın. Eğer balık tutacaksan oltayı balığın ağzından nasıl çıkaracağını bilmen gerek. Bak

böyle," diyerek göstermeye başladı. Elini balığın kafasından kıpırdayıp duran bedenine doğru kaydırdı ve sıkıca tuttu. Parmaklarıyla balığın çenesine bastırarak dikkatle kancayı çıkardı. "Ağzı iyi durumda. Büyüyüp düzgün bir yemek haline gelmesi için serbest bırakacağız," diyerek balığı tekrar nehre bıraktı.

"Off," dedi Mel.

Jack, "Şansın yolunda, idadi bakalım," diyerek Mel'i tekrar nehre doğru çevirdi. Genç kadının arkasına geçerek duruşunu sabitlemek adına, geniş ellerinden birini kalçasına koyarken diğeriyle de bileğini kavradı. Mel oltayı tekrar atarak, makarayı hafifçe sardı.

"Jack, yazın buralarda çok gül olur mu?" diye sordu Mel. "Hımm? Bilmem ki. Yani olur elbette."

"Bu sabah bir nalbur dükkânına uğradım, vitrinlerinde gül budama aletleri vardı. Boy boy. Sanırım daha önce hiç öyle şeyler görmemiştim..."

Mel oltayı tamamen çektiğinde Jack onu hafifçe kendine doğru çevirdi. Kaşlarını çatmıştı. "Gül budama aletleri mi?" "Hı-hı. Minicik keskilerden kıvrık uçlu, sapları deri kaplanmış kocaman makaslara kadar bir sürü alet."

"Nerede bu dükkân?"

"Clear River'da. Benzin almak için gitmiştim ve-"

"Mel, onlar gül budama makasları falan değil. Gerçi sanırım onun için de kullanılabilirler ama... Daha çok kenevir toplamak için o aletler. Küçük olanlar filizleri budamak, büyük olanlar da bitkiyi kesmek için."

"Hadi ama Jack. Olamaz."

Jack tekrar nehre döndü. "Civarda yasadışı üreticilerin ihtiyaçlarını karşılayan bir sürü kasaba vardır. Clear River da onlardan biri. Sen nalburda ne arıyordun?"

"Geyikleri bahçeme çağıracak yemlik ya da tuz yalağı gibi bir şey arıyordum ama-"

Jack gülümseyerek genç kadına doğru döndü. "Tuz yalağı mı?"

"Sonuçta ineklerde işe yaramıyor mu? Ben de dedim ki..."

Jack başını iki yana sallayarak gülüyordu. “Mel, dinle, bahçene vahşi hayvan falan davet etmek iyi bir fikir değil. Başın derde girebilir, tamam mı? Poz vermekten çok kösnü-mesini dindirmek isteyen bir erkek geyik denk gelebilir. Ya da ayı. Anladın mı?”

Mel kaşlarını çattı. “Kösnümesini dindirmek derken?” Jack sabırlı bir tavırla gülümseyerek genç kadının burnunun ucuna dokundu. “Sevişmek diyelim.”

Mel, “Ah. Şey, tabii. Tamam,” diyerek tekrar nehre doğru döndü ve olta attı.

Jack, “Gül budama ha?” diyerek güldü. “Bu arada bu işi de kapmaya başladın.”

“Hoşuma gitti. Gerçi balığı oltadan çıkarma kısmını pek sevmedim.”

“Hadi ama. Hanım evlatlığım bırak.”

“Yoo...”

“Önce bir tane yakalaman gerek zaten.”

“Sen sadece izle. Ben ne yapmam gerektiğini anladım.”

Mel kendini oltaya kaptırmış halde renkli suni yemi nehre doğru savurup yavaş yavaş çekerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Oltayı tekrar tekrar atarken Jack’in elini hâlâ belinde tuttuğunun ve ara sıra da diğer eliyle koluna yön vermeye çalıştığının farkındaydı. Oltaya doğru, “Hadi ama,” deyip duruyordu. “Hazırım ben.”

Jack usulca, “Sesini biraz alçaksan,” dedi. “Bu sessiz bir spordur.”

Mel tekrar tekrar oltasını atmaya devam ediyordu. Özellikle yetenekli bir balıkçı değildi ama yavaş yavaş neyi nasıl yapması gerektiğini anlıyor ve durumu giderek düzeliyordu. En azından kendisi öyle düşünüyordu.

Derken belindeki elin kaçamak hareketlerle kaymaya başladığını fark etti. Jack onu belinden sarmış hafifçe kendine doğru çekiyordu. Mel oltasını tekrar atarak, “Dikkatimi dağıtıyorsun ama,” dedi.

Jack, “Güzel,” diyerek dudaklarını Mel’in saçlarına yaklaştırdı ve kokusunu içine çekti.

“Jack, etrafta insanlar var!”

“İnan bana hiç umurlarında değiliz,” diyerek ona iyice sokuldu Jack. Mel etrafına bakındığındajack’in haklı olduğunu gördü, diğer balıkçıların onlara baktığı falan yoktu. Zarif ve seri hareketlerle oltalarını atıp çekiyorlardı. *Pekâlâ*, diye düşündü. Gerçekten iyi hissediyordu kendini. *Elleri, beni saran kolu çok hoş. Bununla başa çıkabilirim.*

Daha sonra Jack’in dudaklarını ensesinde hissetti. “Jack! Balık tutmaya çalışıyorum burada!”

Jack kısık bir sesle, “Tamam,” dedi. “Seni rahatsız etmemeye çalışacağım.”

Mel’i kendine doğru biraz daha çekerek boynunun kenarını hafifçe ısırmaya başladı. Genç kadın gülmesini bastırmaya çalışarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Mel, lütfen... Daha sakin bir yere gidip biraz oynaşabilir miyiz?”

Mel gülerek, “Hayır!” dedi. “Şu anda balık tutuyorum!”

“Peki seni daha sonra balık tutmaya getireceğime söz verirsem?”

“Hayır! Toplar mısın kendini?” Ama bir taraftan da gülümsüyordu, çünkü bu iri yapılı ve güçlü adamın, boynundan aldığı küçük öpücüklerle böyle zayıf ve çaresiz bir hale dönüştüğünü görmek hoşuna gitmişti. Kendisi oltaya konsantre olmaya çalışırken Jack onun beline sarılıp boynuna konsantre olmuş, öpücüklere devam ediyordu. *Ahhh... Hoş. Çok hoş.*

Birkaç dakika geçtikten sonra Jack acılı bir inleme eşliğinde Mel’i bırakarak kamyonetine doğru gitti. Ön kaputa yaslanarak kollarını yanlara doğru açtı ve başını geriye doğru attı. Mel omzunun üzerinden dönerek ona doğru baktı ve gülümsedi. *Onu dize getirdim,* diye düşündü. *Büyük, sert deniz piyadesi. Hah!*

Oltasını birkaç defa daha salladıktan sonra dönerek nehirden çıktı ve büyük çizmelerinin içinde yalpalaya yalpala-yajack’in yanma gitti. Oltayı kamyonete yaslayarak lastik çizmeleri ayağından çıkardı. Jack başını hafifçe yana eğerek, kısık gözlerinin arasından ona baktı. “Teşekkürler Jack.

Artık gitmem gerek. Dizim başlamak üzere.” Uzanarakjack’in yanağına hafif bir öpücük kondurdu. “Belki bir ara tekrar balığa çıkarız.”

Mel kamyonetini kasabaya doğru sürerken düşünmeye başladı. Birkaç hafta öncesine kadar içinde herhangi bir erkeğe, mesela Jack’e, karşılık vermesini mümkün kılacak hiçbir his olmadığından kesinlikle emindi. Ama artık o kadar emin hissetmiyordu kendini. Biraz temas, hafif bir öpücük -aslında derin öpücükler- hoşuna gitmişti. Artık kimseye verecek bir şeyi olmadığını ara sıra unutur gibi oluyordu. Hatta o konuda belki de yanıldığını düşünmeye başlamıştı. Biraz oynaşmak için bir yerlere gitme fikri kulağına o kadar kötü gelmemişti. Bu konuyu biraz daha düşünecekti.

Başını doktorun çalışma odasından içeri soktu ve yaşlı adamı bilgisayarın başında buldu. “Hasta var mı?”

“Yok,” dedi doktor.

“Tamam, ben Connie’nin dükkânına gidiyorum. Gelirken bir şey ister misin?”

Doktor tekrar, Yok,” dedi.

Mel saatini kontrol ederken dizinin başını kaçırmadığını umut ettiğini fark ederek şaşırdı. Dükkândan içeri girdiğinde, araya perde çekili bölümde Joy’la karşılaştı. “Mel! Tanrıya şükür!”

Kadının yüzündeki korku ifadesi, Mel’ın hızla içerideki odaya dalmasına neden oldu. İçeri girdiğinde Connie’nın sandalyeye yayılmış olduğunu gördü. Kadın bir eliyle tişörtünün önünü kavramış, kesik kesik soluyordu. Mel hemen sandalyenin yanında diz çöktü. “Sorun ne Connie?” diye sordu.

Connie, “Bilmiyorum,” dedi kısık bir sesle. “Nefes alamıyorum.”

“Joy, bir şişe aspirin getir hemen. Ağrın var mı Connie?”

Connie, “Sırtım,” diyebildi.

Mel elini kadının kürek kemiklerinin arasında bir noktaya koydu. “Burası mı?”

“Evet.”

Joy raftan yeni bir aspirin şişesi çıkararak Mel’e uzattı. Mel şişeyi açarak avucuna bir aspirin aldı. “Hemen al bunu.” Connie söyleneni yaptı. Mel, “Göğsünde bir baskı var mı?” diye sordu.

“Evet. Tanrım evet.”

Mel kalkarak Joy’un elini tuttu ve odanın diğer tarafına doğru çekti. “Hemen doktoru çağır. Kalp krizi olabileceğini söyle. Acele et.”

Tekrar Connic’nin yanma gitti. Nabzına baktığında çok hızlı ve düzensiz olduğunu gördü. Kadının yüzünde soğuk terler belirmişti. Derin nefes alamıyor, hızlı hızlı soluyordu. “Sakin ol ve yavaş yavaş nefes almaya çalış. Joy doktoru çağırmaya gitti.”

Connie, “Sorun ne?” diye sordu. “Neler oluyor?”

Mel, Connie’nin sol kolunun muhtemelen acı içinde yan tarafta hareketsizce durduğunu gördü. Kadın sağ eliyle de tişörtünü tutmuş, adeta göğsündeki acıyı hafifletmek ister gibi bedeninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Mel’e bu iki kadının kalp krizi geçirme riski konusunda fikrini sorsalar, incecik ve sigara bile içmeyen Connie'nin değil, kilolu ve muhtemelen yüksek kolesterolü olan Joy’un daha fazla risk altında olduğunu söylerdi.

“Emin değilim,” dedi. “Doktoru bekleyelim. Sen şimdi konuşmaya çalışma, rahatlamaya çalış. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Gergin geçen birkaç dakikanın ardından Joy nefes nefese kapıdan içeri daldı. Elinde doktorun ilaç çantasıyla Mel'in yanına gitti. “Dilaltı hapı vermeni ve laktatlı rınger serumu için işlemlere başlamanı söyledi. Memen geliyormuş.”

“Pekâlâ. Pekâlâ.” Mel çantayı karıştırarak dilaltı haplarını buldu ve şişeden bir tane çıkardı. “Connie, bunu dilinin altında tut.” Connie söyleneni yaparken Mel tansiyon aletini ve stetoskobu çıkardı. Connie’nin tansiyonu yüksekti ama birkaç saniye içinde acısı azalmaya başlamıştı. Tablet işe yaramış olmalıydı. “Daha iyi misin?”

“Biraz daha iyiyim. Kolum. Kolumu oynatamıyorum.” “Pekâlâ, halledeceğiz.” Mel bir çift eldiven çıkardı. Lastik bandı Connie’nin üst koluna bağladı ve iki parmağıyla kolunun iç tarafına vurarak iyi bir damar

aramaya başladı. Serum iğnesini açarak yavaş yavaş damara soktu, iğnenin ucundaki şeffaf lastiğin içine hemen kan doldu ve yere birkaç damla damladı. Mel bunun üzerine iğnenin üzerindeki musluğu kapattı, çünkü yanında henüz hortum ya da serum torbası yoktu.

Bir dakika kadar sonra ne olduğunu anlayamadığı bir ses duyarak arkasına döndü ve doktorun gıcırdayan, eski bir tekerlekli sedyeyle dükkâna girdiğini gördü. Doktor sedyeyi koridorda bıraktı ve üzerindeki Ringer solüsyonunu alarak Mel'e uzattı. Kendisi de küçük bir portatif oksijen tüpü taşıyordu. Kanülü Connie'nin boynundan geçirerek burun deliklerinden içeri sokarken, "Durum ne?" diye sordu.

Mel hortumu iğneye, ringer çözeltisini de hortuma takarken, ‘"Yüksek tansiyon, terleme, göğüs, sırt ve kolda ağrı... Aspirin verdim, bir de dilaltı," dedi.

"Güzel. Connie hap rahatlattı mı?"

"Biraz," dedi Connie.

"Şöyle yapıyoruz. Connie'yi sedyeye alıp kamyonetin arkasına taşıyacağız. Mel sen onun yanında serumu tutup tansiyonunu kontrol edeceksin. Ve eğer durmamızı gerektiren bir sebep olursa da cama vuracaksın. Siyah çanta senin yanında olacak, arkada oksijen ve portatif bir şok cihazı var. Hazırda apomorfın ve atropin olsun." Doktor dönerek sedyeyi aldı ve odanın dar arka tarafına sürerek alçalttı. Büyükçe yün bir battaniye çıkararak örtünün üzerine serdi ve, "Hadi bakalım Connie," dedi.

Mel serumu ve hortumu alarak Connie'nin koluna girdi. Doktorla birlikte kadını sandalyesinden kaldırarak alçaltılmış sedyeye yatırdılar. Doktor, Connie'nin dümdüz yatmaması için sedyenin arkasını hafifçe yükselttikten sonra battaniyenin kenarlarını üzerine örterek hafifçe bastırdı. Oksijen tüpünü kadının bacaklarının arasına yerleştirdikten sonra da Mel'e döndü. "Buradan çıkana kadar serumu Joy tutsun." "Ambulansı beklememiz gerekmez mi?"

Sedyeyi normal pozisyonuna getirmek için eğildiklerinde doktor, "Pek iyi bir fikir olmaz," dedi. Dükkândan çıktıklarında Mel tekrar serumu alırken doktor Joy'a döndü. "Joy, biz yola çıkar çıkmaz Vadi Hastanesi'ni

ara, acilde bizi karşılamak üzere bir kardiyolog ayarlasınlar. Ron’a da bizimle hastanede buluşmasını söyle.” Doktor ve Mel sedyenin bacaklarını kapatarak kamyonetin arkasına yerleştirdiler. Doktor kalın yün kabanını çıkararak Connie’nin üzerine örttü. Kamyonetin kapısını açıp koltuğa oturmak üzereyken Mel kolundan yakaladı.

“Doktor, Tanrı aşkına ne yapıyoruz böyle?”

“Onu hastaneye yetiştirmeye çalışıyoruz,” dedi doktor. “Hadi içeri gir. Üşüyeceksin.”

Mel, “İdare ederim,” diyerek arka tarafa Connie’nin yanma geçti.

Doktor, “Sakın yola düşme,” dedi. “Durup seni toplayacak vaktim yok. ”

“Sen dikkatli kullan yeter.” Mel büyük tomruk kamyonlarıyla paylaşacakları dar virajlı yolları ve dik yamaçları düşününce şimdiden gerilmişti. Bir de üzerlerinde kule gibi uzanacak ağaçların arasından geçerken çökecek karanlık ve azalan sıcaklık konusu vardı.

Doktor yetmiş yaşında bir adama göre oldukça dinç hareketlerle direksiyona geçerek kamyoneti vitese aldı. Caddede büyük bir U dönüşü yaptı. Mel ise eski sedyede bir askı olmadığından arka tarafta serumu Connie’nin başının üzerinde tutmaya çalışıyordu. Kasabadan çıkarlarken Jack de daha yeni geri dönüyordu. Ama tüm dikkati Connie’nin üzerinde olan Mel bunu fark etmedi. Serum torbasını sedyenin üzerine tutturarak doktorun siyah çantasında şırınga ve ilaçları aramaya başladı. Doktorun kamyoneti çılgınca sürmesine ve arada bir sarsılmalarına rağmen ilaçları çabucak buldu. Şırıngaların ağzını açıp hazırlayarak tekrar serum torbasını aldı.

Bir taraftan da, sakın kriz geçirme, diye düşünüyordu. Her ihtimale karşı, tek elini kullanarak portatif şok cihazını hazırladı. Gerekirse sadece düğmesi açılacak şekilde ayarladı. Alet, ticari uçaklarda kullanılan türdendi; şok uygulayacak iki yassı ucu değil de göğse yapıştırılan plasterleri vardı. Mel, gerekli olmadan Connie’nin göğsünü açıp soğuğa maruz bırakmaktansa, plasterleri göğsüne yapıştırmamaya karar verdi. Sonra bir elini başının üzerinde tutarak Connie’nin üzerine doğru eğildi. Onu sıcak tutmaya çalışıyordu.

Doktora kamyoneti kullanma biçimi için hakkını vermeliydi doğrusu. Dağ yolunda oldukça hızlı bir şekilde seyretmelerine rağmen keskin virajlarda yavaşlıyor, düz noktalarda iyice hızlanıyor ama tümsek ve çukurlardan kaçıyordu. Mel donuyordu ama Coınııc düzenli nefes alıp veriyordu. Korkudan ve kamyonetin arkasında yaptığı yolculuktan deli gibi hızlanması gereken nabzı yavaşlamış ve düzene girmişti.

Mel'in kulağına doğru kesik kesik, "Şu doktor," dedi. "Çok ukala değil mı?"

Mel gülümseyerek, "Evet," dedi. "Sen dinlenmeye çalış."

"Ah tabii," diye fısıldadı Connie.

Mel serumu tutan elim sürekli değiştiriyordu. Her tarafı ağrıyordu. Ve kamyonetin arkasında, mümkün olduğunca alçakta durmaya çalışmasına rağmen esen rüzgârda buz kestiğini hissediyordu. Üzerlerinde kule gibi uzanan devasa ağaçların gölgesinde geçirilen dağ mayısı pek ılık değildi. Mel bunun başlarına kış ayında da gelebileceğini düşününce daha da üşümeye başladı. Yanakları uyuşmuştu ve parmaklarını hissetmiyordu.

Bir saatten biraz uzun süren yolculuklarından sonra küçük bir hastanenin aciline giriş yaptılar. Otoparkta kendi sedyeleriyle hazır bekleyen iki tıp teknisyeni ve bir hemşire karşıladı onları.

Doktor kamyonetten fırladı. "Benim sedyemle taşıyın, daha sonra alırım ben."

İçlerinden birisi, "Güzel," diyerek kamyonetin arkasında Connie'nin yattığı sedyeyi çıkarmaya başladı. "İlaç verdiniz mi?"

"Sadece bir aspirin ve dilaltı. Ringer laktat solüsyonu devam ediyor."

Teknisyen, "Pekâlâ," dedi. "Acil personeli hazır." Sedyeyi yere indirerek otoparktan acile doğru koşturmaya başladılar.

Artık biraz daha yavaş hareket etmeye başlayan doktor, "Hadi Melinda," dedi.

Mel ambulans beklemenin çok büyük bir hata olabileceğini yeni yeni fark etmeye başlıyordu; o şekilde yol üç saate çıkabilirdi. Mel acil serviste doktorla birlikte beklerken Vadi Hastanesi'nin küçük de olsa birçok ufak

kasabanın ihtiyacım karşılayacak ölçüde donanımlı bir hastane olduğunu öğrendi. Doğum ve annenin majör riskler taşımadığı durumlarda sezaryen yapabiliyorlar, röntgen çekip ultrasonlu görüntüleme gerçekleştirebiliyorlar, bazı genel ameliyatları yapıp laboratuar hizmetleri verebiliyorlardı; ayakta hasta bakımı konusunda da oldukça donanımlıydılar. Ama acil kalp ameliyatı ya da büyük bir ameliyat söz konusu olduğunda daha büyük bir hastane gerekiyordu. Bir süre sonra kardiyolog muayene odasından çıktı.

"Anjiyo yapacağız, sanırım damar tıkanıklığı var. Şimdilik durumu stabıl ama en kısa sürede baypas yapılması gerekebilir. Ameliyat için helikopterle Redding'e götürülecek. Ailesine haber verildi mi?"

"Kocası gelmek üzeredir. Biz burada onu bekleriz."

On dakika sonra Connie sedyeyle dışarı çıkarılarak koridorda gözden kayboldu. Bir on dakika sonra da Ron ve Joy acil servis kapılarından girdi. Ron telaşla, "Connie nerede?" diye sordu. "İyi mi?" Onların hemen arkasında doğrudan okuldan geldikleri belli olan Ricky ve Liz vardı.

"Anjiyo yapmaya götürdüler, kan damarları için röntgen gibi düşün. Çıkacak sonuca göre ameliyata gerek olup olmadığına karar verecekler. Hadi kafeteryaya gidip birer kahve alalım ve size neler olduğunu anlatayım, sonra anjiyoyu yaptıkları bölüme gideriz."

"Tanrım, doktor teşekkürler," dedi Ron. "Onu yetiştirdiğin için teşekkürler."

"Bana teşekkür etme," dedi doktor. "Melinda'ya teşekkür et. Connie'nin hayatını o kurtardı."

Mel şaşkınlık içinde doktora bakakaldı.

"Hepsini onun hızlı hareket etmesine borçluyuz. Aspirin vermesi ve hemen yardım çağırması. Bir de kamyonetin arkasında Connie'nin yanında durmasaydı, hastaneye de bu kadar hızlı gelemezdik."

Mel ve doktor kasabaya döndüklerinde saat dokuzu geçmişti. Her ikisi de ister istemez Jack'in yerine doğru yöneldiler. Mekânın hâlâ açık olduğunu gördüklerinde çok memnun olmuşlardı. Mel, Jack'in kendileri için açık kaldığını biliyordu. Doktor her zamanki viskisini sipariş ettiğinde,

Mel, “Sanırım ben de viski alacağım,” dedi. “Ama doktorunkin-den biraz daha hafif bir şey belki.”

Jack Mcl’c bir kadeh Crovvn Royal doldurdu. “Uzun bir gün oldu desenize?”

“Sorma,” dedi doktor. “Hastaneden bir karar çıkmasını bekleyip durduk. Connie sabahleyin baypas ameliyatına alınacak. Redding’e sevk edilene kadar biz de hastanede bekledik.”

Mel, “Biz neden Vadi Hastanesi yerine doğruca Redding’e gitmedik?” diye sordu. Her iki adam da gülmeye başladı. “Ne? Dönüşte haritaya bile baktım. Otobanda yalnızca yüz altmış kilometreden biraz fazla sanırım.”

“Yaklaşık iki yüz kilometre Mel,” dedi Jack. “Dar, iki şeritli ve dağların arasından dolanıp duran bir yol üstelik. Eureka’dan en az üç saat sürer. Hatta muhtemelen dört saate daha yakın. Virgin River’dan gitmeye çalışsak, en az beş saat falan.”

“Tanrım,” diye inledi Mel.

“Sanırım Ricky Liz’i annesine bırakmaya gitti, Ron ve Joy da Connie’nin yanında olmak için Redding’e doğru yola çıkmışlardı. Çok korkuyorlardı,” dedi doktor.

“Eminim,” dedi Jack. “Ben de sizi kasabadan rüzgâr gibi çıkarken görmüştüm. Gerçi arkada kimin olduğunu anlayamadım, sadece Mel’i bir yerlere tutunmaya çalışırken gürdüm.”

Doktor içkisinden bir yudum aldı. “Kendisi bugün epey işe yaradı.”

Mel, “Ben olmasam ne yapardın bilmiyorum,” diyerek sırıttı.

“Muhtemelen Joy'u arkaya atardım. Ama hastaneye vaktinde varabilir miydik, işte onu bilmiyorum. Kalp krizi geçirirken küçük bir aspirinin ne mucizeler yaratabileceğini biliyorsun değil mi?”

“Hı-hı.” Mel içkisinden bir yudum alarak gözlerini memnun bir ifadeyle kapadı.

“Connıe düzelecek mi?” diye sordu Jack.

“Ab, düzelmekten iyisi olacak,” dedi doktor. “İnsanlar baypas ameliyatına hasta ve solgun şekilde giriyorlar, sonra da oksijen dolu taze ve temiz atardamarlarla, pembe yanaklarla ve yemlenmiş olarak hastaneden çıkıyorlar.”

Mel içkisinden bir yudum daha aldı. “Ah, Tanrım bir daha asla ısınamayacağımı sanmıştım.”

Jack, “Ateşi yakmamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır, bunu içsem de yeter. Doktora bugün bir balık yakaladığımı söylesene.”

“Evet, yakaladı,” dedi Jack. “Yani aslında pek balık bile sayılmazdı ama sonuçta kendi yakaladı. Gerçi kancayı ağzından çıkarması için de biraz yardım etmem gerekti.”

Doktor gözlüklerinin üzerinden Mel’i süzmeye başlayınca genç kadın biraz savunmacı şekilde çenesini kaldırdı. “Dikkat et Melinda,” dedi doktor. “Gitgide bizden biri oluyorsun.”

“Sanmıyorum,” dedi Mel. “En azından kamyonetinin arkasına bir branda yaptırana kadar olmaz. Ayrıca benim BMW’ıin arkasında olsak çok daha rahat ederdik.”

“Anca sen daha rahat edersin,” dedi doktor. “O araba kalp krizi geçiren bir hasta ve onu hayatta tutmaya çalışan bir pratisyen için yeterince büyük değil.”

“Bu sözün için seninle kavga etmeyeceğim,” dedi Mel. “Çünkü en azından bana hemşire değil, pratisyen dedin. Biraz yola mı geliyorsun acaba sem inatçı moruk.” Mel bakışlarını Jack’e çevirdi. “Bu arada seni tutmuyoruz, değil mi?”

Jack gülümseyerek, “Hiç de bile,” dedi. “Keyfinize bakın. Hatta sanırım ben de size katılacağım.” Arka rafa uzanarak bir şişe seçti ve kendine de bir kadeh doldurdu. Kadehini havaya kaldırarak Mel ve doktora doğru uzattı. “Çok iyi bir ekip çalışması çıkardınız. Tebrikler. Her şeyin yoluna girmesine de çok sevindim.”

Mel yoldan ve hastanedeki gergin bekleyişle geçen uzun akşamdan sonra kendim gerçekten çok bitkin hissediyordu. Connie'nin kendisi için yalnızca bir hasta olmadığım, kadını bir dost olarak görmeye başladığını da fark ederek şaşırmıştı. Böyle bir yerde böyle bir iş yaptığınızda hastalarınız genelde dostlarınız da oluyordu zaten. Nesnelliği korumak zor oluyordu. Diğer taraftan kazanılan başarılar çok daha tatmin edici oluyordu. Los Angeles'ta ise işler genelde böyle yürümüyordu.

Doktor viskisini bitirerek ayağa kalktı. "Aferin Melinda. Yarın umarım daha sakin bir gün geçiririz."

"Teşekkürler doktor."

Doktor çıktıktan sonra Jack, "Bilmiyorum ama bana aranızda bir tür bağ ya da onun gibi bir şey oluşmuş gibi geldi," dedi.

Mel içkisini yudumladı. *"Onun gibi bir şey* demek daha uygun," dedi.

"Vadi Hastanesi'ne yolculuk nasıldı?"

Mel'in, "Korku tünelinde yolculuk etmek gibiydi," demesiyle Jack gülümsedi ve genç kadının uzattığı kadehi tazeledi.

"Buz ya da su ister misin?" diye sordu.

"Hayır, "böyle iyi. Hatta gayet iyi."

Mel kadehi epey hızlı şekilde başına dikti. Jack'e bakarak başını hafifçe yana eğdi ve kadehi işaret etti.

"Emin misin? Bence bu kadar yeterli, ne dersin? Yanakların kızardı ve artık iyice ısındığın belli."

"Birazcık daha."

Jack birazcık daha doldurdu; birkaç yudum.

"Balık tutmayı öğrettiğin için teşekkürler," dedi Mel. "Bıı kez de pantolonumun içine girmeyi başaramadığın için üzgünüm."

Jack kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı. Genç kadının yavaş yavaş çakırkeyif olduğu belliydi. "Sorun değil Me-linda. Ne zaman kendini hazır hissedersen."

“Aha! Biliyordum işte!”

“Hadi ama sanki tahmin etmek zor da.”

“Evet. O konuda epey şeffafsın.” Melinda içkisinin kalanını yudumladı. “Neyse ben gideyim artık. İyice çakırkeyif oldum.” Ayağa kalktığında sendeledi ve neredeyse yere düşecek gibi oldu. Sağ tarafında kalan bara tutunarak dengesini bulmaya çalıştı. Jack hemen barın arkasından çıkarak Mel’in yanına geldi. Kolunu genç kadının beline doladı. Mel başını kaldırarak bulanık gözlerle ona baktı. “Lanet olsun. Yemek yemeyi unuttum.”

Jack, “Hadi sana biraz kahve yapalım,” diye önerdi.

“Ve bu muhteşem uçuşu bozayım öyle mi? Hayatta olmaz, hak ettim bunu.” Mel bir adım attıktan sonra duraksadı. “Ayrıca kahvenin işe yarayacağını sanmıyorum. En fazla daha uyanık bir çakırkeyif olurum.”

Jack genç kadının belini daha sıkı sararak gülümsedi. “Pekâlâ Mel. İstersen seni benim yatağıma yatırayım. Ben kanepeyi alırım...”

“Ama bazı sabahlar bahçeme geyikler geliyor,” diye sızlandı. “Eve gitmek istiyorum. Belki sabah gelirler.”

Ev demişti. Bu ifade Jack’in hoşuna gitti. Demek Mel sonunda kulübeyi evi olarak görmeye başlamıştı. “Tamam Mel. O halde seni evine götüreyim.”

“Çok güzel,” dedi Mel. “Çünkü arabayı pek düzgün kullanamayacağımdan eminim. Yani bırak burayı, düz ve güvenli bir yolda bile kullanamam şu anda.”

“Tam tüysıklet çıktın sen de,” dedi Jack.

Birlikte birkaç adım ilerlemişlerdi ki Mel tekrar sendeledi. Jack iç geçirerek eğildi ve genç kadını kucağına aldı. Mel, Jack’in göğsüne hafifçe vurdu. “Güçlü olman çok güzel,” dedi. “Yakınlarımda olman da harika. Özel uşağım varmış gibi hissediyorum.”

Jack gülmemek için kendini zor tutuyordu. Peder gece için kendi odasına çekildiğinden Jack tek eliyle kapının üzerindeki *Açtk* işaretim ters çevirmeyi ve cebindeki anahtarları çıkarmayı başardı. Ön kapıyı kilitleyerek

merdivenden aşağı indi ve barın arkasındaki kamyonetine doğru ilerledi. Mel'i koltuğa oturttu. Genç kadın biraz zorlanarak da olsa emniyet kemerini bağlamayı başardı. Jack sürücü koltuğuna oturup kamyoneti çalıştırdığında Mel ona doğru döndü ve, "Biliyor musun Jack," dedi. "Bana çok iyi bir arkadaş oldun."

"Bu çok hoş Mel."

"Ciddiyim. Gerçekten teşekkürler. Off Tanrım. Sağlam içici olmadığım belli, değil mı? T ek bardak biracılardan. Biftek ve turta yediysem belki iki."

"Durumu çok güzel betimledin."

"Bir daha senden sağlam bir şeyler istediğimde yemek yiyip yemediğimi muhakkak sor, tamam mı?"

"Emin olabilirsin," dedi Jack.

Mel kafasını arkaya yasladı. Beş dakika içinde uyuyakalmıştı. Bu durumda Jack yolun geri kalanında birkaç şeyi kafasında evirip çevirmeye başladı. Bir; Mel'ı içeri taşırken genç kadın ayılıp kalmasını teklif ederse ne yapacaktı? Bu yanlış bir şey olmazdı, değil mi? Mel şu anda "birazcık" dezavantajlı bir durumda olmasına rağmen? Ama belki içeri girerlerken Mel uyanmazdı ve Jack de her ihtimale karşı genç kadının yanma uzanıverirdi. Sonuçta Mel uyanıp artık sevişme zamanlarının geldiğine karar verebilirdi, kim bilir? Jack için gerçekten sorun olmazdı bu durum. Ama belki de sadece kanepede oturup öylece beklemesi gerekiyordu... Sonuçta Mel uyandığında bir şeylere ihtiyacı olabilirdi... mesela sekse. Böylece genç kadın gecenin bir yarısında uyandığında Jack orada olurdu. Hazır olurdu. Zaten ne zamandır hazırdı.

Zihninden onlarca farklı senaryo geçiyordu. Mesela Mel'i odasına taşırken genç kadın uyanıp, "Bu gece benimle kal," diyordu. Jack'in hayır diyecek gücü yoktu. Ya da onu tam yatağına yatırırken Mel uyanıyordu. Jack'in uzanıp onu öpmesiyle de, "Hazırım," diyordu. Veya sabah olunca Jack'i kanepede gördüğünde, "Tamam Jack, şimdi," diyordu. *Off Tanrım.* Ateş basmaya başlamıştı.

Ama kamyoneti kulübenin önüne çektiğinde Mel hâlâ uyuyordu. Jack genç kadının emniyet kemerini çözdü ve onu tekrar kucağına aldı. Fakat tam kamyonetten çıkarırken Mel'in kafasını kapıya çarptı. Genç kadın elini kafasına götürerek, "Ahh!" diye bağırdı.

"Pardon," dedi Jack. Kendi kendine de, *aferin, harika bir ön sevişme!* diye düşündü.

Mel, "Tamam, tamam," diyerek başını Jack'in omzuna koydu.

Jack, *tamam,* diye düşündü. *Şimdi beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmak için yatımda kalmam gerek. Ve atlatmak için sekse ihtiyaç olmadığından emin olmak için. Ya da ihtiyacı olabilir diye...*

Genç kadını veranda boyunca kucağında taşıyarak kapıdan geçirdi, ilerleyerek odasına götürdü, omzuyla ışığı açarak yatağına yatırdı. Mel gözlerini açmadan, "Teşekkürler Jack," dedi.

"Rica ederim Melinda. Başın nasıl?"

"Başıma ne oldu ki?"

"Pekâlâ. Hadi botlarını çıkaralım."

Melinda'nın bir bacağını havaya kaldırarak, "Botlar, çıksın," demesiyle Jack gülümsedi ve botu çıkardı. Melinda bacağını indirerek diğerini kaldırdı. Sonra battaniyeyi üzerine çekip kıvrılarak şirin bir bohça halini aldı. Jack doğrulup

Melinda'ya baktığında genç kadının feneri tamamen söndürdüğünü gördü. Sonra resmi fark etti.

Kendini tuhaf hissetmeye başlamıştı ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Fotoğraf çerçevesini alarak adamın yüzünü incelemeye başladı. *Demek setisin,* diye düşündü. Kötü bir adama benzemiyordu, ama Mel'e bir şeyler yaptığı belliydi. Yaptığı her neyse Mel bunu aşmakta çok zorlanıyordu. Belki de adam onu başka bir kadın için terk etmişti, ama Jack'e göre bu hayal etmesi imkânsız bir şeydi. Kim bilir belki de Mel'ı başka bir adam için terk etmişti. *Ah Tanrım keşke öyle olsa, sorun buysa çabucak halledebilirim, beş dakika yeter.* Belki de zararsız gözükmesine rağmen işe yaramaz pisliğin tekiydi ve Mel ilişkiyi bitirmişti ama onu hâlâ

umutsuzca seviyordu. Sonuçta resim buradaydı işte, gece uyumadan önce görmek istediği son insan yüzü buydu.

Günün birinde Jack'e o resmi ortadan kaldıracak bir şeyler yapması için bir şans verecekti ama bu gece değil. Muhtemelen böylesi de daha iyiydi. Eğer uyanıp da Jack'i yatağında ya da yatağına girmeye hazır bulursa suçu alkole atabilirdi. Jack genç kadının kendini arzulamasını ve bu arzunun da gerçek olmasını istiyordu.

Bir not karaladı. *Sabah sekizde geri geleceğim. Jack.* Notu kahve makinesinin üzerine iliştirdi. Sonra Mel'e o gün daha önceden aldığı bir şeyi getirmek için kamyonetine gitti. İçinde parçalarına ayrılmış bir olta, makara ve balıkçı çizmeleri olan deri çantayı getirerek ön kapıya bıraktı. Ve eve gitti.

Sabah sekizde Jack tekrar kulübenin önündeydi ve gördüğü manzara karşısında gülümsedi. Önceki gece kapıldığı tüm kötü hislerin kaybolduğunu hissetti. Mel yeni çizmelerini giymiş'halde verandadaki sallanan sandalyesine oturmuş, elindeki oltayı bahçeye doğru atıp çekiyordu. Hemen yanındaki geniş sandalyede üzerinde dumanları tüten bir fincan kahve duruyordu.

Jack gülümseyerek kamyonetinden indi. Verandaya doğru yürürken, "Bulmuşsun," dedi.

"Bayıldım bunlara Jack! Gerçekten benim için mi aldın?"

"Evet."

"Ama neden?"

"Çünkü balığa gittiğimizde yanında durmak istiyorum. Arkanda durup saçlarını koklamak, bedenini bedenimde hissetmek değil. Şaka bir yana sonuçta kendi malzemelerine ihtiyacın vardı. Oldular mı?"

Mel ayağa kalkarak kendi etrafında bir kez döndü. "Mükemmel. Çalışıyordum ben de."

"Gelişme var mı?"

"Kesinlikle. Bu arada dün gece için üzgünüm Jack. Gün boyu gergin, aç ve üşümüştüm. Akşam da acısı çıktı."

“Sorun değil.”

“Bunları bagajımda tutayım değil mi? Bakarsın klinikte sakin bir gün olduğunda balığa kaçmak isteyebiliriz.”

“Harika bir fikir.”

Mel keyifli bir şekilde, “Dur ben malzemelerimi yerleştireyim,” dedi.

Jack de, *bana biraz zaman ver,* diye düşündü. *Ben de o resmi depoya kaldıracağım.*

Ricky, Connie’nin kalp krizi geçirdiği hafta bara pek fazla uğramamış, bir ihtiyaçları olabilir diye aileye yakın durmaya özen göstermişti. Bara geldiğinde saat epey ilerlemişti. Yalnızca masalardan birinde iki adam ve barın arkasında Peder vardı. Bara giderek oturdu. Başı aşağıdaydı.

“Herkes ne âlemde?” diye sordu Peder.

Ricky omuzlarını silkti. “Connie oldukça iyi. Liz’i annesinin yanına Eureka’ya gönderdiler.”

“Eureka dünyanın öteki ucunda değil evlat. İstediğin zaman onu ziyaret edebilirsin.”

Ricky gözlerini tekrar aşağı düşürdü. “Evet, ama... belki de hiç görmesem daha iyi. O.., o, bu şekilde hissettiğim ilk kızdı.” Başını kaldırarak Peder’e baktı. “Yani böyle hissettiğim. Bu şekilde.”

Masadaki iki adam kalkarak hesabı ödediler ve bardan dışarı çıktılar. “Fazla mı yakınlaştınız?” diye sordu Peder.

“Ulu Tanrım,” dedi Rick başını sallayarak. “Her şey kontrolüm altında sanıyordum.”

Peder o esnada daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. İki soğuk bira çıkartarak birini kendi önüne, diğerini de Rick’in önüne koydu. “O kontrol olayı... zor iştir.”

“Bana mı diyorsun? Bu arada bu bira benim mi?”

Peder tek kaşını kaldırdı. “Şu anda biraz ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

Rıck şişeyi alarak, “Teşekkürler,” dedi. “Liz’in küçük göstermediğini biliyorum ama daha çocuk sayılır. Çok küçük.” “Fazlasıyla,” diyerek katıldı Peder. “Şimdi bunu görebiliyorsun ha?”

“Ah evet,” dedi Rick. “Ama artık çok geç.”

“Gerçek dünyaya hoş geldin.” Peder içkisini yudumladı. Rick kendi şişesine bakıyordu. “Ona zarar verecek bir şey yaparsam ölürüm anlıyor musun? Onu incitirsem. Seni ve Jack’i hayal kırıklığına uğratırsam.”

Peder büyük ellerini barın üzerine koyarak Rick’c doğru uzandı. “Hey, Ricky bak bizi hayal kırıklığına uğratma konusunda endişelenme. Bazı şeyleri akışına bırakmak gerekir, anlıyor musun? Sen de bir insansın. Sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya çalış. Ve eğer sözümü dinleyeceksen bir dahaki sefere daha düzgün düşünmeni tavsiye ederim.” “Artık farkındayım.”

Jack arka kapıdan bara girdi. Ricky ve Peder’in önlerindeki birayı vç Rick’in yüzündeki sıkıntılı ifadeyi hemen fark etmişti. “Bir şeye mi kadeh kaldırıyoruz?” Kendine de bir bardak bira doldurdu.

Rick, “Kesinlikle hayır,” dedi.

“Görünüşe göre bizim Rick erkeklik dünyasına adını atmış ve bundan dolayı da biraz pişman.”

Rick, Jack’e dönerek “Bana bir kutu prezervatif verec eğine yemeğime şap falan atman gerekirdi,” dedi.

“Ah Tanrım! Sen iyi misin evlat?” diye sordu Jack. “Uz iyi mi?”

“Bilmiyorum işte. Ne zaman emin olabilirim? Nasıl bileceğim?”

“Bir ay,” dedi Jack. “Belki daha da az. Adet döngüsüne göre değişir. Ona sorman gerekecek Rick. Adet görüp görmediğini soracaksın.”

Ricky perişan bir şekilde, “Tanrım!” dedi. “Sanırım öleceğim.”

“Pekâlâ o halde. Şansına kadeh kaldırıyoruz. Biliyorsun sadece şu ana kadar olanlara bakıldığında şans yüzüne gülmüş denir.”

“Ben şu anda buna nasıl şans deniyor onu merak ediyorum,” dedi Ricky.

Dokuzuncu Bölüm

Otlaklardaki çayırlar uzamıştı. Kuzulamak üzere olan koyunlar iyice kilo almışlardı. İnekler de yavrulamaya hazırken, Sondra Patterson'ın doğumu da yaklaşmıştı.

Sondra üçüncü çocuğunu bekliyordu. Doktor da Sondra da ilk iki bebeğin çok çabuk ve kolay doğduğunu söylüyordu. Sondra diğer ikisi gibi bu üçüncü çocuğunu da evde doğurmaya karar vermişti. Bu, Mel'in evde gerçekleştireceği ilk doğımı olacaktı ve bu deneyimi gergin ama keyifli bir ruh haliyle bekliyordu.

Mayıs ayı beraberinde açık ve güneşli günler getirerek ilerliyordu. Güneşli günlerin yanı sıra, mayıs ayında kamyonetleri ve kamp malzemeleriyle bir grup adam da gelmişti. O öğleden sonra Mel barın önünden gelen korna seslerini duydu ve pencereye doğru giderek Jack'in mekânının önünde araçlarından inen adamlara baktı. Jack'in verandadan inip adamlarla bağrışlar ve ıslıklar arasında kucaklaşmasını izledi.

"Neler oluyor?" diye sordu Doktor Mullins'e.

"Hımm. Sanırım Semper Fi[1] toplantılarından biri. Jack'in Deniz Piyadeleri'nden eski arkadaşları. Her yıl birkaç kez avlanmak, balık tutmak, poker oynamak, içip içip geceleri nara atmak için buraya gelirler."

"Gerçekten mi? Hiç bahsetmemişti bundan." Mel, *acaba korkup geri çekilmem gereken nokta burası mı* diye düşündü. Çünkü işten sonra beraber içtikleri bira ve vedalaşırken hafifçe öpüşmeleri gününün en güzel bölümü haline gelmeye başlamıştı. Mel'i daha da şaşırtan diğer nokta ise, Jack'iıı ileri gitmeyi hiç denememesiydi. Mel yine de denerse sonuçlarının ne olacağı konusunda endişeliydi. Kimseyle, hatta Jack'le bile yakınlaşmamahydı. Bir ilişkiyle gerçekten başa çıkabileceğinden emin olana kadar bunu yapamazdı. Yine de o küçük öpücükten vazgeçmek gelmiyordu içinden. Mark'ın bunu anlayacağından emindi. Eğer rolleri değişmiş olsalardı, kendisi bu duruma kesinlikle anlayış gösterirdi.

Ama kasabada bu kadar deniz piyadesi varken Jack'e pek yaklaşmayacaktı.

Doktorun ise uzakta kalmak gibi bir niyeti yoktu. Gün sonunda ceketini giyip çıkarken, “Gelmiyor musun?” diye sordu.

“Bilmiyorum... Eski arkadaşlar toplanmış. Kimseyi rahatsız etmek istemem.”

“O konuda endişelenmene gerek yok,” dedi doktor. “Tüm kasaba bu çocukları dört gözle bekler.”

Mel doktorla birlikte bara gitti. Nedense doktorun denizciler tarafından adeta eski dostlarıymış gibi selamlanmasına şaşırmadı. Jack kolunu sahiplenici bir şekilde Mel’in omzuna atarak, “Çocuklar sizi Mel Monroe’yla tanıştırayım,” dedi. “Kendisi kasabamızın yeni hemşire ve ebesi. Doktorla birlikte çalışıyor. Mel, bu Zeke ve Mike Valenzuela ve Cornhus-ker -kısaca Corny. Ve bunlar da Josh Phillips, Joe Benson, Tom Stephens ve Paul Maggerty. Daha sonra kimin kim olduğunu hatırlayacak mısın bir bakacağız. Yaka kartları falan da olmayacak.”

Zeke gülümseyerek elini Mel’e uzatırken, “Doktor sen çok zeki bir adamsın,” dedi. Belli ki doktorun Mel’e karşı çıktığını falan değil, onu bizzat işe aldığını düşünüyordu. “Bayan Monroe, çok memnun oldum. Şeref duydum.”

“Bana Mel diyebilirsin.”

Hepsinin öne çıkarak ellerini uzatmaları ve kendilerini tekrar tanıtmalarıyla Mel’in başı dönmüştü. Genç kadını şaşırtan diğer bir nokta ise -gerçi belki de hiç şaşırmaması gerekirdi- Peder’in de bu denizcilerden biri olduğuydu. Bir de hepsi Rick’i adeta küçük kardeşleriymiş gibi içlerine almışlardı.

Mel, Peder’in daha on sekiz yaşındayken ilk Irak operasyonu olan Çöl Fırtınası’nda Jack’in komutasında savaştığını öğrendi. Demek kı göründüğünden çok daha gençti. Aynı dönemde Los Angeles’tan Mike Valenzuela adında bir polis, Oregon’dan Paul Haggerty adında bir inşaatçı da onlarla görev yapmıştı. Fakat yedek olan bu iki deniz piyadesi o dönemde hâlâ aktif görev yapan Peder ve Jack’in birliğine son Irak operasyonu için sonradan çağrılmıştı. Hepsi yedek olan diğer piyadeler de Irak’a çağırılmışlar, Bağdat ve Felluce’de bir araya gelmişlerdi. Zeke, Fresno’lu bir itfaiyeci; her ikisi de Reno civarından gelen Josh Phillips bir

sağlık görevlisi, Tom Stephens ise bir haber helikopteri pilotuydu. Mimar olan Joe Benson, Paul Haggerty'yle aynı Oregon kasabasından geliyordu. Paul genelde Joe'nun inşaatlarında çalışıyordu. En uzaktan gelen ve yine bir itfaiyeci olan Corny Washıngton'hydı ama mısırlarıyla ünlü Nebraska'da doğmuş ve orada büyümüştü. Lakabı da buradan geliyordu.

Jack bu adamlardan en az dört yaş büyüktü. Grupta [ack'tcıı sonra en büyük olan Mike otuz altı yaşındaydı. İçlerinden dördü evli ve çocukluydu: Zeke, Josh, Tom ve Corny. Adamların eşleri hakkında konuşurken ışıl ışıl parlayan gözleri ve yüzlerine yayılan arzu dolu gülümsemeleri, Mel'in çok hoşuna gitmişti. Evliliğe dair klasik zincir ve pranga esprileri yapılmıyordu. Aksine hepsi de eve eşlerinin yanına dönmek için can atıyor gibiydiler.

Birisi, “Patti nasıl?” diye sordu Josh'a.

Josh hamile bir karnı andıracak şekilde elini göbeğinin üzerinde gezdirdi ve gururla, “Karnı davul gibi gerildi,” diyerek sırıttı. “Ellerimi bir an çekemiyorum üzerinden.”

Zeke, “Eğer o kadar gerildiyse eminim deli gibi pataklı-yordur seni,” diyerek güldü. “Benim Christa da aynı durumda.”

“İnanmıyorum! Hani çocuk konusunu kapatmıştı!”

“İki çocuk önce demişti onu, ama ikna ettim işte. Şimdi dört numarayı bekliyoruz. Ne diyebilirim ki hatun liseden beri beni tutuşturuyor. Tanrım, cidden görmelisiniz. Ay gibi parlıyor. Kimse hamileyken Christa gibi görünemez. Off!” “Hey, tebrikler adamım! Ama ne zaman frene basacağını bilmiyorsun korkarım.”

“Doğru, bilmiyorum. Daha doğrusu biliyorum da frene basamıyorum. Ama Christa artık benimle işinin bittiğini söylüyor. Yani bundan sonra. Ama ben emin değilim!” Corny, “Sanırım ben de bir tane daha istiyorum,” dedi. “Kızlarım yanımda. Sanırım bu seferki oğlan olacak.”

Hamile kadınlardan böyle bir coşkuyla bahsedilmesin-den bir doğum hemşiresi kadar memnun olacak kimse yoktu. Duydukları Mel'in çok hoşuna gidiyordu. Adamlara bayılmıştı.

“Ya tabii, ben de çok duydum bunları,” dedi Jack. “Bizimkiler sekiz kız yapana kadar devam ettiler, ama kimse oğlan kucaklayamadı. Sanırım bizim

enişteler tüm şanslarını kullandı.”

“Belki de oğlanı sen yaparsın Jack.”

Jack gülerek, “Hiç sanmıyorum,” dedi.

Jack; Peder, Mıke, Paul ve Joe’dan oluşan beş kişilik bekâr grubunun içindeydi. Mel hepsinin müzmin bekâr olduğu konusunda uyarılmıştı. Kadınları seviyorlardı ama henüz hiçbir kadın onları yakalayamamıştı. “Mike hariç,” dedi Zeke. “O düzenli olarak yakalanır.” Mel, Mıke’ın iki kez evlenip boşandığını ve Los Angeles’ta üç numara olmaya çalışan bir kız arkadaşı olduğunu öğrendi.

Toplantı çok güzel ve keyifli geçiyordu. Bu adamlar birbirine epey bağlıydı. Öyle oldukları ilk bakışta belli oluyordu. Mel de yanlarından hemen ayrılmadı, çok eğleniyordu.

Barın müdavimlerinden olan kasaba sakinleri de bara gelmeye başlamıştı. Hepsi de doktor gibi bu grubun üyelerini yakından tanıyor gibiydi. Ve gelen herkes grubun üyelerini tıpkı Jack ve Peder gibi selamlıyordu.

Mel akşamleyin bardan ayrılırken Jack arkadaşlarının yanından ayrılarak onu arabasına kadar geçirdi.

“Ah, şimdi bizim hakkımızda konuşacaklar,” dedi Mel.

“Zaten konuşuyorlar Mel, ama bu kadar küçük bir yerde başka ne bekleyebilirsin ki? Bak, sakın onlar burada diye bara uğramazlık etme, hepsi de çok iyi çocuklardır. Ayrıca programın nasıl olacağını söyleyeyim sana. Epey bira içip poker oynayacaklar, bütün gün balık tutacaklar, kamp araçlarında kalacaklar. Çok fazla gürültü çıkaracak ve her yeri tütün dumanına boğacaklar. Peder’e pişirmesi için epey şey getirecekler. Bu aralar epey balık yiyeceğimizi düşünüyorum. Peder’in bir alabalık dolması var ki parmaklarını yersin.”

Mel elini Jack’in göğsüne yasladı. “Benim için endişelenmene gerek yok Jack. Keyfine bak sen.”

“Bu önümüzdeki beş gün beni görmezden gelmeyeceksin değil mi?”

“İş çıkışında bir bira için uğrarım ama biliyorsun kulübemi çok seviyorum. Sessizlik ve huzur işte. Sen iyi vakit geçir. Önemli olan bu.”

Jack, “Bu adamlar cidden iyi adamlardır,” dedi. “Ama içimden bir his aşk hayatımı sekteye uğratacaklarını söylüyor.”

Melinda güldü. “Aslına bakarsan aşk hayatın zaten çok durağan.”

“Biliyorum. Ben de renklendirmeye çalışıyordum, ama işte...” diyerek başını kahkaha ve gürültülerin yükseldiği bara doğru salladı. Sonra ellerini Mel’in beline doladı ve, “Öp beni,” dedi.

“HayırJack."

“Hadi ama... Uslu davranmadım mı? Tüm kurallarına uydum değil mi? Bencillik yapma. Etrafta da kimse yok zaten. Herkes içkisine gömülmüş.”

Mel, “Bence gerçekten arkadaşlarının yanına dönmelisin,” dedi ama gülümsüyordu.

Jack sahiplenici bir tavırla onu kollarının altından tuttu ve kendine doğru çekti. Ağır ağır dudaklarını yaklaştırmaya başladı. Mel, “Hiç utanmıyorsun değil mi?” diye sordu.

Jack, “Öp beni,” diye yalvardı. “Hadi Mel. Öp beni.”

Gerçekten karşı koymak zordu. Jack karşı konulması imkânsız bir adamdı. Jack’m yüzünü ellerinin içine alarak dudaklarına doğru uzandı. Jack de dudaklarını açarak onun dudaklarına yapıştı. Böyle yaptığında Mel öpüşme dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Tek istediği kendini bu zevkin kollarına bırakmaktı. Jack MePin dilini, Mel de Jack’in dilini ağzının içinde özgür bırakmıştı. Bir süre sonra Mel öpüşmenin hiç bitmemesinin istendiği o noktaya geldi. Jack’in hassasiyeti ve gücünde kendini kaybetmek öyle kolaydı ki. Ama biraz öpüşmenin bitmesi gereken an geldi. Her ikisi de karanlık sokakta bir süre hareketsiz kaldılar.

“Teşekkürler,” dedi Jack. Mel’i yere indirdiği esnada arkalarından yüksek sesli bir tezahürat yükseldi. Sekiz deniz piyadesi ve Rick, Jack’in verandasında durmuş, kadehlerini havaya kaldırmış halde bağırıyor, ıslık çalıyor ve gülüşüyorlardı.

“Ah Tanrım,” dedi Mel.

“Onları öldüreceğim.”

“Bu bir denizci geleneği falan mı?” diye sordu Mel.

Jack tekrar, “Hepsini öldüreceğim,” dedi ama elleri hâlâ MePin omuzlarındaydı.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?” diye sordu Mel. “Bu küçük öpücükler artık bizim sırrımız değil.”

Jack, MePin gözlerinin içine baktı. Bağırışlar kısık sesli gülüşmelere dönüşmüştü. “Mel öpücüklerimiz küçük değildi. Ve madem ortaya çıktı,” diyerek Mel’i tekrar kucakladı ve havaya kaldırdı. Ayakları yerden kesilen Mel’i dudaklarından öpmeye başladı. 192. deniz piyadesi biriminin tezahüratları arasında tutkuyla öpüşmeye başladılar. Mel arka plandan gelen bağrışlara rağmen Jack’in öpüşlerine karşılık verirken buldu kendini. Bu adamın mükemmel tadına giderek bağımlı hale geldiğini hissediyordu.

Öpüşmeleri bittiğinde, “Buraya kadar ilerlememize izin vermenin bir hata olduğunu biliyordum,” dedi.

“Hadi Mel. Daha başlamadık bile. Bu arada eğer istersen bizimle balığa gelebilirsin.”

“Teşekkürler ama yapmam gereken işler var. Yarın akşam bir bira için uğrarım. Hafta boyunca arkadaşlarının önünde öpüşüp durmak gibi bir planım yok.”

★★★

Mel küçük bir araştırma sonrasında, kuzeye doğru otuz dakika mesafedeki Mendocıno ilçesinde, Grace Vadisi’nde bir ultrason cihazı olduğunu öğrendi. Kasaba doktorlarından June Hudson’la uzun bir görüşme sonrasında ultrason cihazının kullanılmasıyla ilgili bir anlaşma yaptılar; anlaşmaya göre June iyi niyet göstergesi olarak ve hiçbir ücret almadan cihazın Virgin River sakinleri tarafından kullanılmasına izin verecekti. “Ultrason kliniğimize bağışlanmıştı,” dedi. “Zaten civardaki onlarca kasabadan bir sürü kadın cihazdan ücretsiz olarak yararlanıyor.”

Mel o gün Sondra’nın ultrasona girmesini ayarlamıştı ama Sondra, Grace Vadisi Kliniği için altı düzine kurabiye yaptığı için biraz

gecikmişlerdi. “Kocanın da gelmeyeceğinden emin misin? Bence o da görmek isterdi,” dedi Mel.

“O gelirse çocukların da gelmesi gerekir,” dedi Sondra. “Ve ben hepsinden bir iki saat uzaklaşmak için can atıyorum.”

İkisi Grace Vadisi’ne doğru yola çıktılar. Dağ eteğinden aşağı doğru inerek arka yollara saptılar. Yol boyunca çiftliklerden, otlaklardan, tarlalardan ve haritada gözükmeyecek kadar ufak birkaç kasabadan geçtiler. Tüm yaşamı boyunca bu bölgede yaşamış olan Sondra yol boyunca nerede olduklarına, hangi çiftliğin kimin olduğuna ve nerelerde ııc çeşit ürünler yetiştirildiğine dair açıklamalar yapıyordu. Yetiştirilen ürünler büyükbaşlar için genelde kaba yonca ve silajdı. Çok sayıda meyve ve fındık bahçesi vardı. Ve elbette bir de kerestecilikle uğraşanlar vardı. Harika bir gün ve güzel bir yolculuktu. Grace Vadisi’ne vardıklarında Mel kasabanın pırıl pırıl görüntüsü karşısında çok etkilenmişti.

“Aslına bakarsan kasaba baştan aşağı yenilendi sayılır,” dedi Sondra. “Kısa bir süre önce tüm kasaba sel altında kaldı, birçok şeyi yeniden inşa ettiler. Kalan her şey de tamir ve boyadan geçti. Bazı büyük eski ağaçların gövdelerinde hâlâ su sınırını görebilirsin.”

Kasabada bir kafe, bir akaryakıt istasyonu, büyük bir kilise, klinik ve çok sayıda küçük ve bakımlı ev vardı. Mel arabasını kliniğin önüne çekerek dışarı çıktı. Kliniğe girer girmez otuz yaşlarının sonlarında, ince yapılı ve tıpkı Mel gibi giyinmiş bir kadın olan Doktor Hudson’la karşılaştı. Doktorun üzerinde kot pantolon, çizmeler, keten bir gömlek ve boynunun kenarlarından sarkan bir stetoskop vardı. Hudson gülümseyerek elini uzattı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum Bayan Monroe. Doktor Mullins’le çalıştığınızı duymak harika bir haber, biraz yardımın çok işine yarayacağını düşünürdüm hep.”

“Lütfen Mel deyin. Doktoru tanıyorsunuz yani?”

“Elbette. Herkes herkesi tanır burada.”

“Ne zamandır Grace Vadisi’ndesiniz?” diye sordu Mel.

June güldü. “Tüm yaşamım boyunca buradaydım. Tıp fakültesi hariç.” Elini Sondra’ya doğru uzattı. “Siz de Bayan Patterson olmalısınız.”

“Size kurabiye getirdim,” dedi Sondra. “Yaptığınız şey için gerçekten minnettarım. Çok cömertsiniz. Diğer iki bebeğimde ultrasona girmemiştim hiç.”

June, “Genelde ultrasonda görmek isteriz,” dedi ve uzatılan kurabiye kutusunu memnun bir ifadeyle aldı. Kutuyu açarak kokuyu derin derin içine çekti. “Tanrım bunlar inanılmaz görünüyor,” dedi. “Ayrıca selden sonra komşu kasabalardan ne kadar çok insanın bize yardıma koştuğunu bilseniz, gerçek cömertliği anlardınız. Hadi bakalım ultrasona bir göz atalım. Sonra vaktiniz varsa kafeye gidip bir şeyler atıştırırız.”

Bir saat içinde Sondra’nm bir erkek bebek doğuracağı, bebeğin doğum pozisyonuna girdiği ve komplikasyona işaret eden bir durum olmadığını gördüler. June’un şehirden transfer dediği ve insanın başını döndürecek ölçüde yakışıklı olan sarışın Dr. Stone ile tanıştılar. Kafeye gittiklerinde bir önceki kasaba doktoru ve aynı zamanda June’un babası olan Dr. Hudson’la karşılaştılar. Kendisi de aynı yaşlarda gözüken Dr. Hudson, “Bizim ihtiyar Mullins nasıl?” diye sordu.

“Yavaş yavaş kıvama getiriyorum onu,” dedi Mel.

Yemek yerlerken, “Eee senin hikâyen nedir?” diye sordu June. “Ne zamandır Virgin River’dasın?”

“Daha bir iki ay oldu. Los Angeles’tan geldim. Biraz değişiklik istiyordum ama kabul etmeliyim ki taşra tıbbına pek hazırlıklı değilmişim. Büyük şehirdeki hastane teknolojisine ve kaynaklara fazlaca alışmışım.”

“Peki, buralarda olmak hoşuna gitti mi?”

“Zorlukları var ama alışıp sevmeye başladığım yönleri de oldu,” dedi Mel. “Ama daha ne kadar kalabilirim hiç emin değilim. Kız kardeşim Colorado Springs’de yaşıyor. Evli, üç çocuklu ve Mel Teyze’nin çocukların yakınında olmasını istiyor.” Lezzetli hamburgerden bir parça ısırdı ve, “Aslına bakarsan ben de yeğenlerimin çocukluğunu kaçırmak istemiyorum,” diye ekledi.

Sondra, “Ah lütfen öyle deme. Gidecek misin yani?” diye sordu.

Mel elini Sondra’nm elinin üzerine koyarak, “Endişelenme. Seti'doğum yapmadan hiçbir yere gitmem,” dedi ve gülerek, “Gerçi görünüşe göre çok

fazla zamanımız da yok,” diye ekledi. “Umarım bugün eve dönerken yolun kenarına çekmemiz falan gerekmez.”

“Umarım kalırsın Mel,” dedi June. “Yakınlarda olman çok hoşuma gider.”

‘Yakınlarda mı? Yarım saatten uzun sürdü yol. Kıvrım kıvrım virajlarda odun kamyonlarıyla burun buruna dönüp durduk! Üstelik bahse girerim yol otuz kilometre bile değildir!"

“Biliyorum,” dedi June. ‘Yirmi beş kilometreden biraz fazla. Ama komşu olmamız harika değil mi?”

Yemekleri bitmeden önce kafeye kucağında bebekle bir adam girdi. Adam Mel’e biraz Jack’i hatırlatmıştı. Jack’le aynı boylarda, kaslı, ekose gömleği ve kot pantolonuyla bıçkın görünümlü, kırk yaşlarında ve bebek tutmak konusunda tıpkı onun gibi rahattı. Adam yanlarına gelerek eğildi, Dr. Hudson’u yanağından öperek bebeği ona verdi. “Mel, kocam Jim’le tanış. Ve bu da oğlumuz Jamie.”

Mel, Virgin River’a dönüş yolu boyunca, *bugün kendimi buralara hiç de yabancı hissetmedim,* diye düşünüyordu. June’u ve John Stone’u çok sevmişti. Yaşlı Doktor Hudson bile çok tatlıydı. Sondra’yı çiftliğine bıraktıktan sonra kasabaya döndü. Kasaba her nasılsa gözüne daha bir tatlı görünmeye başlamıştı. Şu anda hiç de ilk başta olduğu gibi yıkık dökük küçük bir kasaba gibi görünmüyordu. Mel tuhaf bir şekilde kendini yuvasında hissediyordu.

Arabasını doktorun evinin önüne çektiği sırada, balık tutmakla geçirdikleri bir günün sonunda Jack’in restoranına girmekte olan deniz piyadelerini gördü. Eve girdiğinde doktoru mutfak masasında bir şeyle uğraşırken buldu. Görünüşe göre kendine yeni bir çanta almıştı. “Doktor Hudson selam söyledi. June ve John da. Sen ne yapıyorsun öyle?”

Doktor masanın üzerindeki çantaya birkaç parça şey daha yerleştirdikten sonra Mel’e uzattı. “Kendine ait bir çantaya sahip olmanın vakti geldi.”

Denizcilerin sabahın erken saatlerinde aletlerini toplayıp nehre gidişlerini izlemek çok keyifliydi. Mel doktorun merdivenlerinde durmuş

sabah kahvesini yudumlarken onlara el salladı. Gecenin çoğunu poker oynayıp içki içerek geçirmelerine rağmen her biri son derece zinde ve enerjik görünüyordu. Mel’e doğru bağırıp el sallamaya, ıslık çalmaya, iltifat etmeye başladılar. Corny sokağın karşısından, “Tanrım sabahları daha da güzel oluyormuşsun,” diye seslendi. Jack ödül olarak arkadaşının ensesine bir tokat attı.

Onlar gittikten az sonra büyük, siyah renkli bir cip ağır ağır sokağa girdi. Araç kliniğin önünde durunca Mel şaşırdı. Kapı açıldı ama motor çalışmaya devam ediyordu. Cipin içinden bir adam çıktı ve yarı aralık kapının yanında durdu. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Giydiği siyah beyzbol şapkasının altından dalgalı saçları görünüyordu. “Bu doktor eve de geliyor mu?” diye seslendi adam.

Mel ayağa kalktı. “Hasta birisi mi var?” diye sordu.

Adam başını salladı. “Hamile birisi var.”

Mel’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Eğer gerekliyse evet, ev ziyaretlerine gidiyoruz. Ama doğum öncesi kontrolleri burada klinikte yapmamız daha uygun olur. Gelebilecek durumda olan hastalarımızı çarşambaları görüyoruz.”

Yabancı gözlerini şüpheyle kısarak, “Doktor Mullıns siz misiniz?” diye sordu.

Mel gülerek, “Ben Mel Monroe,” dedi. “Uzman hemşire ve ebeyim. Burada çalışmaya başladığımdan beri kadın sağlığıyla ilgili hastalarımızla genelde ben ilgileniyorum. Eşiniz doğumu nerede yapmayı planlıyor?”

Adam omzunu silkti. “Daha belli değil.”

“Pekâlâ. Nerede yaşıyorsunuz?”

Yabancı başıyla işaret ederek, “Clear River’ın karşı yakasında. Buraya bir saat mesafede.”

“Klinjğimizde hasta odamız var. Peki ilk bebek mi olacak?”

“Sanırım, evet.”

Mel güldü. “Sanırım mı?”

“Benim yanında olacağım ilk doğumu,” dedi adam. “Karım değil.”

Mel, “Affedersiniz,” dedi. “Yanlış tahmin. Bayanı doğum öncesi kontrol için getirin. Kendisine odamızı gösteririm ve seçenekleri hakkında konuşuruz.”

“Evde doğursa nasıl olur?”

“Şey, tabii o da bir seçenek,” dedi Mel. “Ama bence Bay... ” Adam yapması gerektiği gibi adını söylemedi. Kot ceketi vc uzun çizmeleriyle Mel’e bakmaya devam etti. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bence doğum yapacak kişinin de bu konuda fikirlerini almalıyız. Randevu almak ister misiniz?”

“Ben sonra telefon açarım,” dedi adam. “Teşekkürler.” Arkasını dönerek cipine bindi ve sokakta gözden kayboldu.

Mel kendini tutamayarak güldü; hiç böyle bir görüşme yapmamıştı daha önce. *Umanm adam, nerede doğum yapmak istediği konusunda anne adayına da söz hakkı verir*, diye düşündü.

Deniz piyadelerinin haftanın sonunda ayrılmasıyla birlikte kasaba sessizleşti ama Mel onları tanımaya başladıktan sonra gidişlerine üzüldüğünü hissetti. Onlar kasabadayken Peder’in de daha canlı olduğunu fark etmişti; daha kolay gülüyor, çok daha az surat asıyordu. Giderlerken her biri Mel’i sanki aileden biriymiş gibi kucaklayıp öpmüştü.

Mel sabırsızlıklaJack’in tüm ilgisinin sadece kendisine dönmesini beklediğini fark etmiş ama öyle olmamıştı. Jack tuhaf bir şekilde keyifsiz ve mesafeli gözüküyordu. Mel’i kucaklayıp yerden kaldırmaları, öpücük için sıkıştırmaları yoktu. Mel önceleri bu tavırlara karşı koyan ve onlardan şikâyetçi olan biri olarak yaşadığı hayal kırıklığına anlam veremiyordu. Şaşkındı. Jack’i tuhaf ruh hali konusunda sıkıştırdığında, “Kusura bakma Mel,” cevabını aldı. “Sanırım çocuklar beni biraz yordu.”

Bir öğlen yemek için bara gittiğinde Peder, Jack’in balığa çıktığını söyledi.

Mel şaşırarak, “Balığa mı çıktı?” diye sordu. “Bütün hafta balık tutmaktan sıkılmadı mı?” Peder, genç kadının yorumu karşısında omuz silkmekle yetindi.

Ama Jack’in aksine Peder hiç de yorgun görünmüyordu. Ricky’nin yardımıyla barı idare ediyor, bardakları parlatıyor, yemek servisini idare ediyor, masalara bakıyor ve ara sıra kâğıt oyunlarına katılıyordu. “Jack’in derdi nedir?” diye sordu Mel.

“Bizim denizciler işte. Jack epey yoruldu.”

Dört gün sonra Mel, Patterson çiftliğinden doğum vaktinin geldiğini bildiren bir telefon aldı. Daha doğuma bir hafta vardı. Sondra’nın kolay ve çabuk doğum yaptığını bilen ve sancıların geceden başladığını öğrenen Mel hemen çiftliğe gitti.

Bebeklerin işleri tuhaftır, ne yapacaklarını kestiremezsiniz. Sondra’nın şimdiye kadar kolay ve çabuk doğum yapmış olması bundan sonra da öyle olacağı anlamına gelmiyordu. Annesi, kayınvalidesi ve kocasının desteğiyle Sondra gün boyunca doğum sancılarına dayanmaya çalıştı. Nihayet akşamın ilk saatlerinde küçük oğlan doğdu. Dünyaya tumturaklı bir ağlamayla gelmediğinden Mel’in boğazını iyice temizlemesi, poposuna vurması ve biraz teşvik etmesi gerekti. Sondra’mn kanaması normalden biraz fazlaydı ve bebeğin hemen süt emmek gibi bir derdi yoktu. Sondra bile bu doğumunun diğer iki doğumundan epey farklı olduğunu hemen anlamıştı.

Yaşama başlangıç yaparken normalden biraz daha yavaş olmak illa bir sorun olduğunu göstermezdi ve bebeğin kalp atışları, solunumu, rengi ve ağlaması kısa süre içinde normale döndü. Yine de Mel normalde kalmayı planladığından biraz daha uzun kaldı. Tedbiri elden bırakmayarak, her şeyin yolunda olduğundan emin hissedene kadar üç saat kadar bebeğin başında bekledi.

Sonunda aileyi kendi başlarına bırakmanın tamamen güvenli olduğuna karar verdiğinde saat akşam on olmuştu.

Çiftlikten ayrılırken, “Çağrı cihazım yanımda,” dedi. "Yolunda gitmeyen bir şey olduğunu hissederseniz aramaktan çekinmeyin.”

Doğruca kulübesine gitmek yerine kasabaya uğramaya karar verdi. Eğer Jack kapatmışsa eve dönmeyi düşünüyordu. *Ama Açık* tabelası yanmasa da barın ışıkları açıktı.

Barın kapısını açarak içeri girdiğinde hiç beklemediği bir görüntüyle karşılaştı. Peder barın arkasındaydı ve önünde üzerinden dumanlar tüten bir kahve vardı, ama Jack bir masada oturuyordu ve başını ellerinin arasına almıştı. Önünde bir şişe viski ve bir shot bardağı vardı.

Peder Mel'in içeri girdiğini görünce, "Kapıyı sürgüle Mel," dedi. "Sanırım yeterince kalabalığız."

Mel kendine söyleneni yaptı ama yüzündeki ifadeden çok şaşkın olduğu belliydi. Jack'in yanma doğru giderek elini sırtına koydu. "Jack?" Jack gözlerini hafifçe araladı, sonra tekrar kapadı. Başını serbest bırakırken kolu da yana düştü ve sallanmaya başladı.

Mel bara doğru giderek Peder'in önündeki taburelerden birine oturdu ve "Derdi ne bunun?" diye sordu. Peder omzunu silkerek kahve fincanına doğru uzandı ama daha fincana ulaşamadan Mel kelimenin tam anlamıyla barın üzerinden ona doğru atılarak gömleğinin yakasına yapıştı ve hararetli bir şekilde, "Derdi nedir diye sordum?" dedi.

Peder'in siyah kaşları hayretle yukarı kalktı ve adeta tutuklamaya razı oluyormuş gibi ellerim kaldırdı. Mel yavaşça Peder'in gömleğini bıraktı ve taburesine oturdu.

"Sarhoş oldu işte," dedi Peder.

"Ciddi misin? Hiç fark etmemiştim ben de! Ama bir sorunu var işte. Tüm hafta bir tuhaf davrandı."

Peder yine omzunu silkti. "Bazen çocuklar buraya geldiğinde, küllenen bir şeyleri alevlendirmiş oluyorlar. Anlıyor musun? Korkarım pek hoş olmayan şeyleri hatırladı bu aralar."

"Orduyla mı ilgili? Savaşla?" diye sordu Mel.

Peder başını salladı.

"Hadi ama Peder. O benim bu kasabadaki en ıyı dostum." "Bu konuda konuşmamın hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Bu yaşadığı dönem her neyse, tek başına geçirmesini istemiyorum."

"Ben onunla ilgilenirim. Kısa süre sonra kendine gelir. Hep öyle olur."

“Lütfen,” diye bastırdı Mel. “Onun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayamıyor musun? Yapabileceğim bir şey varsa gerçekten yardımcı olmak istiyorum ona.”

“Aslında anlatabileceğim şeyler var ama pek hoş şeyler değil Mel. Özellikle bir bayan için pek hoş değil.”

Mel güldü. “Şimdiye kadar bırak duyduğum, gördüğüm şeyleri hayal bile edemezsin. Neredeyse on sene travma merkezinde çalıştım. İnan bana zaman zaman berbat şeylere şahit oldum.”

“Böylesine değildir.”

“Hadi bir dene beni.”

Peder derin bir nefes aldı. “Her sene gelen bizim çocuklarla tanıştın değil mi? Aslına bakarsan biraz da Jack’in iyi olup olmadığından emin olmak için geliyorlar. Jack onların çavuşuydu. Benim de öyle. Deniz piyadelerindeki en iyi çavuştu. Beş savaş alanında bulundu. Sonuncusu Irak’tı. Felluce’nin iç bölgelerinde bir harekâttaydık. Jack birliğin başındaydı. Askerlerinden birisi bir kara mayınına bastı. Çocuk neredeyse ikiye ayrıldı. O esnada yaylım ateşine tutulduk. Mayına basan çocuk hemen ölmedi. Herhalde patlamanın hararetiyle işte, bilmiyorum galiba damarları falan yanıp dağlandı ve çocuktan hiç kan akmadı. Acı da çekmiyordu, sanırım omuriliğine bir şey olmuştu. Ama bilinci tamamen yerindeydi.”

“Tanrım.”

“Jack herkese binalara doğru dağılıp, bir yer bulup saklanmayı emretti. Biz de öyle yaptık. Ama o, askeriyle birlikte kaldı. Onu bırakamadı. Yaylım ateşi altındaydı. Ters dünmüş bir kamyonun tekerleğinin arkasında saklanmış lıaldr yaylım ateşinde kaldılar. Çocuk ölmeden önce yarım saat boyunca onu tuttu ve onunla konuştu. Çocuk Jack’e defalarca gitmesini söylemiş. Gidip saklanmasını, kendisinin iyi olduğunu söylemiş. Ama Jack işte, onu bırakmadı. Adamlarını asla arkasında bırakmazdı.” Peder duraksayarak kahvesinden bir yudum aldı. “Anlatsak kâbuslarına girecek bir sürü şeye şahit olduk orada, ama Jack’i en çok etkileyen olay bu oldu. Bazen onun için hangisinin daha zor olduğunu merak ederim,

çocuğun yavaş yavaş öldüğünü izlemek mi yoksa çocuğun anne babasını ziyaret edip ölmeden önceki son anlarını anlatmak mı?"

"Böyle olduğunda içki mi içer hep?"

"Genelde balığa çıkar. Bazen ormana gidip kendine gelmek için kamp kurar. Bazen de alkole sarılır ama çok nadir olur bu. İlk nedeni pek işe yaramaması, ikinci nedeni ise sonrasında kendini berbat hissetmesi. Ama atlatacak Mel. Her zaman bir şekilde kendine gelir."

"Tanrım," dedi Mel. "Sanırım herkesin kişisel bir trajedisi var. Bana bir bira versene."

Jack bira kadehini doldurarak Mel'in önüne koydu. 'Yani en iyisi ona biraz zaman vermen."

"Sence ayılır mı?"

"Hayır. Fitil gibi içti. Sen geldiğinde ben de onu yatağına taşımak üzereydim. Geceyi odasındaki sandalyede geçiririm diye düşünüyordum. Ne olur ne olmaz."

"Ne olabilir ki?"

"Ne bileyim sadece sarhoşsa sorun yok da belki hastalanır, bir şeye ihtiyacı olur. O beni Irak'ta sırtında taşımıştı, bir buçuk kilometre kadar. Ona bir şey olmasına asla izin vermem."

Mel birasından bir yudum aldı. "Evet, beni de biraz taşıdı."

Bir süre konuşmadan, sessizce oturdular. Mel birasının yarısını bitirdi. "Seni taşımasını gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Karınca ile kauçuk ağacı gibi görünmüş olmalısınız."

Peder kıkırdamasıyla Mel'i şaşırttı.

"Peki seni buraya yerleşmeye nasıl ikna etti? Bu küçük kasabaya?"

"İkna etmek zorunda kalmadı. Jack ordudan ayrıldığında onunla temasımı koparmadım, kendim ayrıldığımda da onu ziyarete geldim. Eğer istersem kalıp barda ona yardım edebileceğimi söyledi. Ben de kalmak istedim."

Mel birden gelen yüksek sesle arkasına döndü. Jack sandalyesinden düşmüş, yere serilmişti.

Peder barın arkasından dolaşarak çıktı ve “İyi geceler deme vakti geldi,” dedi.

“Peder baksana, eğer onu odasına götürüyorsan yanında ben kalırım.”

“Gerek yok Mel. Hem cidden rahatsız bir akşam geçirebilirsin. Anlıyorsun değil mi?”

“Sorun değil,” dedi Mel. “Eğer kastettiğin oysa kusanlara epey kova tutmuşluğum vardır.”

“Bazen de ağlar.”

“Bazen ben de ağlarım.”

“Eğer istediğin buysa?”

“Evet bu.”

“Onu gerçekten önemsiyorsun o halde?”

“Evet dedim ya!”

“Tamam pekâlâ. Eminim diyorsan.”

Peder eğilerek Jack’i kaldırdı. Ellerini Jack’in koltuk altından geçirerek onu dikey pozisyona getirdi. Jack kendini tamamen bırakmıştı. Peder tekrar hafifçe eğilerek Jack’i itfaiyeci kaldırışıyla omzuna aldı. Jack’in yatak odasına doğru ilerlerlerken Mel onu takip etti.

Genç kadın daha önce Jack’in dairesine hiç girmemişti. İçerisi küçük ama gayet konforlu bir apartman dairesini andırıyordu. Birisi barın arkasındaki mutfaktan, diğeri de bahçeye açılan arka kapıdan olmak üzere iki girişi vardı. L şeklindeydi. Yatak odası L’nin kısa kenarını, oturma odası ise uzun kısmını oluşturuyordu. Camın kenarında iki sandalyesi olan bir masa vardı. Dairenin mutfağı olmasa da köşede ufak bir buzdolabı duruyordu.

Peder, Jack’i yatağına bıraktıktan sonra botlarının ipini çözerek çıkardı. Mel, “Kotunu da çıkartalım,” dedi. Peder’iıı şaşırdığını görünce, “Seni temin ederim daha önce de gördüm,” diye ekledi. Jack’in deri kemerini

açarak kotu kalçalarına kadar sıyırdı. Kendisi sağ kot paçasını Peder de sol paçayı tutarak pantolonu tamamen çıkardılar. Jack şortuyla kalmıştı. Mel gömleğinin düğmelerini de açarak önce bir sonra diğer kolunu çekip çıkardı ve kıyafetleri katlayarak dolaba doğru götürdü. Dolap kapağının hemen iç tarafındaki askıda, kılıfının içinde bir tabanca asılıydı. Mel tabancayı görünce bir an irkildi. Kot pantolon ve gömleği tabancanın üzerine astı.

Peder, üzerinde sadece şortuyla yatakta yatan Jack'e bakarak, "Buna izin verdiğim için beni öldürecek," dedi.

Mel hafifçe gülümseyerek, "Bakarsın belki de teşekkür eder," dedi. Jack'in üzerini örtü. "Eğer çağrı cihazım çalarsa telefon için sana gelirim."

İriyarı adam, 'Ya da bir sorun olursa hemen gel," dedi.

Peder kendi dairesine gidince, Mel çizmelerini çıkartarak çoraplı ayaklarıyla biraz etrafı kolaçan etti. Jack'in dolaplar ve çekmecelerle dolu geniş bir banyosu vardı. Çekmecelerden birini açtığında Jack'in iç çamaşırlarını ve çoraplarını gördü. Havlular da buradaydı. Virgin River'daki ilk gününü hatırlayarak havlulardan birini kokladı. Jack'in söylediği gibi yumuşacıktılar.

Giysi dolabı, büyük bir gömme dolap şeklindeydi. Yıkama ve kurutma makinelerine ek olarak içinde birkaç dolap da bulunan bir çamaşır odası vardı. Banyo ve çamaşır odasının kapıları vardı, ama yatak odası gayet net bir şekilde oturma odasını görüyordu.

Mel etrafına baktığında küçük dairenin tamamen Jack'i yansıttığını düşündü. Oldukça erkeksi; oldukça pratik. Oturma odasında deri bir kanepe ve kocaman deri bir tekli koltuk vardı. Karşı duvarda bir televizyon, hemen yanında ise içi tüfeklerle dolu olan cam ve ahşap karışımı bir dolap vardı. Dolabın anahtarı delikteydi. Ortada ağır bir ahşap sehpa; kanepe ile tekli koltuk arasında ise üzerinde bir abajur olan daha küçük bir sehpa vardı. Duvarlar sert ahşap yontmaydı ve sehpada sadece iki resim çerçevesi duruyordu. Resimlerden birisi Jack'i, dört kız kardeşini, kocalarını, yeğenlerini ve en az Jack kadar iri, kır saçlı babalarını gösteren toplu bir aile resmiydi. Diğeri ise anne babasını gösteren nispeten daha eski bir resimdi.

Mel aile resmini eline aldı. Bu ailenin bütün üyeleri güçlü, sağlıklı ve güzel görünümlüydü, erkeklerin hepsi uzun ve yakışıklı, kadınlar şık ve güzeldi. En küçükleri üç dört, en büyükleri ise lise çağında olan kız yeğenlerin hepsi inanılmaz güzeldi. Mel grubun ortasında durmuş ve kollarını iki yanında duran kız kardeşlerine dolamış Jack'e bakarak, içlerinden en iyi görünenin o olduğunu düşündü.

Kanepenin üzerindeki battaniyeyi alarak sıkıca sarındı ve geniş tekli koltuğa yerleşti. Jack yatağına girdikten sonra kıpırdamamıştı bile. Bir süre sonra Mel de daldı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Jack'in yatağından gelen seslerle gözünü açtı. Jack uykusunda huzursuz bir şekilde kıpırdanıyor, anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu. Mel yatağa giderek yanma oturdu ve elini Jack'in alnına koydu. Jack yine ne olduğu anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı ve Mel'e doğru sokuldu. Sıkıca sarılarak onu yatağa doğru çekti ve başını Mel'in başına dayadı. Mel de yatağa yerleşerek kolunu Jack'in başının altından geçirdi. “Tamam,” dedi. “Tamam, her şey yolunda.” Jack bu sözlerin üzerine susarak kolunu Mel'e doladı.

Mel battaniyeyi üzerlerine çekerek Jack'e iyice sokuldu. Yastığı kokladığında onun da mis gibi olduğunu fark etti. *Kim hıı adam?* diye geçirdi içinden. *Paul Bünyan'a benziyor,bir bar işletiyor, evi silah dolu ve Martha Steıvartgibi temizlik yapıp çamaşır yıkıyor.*

Jack uykunun arasında Mel'i biraz daha kendine doğ-ru çekti. Mel'in burnuna viski kokusu geliyordu. Yüzünü Jack'm saçlarına dayayarak rüzgâr ve ağaç kokularıyla karıkmış parfümünü iyice içme çekti. Bu Jack'e has kokuyu ve ağzının lezzetini çoktan sevmeye başlamıştı. Daha önce birkaç kez gömleğinin altındaki manzarayı merak ettiği geldi aklına. Göğsünde tam ayarında görünen ince, kahverengi tüyler ve birkaç dövmesi vardı. Sol omzunda da bir kartal, dünya ve bir çapa dövmesi vardı. Dövme neredeyse Mel'in eli büyük-lüğündeydi. Sağ üst tarafta ise bir kurdelenin üzerinde şu kelimeler yazıyordu:

SAEPE EXPERTUS,

SEMPER FIDELIS,

FRATRES AETERNI

Mel kendini tutamayarak elini Jack'in göğüs kıllarında ve pürüzsüz omuzlarında gezdirdi. Onu biraz daha kendine doğru çekti. Birkaç dakika içinde, kucağında yatan ve ona sıkıca sarılmış Jack'in rahat kolları arasında tekrar uykuya daldı.

Jack sabahın ilk saatlerinde zonklayan bir başla uyandı. Kafasını yan tarafa çevirdiğinde ilk gördüğü şey, yastığa yayılmış sarı bukleleriyle hemen yanı başında yatan Mel oldu. Genç kadın battaniyeyi çenesine kadar çekmiş halde derin bir uykudaydı. Jack dirsekleri üzerinde doğrularak Mel'e yukarıdan baktı. Uykusunda pembe dudakları aralanmış, kül rengi kirpikleri yanaklarına doğru uzanmıştı. Jack yastığa yayılmış saçlarından bir tutam alarak burnuna doğru götürdü ve kokusunu içine çekti. Daha sonra Mel'e doğru uzanarak hafifçe dudaklarından öptü.

Mel'in gözleri aralandı ve uykulu bir sesle, "Günaydın," diye mırıldandı.

"Birlikte olduk mu?" diye sordu Jack.

"Hayır."

"Güzel."

Mel gülümsedi. "Böyle sevinmene şaşırdım."

"Birlikte olduğumuzda ben de hatırlamak istiyorum. Aslına bakarsan şu anda niye burada olduğunu bile bilmiyorum."

"Bir bira içmek için bara uğramıştım ki seni yerden kazımaya çalışan Peder'le karşılaştım. Adamın haline acıdım. Başın ağrıyor mu?"

"Seni gördüğüm anda geçti. Epey içmişim galiba."

"İşe yaradı mı bari? Şeytanlarını kovalayabildin mi?"

Jack omzunu silkti. "Senin yatağıma girmeni sağladı sonuçta. Bu kadar kolay olduğunu bilsem haftalar önce küfelik olmayı denerdim."

"Örtüyü kaldırsana Jack."

Jack söyleneni yaptı. Gerçekten de boxcr şortunun altında epey gösterişli sabah ereksiyonuyla uzanmaktaydı. Mel ise hemen yanında, tamamen kıyafetlerinin içindeydi.

Jack örtüyü çekerek, “Aşağıya bakma,” dedi. “Beni hazırlıksız yakaladın.” Mel gülünce, “Ama istersen şimdi de yapabiliriz,” diye ekledi. Mel’in saçlarına uzanarak parmaklarıyla okşadı. “Kendini harika hissetmeni sağlayabilirim. Gerçekten harika hissetmeni,” diyerek gülümsedi.

Mel, “Hayır teşekkürler,” diyerek teklifi geri çevirdi.

Jack merakla, “Peki dün gece bir şeyler yapmayı denedim mı?” diye sordu.

“Hayır.” Mel güldü. “Neden sordun?”

“O kadar çok içmişim kı sonuç biraz utanç verici olabilirdi. Yanı boş bir silahla soyguna kalkmak gibi.”

Mel gülümseyerek parmaklarını Jack’in dövmesinin üzerinde gezdirdi. “Böyle bir manzarayı bekliyordum sanırım.” “Ergenlik dönemi ürünü. Eminim her genç deniz piyadesinin zonklayarak dönen bir kafa ve hayal meyal ordu anılarıyla uyandığı sabahlar olmuştur.”

Mel parmaklarını dövmenin üzerinde gezdirmeye davanı ederek, “Bu yazanların anlamı nedir?” diye sordu.

“Her zaman sınanan, daima sadık, sonsuza dek kardeş.” Jack elini uzatarak Mel’in yanağına dokundu. “Peder neler anlattı sana?”

“Arkadaşlarının gelmesiyle, savaştaki bazı berbat anılarının canlandığından bahsetti. Ama sanırım o anılar her zaman zihninde, arkadaşların olsun ya da olmasın.”

“Hepsini çok severim,” dedi Jack.

“Onlar da sana epey bağlı görünüyor. Yani belki arada sırada gelip o anıları canlandırmalarına değer. Böyle arkadaşlıklar için her şeye değer.”

1

Lat. “Daima sadık” anlamına gelen bir söz. ABD Deniz Pıyadelerı’nin sloganıdır -ed.n.

Onuncu Bölüm

Jack eski haline dönmüştü. Kendine gelmesini ya viskiye ya da birlikte uyandığı güzel sarışına borçlu olduğunu düşündü. Sonra sarışına diye karar verdi.

Peder'i Mcl'c tam olarak neler anlattığı konusunda hiç sıkıştırmadı. Mel'den de tam olarak neler bildiğini öğrenmeye çalışmadı. Pek önemi yoktu. Önemli olan MeFIe o gece kendiliğinden oluşan bir bağ geliştirmiş olmalarıydı. Mel onun geçmişte berbat olaylar yaşadığını öğrenmiş, kendini geri çekmek yerine yanında kalmayı tercih etmiş, hatta teklif ondan gelmişti. Bunun bir anlamı vardı. Jack geçmişinden gelen kâbuslarla boğuşurken genç kadın yanı başında durup ona sarılmayı tercih etmişti. Ve o geceden sonra Mel öpüşmelerine daha istekli karşılık verir olmuş, Jack de Mel'le kesinlikle daha ileri gitmeye hazır olduğuna karar vermişti.

Virgin River'da ikisi arasında olup bitenlerle ilgili konuşmalar Jack'e hoş bir tatmin hissi veriyordu. Şimdiye kadar tek bir kadına bağlanmak istemeyen, birlikte olduğu kadını gizleme eğilimi gösteren bir adam olarak artık herkesin onları bir çift olarak görmesini istemesine şaşırıyordu. Ve kendisi onu sonsuza kadar kalması konusunda ikna etmeden önce Mel'in gitme konusundaki sözlerini gerçekleştirmesinden korkmaya başlamıştı.

Bir gün Mel'i sahildeki balinaları izlemeye götürdü. Gidiş ve dönüş yolu boyunca aralıksız muhabbet ettiler ama okyanusun üzerindeki yüksek kayalıklarda el ele tutuşarak sessizce yürüdüler. Alt taraflarda ise büyük bir sürü halindeki devasa balinalar, suyun üzerine sıçrayıp muazzam bir kuvvetle geri dalarak yüzmeye devam ediyorlardı, ikisinin kişisel rehberiymiş gibi hareket eden bir grup balina onlara güneye doğru eşlik ediyordu.

Mel bu kez Jack'in kendini uzun uzun öpmesine izin verdi. Üstelik Jack birçok kez başka yerlere kaymaya başladığında, "Hayır," diyordu. "Hayır, daha değil." Bu lafjack'e umut veriyordu. *Daha değil* demek bir gün vaktin geleceği anlamına geliyordu.

Jack, Mel'e tamamen vurulmuştu. Kırk yaşındaydı ve hayatında ilk kez vazgeçemeyeceğim düşündüğü bir kadın oluyordu.

***

Mel kız kardeşini aradı. Sessizce, neredeyse fısıldayarak, “Joey,” dedi. “Sanırım hayatımda biri var.”

“Tanrım Mel, o garip yerde bir erkek mi buldun?”

“Ilı-hı. Yani sanırım öyle.”

“Sesin niye o kadar... garip geliyor?”

“Bir şeyi bilmem gerekiyor. Doğru mu davranıyorum Joey? Çünkü Mark’ı azıcık olsun unutamadım. Onu hâlâ her şeyden çok seviyorum. Herkesten.”

Joey derin bir nefes aldı. “Mel, yaşamına devam etmende kötü bir taraf yok. Belki kimseyi Mark’ı sevmiş olduğun kadar sevemeyeceksin, ama yine de hayatında birisi olacak. Başka birisi. Onları karşılaştırmak zorunda falan değilsin tatlım, çünkü Mark artık aramızda değil ve onu geri getıremeyiz.” “*Sevmiş olduğun kadar* deme,” diye düzeltti Mel. “Geçmiş zaman kullanma. Hâlâ Mark’ı seviyorum ben.”

“Pekâlâ Mel,” dedi Joey. “Ama hayatına devam edebilirsin. Pekâlâ birlikte iyi vakit geçireceğin birisiyle olabilirsin. Kimmiş bakalım bu?”

“Doktorun kliniğinin karşısındaki barı işletiyor. Benim kulübeyi onaran adam. Bana bir olta takımı da aldı. Telefonumu da o bağlattı. Adı Jack. İyi bir adam Joey. Ve sanırım bana gerçekten değer veriyor.”

“Mel... Peki sen... ? Yani siz hiç___?”

Mel’den cevap gelmiyordu.

“Mel? Birlikte oldunuz mu?”

“Hayır. Ama beni öpmesine izin verdim.”

Joey kederli bir ifadeyle güldü. “Elbette verebilirsin Mel. Aksi davranmanın bir anlamı yok ki. Hem sence Mark senin içine kapanmanı ister miydi? Tek başına olmanı? Mark benim tanıdığım en iyi adamlardan biriydi; cömert, nazik, sevecen, duyarlı ve içten. Onu elbette güzel anmanı ama yaşamına devam edip mutlu olmanı isterdi.”

Melinda ağlamaya başladı. “Evet, mutlu olmamı isterdi,” dedi gözyaşlarının arasından. “Peki ama ya Mark dışında kimseyle mutlu olamazsam?”

“Tatlım yaşadığın onca acıdan sonra biraz mutluluğa izin veremez misin? Birkaç güzel öpücüğe?”

“Bilmiyorum. Kafamı toplayamıyorum Joey.” “Denemekten zarar gelmez ki. En kötü durumda, biraz olsun o yalnızlık duygusundan kurtulursun.”

“Peki bu da yanlış değil mi? Ölen kocanı unutmak, kafanı dağıtmak için başka birini kullanmak?”

“Peki ya şöyle düşünmeye ne dersin? Birinin senin kafanı dağıtmasından, ölen kocanın acısını unutturmasından sen de keyif alıyorsun. Kimseyi kullanmıyorsun. İki tarafın da istediği bir durum bu.”

“Onunla öpüşmemem gerekiyor sanırım,” dedi Mel. Ve ağlamaya başladı. “Çünkü burada kalmayı bile düşünmüyorum. Burada kalamam. Buraya ait değilim ki. Benim yerim fos Aıgeles’ta Mark’ın yanı.”

Joey derin bir nefes aldı. “Sadece bir öpücükten bahsediyoruz Mel. Başka anlamlar yükleyip olduğundan ağırlaştırma durumu. Sadece öpücüğün keyfini çıkar.”

Telefonu kapattıklarında Joey kocası Bill’e döndü. “Oıııııı yanına gitmem lazım. Emin adımlarla bir sinir krizine doğru ilerliyor.”

★★★

Mel geçmişi daha sık düşünmeye başlamıştı. Aklına sık sık polisin kapısına gelip Mark’ın öldüğünü söylediği sabah geliyordu. Önceki gün hastane vardiyasında birlikteydiler. Öğlen arasını hastane kantininde yine birlikte geçirmişlerdi. Ama Mark o gece nöbetçiydi ve acil servis çok yoğundu, o yüzden Mark hastanede kalmıştı. Olay da sabaha doğru eve dönerken olmuştu.

Mel teşhis için morga gitmişti. Bir süre onunla yalnız kalmış; soğuk, cansız bedenini kollarına almıştı. Kocasının göğsünde üç küçük mermi deliği vardı. Görevliler gelip onu ayırana kadar öylece durup ağlamıştı.

Zihninde bir film şeridi vardı; Mark'ın markette yerde yatışını, polisin sabah kapısına gelişini, cenaze töreni boyunca olanları gösteren resimlerle dolu bir film. Kelimenin gerçek anlamıyla bütün gece ağladığı, Mark'ın eşyalarını toplamaya çalıştığı uzun günler ve bu eşyalardan bir türlü vazgeçemediği uzun aylar geçirmişti. Bu film şeridi zihninden geçerken Mel yatağında cenin pozisyonunda kıvrılmış, sanki birisi boynunu kesmiş gibi kollarını boynuna dolamış halde yatar, resimleri adeta yukarıdan izler ve haykırarak ağlar, gözyaşlarını akıtırdı. Ağlayışları bazen o kadar yüksek sesli olurdu ki komşular duyar ve yardıma ihtiyacı var mı diye kapısına gelirlerdi.

Mark'ın resmine bakıp sadece onu sevdiğini söylemek yerine, karşısındaki cansız yüzle uzun, tek taraflı konuşmalar yapmaya başlamıştı. Oturup ona bütün gün yaptığı şeyleri anlatır, konuşması her zaman öfkeyle haykırdığı, "Seni hâlâ çok seviyorum lanet olsun" cümlesiyle biterdi. Aceleyle, "Seni hâlâ çok seviyorum," diye eklerdi. "Seni sevmekten vazgeçemiyorum. Seni çok özlüyorum, seni geri istiyorum."

Mel Mark'ın hep ona çok bağlı bir eş olduğunu, öteki dünyadan iletişim kurmanın bir yolunu bulacak türde bir âşık olduğunu düşünürdü. Ama kesinlikle böyle bir şey olmamıştı. Gittiğinde tamamen gitmişti. Öyle keskin gitmişti ki Mel'in içinde mutlak bir ıssızlık kalmıştı.

Uç gündür üst üste ağlayarak uyanıyordu. Jack ona sorunun ne olduğunu, konuşmak isteyip istemediğini sordu. "Regl dönemi sancıları," dedi Mel. "Bir iki güne geçer."

Jack gerçek sebebi bilmek istiyordu. "Mel, ben mi yanlış bir şey yaptım?"

"Elbette hayır. Sadece hormonlar işte. Gerçekten."

Ama Mel son zamanlarda yaşadığı kısa rahatlama döneminin artık sonuna geldiğini; yas ve özlem dolu karanlığa, acı yalnızlığına geri dönmek üzere olduğunu hissetmeye başlıyordu.

Derken onu biraz olsun kendine getirecek bir şey oldu. Köşedeki dükkânda Joy ve ameliyat sonrası iyileşme dönemini geçiren Connie ile pembe dizisini izledikten sonra dönerken kliniğin önünde park etmiş kiralık bir araba gördü. İçeri girdiğinde ilk karşılaştığı şey, ablasının ışıl ışıl

gülümsemesi oldu. Mel’in soluğu kesildi, elindeki çantası yere düştü. Birbirlerine doğru atıldılar ve aynı anda hem gülüp hem ağlayarak kucaklaşıp zıplamaya haşladılar. İlk karşılaşma heyecanı geçince Mel ablasının elini tutarak, resmi tanıştırmayı yapmak üzere doktora döndü. Ama ağzını açamadan doktor, “Açıkçası burada ikinizle birlikte olmak biraz korkutucu,” dedi.

Mel, Joey’in parlak ve yumuşak kahverengi saçlarını okşadı. “Neden buradasın?” diye sordu.

“Biliyorsun işte Mel. Bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

Mel, “Ben gayet iyiyim,” diye yalan söyledi.

“O zaman sadece özledim ve ziyarete geldim diyelim.”

“Çok tatlısın. Kasabayı görmek ister misin? Evimi? t livarda bir yerlere de gidebiliriz?”

Joey, “Ben önce bar sahibiyle tanışmak istiyorum,” diye Mel’in kulağına fısıldadı.

“Onu en son yaparız. Doktor? Çıkabilir miyim?”

“Bütün gün ikinizin çene çalıp kıkırdamanıza dayanabileceğimi sanmıyorum zaten.”

Mel doktorun yanma koşarak sarkmış yanaklarına bir öpücük kondurdu. Yaşlı adam suratını buruşturarak hemen yanağını sildi.

Mel’in keyfi yerine gelmişti, böylece bir süreliğine Mark’ı kafasından çıkarmayı başardı. Joey’i ormandaki kulübesinden başlamak üzere en sevdiği yerlere götürdü. Kız kardeşi kulübenin biraz profesyonel dekorasyona ihtiyacı olmakla birlikte çok güzel olduğunu söyledi. Mel gülerek, “Sen bir de ilk geldiğim zamanki halini görseydin,” dedi. “Fırının içinde bir kuş yuvası vardı!”

“Tanrım!”

Gezilerine nehre giderek devam ettiler. Nehirde balıkçı yelekleri ve çizmeleriyle olta atmış bekleyen en az on balıkçı vardı. Birkaçı dönerek Mel’e el salladı. “Jack beni buraya ilk getirdiğinde bir anne ayı ve yavrusunu gördük. Şu aşağı tarafta balık avlıyorlardı. O ilk ve son kez ayı

görüşüm oldu. Sanırım öyle de kalmasını isterim. Sonraki gelişimde ben de balık tutmayı denedim. Olta attım; balıkçıların yaptığı kadar iyi olmadı ama sonuçta gerçek bir balık yakaladım, inanabiliyor musun? Bagajda kendi olta takımım var artık." "İnanmıyorum sana!"

"İnan!"

Daha sonra Chloc bebeği ziyaret etmek ve yeni kuzuları görmek için Anderson çiftliğine gittiler. Buck Anderson ağıldan birer kuzu alarak her ikisinin kucağına verdi. Mel küçük parmağını kuzunun ağzına verdiğinde kuzunun küçücük gözlerini kapatıp emmeye başlamasıyla her ikisi de kendini tutamayarak, "Ayyyyy..." diye inlediler.

Buck, "Tam altı çocuk büyüttüm," dedi. "Üç kız üç erkek ve inanın her biri küçüklüklerinde, odalarına gizlice birer kuzu kaçırıp birlikte yatmaya çalıştılar. Bütün o yıllar kuzuları çocukların yatak odalarından çıkarmakla geçti."

Mel 229 nolu otobana dönerek kızılçam ormanlarına doğru ilerlerken kız kardeşinden gelen hayret ve beğeni dolu sesleri duymaktan büyük keyif alıyordu. Arabadan çıkarak, Spielberg'ün *Kayıp Dünya* filminin bazı sahnelerine ev sahipliği yapmış olan Fern Kanyonu'nda yürüdüler. Mel, Joey'e Virgin River'a giden arka yolları, yeşil çayırları, tarlaları, dik kayalıkları, gökyüzüne doğru kule gibi uzanan çamları, otlayan hayvanları ve vadideki üzüm bağlarını gösterdi. "Eğer bir süre kalabileceksen doktoru ayarlar, seni Gracc Vadisi'ne götürürüm. Orada da birkaç yeni arkadaşım var, onlarla tanışmanı isterim. EKG'si, ufak bir ameliyathanesi, ultrasonu olan bizimkinden çok daha büyük bir klinikleri var."

Yemek saati yaklaşırken hava serinledi ve sağanak şeklinde bir yaz yağmuru başladı. Kendilerini Jack'in barına attılar. Jack düşen hava sıcaklığını içendeki şöminede yaktığı sıcacık ve tatlı bir ateşle telafi etmişti. Görünüşe göre Joey'in gelişi kulaktan kulağa yayılmıştı çünkü bar her zamankinden kalabalıktı, özellikle de yağmurlu bir gün için. Mel'in en sevdiği insanların çoğu buradaydı. Doktor ve elbette Hope McCrea içerideydi. Ron açılması için bir süreliğine Connie'yi de getirmişti. Joy da kocası Bruce'la birlikte bir masadaydı. Darryl Fıshburn ve ailesi de

uğramıştı. Mel, Darryl'ı Virgin River'da doğurttuğu ilk bebeğin babası olarak tanıttı. Büyük bir meyve bahçeleri olan Anne Givens ve kocası da buradaydılar: İlk bebeklerini ağustos ayında kucaklayacaklardı. Asık suratlı olan Peder ara sıra Joey'e gülümserken, Rick her zamanki gibi bütün tatlılığıyla sırıtıyor ve Mel'in bütün ailesinin muhteşem görünüşlü olmasıyla ilgili şakalar yapıyordu. Jack ise karizmasıyla Joey'i de etkilemişti. Yemekleri getirmek üzere mutfağa gittiğinde Joey Mel'ın kulağına doğru uzanarak, "Tanrım, bu ne seksi bir adam?" dedi.

"Evet öyledir," diye kabul etti Mel.

Jack'in de eşlik ettiği yemekte dereotu soslu çok le/zetli bir somon balığı vardı. Mel kız kardeşine kendisinin de katıldığı iki doğum dahil kasaba doktorluğuyla ilgili hikâyelerini anlatmaya başlamıştı.

Saat yediyi biraz geçmişti ki doktor çağrı cihazının ötmesiyle Jack'in mutfağındaki telefona yöneldi. Döndüğünde Mel'in masasına giderek, "Patterson'lar aradı," dedi. "Söylediklerine göre bebeğin solunumunda bir problem varmış. Rengi biraz solmuş ve çene altında morluklar başlamış."

Mel ayağa kalkarak, "Ben de seninle geliyorum," dedi. Ablasına döndü. "Joey bu bebeği ben doğurttum ve açıkçası zayıf bir başlangıçla dünyaya geldi. Eğer gecikirsem kulübeyi bulabilir misin?"

"Elbette. Sen anahtarları ver."

Mel ablasma gülümsedi ve eğilerek yanağından öptü. "Buralarda pek anahtar kullanmıyoruz tatlım. Kapı açık."

Toprak yolların yağmurdan iyice yumuşamış olması ihtimaline karşın Mel doktorun kamyonetiyle yola çıktı. BMW'sinin çamura saplanıp kalmasını istemiyordu.

Çiftliğe vardıklarında Sondra ve kocasını hırıldayarak nefes alan bebeğin başında panik halinde beklerken buldular. Bebeğin solunumu hızlı ve kesikti kesikti ama ateşi yoktu. Biraz oksijen takviyesi aldıktan sonra hemen toparlandığı için tam olarak sorunun ne olduğunu kestiremediler. Mel küçük bebeği uzun süre kollarında sallarken, doktor, Patterson'larla mutfak masasına geçti. Kahve içerek konuşmaya başladılar.

“Astım gibi bir problemi olması için daha çok küçük. Bir tür alerjik reaksiyon, herhangi bir enfeksiyon ya da kalp, ciğer gibi daha ciddi bir sorunu olabilir. Yarın Vadi Hastanesi’nin poliklinik bölümüne gidip bazı testler yaptırmanız gerekli. İyi bir çocuk doktoru ismi vereceğim size.”

Sondra ağlamaklı bir sesle, “Peki geceyi rahat geçirebilecek mi?” diye sordu.

“Öyle düşünüyorum ama oksijeni size bırakacağım. Siz

yarın geçerken bizim kliniğe bırakırsınız. Her ihtimale karşı geceleyin nöbetleşe bebeğin başında bekleyin. Bir sorun olursa ya da endişelendiğiniz bir şey ortaya çıkarsa beni arayın. Mel’in o yabancı arabası yağmurlu havada bu yollarda bir işe yaramaz. Ayrıca Mel’in kasaba dışından bir misafiri var.”

İki saat sonra doktor Melinda’yı kız kardeşinin yanma götürmeye hazırdı.

Saat sekizde Jack’in yerinde Joey dışında başka müşteri kalmamıştı. Jack Ricky’yi eve göndermişti, Peder de mutfağı temizliyordu. JackJoey’e bir fincan kahve getirdikten sonra tekrar yanına oturdu ve ona çocukları, kocasının işi ve Colorado Springs’de yaşamayı sevip sevmemesiyle ilgili sorular sordu. Sonra, “Mel geleceğini bilmiyordu sanırım,” dedi.

“Evet, sürpriz yapayım dedim.”

“Zamanlaman daha iyi olamazdı. Bu aralar içini kemiren bir şeyler var.”

“Ah,” dedi Joey. “Ben neler olduğunu biliyorsun sanmıştım. Çünkü Mel ikinizin şey olduğunuzu söylemişti...” Joey duraksayarak fincanına baktı.

“Ne olduğumuzu?” diye sordu Jack.

Joey bakışlarını Jack’e çevirerek gülümsedi. “Öpüştüğünüzü söylemişti.”

“Evet, her seferinde birazcık daha uzatmama izin veriyor.”

“Peki, Virgin River gibi bir yerde, bu durum sizi bir çift mi yapıyor?” diye sordu Joey.

Jack içten içe bara kimsenin gelmemesini umarak arkasına yaslandı. “Sanırım öyle,” dedi. “Ama aramızda bir türlü aşamadığım bir şeyler olduğunu hissediyorum.”

“Bak bunları anlatmaya hakkım olduğunu sanmıyorum ama ...”

Jack, “Kimin onun kalbini kırıp sonra da ayaklarının altında ezdiğini mi?” diyerekJoey’in sözünü tamamladı.

Joey çenesini kaldırarak savunmacı bir tavırla, “Kocası,” dedi.

Bu cevap Jack’in doğrulmasına neden oldu. Üstelik Joey’in *eski* kocası demediğini de fark etmişti. Dişlerini sıkarak, “Mel’e ne yaptı bu adam?” diye sordu.

Joey derin bir nefes aldı. Eğer Mel Jack’e olanları anlat-madıysa bilmesini istemiyor demekti ve olanları anlattığı için kendisine kızacağını biliyordu. Ama*, battı balık yan gider,* diye düşündü. “Kazara içine düştüğü bir soygunda öldürüldü.”

Jack fısıltıyla, “Öldürüldü mü?” diye yineledi.

“Acil servis doktoruydu. O gece nöbetçiydi. Sabah eve dönerken süt almak için markete girmiş. İçerdeki soyguncu paniklemiş ve Mark’ı vurmuş. Üç kez. Mark olay yerinde öldü.”

“Tanrım,” dedi Jack. “Ne zaman?”

“Bir sene önce. Bugün.”

Jack, “Tanrım,” dedi yine. Dirseğini masaya koyarak başını eline yasladı. Diğer eliyle gözlerini ovuşturdu. “Bugün olduğunu biliyor mu?”

“Elbette biliyor. Günlerdir geri sayımda. Acı çekiyor.”

“Los Angeles’ta birlikteydiler,” dedi Jack. Bir soru değildi bu. “Ben de kaç kere Mel’i incittiği için gidip adamı güzelce benzetmek istemiştim.”

“Bak bunları anlattığım için bir garip hissediyorum. Mel’e ihanet ediyormuşum gibi. Onun buraya gelme sebeplerinden birisi de olanları kimsenin bilmemesi. Kimsenin ona acıma duygusuyla bakmaması. Kimsenin günde on beş kere nasıl olduğunu, acaba biraz daha kilo mu

verdiğini, artık rahat uyuyup uyumadığını sormaması... Ben sana anlatmış olabileceğini düşünmüştüm, çünkü...”

“Kendim sürekli geri tutuyordu,” dedi Jack. “En azından artık nedenini biliyorum.”

“Sayemde. Kendimi suçlu mu hissedeyim rahatlaya-

yım mı bilmiyorum. Buralarda ona önem veren bir kişinin Mel’in neler yaşadığını bilmesi gerek. Hâlâ neler yaşıyor olduğunu...” Joey derin bir nefes aldı. “Açıkçası burada bir hafta bile kalacağını düşünmüyordum.”

“Mel de düşünmüyordu.” Jack bir an sustuktan sonra devam etti. “Los Angeles’taki büyük işini bırakıp bu kasabaya gelmesi ve Doktor Mullins gibi bir adamla çalışması nasıl bir cesaret gerektiriyor farkında mısın? Bana oradaki ortamının nasıl olduğundan biraz bahsetti, şehir tıbbı diyordu. Savaş alanı gibiymiş. Buraların tatsız ve sıkıcı olacağını düşünüyordu. Ama sonra eski bir kamyonetin arkasında, üstelik bu yollarda, dondurucu bir havada, bir hastanın başında saatlerce serum tutabiliyor. Tanrım, savaşta askerim olabilirmiş.” “Mel oldum olası çetin cevizdir ama Mark’ın ölümü onu gerçekten çok sarstı. Buraya gelmesinin nedeni de bu zaten, bankaya ya da markete gitmekten korkar hale gelmişti.” “Silahlardan nefret etmesinin nedeni de bu,” diye ekledi Jack. “Herkesin silah taşıdığı, çünkü taşımak zorunda olduğu küçük bir kasabada olmak da zor olmalı.”

“Ah Tanrım! Bak yalan söyleyecek değilim, ona buraya gelmemesi için yalvardım, çok çılgınca ve fazlaca ani bir değişiklik olduğunu düşündüm,” dedi Joey. “Ama idare ediyor gibi görünüyor. Taşra tıbbı dediği şey iyi geliyor olabilir. Ya da sen.”

“Ara ara içine kapanıyor,” dedi Jack. ‘Yani hüzünlendiğinde. Ama o hüzün geçtiğinde içinde öyle bir ışık var ki. Doktorun kliniğinde ilk bebeğini doğurttuğu sabah görmeliydin onu. Kendini tam bir şampiyon gibi hissettiğini söylemişti. Hayatımda çevresine o kadar ışık saçan ikinci bir kişi görmemiştim.” Hatırladığı manzara karşısında Jack'in yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Joey, “Pekâlâ,” dedi. “Sanırım bu gecelik bu kadar yeter. Ben kulübeye gidip Mel gelene kadar biraz oyalanayım. Eve döndüğünde yanında olmak istiyorum.”

“Seni Peder bıraksın,” dedi Jack. “Bu yollara alışık değil-

sen, geceleyin özellikle de yağmurda çok zorlu **olabilir. Mel** kulübesine geldiği ilk gece yumuşak bankete saplanmıştı. Doktor onu çekmek zorunda kaldı.”

“Peki ya Mel nasıl dönecek?” diye sordu Joey.

“Doktor onu doğruca kulübesine bırakabilir, MeFin küçük arabasından pek hazzetmiyor da. Ya da Mel gelip arabasını almak isteyebilir. Artık bu yollarda epey ustalaştı ama isterse onu ben de eve bırakabilirim. Aslına bakarsan epey geç saatlere kadar Pattcrson’ların çiftliğinde kalabilir, o yüzden geç kalırsa endişelenme. İyi olduğuna emin olana kadar hastasını yalnız bırakmaktan pek hoşlanmıyor. Ama ben onu beklerim.” Bara doğru giderek bir kâğıt parçası çıkardı. “Doğruca kulübeye gelirse beni ararsın. Ya da bir şeye ihtiyacın olursa,” diyerek numarasını yazdı.

★★★

Mel bara girdiğinde saat ona geliyordu. Jack’i ateşin başındaki masada görünce gülümsedi ama etrafına bakıp Joey’i göremeyince kaşlarını çattı. “Ablam nerede?” diye sordu. “Arabası dışarıda.”

“Peder’in kamyonetle götürmesini istedim. Kasabadaki ilk gecesinde bu çamurlu yollarda rezil olmasın.”

“Ah teşekkürler,” dedi Mel. ‘Yarın görüşürüz o zaman.”

“Mel?” diye seslendi Jack. “Bir dakika oturabilir misin?”

“Joey’in yanına gitsem daha iyi olur. Sonuçta beni görmek için oncayol...”

“Bence biraz konuşsak iyi olur. Neler olup bittiği hakkında.”

Mel günlerdir kendini dik bir uçurumun tam eşiğinde hissediyordu. Kendini bırakıp bırakmama konusunda çok ince bir çizgide geziniyordu. Yaşamını değiştiren o olaydan zihnini uzaklaştırmanın tek yolu çalışmaktı. Bir hastası ya da müdahale etmesi gereken acil bir durum olduğunda kafası dağılıyordu. Ablasıyla geçirdiği gün, ona kasabayı ve civarı gezdirmesi, kuzulan ve diğer güzellikleri göstermesi bile bir süre, olanları unutmasını sağlamıştı. Ama sonuçta o görüntü dönüp dolaşıp

zihnine geliyor, üzerine çörekleniyordu. Gözlerinin önüne Mark'm kanlar içinde yerde yatan görüntüsü geliyor ve tek yapabildiği gözlerini sıkıca kapatıp, dağılmamak için dua etmek oluyordu. Şimdi Jack'le oturup bunları konuşması mümkün değildi. İhtiyacı olan tek şey buradan çıkıp eve gitmek ve doyasıya ağlamaktı. Kendisini anlayabileceğine inandığı kız kardeşinin yanında.

"Oturamam," dedi Mel. Sesi fısıltıyı andırıyordu.

Jack ayağa kalktı. "O zaman bırak seni eve ben götüreyim."

Mel tek elini kaldırarak, "Hayır," dedi. "Lütfen. Benim hemen gitmem gerek."

"Neden yanında olmama izin vermiyorsun Mel. Bence yalnız başına olmaman gerek."

Olamaz, diye düşündü Mel. *Joey ona anlatmış!* Gözlerini kapadı. Eli Jack'i uzakta tutmak ister gibi hâlâ havadaydı. Burnu kızarmış, dudaklarının kenarı pembeleşmişti. "Gerçekten yalnız olmak istiyorum. Lütfen Jack."

Jack hafifçe başını sallayarak Mel'ın bardan çıkışını izledi.

Genç kadın arabasına gitmek üzere verandanın merdivenlerinden indi ama yolunu tamamlayamadı. Arabaya varama-dan her şey dağılmaya başladı. Üzerine çöreklenen görüntülerin ve yaşadığı kaybın ani darbesiyle iki büklüm oldu. İçindeki bütün olumlu duyguları ezip geçen ve tüm ruhunu cevabı olmayan korkunç sorularla dolduran o boşluk duygusu geri gelmişti. *Neden, Neden, Neden? Bir insanın başına böyle bir şey neden gelir? Ben daha iyi bir yaşamı hak etm iyor olsam bile Mark ediyordu! Onun yaşlı bir adam olana kadar hayatta kalması, bir sürü hayat kurtarması, onu şehrin en iyi doktorlarından biri yapan şejka-ti ve dehasıyla insanları iyileştirmesi gerekiyordu!*

Mel bütün gününü dağılmadan geçirmeyi başarabilmişti ama şu anda karanlıkta, bu soğuk gece yağmurunun altında, içinden sadece yere yığılıp, Mark'ın yanına gitmesine yetecek kadar uzun süre çamurda yatmak geçiyordu. Tökezleyerek bir ağaca doğru gitti ve bir dala tutundu, düzelmeye çalıştı. Artık yüksek sesle hıçkırıyor ve iç çekiyordu. *Neden en*

azından bir bebeğimiz olmadı? Neden en azından o kadar küçük bir teselli kalmadı? Neden Mark'tan geriye uğrunda yaşamaya değecek bir parçası kalmadı...

Barın içinde Jack aşağı yukarı volta atıyor, Mel için hiçbir şey yapamamanın verdiği çaresizlikle kendini kapana kısılmış hissediyordu. Kayıp duygusunun verdiği sarsıcı acının ne demek olduğunu; dahası bu acının üstesinden gelmenin ne denli zor olduğunu biliyordu. Mel'in en azından biraz olsun oturmadan, yardım etmesine izin vermeden gitmesine dayanamıyordu. Öfke ve çaresizlik karışımı duygularla arkasından gitmeye karar verdi ve hızla dışarı çıktı. Mel'in BMW'sıım hemen verandanın önünde olduğunu gördü ama genç kadın içinde değildi. İlerleyerek arabanın içine bakmaya karar verdi ama sonra Mel'in sesim duydu. Genç kadın hıçkırarak ağlıyordu. Jack onu göremedi. Verandanın basamaklarından indi. Yağmur yağıyordu. O esnada Mel'i gördü, bir ağaç dalına tutunmuştu. Yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

Jack koşarak Mel'e sarıldı. Genç kadını arkadan sararak ağaca yaklaştırdı. Mel yanağını ağacın pürüzlü yüzeyine dayadı. Sırtı hıçkırıklarla sarsılıyordu. Genç kadının sesindeki acı Jack'in kalbini burkuyordu. Yalnız kalmak konusunda ne söylerse söylesin onu kesinlikle tek başına bırakamazdı artık. Mel'in Clıloe bebek için döktüğü gözyaşları, bu ağlayışının yanında çok hafif kalırdı. Jack genç kadının dağılmış halde olduğunu hissedebiliyordu. Mel yavaş yavaş dizlerini kırmaya başlamıştı. Jack kollarını Mel'in kollarının altından sokarak onu kendine yasladı. Yağmur üzerlerine yağıyordu. Her ikisi de sırılsıklam olmuştu.

"Tanrım! Ah Tanrım! Tanrım!" diye haykırıyordu Mel. "Tanrım! Tanrım! Ah Tanrım!"

"Tamam," diye fısıldadı Jack. "Boşalt içini, rahatla."

Mel karanlık geceye doğru, "Neden, neden, neden?" diye hıçkırıyordu. Sesi boğuk ve kesik kesik çıkmaya başlamıştı. Ağlarken tüm bedeni sarsılıyor ve titriyordu. "Ah Tanrım neden?"

Jack dudaklarını Mel'in ıslak saçlarına dayayarak, "Her şeyi boşalt," diye fısıldadı.

Mel bir çığlık attı. Ağzını sonuna kadar açıp, başını arkaya Jack'e doğru yaslayarak ciğerlerindeki tüm havayı boşaltırcasına bir çığlık attı. Çıkan ses öyle yüksekti ki Jack bir an ölülerin bile ayağa kalkacağından endişelendi. Jack gerçekten de kimsenin onları duymamasını istiyordu, ama bunun asıl sebebi birilerinin gelip de bu iç boşaltmayı yarıda kesmemesiy-di. Mel'in buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Ve bunları yaşarken genç kadının yanında olmak istiyordu. Mel attığı çığlıktan sonra hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Sonra yavaş yavaş sesi kısıldı. “Ah Tanrım, yapamıyorum, elimde değil. Yapamıyorum.”

“Tamam, bebeğim,” diye fısıldadı Jack. “Yanındayım ben. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Mel'in bacakları artık bedenini taşıyamıyor gibiydi; Jack onu dengelemeye, tutmaya çalışıyordu. Jack bir an tüm yaşamı boyunca hissettiği hiçbir duygunun yoğunluk bakımından karşısında gördüğü manzaraya yaklaşmadığını düşündü. Mel'i kıskacına almış bu acı muazzam bir şiddete sahipti. Ne sanmıştı kı? Kendisinin birkaç gün kasvetli düşüncelere dalması, sağlam bir şekilde içip kafayı bulması acı mıydı yani? *Hah!* Şu anda kollarının arasında, insanın kalbini darmadağın eden bir acının ne demek olduğunu bilen bir kadın vardı. Jack'in gözleri yanmaya başlamıştı. Eğilerek Mel'in yanağını öptü. “Boşalt içini,” diye fısıldadı. “Bırak her şey çıksın. Ben yanındayım. Her şey yoluna girecek.”

Mel'in hıçkırıklarının daha da yavaşlaması için uzun bir süre geçmesi gerekti. Belki on beş dakika kadar, belki de yirmi. Jack her şey kendiliğinden geçene kadar, tamamen her şey akıp boşalana kadar hiçbir şeye müdahale edilmemesi gerektiğini biliyordu. Mel'in ağlaması sessiz hıçkırıklara ve iç çekişlere döndüğünde her ikisi de iliklerine kadar ıslanmıştı. Uzunca bir süre sonra Mel ağacın gövdesinden uzaklaşarak Jack'e doğru döndü. Acıdan buruşmuş yüzünü Jack'e doğru çevirerek onun yağmurdan sırılsıklam olmuş yüzüne baktı. “Onu öyle çok seviyordum ki.”

Jack elini uzatarak Mel'in ıslak yanaklarına dokundu. Gözyaşlarıyla yağmur damlalarını birbirlerinden ayırt edemiyordu. “Biliyorum canım,” dedi.

“Bu çok büyük bir haksızlık.”

“Evet, büyük haksızlık.”

“Ben yaşamaya nasıl devam edeceğim?”

Jack tüm samimiyetiyle, “Bilmiyorum,” dedi.

Mel başını Jack’in göğsüne yasladı. “Tanrım, öyle acı çekiyorum ki...”

Jack yine, “Biliyorum,” dedikten sonra Mel’i kucağına alarak bara taşımaya başladı. Kapıyı iterek açtıktan sonra tekme atarak arkasından kapadı. Mel’i arka taraftaki dairesine doğru taşırken genç kadın kollarını Jack’in boynuna dolamıştı. Mel’i oturma odasındaki geniş kanepeye bıraktı. Genç kadın elleri dizlerinin arasında, başı aşağı düşmüş ve saçlarından sular damlar halde titriyordu. Jack hemen içeri giderek kuru bir tişört ve temiz havlularla geri döndü. Mel’in önünde diz çöktü. “Hadi Mel. Kurulanmana yardım edeyim.”

Mel başını kaldırdı; Jack’e inanılmaz hüzünlü ve yorgun gözlerle baktı. Çok bitkin görünüyordu. Tamamen tükenmiş gibiydi. Dudakları soğuktan mosmor kesilmişti.

Jack genç kadının mantosunu çıkararak yere attı. Sonra bluzunu. Mel’in kıyafetlerini çıkarırken tıpkı bir bebekle ilgilenirmiş gibi özenliydi. Mel de hiç karşı çıkmıyordu. Jack genç kadının üzerine bir havlu örttükten sonra alttan uzanarak sutyenini açtı ve çıkardı. Vücudunun hiçbir yerini açıkta bırakmadan tişörtünü başının üzerinden çıkardı ve temiz tişörtü giymesine yardımcı oldu. Tişört diz üstüne kadar indiğinden havluyu aldı ve “Hadi bakalım,” diyerek genç kadını ayağa kaldırdı. Mel titrek bacaklarının üzerinde dengede durmaya çalışırken Jack eğilerek pantolonunun düğmesini açtı ve Mel’i tekrar oturtmadan önce ıslak pantolonu çıkardı. Çoraplarını ve botlarını da çıkardıktan sonra Mel’in bacaklarım ve ayaklarını iyice kuruladı.

Kendisi hâlâ sırılsıklam olmasına rağmen Jack havluyla Mel’in yağmurdan dalga dalga olmuş saçlarım kurulamaya başladı. Her bir bukleyi özenle havluya sararak kuruluyordu. Sonra kanepedeki ve yerdeki ıslak giysileri alarak banyoya gitti. Dönüşte şifonyerinin çekmecesinden bir çift temiz ve kalın çorap aldı. Mel’in önünde diz çökerek genç kadının

ayaklarını iyice ovuşturduktan sonra çorapları giydirmeye başladı. Mel başım kaldırdığında Jack artık bakışlarının biraz daha normale döndüğünü gördü ve hafifçe gülümsedi. “Daha iyisin değil mi?” diye fısıldadı.

Kalkarak mutfak dolabına doğru gitti. Döndüğünde elinde bir şişe Remy Martin konyağı ve iki kadeh vardı. Kadehlerden birine biraz konyak koyarak tekrar Mel’in önünde diz çöktü. Mel kadehinden bir yudum aldıktan sonra yorgun ve kısık bir sesle, “Sen hâlâ ıslaksın,” dedi.

“Evet öyleyim. Biraz bekle, hemen dönerim.”

Jack dolabına doğru giderek hızla kıyafetlerini çıkardı ve altına bir şort geçirdi. Üzerine bir şey giymeden ıslak kıyafetlerim yere bıraktı. Kendine de biraz konyak doldurduktan sonra Mel’in yanma döndü. Kanepeye oturarak elini Mel’in yanağına koydu. Genç kadının ısınmaya başladığını görünce keyfi biraz yerine geldi. Mel yanağındaki eli tutarak öptü. “Daha önce kimse benimle bu şekilde ilgilenmemişti.”

“Ben de daha önce kimseyle bu şekilde ilgilenmemiştim,” diye cevap verdi Jack.

“Ama tam olarak ne yapman gerektiğini biliyor gibiydin.” “Doğru tahmin ettim diyelim.”

“Dağıldım sanırım,” dedi Mel.

Jack, “Epey dağıldın. Dibe batacaksan, tam batacaksın. Tebrik ederim,” diyerek gülümsedi. Mel hâlâ biraz titreyen eliyle kadehini dudaklarına götürürken kucağındaki diğer eli hâlâ jack’in ellerinin arasındaydı. İçkisi bitince Jack, “Hadi bakalım,” dedi. “Seni yatıralım.”

“Ya bütün gece ağlayıp durursam?”

“Ben burada olacağım.”

Mel’i kaldırarak yatak odasındaki yatağa doğru götürdü. Yatağın örtülerini açarak, içine girmesine yardımcı oldu. Sonra küçük bir kızmış gibi üzerini sıkıca örttü. Sonra çıkarak ıslak kıyafetleri sıktı ve kurutma makinesine yerleştirdi. Kısa bir süre sonra Mel’i kontrol ettiğinde uykuya daldığını görünce tekrar çamaşır odasına gitti ve kapıyı kapayarak Joey’i aradı. “Selam,” dedi. “Endişelenme. Mel benimle birlikte.”

“İyi mi?” diye sordujoey.

“Şu anda iyi. Bir sınır boşalması yaşadı. Dışarıda, yağmurun altında. Epey kötüydü. Akıtacak gözyaşı kaldığını sanmıyorum. En azından bu gece.”

“Ah Tanrım,” dedi Joey. “İşte böyle bir şey olabileceğinden korktuğum için gelmiştim! Onun yanında olmam gerek Jack...”

“Joey, üzerini değiştirip temiz ve kuru kıyafetler giydirdim, sonra da yatırdım. Şu anda uyuyor. Ben... ben ona bakarım. Eğer uyanıp eve gelmek isterse ben getiririm. Saat kaç olursa olsun. Ama bence şu anda bırakalım uyusun.” Derin bir nefes aldı. “Güzel bir uykuyu hak etti.”

“Ah Jack,” dedi Joey, “yanında miydin?”

‘Yanındaydım. Merak etme yalnız değildi. Ben... ben onu tutmayı başardım. Güvendeydi.”

“Teşekkürler,” dedi Joey kısık ve titrek bir sesle. “Şimdilik biraz dinlenmesine izin vermekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Sen bir kadeh şarap iç, biraz uyu ve Mel için endişelenmemeye çalış. Ona bir şey olmasına izin vermem.”

Jack yatak odasındaki gece lambasının loş ışığında yatağın kenarına bir sandalye çekti. Ayaklarını öne doğru uzatarak dirseklerini dizlerine dayadı. Ellerinin arasındaki kadehi sıkıca kavrayarak Mel’in uyumasını izlemeye koyuldu. Genç kadının saçları yastığın üzerine kıvrım kıvrım yayılmış, pembe dudakları hafifçe aralanmıştı. Uykusunda kesik kesik sesler çıkarıyordu: alçak sesli inlemeler ve mırıltılar.

Ben lise mezunuyum, diye düşündü Jack. *Ama o bir tıp doktoruyla evliymiş. Zeki ve eğitimli bir adamla. Ölümüyle daha da taçlanan bir acil servis kahramanıyla. Böyle bir şeyle nasıl rekabet edebilirim ki?* Uzanarak hafifçe Mel’in saçlarına dokundu. *Mümkün değil,* diye düşündü. *Hiç şansım yok. Üstelik bara ilk girdiği andan beri kalbim çok farklı çarpmaya başladı.*

Mel’e âşık olmuştu.Hayatmda hiç, bir kez bile âşık olmayan bu adam âşık olmuştu. Çocukluğunda, delikanlılığında birkaç kez âşık olduğunu sandığı zamanlar olmuştu ama hiçbirinde böyle şeyler hissetmemişti. Şehvet. Evet, bu duyguya aşinaydı. Bir kadını arzulamak epey iyi bildiği bir

duyguydu, ama bir daha asla incinmesin, bir şeylerden mahrum kalmasın, asla kendini yalnız hissetmesin ya da korkmasın diye bir kadınla ilgilenmeyi istemek... Bu duyguyla ilgili hiçbir tecrübesi yoktu. Geçmiş hayatında güzel kadınlar olmuştu; zeki kadınlar, esprili, cesaretli ve tutkulu kadınlar... Ama daha önce Mel'e benzeyen bir kadın tanıdığını hatırlamıyordu. İsteyebileceği her şeye sahip olan bir kadın... *Benimle birlikte olamayacak bir kadına âşık olmam aptallık, ilişkileri her ne kadar artık mümkün olmasa da hâlâ başka biriyle ilişkisi var.*

Olsun. Önemi yok. Mel başka birini kaybetmiş olmanın acısıyla dağılmış haldeyken Jack onun yanında olmuştu. Mel'in atlatması, unutması gereken çok şey vardı. Gerçi bunların olmasını beklerken Mel'in yanında olması, genç kadının kalkıp ona âşık olacağı anlamına gelmiyordu. Yine de Jack'in başka seçeneği yoktu. Ne olursa olsun Mel'e âşık olmuştu ve onun yanında olacaktı.

Konyağını bitirerek kadehi kenara koydu ama Mel'in ba-şucundan ayrılmadı. Genç kadım izlemeye devam etti. Arada sırada onun ipek gibi saçlarına yavaşça ve dikkatle uzanıp okşama arzusuna boyun eğiyordu. Genç kadın uykusunda huzurla mırıldandığında gülümsemesine engel olamıyor, sonunda biraz olsun huzur bulmuş olmasından dolayı seviniyordu. Bir açıdan da Mel'ın nasıl hissettiğini anlayabildiğini fark ediyordu, bir insan birini bu denli sevdiğinde başka kimseyi hayatına almak istemezdi.

Bakışlarını yere çevirdi. *Senin yanında olacağım Mel,* dedi kendi kendine. *Olmak istediğim tek yer senin yanın.* Başını tekrar kaldırdığında Mel'in gözlerinin açık olduğunu ve yüzüne baktığını gördü. Yatağın yan tarafındaki saate döndüğünde aradan tam iki saat geçtiğini görerek şaşırdı.

“Jack,” dedi Mel fısıltıyla. “Buradasın.”

Jack uzanarak genç kadının yüzüne düşen saçlarını düzeltti. “Elbette buradayım.”

“Öp beni Jack. Beni öptüğünde başka hiçbir şeyi düşünemiyorum.”

Jack yatağa doğru uzanarak Mel'in dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Genç kadının dudaklarını açtığını ve küçük dilini ağzının içine soktuğunu hissedince daha tutkulu bir şekilde öpmeye başladı onu. Mel'in

eli boynuna doğru kayıp onu kendisine doğru çekmeye başlayınca Jack'in öpücüğü çok daha derin ve tutkulu bir hal aldı.

'Yanıma gel," diye fısıldadı Mel. "Sarıl bana. Beni öp."

Jack hafifçe doğrularak geri çekilmeye çalıştı ama Mel kollarını gevşetmiyordu.

'Yanına gelmesem daha iyi Mel?"

"Neden?"

Jack güldü. "Seni sadece öpemem. Makine değilim ki. Durmak istemeyebilirim."

Mel üzerindeki örtüyü açtı ve biraz kenara çekildi. "Biliyorum," dedi nefes nefese. "Hazırım Jack. Artık acı çekmek istemiyorum."

Jack hâlâ tereddüt ediyordu. Ya gecenin bir yarısı ona başka bir adamın adıyla seslenirse? Ya sabahleyin pişman olursa? Bu anı çok hayal etmişti ama bunun bir başlangıç olmasını istiyordu, bitiş değil.

O *halde sen de kendisini iyi hissetmesini sağla,* diye geçirdi içinden. *Seni istemeye devam etmesini sağla.* Yatağa girerek genç kadını kollarının arasına aldı. Dudaklarını öyle güçlü ve ateşli bir şekilde öpmeye başladı ki Mel sadece bir inlemeyle karşılık verebildi. Kollarını Jack'in boynuna sımsıkı dolayarak dudaklarına ve diline eşlik etmeye başladı. Jack'in şortu öyle ince ve yumuşaktı ki anında sertleşen erkekliğini hiçbir belirsizliğe yol açmadan ortaya çıkarıyordu. Mel ona sokularak bedenine sürtünmeye, onu okşamaya ve davet etmeye başladı. Jack de Mel'in kalçasına koyduğu iri elini hiç çekmiyor, onu sımsıkı kendine bastırıyordu.

Mel'i hafifçe kaldırarak üste çıkardı. Üzerindeki tişörtü ucundan tutarak yukarı doğru sıyırdı ve başının üzerinden çıkardı. Mel'in göğüslerini kendi çıplak göğsünde hissettiğinde "Ahhhh," diyebildi sadece. Genç kadının pürüzsüz ve dolgun göğüsleri iri ellerinin içindeydi. Göğüs uçları sertleşmişti. Ellerini Mel'in sırtında gezdirerek kalçalarına doğru indirdiğinde tangasının hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Teni o kadar pürüzsüz ve yumuşaktı ki Jack bir an ellerinin ona çok sert geliyor olabileceğinden endişelendi ama genç kadının istekli, hafif lıafıf inlemeleri halinden memnun olduğunu gösteriyordu.

Jack dudaklarını Mel'in dudaklarından ayırmadan hafifçe dönerek onu üzerinden indirdi. Yan yana uzanır pozisyona geldiklerinde seri bir hareketle kendi şortunu çıkardı. Mel'in ellerinin erkekliğine dolandığını hissettiğinde bir an nefesinin kesildiğini hissetti. *Bu kez sızıp kalmasan iyi edersin dostum,* diye düşündü kendi kendine. *Bu geceyi Mel'e göre ayarlayacaksın.* Böylece tüm zihnini genç kadına yoğunlaştırdı, çünkü hayatında daha önce bir kadını hiç bu geceki kadar mutlu etmek istememişti.

Mel'in vücudunu hissetmek yavaşlamasını, beklemesini çok zorlaştırıyordu ama tüm irade gücünü kullanarak çok ağırdan almaya karar verdi. Genç kadının göğüslerini ağır ağır okşayarak keyfini çıkarmaya başladı. Sonra ağzını kullanmaya başladı. Önce bir göğsünü, sonra diğer göğsünü öptü. Mel de ona iyice davetkâr bir şekilde sokularak bacaklarını açtı ve tek bacağını Jack'in üzerine atarak kendini ona doğru bastırdı. Jack elini aşağıya doğru kaydırarak Mel'in yumuşacık hassas noktasını okşamaya başladı. Mel tutkulu bir inlemeyle karşılık verdi. Jack çaresiz bir arzu içinde olanın sadece kendisi olmadığını anladı. Mel de hazırdı. Arzu içindeydi. Jack hırıltılı bir fısıltıyla, "Mel," dedi.

"Evet," dedi Mel. "Evet."

Jack genç kadını sırtüstü yatırarak üzerine çıktı. Dudaklarını tutkulu bir öpücükle dudaklarına bastırarak uzun, yavaş ve güçlü bir darbeyle içine girdi. Mel soluğunu tutarak arzulu bir şekilde Jack'e doğru yükseldi. Jack, bir eli Mel'in kalçasının altında diğer eli ise iç çekişlerini inlemelere çevirecek şekilde hassas noktasındayken, genç kadının içinde gidip gelmeye başladı. Mel'in sıcaklığı aklını başından almıştı ama kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önünde tutmaya kararlıydı. Dakikalarca Mel'in içine girip çıktıktan sonra genç kadının soluk alış verişlerinin daha da sıklaştığını fark etti. Mel tatminkâr sesler çıkararak Jack'in vücudunu iyice kendine doğru çekmeye başlamıştı. Jack genç kadını bu halde görmenin verdiği keyifle onu okşamaya ve içinde gidip gelmeye devam ediyordu. Sonunda Mel'in coşkuyla haykırdığını duyduğunda genç kadının sıcacık orgazm kasılmalarını hissetti. Onu iyice kendine çekerek sarıldı. O baş döndürücü keyif anında Mel kendine hâkim olamayarak Jack'in omzunu ısırdı. Jack için tatlı bir acıydı bu. Mel yavaş

yavaş sakinleşene ve sonunda kasılmaları gevşeyene kadar Jack bütün gücüyle dayanmaya ve kendini bırakmamaya çalıştı. Mel'in bütün vücudu gevşemiş ve soluk alış verişleri yavaşlamaya başlamıştı. İnlemeleri hafif iç çekişlere dönüşmüştü. Jack'in dudağına yumuşak ve tatlı öpücükler konduruyordu.

Vücudu muhteşem bir doyum sonrasında hâlâ titremeye devam ederken Mel Jack'in sırtını okşuyordu. Jack ağırlığıyla onu ezmemek için yukarıda durmaya çalışırken Mel, Jack'in omuzlarındaki ve sırtındaki kasların gerginliğini hissedebiliyordu. Jack dudaklarını Mel'in dudaklarından ayırıp gözlerinin içine baktığında, Mel bu gözlerde sönmeye yaklaşmamış bir ateşin hâlâ yanmakta olduğunu gördü. Elini uzatarak Jack'in yanağına koydu. "Ah Jack," dedi soluk soluğa.

İsmini genç kadının dudaklarından duymak Jack'e öyle büyük bir keyif verdi ki adeta kalbinin büyüyüp göğüs kafesini sıkıştırmaya başladığını hissetti. Dudaklarıyla Mel'in dudaklarını okşayarak yumuşak bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

"Sen de yanımdaydın. Ne kadar iyi olduğumu gayet iyi biliyorsun," dedi Mel. "Çok, çok uzun bir zaman olmuştu."

"Bir daha asla o kadar uzun zaman geçmeyecek," diye fısıldadı Jack. "Asla."

Dudaklarını ve dilini kullanarak genç kadının vücudunda aşağılara inmeye başladı. Özenle öpüyor, okşuyor ve hafifçe sıkıştırıyordu. Mel'in her iki göğüs ucu da tam ağzına göre olacak şekilde, ufak çakıl taşları gibi sertleşene kadar dudaklarını onlardan ayırmadı. Sonra genç kadının pürüzsüz ve dümdüz karnını geçerek daha aşağılara kaydı. Mel'in bacaklarını aralayarak yüzünü hassas noktasında gezdirmeye başladığında genç kadının bir an soluğunun kesildiğini duydu. Hafif hareketlerine son vererek o çok önemli erojcn bölgeyle ilgilenmeye başladı. Genç kadının kalçalarını dudaklarına doğru itmeye başladığını ve soluk alış verişlerinin hızlandığını fark edebiliyordu. Bir süre sonra yine tüm bedenini öperek yukarılara doğru çıktı. Dudakları Mel'in dudaklarına kenetlenmeden önce, "Tanrım, çok tatlısın," diye fısıldadı. Tekrar Mel'in içine girerek güçlü itişler haline dönen uzun ve derin darbelerle hareket etmeye başladı. Kısa

bir süre sonra Mel bir kez daha inanılmaz bir doyuma ulaştı. Genç kadın haykırırken Jack onu öpmeye başladı. Mel'in öpüşürken bile inlemelerine hâkim olamaması Jack'i daha da heyecanlandırıyordu. Genç kadının çıkardığı her ses, her inilti ona büyük

bir keyif veriyordu. Mel tamamen bitmiş halde kendini yatağa bıraktığında Jack ona sıkıca sarıldı.

Mel'in küçük ve narin ellerinin sırtında, dudaklarının boynunda gezindiğini hissedebiliyordu. Sonunda genç kadının soluk alış verişleri yavaşladı ve normale dönmüştü. Jack, Mel'in hafifçe güldüğünü duyunca bir an şaşırdı. Hafifçe doğrularak Mel'in gülen yüzüne baktı. “Bana yalan söyledin,” dedi genç kadın. “Sen bir makineymişsin.”

“Sadece mutlu etmek istedim seni,” dedi Jack. “Mutlu musun?”

“Evet, hem de iki kez. Senin de bu mutluluğa katılman için ben ne yapabilirim?”

Jack genç kadının ellerini alarak parmaklarını iç içe geçirdi, kollarını yatağın başucuna doğru uzatarak orada tuttu. “Sadece burada olman yetiyor bebeğim.”

Dudaklarını Mel'in dudaklarına doğru yaklaştırıp tutkulu bir şekilde öpmeye başlarken, kalçalarını kavrayarak bir kez daha içine girdi. Mel dizlerini kaldırarak Jack'in altına yerleşti ve daha derinlere girebilmesi rahat bir pozisyon aldı. Jack genç kadının kendiyle uyum içinde hareket ettiğini hissedebiliyordu. Mel bacaklarını Jack'in kalçalarına doğru sararak ritmik hareketlerle Jack'e eşlik ediyordu. Jack Mel'in temposunun bir kez daha arttığım, inleyerek ileri doğru yükseldiğini görene kadar yavaş, ritmik ve derin hareketlerle gidiş gelişlerine devam etti. Genç kadının şimdiden Jack'e aşina ve güzel gelmeye başlayan inleyişleri bir kez daha doyuma ulaştığını gösteriyordu. Jack onun tutkulu olmasını bekliyordu ama tutkusunun yoğunluğu ve gücü onu şaşırtmış, içindeki bir boşluğu doldurmuştu. Ve Mel haykırıp, soluk soluğa ona sarıldığında bu kez Jack de kendini bıraktı. Nabzı öyle hızlı atmaya başlamıştı ki bir an başının döndüğünü hissetti. Gözleri hafifçe dolmuştu. Ve Mel'in tekrar adını seslendiğini duydu. “Jack!”

Genç kadını öperek, “Ah, Mel... bebeğim,” diye fısıldadı. Sakinleşmesi için onu usul usul okşuyordu.

“Jack,” diye fısıldadı Mel. “Özür dilerim...”

Jack yine fısıltıyla, “Özür dileyecek ne var ki?” diye sordu.

“Galiba seni fena ısırdım.”

Jack içten bir kahkaha attı. “Evet. Isırmak gibi bir huyun var sanırım?”

“Bilmiyorum. Biraz kontrolümü kaybetmiş olabilirim...”

Jack tekrar güldü. “Tamam suç benim,” dedi. “Hepsi planın parçasıydı.”

Mel gülümsedi. “Cidden. Bir an kendimi kaybettiğimi sandım.”

“Evet, biliyorum,” diye fısıldadı Jack. “Ve öyle olması çok hoşuma gidiyor.”

“Yalnız, zaten çıldırmanın eşiğinde olan bir kadını o şekilde iyice çıldırtmaya çalışmakla büyük bir risk aldın...”

“Yok canını. Emin ellerdeydin. Her saniyesinde güvenli ellerdeydin.” Uzanarak Mel’i usulca öptü. “Şimdi biraz dinlenmek ister misin?”

Mel narin ellerini Jack’in yüzüne koyarak, “Belki birazcık,” dedi.

Jack ona sarılarak kendine doğru çekti. Çıplak bedenleri tamamen birbirine dayanmıştı. Mel kucağında uzanmış yatarken Jack genç kadının ensesini öptü. Diğer kolunu da göğsünü kavrayacak şekilde Mel’e doğru atarak yüzünü genç kadının mis kokulu yumuşak saçlarına yasladı. Kısa bir süre sonra Mel’in soluk alış verişleri hafifledi ve uykuya daldı. Jack de Mel’e iyice sokularak gözlerini kapadı ve kısa süre sonra o da daldı.

Gecenin hâlâ karanlık olan bir saatinde gözlerini açtığında Mel’in hafifçe doğrulmuş olduğunu gördü. Elleri Jack’in bütün bedeninde geziniyordu. Genç kadını öperek, “Uyudun mu?” diye sordu.

“Uyudum,” dedi Mel. “Ve seni arzulayarak uyandım. Yine.”

“Sanırım duygularımızın karşılıklı olduğunu kendin de görebiliyorsun.”

Mel sabahın ilk saatlerinde gözlerini açtığında zihninde bir garkı olduğunu fark ederek çok şaşırdı. Uykusunda mırıldanarak Johnny Mathis’e

eşlik ediyordu. “Deep Purple.” Müziği geri dönmüştü.

Elini yan tarafa atarak döndüğünde yatağın diğer kısmının boş olduğunu gördü. Jack’in arka bahçede odun kırdığını duyabiliyordu. Ağzını yıkadıktan sonra dişlerine biraz diş macunu sürdü ve çalkalayarak tükürdü. Dolaptaki askıda açık mavi renkli, uzun kollu keten bir gömlek görerek üzerine geçirdi. Yakasını burnuna doğru götürerek Jack’ıı kokusunu içine çekti. Gömlek üzerine çok bol gelmişti. Kelimenin tam anlamıyla gömleğin içinde yüzüyordu. Arka kapıya doğru giderek Jack’in baltayı havaya savurup kütüğe doğru indirişini izledi. *Tak... Tak... Tak...*

Hava oldukça berrak ve temizdi. Yağmur dınmıştı. Koca ağaçlar yağmurla yıkanmış, ışıl ışıl parlıyordu. Mel bir süre daha Jack’in odun kesişini izledi. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Kol kasları baltanın ağırlığı ve uyguladığı kuvvetle daha da belirginleşmişti.

Sonra Jack kafasını çevirerek ona doğru baktı. Mel elini sallayarak gülümsedi.

Jack hemen baltayı yere bırakarak onun yanına geldi ve tam karşısında durdu. Genç kadın ellerini uzatarak Jack’in göğsüne koydu. Jack gevşek bir yumruk şeklinde kapattığı elinin ön tarafını Mel'in pembe yanağında gezdirdi. “Sanırım sakallarım yanağını biraz tahriş etmiş.”

“Boş ver. Sorun değil. Hoşuma gitti. İyi hissettiriyorlar. Doğal. Ne bileyim güzel işte.”

Jack gülümseyerek, “Üzerinde gömleğimle çok güzel görünüyorsun,” dedi. “Gerçi gömleğim yokken de çok güzelsin.”

Mel, “Sanırım biraz vaktimiz var,” dedi.

Jack genç kadını kucakladı ve kapıyı ayağıyla itip kapatarak yatak odasına doğru ilerledi.

On Birinci Bölüm

Mel kulübesine doğru ilerlerken sabah havası hafif serin ve sisliydi. Kulübenin ön kapısı keskin haziran sabahı havasını içeri alacak şekilde açıktı. Genç kadın çamurlu botlarını verandada çıkararak içeri girdiğinde Joey'i kanepede otururken buldu. Ablası ince bir battaniyeye sarınmıştı. Hemen yanındaki sehpada ise üzerinden dumanları tüten bir kahve duruyordu.

Joey kız kardeşini görür görmez battaniyeyi açarak kollarını araladı. Mel hemen yanına girdi ve sarılarak başını omzuna yasladı. Joey battaniyeyi her ikisini de saracak şekilde üzerlerine örttü. "İyi misin tatlım?" diye sordu.

"İyiyim. Ama geceleyin bir süre kendimi kaybettim." Mel başını kaldırarak ablasının yüzüne baktı. "Böyle bir şey olabileceğini neden düşünemedim ben? Sen telefonda fark etmişsin?"

"Yakınlarımızı kaybettiğimiz tarihlerin belli bir etkisi olur Mel, biliyorsun," dedi Joe. "Tam tarih olarak farkında olma-san bile ister istemez sarsılırsın."

Mel başını tekrar Joey'in omzuna yaslayarak, "Sarsılma ne kelime," dedi. "Tarihi aklımdaydı ama yine de bu kadar dramatik bir tepki vereceğimi sanmıyordum."

Joey kız kardeşinin saçlarını okşadı. "En azından yalnız değildin."

"Ne hale geldiğime asla inanamazsın. Kontrolümü tamamen yitirmiş halde yağmurun altında dikilip çığlık atıyordum. Uzun süre ağlayıp durdum. Jack ise yanı başımda durup bana sarıldı ve ağlamama izin verdi sadece. Bana içimi boşaltmamı söyleyip durdu. Sonra felçli bir hastayla ilgilenirmiş gibi ilgilendi benimle. Üzerimdeki ıslak kıyafetleri çıkardı, kurularını giydirdi, bir kadeh konyak içirip yatağa yatırdı."

"Jack gerçekten iyi bir adam olmalı..."

"Ben de onu yatağa yanıma davet ettim," dedi Mel. Joey hiçbir şey söylemedi. "Tüm gece seviştik Joey. Hayatımda bu kadar seks yaptığım bir gece hatırlamıyorum. Yani cidden, hiç."

“Ama iyisin,” dedi Joey. Bir soru değildi bu.

“Battaniyeyi kaldırıp onu içeri davet ettiğimde tek düşünebildiğim bunun beni iyice hissizleştireceği, uyuşturacağıy-dı. Tüm acım silinecekti. Bana bir kaçış yolu açacaktı.” “Anlayabiliyorum tatlım.”

Mel tekrar başını kaldırıp Joey’e baktı ve, “Ama işler tam olarak planladığım gibi gitmedi,” dedi. “Yani... belki vasat bir adam olsaydı... gözlerimi kapayıp biraz huzur bulabilirdim. Ama inan bana vasat değildi Joey. Lanet olsun adam muhteşemdi.”

Joey duygusal bir tavırla başını sallayarak gülümsedi ve *benim küçük kız kardeşim,* diye düşündü. İlk gençlik yıllarından beri cinsellik hakkında birbirleriyle konuşurlardı. Deli gibi güler, birbirlerine sırlarını anlatırlardı. Mark’ın ölümünden sonra Joey bir daha kız kardeşiyle o tarz konuşmalar yapamayacaklarından korkmaya başlamıştı.

“Tüm istediği bana zevk vermekti. Çılgınca, insanı kendinden geçiren, muhteşem bir zevk.”

Joey tekrar güldü. “İşe yaradı mı peki?”

Mel hızla, “Ah Tanrım evet,” dedi. Kalkarak ablasına baktı. “Sence bana acıdığından mı böyle yaptı?”

“Bilemem, orada olan sendm. Sence acıdığından mı yaptı?”

Mel gülümsedi ve '‘İnan umurumda değil,” dedi. “Öyleyse bile tek istediğim yakında bana tekrar acıması. Mümkün olduğunca yakında.”

Joey kız kardeşinin biçimli alnına düşen bukleyi geriye doğru attı. “Hayatında böyle bir şeyin olmasına çok sevindim Mel,” dedikten sonra birden gülmeye başladı. Mel de ona katıldı.

“Böyle bir şey nasıl oldu ki Joey? Yani bir an ölmek isterken bir anda deli gibi Jack’i arzulamaya nasıl başlayabildim? Aklımı yitirecek kadar istiyordum adamı? Kulağa imkânsız gelmiyor mu? Ben böyle bir şey hissedebileceğimi hayal bile edemezdim.”

Joey derin bir nefes aldı. “Duyguların o kadar uçlarda gezinirken sanırını ani kararlar verilmesi normal. Her şeyi daha yoğun ve ateşli hissetmeye başlamışsmdır. Aslına bakarsan olanlar çok da mantıklı. Mesela

bazen en iyi seksin büyük kavgalardan sonra olduğunu bilmez misin? Şahsen hen Ashley'e hamile kaldığını gecenin, Bill'e onu terk etmeyecek olsam bile bir daha asla ama asla onunla konuşmayacağımı söylediğim gece olduğundan eminim."

Tekrar kıkırdamaya başladılar.

"Tanrım sana daha yanımda ne kadar kalabileceğini bile soramadım," dedi Mel.

"Ne kadar kalmamı istersen o kadar kalabilirim tatlım, ama bence iyi bir abla şu dakika eşyalarını toplayıp ayakaltın-dan çekilir."

Mel gülümseyerek kafasını iki yana salladı ve "Hayır," dedi. "Seni öyle özledim ki. Birkaç gün daha kalman için biraz fedakârlığı göze alabilirim."

Joey gülümseyerek kız kardeşine sarıldı. "O halde birkaç gün kalıyorum diyelim. Yanı eminsen."

"Eminim."

"Mel?"

"Efendim?"

Joey cinsellik konusunda lise ve üniversitede yaptıkları sohbetlerde ara sıra dillendirip gülüştükleri bir konuya gönderme yaptı. "Sence bir adamın ayak numarasıyla başka bir yerinin büyüklüğü arasındaki ilişki konusunda söylenenler doğru mu tatlım?"

"Hı-hı."

"Yani... Jack kaç giyiyoıdur sence?"

Tekrar kıkırdamaya başladılar.

"Kırk dört, kırk beş olabilir," dedi Mel.

★★★

Mel o sabah kliniğe Joey'le birlikte gitti. Mel ve doktor gelen hastalarla ilgilenirken Joey mutfakta kitap okudu. Öğleden sonra üçü birlikte yemek yediler. Daha sonra Mel ve Joey, Grace Vadisi'ne giderek June ve John'u ziyaret ettiler. Ertesi gün randevulu hasta olmadığından doktor çağrı

cihazını alarak nehre balık tutmaya giderken kızlar da arabayla sahile indiler ve öğle yemeklerim Victoria tarzında inanılmaz güzel ve küçük bir kasaba olan Ferndale'de yediler.

Mağazaları gezdiler. Joey'in kulübe için harika olacağını düşündüğü bir kanepe örtüsü, yöresel minderler, bir duvar saati ve renkli kilimler satın aldılar. Kendilerim tutamayarak bahçe için ufak bir barbekü, ahşap salata kâseleri ve oturma odasındaki masaya çok uygun bir de vazo aldılar. Dönüş yolundaysa markete girerek mutfak için biraz erzak ve taze çiçekler aldılar.

Kasabaya döndüklerinde Jack'in barında birer kadeh bira içmeye karar verdiler. İçeri kol kola girerken gülmeye başladılar çünkü Mel ablasının kulağına, "Eğer Jack'in kasık bölgesine bakmaya kalkarsan seni döverim," diye fısıldadı. Elbette uyarı sadece Joey'in kesinlikle Jack'in kasık bölgesine bakmasını garantilemiş oldu. Bardan ayrılırken Jack'i akşam yemeğine davet ettiler. Jack daveti memnuniyetle kabul etmekle kalmayıp gelirken altılık bira da getirdi.

Kızlar çocukluk ve genç kızlık yıllarıyla ilgili hikâyeler anlatırken Jack keyifle onlara katıldı ve neredeyse gece yarısına kadar bol kahkahalı bir sohbet ettiler.

Jack gitmeye hazırlanırken Joey, Mel'in rahatça iyi geceler dileyebilmesi için çaktırmadan ortadan kayboldu. Kulübenin içinden sızan loş bir ışığın aydınlattığı verandaya çıktıklarında Jack, Mel'le aynı göz hizasında olabilmek için bir basamak aşağı indi. Geniş kollarıyla Mel'e belinden sarılırken genç kadın kollarını onun omuzlarına doladı. Jack'e doğru uzanarak alt dudağına bir öpücük kondurdu.

"Ona her şeyi anlatmışsın," dedi Jack.

Mel başını iki yana sallayarak, "Hiç de bile," dedi.

"Tüm gece kasıklarıma bakıp durdu ama."

Gülüştüler.

"Her şeyi anlatmadım," dedi Mel. "En keyifli ayrıntıları kendime sakladım."

“Peki, sen iyi misin?” diye sordu Jack. Kaşları endişeyle hafifçe çatılmıştı. “Tekrar ağladın mı?”

“Kesinlikle iyiyim.” Mel gülümsedi.

“Seni şimdiden özledim Mel.”

“Daha iki gün oldu...”

“İki saat sonra özlemeye başlamıştım.”

“Başıma dert olacaksın değil mi? Talepkâr, buyurgan, doyumsuz...”

Jack cevabı Mel’in dudaklarına yapışarak verdi. Mel de ona sokularak keyifle karşılık verdi. *Ah Tanrım,* diye düşünüyordu. *Ne seksi, güçlü ve harika bir adam bu.* Öpüşmelerinin bitmesini hiç istemese de sonunda dudakları birbirinden ayrıldı. Jack gırtlaktan gelen bir sesle, “Artık gitmem lazım,” dedi. “Ya gideceğim ya da seni kucaklayıp ormana götüreceğim.”

“Biliyor musun Sheridan... Orman gözüme eskisinden daha sevimli geliyor artık.”

Jack hafifçe genç kadının dudağını ısırdı. “Ablan harika biri Mel,” dedi. Sonra bir kez daha dudağına uzanarak ısırdı. “Ama ondan kurtulmaya bak.” Sonra Mel’in kalçalarını tutkuyla sıkarak arkasını döndü ve kamyonetine doğru ilerlemeye başladı.

Kamyonetin yanma geldiğinde kapıyı açtı ama arkasına dönerek Mel’e baktı. Uzun süre o şekilde kalarak Mel’e bakmaya devam etti. Sonra yavaşça elini kaldırdı. Mel de aynısını yaptı.

Jackertesi sabah verandayı süpürürken Joey ve Mel’in klinikten çıkıp Joey’in arabasının yanında birbirlerine sarıldığını gördü. Mel dönerek içeri girdi ama Joey bara doğru yürümeye başlayınca Jack şaşırdı.

Joey gülümseyerek, “Ben kaçıyorum,” dedi. “Kasabadan çıkmadan bir fincan kahve için sana yalvarabilirim diye düşündüm. Mel’in bu sabah bir iki hastası var, yoksa o da benimle gelecekti. Vedalaştık.”

“Kahveden önce sana bir kahvaltı ısmarlayabilir miyim?”

“Teşekkürler ama bir şeyler atıştırdım zaten. Ama kahveyi hemen alabilirim. Ve biraz da konuşmak, vedalaşmak istedim.”

“Hadi içeri girelim o zaman,” dedi Jack. Süpürgeyi duvara dayayarak kapıyı Joey için açtı. İçeri girdiklerinde Joey bir tabureye oturdu. Jack ise kahve servisi için barın arkasına geçti. “Gerçi çok az zaman geçirebildik ama seninle tanıştığıma çok memnun oldum Joey.”

“Teşekkürler. Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Ama en çok da Mel için yaptıklarına teşekkür ederim. Onunla ilgilendiğin, kollayıp gözettiğin içm çok sağ ol...”

Jack kendine de bir fincan kahve doldurdu. “Joey biliyorsun, bana teşekkür etmene gerek yok. Bir fedakârlık falan yapıyor değilim.”

“Biliyorum. Yine de... anlarsın ya Jack... onun yalnız olmadığını bilerek buradan ayrılmak çok güzel.”

Jack’ın dilinin ucuna on altı yaşından beri kendini böyle hissetmediğini söylemek geldi. Tüm dengesini kaybettiğini, çılgınca âşık olduğunu, tek bir şans için bir sürü risk almaya hazırlıklı olduğunu söylemek istedi. Ama dudaklarından sadece, “Mel yalnız olmayacak,” sözcükleri döküldü. “Ben ona göz kulak olurum.”

Joey kahvesini yudumladı. Söylemeye çalıştığı bir şeyler var gibiydi. “Jack, bir şeyi aklında tutmam istiyorum. Bunalımı geçmiş gibi görünüyor olabilir ama yine de... Ne bileyim önünde sancılı bir dönem olabilir diye düşünüyorum.”

Jack, “Bana kocasını anlatsana?” dedi.

Joey şaşırmıştı. “Neden?”

“Çünkü Mel’e sormam için daha çok erken olduğunu düşünüyorum. Ama merak da ediyorum.”

Joey derin bir nefes aldı. “Aslına bakarsan merak etmekte haklısın. Elimden geldiğince anlatmaya çalışayım. Ama bil ki geri kalanımızın perişan olmamasının tek nedeni Mel’in yıkılmış olmasıydı. Bizim için de kardeşimizi kaybetmek gibiydi. Kardeşimizi kaybetmekti. Hepimiz Mark’ı çok severdik.”

“Harika bir adam olmalı.”

Joey, “İnanamazsın,” dedi ve kahvesinden biraz daha yudumladı. “Hımm, bir bakalım... Mark öldüğünde otuz sekiz yaşındaydı. Yani Mel ile tanıştıklarında otuz iki yaşındaydı. Hastanede tanışmışlar. Mark acil serviste başasistandı, Mel de vardiyadan sorumlu hemşireydi. Birbirlerine görür görmez âşık oldular, bir sene sonra aynı eve çıktılar, bir sene sonra da evlendiler. Dört senedir evliydiler. Sanırım Mark’ın en belirgin özelliği şefkatli ve esprili olmasıydı. Çevresindeki herkesi güldürürdü. Üstelik acil serviste bir kriz anında olaya müdahıl olmasını isteyeceğin tipte bir doktordu. Duyarlı ve hassas bir adamdı. Bütün ailemiz onu görür görmez sevmişti. Tüm personeli ona hayrandı.”

Jack farkında değildi ama alt dudağını dalgın dalgın kemirmeye başlamıştı.

“Mükemmel bir adamdı,” dedi Joey.

“Ama şu anda Mark’ın bir iki kusurunu söylersen bana gerçekten büyük bir iyilik yapmış olursun Joey."

Joey güldü. “Pekâlâ, bir bakalım. Mel’i gerçekten çok severdi ve iyi bir eşti ama hep ilk eşinin acil servis olduğunu söylerdi. Zaten doktorlar genelde öyledir ve bu durumun Mel için hafif bir sıkıntıdan öteye geçmediğine eminim; sonuçta o da bir hemşireydi ve işlerin nasıl yürüdüğünü bilirdi. Ama yine de Mark’ın uzun çalışma saatleri konusunda, çağırılmadığı ya da görevde olmadığı zamanlarda bile hastaneye gitmesi konusunda tartışmaları olurdu. Bir plan yapıp sözleştikleri ama Mark’ın son anda iptal ettiği bir sürü özel günleri olmuştur. Ya da Mark’ın bir mekândan erken ayrıldığı, Mel’in eve taksiyle döndüğü geceler.”

“Ama işin gereği bunlar,” dedi Jack. Deniz piyadeleri de ülkeleri için ailelerini geride bırakarak yurtdışına çıkarlardı. Jack bir yanıyla, Mel’in, işlerim ön plana alıp kendisini sürekli yalnız bıraktığı için kocasına kızmasını isterken, diğer bir yanıyla da, dünya işlerinin nasıl işlediğim bildiği için, kızgınlığını dizginlemeyi başaran Mel’e saygı duyuyordu.

“Evet. Bu durumun evliliklerini ciddi anlamda tehdit ettiğini sanmıyorum. Mark işine dalar ve hayatın akışından soyutlardı kendini. Mel bazen onunla konuşurken karşısında taştan bir duvar olduğunu hissettiğini söylerdi. Ama Mark elbette her olay sonrasında özür diler ve Mel’in

gönlünü bir şekilde alırdı. Mark ölmeseydi eminim bir elli sene daha evli kalırlardı.”

“Hadi ama Joey,” dedi Jack. “Ne bileyim içki içip, ara sıra onu hırpalamaz mıydı? Ya da çapkınlık falan?” diye sordu umutla. Öyle umut dolu bir sesle sormuştu ki Joey güldü.

Joey çantasını açarak cüzdanını çıkardı; Mel ve Mark’ın resmini bulana kadar diğerlerini karıştırdı. Resmi Jack’e doğru uzattı. “Bu resim Mark’ın ölümünden bir sene önce çekildi,” dedi.

Karı kocanın fotoğraf stüdyosunda çekilmiş bir resmiydi bu. Mark kolunu Mel’in omzuna atmıştı. Her ikisi de gülümsüyor ve çok mutlu görünüyorlardı. Mel’in de Mark’ın da gözleri parlıyordu. Bir doktor ve ebe hemşire, zeki ve başarılı insanlar, dünyanın hakkını verebilecek bir çift. Mel’in yatağının başucunda resmini gördüğünden Mark’ın yüzü Jack’e yabancı gelmemişti. Ama yeni öğrendiği şeylerin ışığında bu resme farklı gözlerle bakıyordu şimdi. Mark hiç de fena sayılmazdı, ki bu Jack’in başka bir erkek için yapabileceği en iyimser değerlendirmeydi. Kısa ve şık kesimli kahverengi saçları, oval hatlı bir yüzü ve biçimli dişleri vardı. Bu resim çekildiğinde otuz yedi yaşındaydı ama çok daha genç gösteriyordu. *Bebek yüzlü olmanın avantajı işte,* diye düşündü Jack. Savaşta emrinde olan genç ve yakışıklı denizcilerden pek farkı yoktu.

Jack gözlerini elindeki resimden ayırmadan, “Bir doktor,” dedi dalgın bir sesle.

“Hey, o konuda endişelenmene gerek yok,” dedi Joey. “Mel de istese rahatlıkla doktor olabilirdi. Üniversitede hemşirelik okudu. Aile sağlığı hemşireliğinde ve ebelikte yüksek ihtisas yaptı ve bir sürü sertifika programına katıldı. Kardeşimin kıçımdan daha büyük bir beyni vardır diyebilirim.”

“Tamam,” dedi Jack. Joey’in kalçaları hiç de büyük değildi, ama kadının anlatmak istediği şey de o değildi zaten.

“Her çift gibi bir sürü kavgaları olmuştur,” diye devam etti Joey. “En çok da tatiller konusunda kavga ederlerdi, asla aynı şeyi yapmak konusunda anlaşamazlardı. Mark golf oynamak istese Mel denize gitmek isterdi. Sonuçta genelde Mark’ın golf oynarken Mel’in denize girip kumsalda

uzanabileceği bir yere giderlerdi. Kulağa mantıklı bir uzlaşma gibi gelebilir ama bir sorun vardı, tatilde de birlikte vakit geçire -memiş oluyorlardı. Ve Mel buna çok sinirlenirdi," diye ekledi Joey. "Ve Mel sinirlendiğinde inan katlanılmaz olur."

Joey bir an duraksadı. "Ve Mark para konusunda da çok kötüydü," diyerek devam etti. "Harcamalar ve maddi konular konusunda çok kaygısızdı, hiç ilgilenmezdi. İlgisi o kadar uzun süredir sadece tıbba yönelmişti ki faturalarını ödemeyi bile unuturdu. Bir kez elektrik ve sular kesilince Mel fatura idlerini üzerine aldı. Bir de düzen hastasıydı, garajında bile yerler bal dök yala kıvamındaydı."

Jack duyduklarının şehir yaşamına ve üst sınıfa özgü problemler olduğunu düşünüyordu.

"Açık hava aktiviteleriyle ilgili bir tip değilmiş galiba," dedi Jack. "Kampa falan gitmezler miydi mesela?"

"Kamp mı? Mark ve ormana işemek?" diyerek güldü Joey. "Mümkün değil."

"Mel'in buraya gelmesi garip o halde," dedi Jack. "Zorlu şartları olan bir kasaba burası. Rafine bir ortam değil. Süslü desen o hiç değil."

Joey gözlerini fincanından ayırmadan, "Şey, evet" dedi. "Aslına bakarsan Mel dağlan, açık havayı, doğayı sever, ama Jack bir şeyi unutma... Mel'in buraya gelmesi bir deneme yapmak içindi sadece. Çok sarsıcı bir dönemden çıkmıştı ve birden yaşamındaki her şeyi değiştirmek istediğine karar verdi. Ama bu yaşam ona göre değil Jack. Mark ölmeden önce Mel bir düzine moda ve dekorasyon dergisine aboneydi. Seyahat etmeye bayılır mesela. Hem de birinci sınıf seyahatlerden şaşmaz. En az yirmi tane beş yıldızlı şefin adını ezbere sayabilir." Joey derin bir nefes aldı ve gözlerini Jack'in duyarlı gözlerine çevirdi. "Şu anda bagajında bir kamış oltayla geziyor olabilir ama eninde sonunda buradan ayrılacak Jack."

"Olta takımı," dedi Jack.

"Hı?"

"Kamış olta değil. Koskoca bir olta takımı. Mel çok seviyor."

“Sen yine de kendi kalbine dikkat et Jack. Gerçekten iyi bir insansın.”

Jack gülümseyerek, “Merak etme Joey,” dedi. “Bana bir şey olmaz. Mel de iyi olacak. Asıl önemli olan da bu değil mi?”

“Sen inanılmaz bir adamsın Jack. Ama sen yine de söylediklerime dikkat et. Mel eski yaşamından kaçmış olabilir ama yine de içinde bir yerlerde varlığını sürdürüyor.”

“Tamam. Sen endişelenme. Mel de uyarmıştı beni.”

“Hmm,” dedi Joey. “Peki, sen tatilde neler yaparsın?” diye sordu.

Jack gülümseyerek, “Ben her gün tatildeyim,” dedi.

“Mel, Deniz Piyadelcri’nde görev aldığını söylemişti; o zamanki tatillerini nasıl geçirirdin? izinlerinde neler yapardın?”

Jack, *eğer bit yaralanmanın nekahet döneminde ya da yurtdısın-da değilsem, kafa dağıtıp sarhoş olur ve bir kadın bulurdum,* demek istedi. *Ya da birinci sınıf bir uçak yolculuğuyla güzel bir adaya uçup kumsalda bronzlaşıp tüplü dalış yapardım.* Ama içinden geçenleri söylemedi; bunlar başka bir yaşama aitti. Ardında bıraktığı bir yaşama. Bir an umutla, *insanlar böyle yapar zaten,* diye düşündü; *bir yaşamı arkalarında bırakıp yeni bir yaşama başlarlar. Daha farklı bir yaşama.* “Eğer uzun bir iznim varsa ailemi ziyaret ederdim. Sacramento’da evli dört kız kardeşim var. Buldukları her fırsatta bana patronluk taslamaya bayılırlar.”

Joey gülümseyerek, “Ne hoş,” dedi. “Pekâlâ, sormak istediğin başka bir soru var mı? Mel hakkında? Mark hakkında?”

Jack daha fazlasına cesaret edemiyordu. Azız Mark hakkında daha fazlasını kalbi kaldırmayabilirdi. “Hayır. Teşekkürler.”

“O halde bcıı artık kaçayım, önümde uzun bir yol ve yetişmem gereken bir uçak var.”

Joey tabureden zıplayarak kalktı ve barın diğer tarafına geçti. Jack kollarını açınca Joey ona sıkıca sarıldı ve “Tekrar teşekkürler,” dedi.

“Ben teşekkür ederim,” dedi Jack. “Ve Joey, senin de başın sağ olsun.”

“Jack. Bak biliyorsun, Mark'la rekabet etmene gerek yok.”

Jack kolunu Jocy'in omzuna atarak verandaya kadar ona eşlik etti. "Rekabet edemem zaten," dedi.

Joey, "Evet, gerek yok," diye tekrarladı.

Jack kadının omzunu son kez dostça sıktıktan sonra caddeyi geçip, kliniğin önündeki arabasına binmesini izledi. Joey arabayı çalıştırıp yola çıkarken son kez elini kaldırarak salladı.

Jack, Mel'in Mark'la geçirdiği yaşamın nasıl olduğunu düşünmeden edemiyordu. Gözünün önüne hep lüks bir ev ve pahalı arabalar geliyordu. Doğum günü hediyesi olarak verilen pırlantalar ve golf kulübü üyelikleri. Şehirde yoğun bir hastanede çalışmanın stresinden kurtulmak için Avrupa'ya ve Karayiplere geziler. Danslı yemekler ve hayır işi için düzenlenen organizasyonlar. Jack'in ayak uydurabilecek olsa bile, hiçbir zaman istemeyeceği bir yaşam biçimi.

Aslında lüks yaşama tamamen yabancı değildi; kız kardeşleri o yaşama gayet iyi uyum sağlıyorlardı. Kız kardeşleri ve kocaları eğitimli ve başarılı insanlardı. Kızları da o yaşama dahil olsun diye onları en iyi okullara göndermek için ellerinden geleni yapmışlardı. En büyükleri olan kırk beş yaşındaki Donna üniversitede profesördü ve yine bir profesörle evliydi. Kırk üç yaşındaki Jeannie, yeminli mali müşavirdi ve bir mimarla evliydi. Jack'ın bir küçüğü olan otuz yedi yaşındaki Mary özel bir havayolu şirketinde pilottu ve bir emlak simsarıyla evliydi. Hepsi de şehir kulübüne üye, sosyal çiftlerdi. En küçük, en buyurgan ve Jack'in en sevdiği olan Brie ise neredeyse otuz olacaktı. Bölge savcısıydı ve bir polis dedektifiyle evliydi. Ailesinde sadece lise eğitimi alan ve çok erken yaşlarda gönüllü olarak orduya yazılan tek kişi oydu. Orduya katıldıktan sonra fiziksel zorluklar ve askeri strateji konusunda çok özel yetenekleri olduğu keşfedilmişti.

Jack, Joey'in söylediklerinde haklı olup olmadığım düşündü. Mel'in çiftçi ve işçilerle dolu bu küçük kasabada uzun süre mutlu olması gerçekten imkânsız mıydı? En yakın beş yıldızlı şef beş yüz kilometre mesafedeydi. Buradaki yaşam Mel için belki de gerçekten fazla basit kalıyordu. Ama sonra aklına âşık olduğu Melinda geliyordu; doğal, şımarıklıktan uzak, güçlü, cesur, tutkulu ve matçı. *Belki de gereksiz yere endişeleniyorum,* diye

düşündü, *belki de Mel’e haksızlık ediyorum.* Burada seveceği bir sürü şey olabilirdi.

O gün Mel’ı hiç görmemişti. Belki bir sandviç ya da bir fincan kahve için uğrayabilir diye bardan ayrılmamıştı bile ama Mel daha uğramamıştı. Genç kadın yüzünü gösterdiğinde saat neredeyse altıya geliyordu. Mel içeri girdiğinde Jack tüm bedenini son zamanlarda çok aşina gelmeye başlayan aynı duygunun kapladığını hissetti: arzu. Mel’in dar pantolonuna sadece bakması bile tüm bedenini bir arzu dalgasının kaplamasına yetiyordu. Hissettiği duyguların fiziksel olarak da belirmemesi için büyük bir irade gücü uygulamak durumunda kalıyordu.

İçeride müşteriler vardı. Her zamanki akşam yemeği grubunun haricinde kasaba dışından altı kişilik bir balıkçı grubu gelmişti. Mel bara doğru ilerlerken tanıdığı herkese selam verdi. Bardaki taburelerden birine tek hamlede oturarak gülümsedi ve “Soğuk bir bira harika olur,” dedi.

Jack, “Tamamdır,” diyerek birayı hazırladı. Şampanya değil de bira sipariş eden ve bir genç kız gibi görünen bu karşısındaki kadını şehir kulübünde bir dansta, pırlantalar içinde ya da yardım balolarında salınırken hayal edemiyordu. Yine de onu vücudu saran siyah, straples bir elbisenin içinde görmek fena olmazdı. Bu görüntü onu gülümsetti.

“Komik olan ne?” diye sordu Mel.

“Yok bir şey. Sadece seni gördüğüme sevindim. Yemek yiyecek misin?”

“Hayır, teşekkürler. Bugün gerçekten çok yoğunduk, o yüzden doktorla ikimize atıştıracak bir şeyler hazırlamıştım. Aç değilim. Şimdilik bira yeter.”

Barın kapısı açıldı ve içeri Doktor Mullins girdi. Yaşlı adam bir iki ay önce olsa barın diğer ucuna otururdu ama artık öyle değildi. Hâlâ elinden geldiği kadar aksi davranmaya çalışıyordu ama bara gelerek Mel’in yanındaki tabureye oturdu. Jack doktora bir kadeh viski doldurdu. “Akşam yemeği?” diye sordu.

“Biraz sonra,” dedi doktor.

Barın kapısı tekrar açıldı ve Hope içeri girdi. Yaşlı kadın sonunda lastik botlarını çıkarmış ve aynı ölçüde çamurlu spor ayakkabılarını giymişti.

Hope da Mel'in diğer tara-tındaki tabureyi çekti. “Aman iyi, yemek yemiyorsun," diyerek cebinden sigara paketini çıkardı. Jack Danicls'ı kastederek, “Her zamankinden Jack!” diye seslendi.

Jack şişelere uzanarak,“Hemen geliyor,” dedi.

Hope sigarasından bir nefes çekerek, “Eee?” dedi. “Ablan küçük kasabanı sevdi mi?”

“Çok iyi vakit geçirdi, teşekkürler. Gerçi saç diplerimin halinden hiç memnun değil.”

“Senin aksi moruktan bir gün izin koparıp Garberville ya da Fortuna'ya kaç ve saçlarım yaptır.”

Doktor yan taraftan, “Artık bir süre izin günün falan kalmadı,” diye homurdandı.

Mel alaycı bir tavırla, “Buralarda yardım falan istemediğini söyleyen bir adam için garip bir yorum gerçekten,” dedi. Hope'a dönerek devam etti. “Ablalar nasıl olur bilirsin. Başımı belaya bulaştırmadığımdan emin olmak istiyordu sadece. Şimdi iyi olduğumu kendi gözleriyle gördüğünden içi rahatladı ve ailesinin yanma döndü. Sen neler yapıyorsun Hope?” diye sordu. “Son zamanlarda sem pek göremiyorum.”

“Sabahtan akşama kadar sadece bahçeyle uğraşıyorum işte. Ben ekip büyütüyorum, geyikler gelip yiyor. Jack'in denizci arkadaşlarını toplayıp, bahçenin etrafına işeyerek sınır çizmelerini sağlamam lazım.”

Mel duyduğu şey karşısında doğruldu. “İşe yarıyor mu?” “Elbette. En kesin çözümdür.”

Mel, “Bir yaşıma daha girdim,” diyerek birasını kafasına dikti. Sonra da, “Ben eve gidiyorum,” deyip taburesinden kalktı.

Mel kapıdan yeni çıkmıştı ki arkasından Jack'in geldiğini hissederek döndü. Jack genç kadının koluna girerek onunla arabasına kadar yürüdü. Mel kapıyı açtı ve “Benim küçük kulübenin yolunu tek başına bulabilir misin?”

Jack, Mel'in dudaklarına doğru eğilip onu öperken inlemesini engelleyemedi. İşte yine oluyordu. “Birazdan orada olurum.”

“Acele etme. Önce bir duş alıp Hope’un sigara dumanını saçımdan silmek istiyorum. Sen akşam yemeği servisini bitir.”

Jack dudaklarını genç kadının boynunda gezdirmeye başladı. “Şimdi içeri gidip *Yatığın var* diye bağırabilirim.”

Mel gülümseyerek onu iteledi. “Görüşürüz,” dedikten sonra arabasına binerek uzaklaştı.

Mel, Jack’in arzu içinde olduğunu ve kısa bir süre sonra geleceğini biliyordu. Jack cinsellik bakımından şimdiye kadar tanıdığı en iştahlı adamdı. Kulübeye geldiğinde çantasını ön kapının yanına koyarak yatak odasına gitti. Yatağa oturarak Mark’ın fotoğrafını aldı. Bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra, “Seni sevdiğimi biliyorsun, ben de senin anladığını biliyorum,” dedi ve fotoğrafı çekmeceye yerleştirdi.

Sonra biraz kendine gelmek için duşa girdi.

Jack barın arkasına geçti ve herkesin siparişiyle ilgilendi. Doktorun akşam yemeğini servis etti, Hope giderken onu uğurladı ve sonra Peder’in yanına gitti, “içerisi sakinleşmeye başladı,” dedi. “Ben Mel’in yanına gidiyorum.” Peder’in bu konuda birine bir şey söylemektense dilini keseceğini biliyordu. Gerçi kimseye bir şey söylenmesine de gerek yoktu. Jack ve Mel aynı yerde olduklarında içerideki hava ısınıyor, insanlar onları anlamlı anlamlı süzüyordu. “Bana ihtiyacınız olursa oradan ulaşabilirsiniz. Ama ihtiyacınız olmasın.” “Merak etme,” dedi Peder. “Ricky ve ben hallederiz.” Jack kamyoneti sağlı sollu ağaçlı yolda normalden epey hızlı sürmüş olabilirdi ama Mel’e ulaşmak için can atıyordu. Kulübeye vardığında kamyoneti hemen park ederek verandaya gitti ve sallanan sandalyeye oturarak botlarını çıkardı. içeriden duş sesini duyunca Mel’in korkmaması için içeri girmeden önce seslendi. “Mel?”

“Bir dakikaya çıkıyorum,” diye seslendi Mel.

Ama Jack çoktan gömleğini çıkarmış, kemerini çözüyordu. Oturma odasından banyoya doğru giderken arkasında kıyafetler bırakıyordu. Duş kabininin cam yüzeyi buharla kaplanmıştı ve içeriden yükselen buharların arasından genç kadının narin bedeni seçiliyordu. Jack yavaşça kapıyı açtı ve içeride ışıl ışıl parlayan güzelliğe baktı. *Tanrım, öyle mükemmeldi ki.* Mel küçük elini davetkâr bir şekilde ona doğru uzatınca Jack içeri girdi.

Mel dudaklarına doğru uzanırken, “Acele etme demiştim,” dedi.

“Elimden geldiğince yavaş davrandım.”

“Senin için biraz temizlenmek istiyordum.”

Jack genç kadını öpmeye başladı. Bir taraftan da elleri tüm bedeninde geziniyordu. Mel’in yumuşak ve pürüzsüz sırtında, kalçalarında dolaşıyor, göğüslerini okşuyordu. Daha sonra ellerini genç kadının ıslak saçlarının arasından geçirdi, boynunu ve omuzlarını okşadıktan sonra Mel’in ellerine ulaşarak parmaklarını iç içe geçirdi. Jack onu öyle çok istiyordu ki titremeye başlamıştı. Mel’in elleri de Jack’in tüm bedeninde dolaşıyordu. Göğsünü ve sırtını okşadıktan sonra, elleriyle Jack’in kaslı kalçalarını kavradı. Kaslı karnında da biraz dolaştıktan sonra nihayet sert erkekliğine doğru inince Jack, “Tanrım... Mel...” diyerek genç kadını tekrar öpmeye başladı.

Sonra Jack de elleriyle aşağılara inerek genç kadını hafif hareketlerle yoklamaya başladı. Mel’in de en az kendisi kadar tahrik olmuş ve hazır olduğunu görmek Jack’ın tüm bedenini bir tür erotik gururla doldurmuştu. Bu kadının uzun ısınma turlarına ihtiyacı yoktu. Bu karşılıklı arzu ve istek Jack’in yaşamındaki en güzel şey olmaya başlamıştı. Jack genç kadını hafifçe kaldırdı. Mel kollarını onun boynuna dolayıp bacaklarını belinin çevresine sararken Jack yavaş ama sert bir hareketle içine girdi. Jack, genç kadını kucağından hiç indirmeden hafifçe dönerek bir omzunu duş duvarına dayadı. Sonra onu yukarı kaldırıp aşağı indirerek içinde gidip gelmeye başladı. Mel bacaklarım daha sıkı dolamış, soluk alıp verişleri hızlı ve kesik inlemelere dönmüştü.

Genç kadın Jack’in omuzları ve boynuna sarılmıştı. Ağzı Jack’in ağzıyla bütünleşmişti, dilleri hırslı ve ateşli bir şekilde dans ediyordu. Jack onu tutarken kasılan omuzlarını ve kollarını hissetmek Mel’in kanının daha çok kaynamasına neden oluyordu. Genç kadın içindeki arzunun giderek muhteşem bir zirveye doğru yükseldiğini, yükseldiğini ve muazzam bir doyumla patladığını hissetti.

Jack genç kadını o çıldırtıcı noktaya getirip, tüm bedeninin kasılmasını ve tüm gücüyle kendine doğru sokulmasını hissetmekten daha zevkli bir şey olamayacağını düşündü. Aralarında hiçbir boşluk olmasa da Mel çığlık

attığında Jack ona daha da sıkı sarıldı. Kendini Mel'in içinde mümkün olan en derin noktaya kadar itti. Kendini bıraktığında, zirveye ulaşmasından doğan sarsıntıyı vücudunun bütün hücrelerinde hissetti.

Mel hâlâ sıkıca Jack'e sarılmış halde duruyordu. Bir süre sonra biraz daha sakinleştiler ve soluk alış verişleri yavaş yavaş normale dönmeye başladı. Mel dudaklarını Jack'in dudaklarında gezdirerek, "Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum," dedi. "Seninle olmak... seninle olmak çıldırtıcı bir şey."

"Bana bir şeyler yapıyorsun. Beynim sanki tamamen devre dışı kalıyor."

Mel gülerek, "Güzel. Gayet iyi bir iş çıkarıyorsun beyinsiz," dedi ve Jack'in omzuna baktı. "Ufak bir morluğun daha olmuş..."

"Ufak morluklarımı seviyorum."

"Hadi kurulanıp yatakta buluşalım."

"Güzel bir teklif. Ama lütfen hemen hareket etme. Bu kısım biraz dikkat gerektiriyor." Jack genç kadını biraz daha kucağında tuttuktan sonra dikkatli ve yavaş hareketlerle hafifçe yukarı kaldırarak kendinden ayırdı ve yere indirdi. Birlikte duş aldılar ve kurulandılar. Mel'in altın renkli güzel saç-tarım kurutmak için fazladan zamana ihtiyacı vardı.Bu yüzden Jack yatak odasına giderek yatağa oturdu. Rcsiın yerinde değildi. Çerçeve kaldırılmıştı. Ama Jack aptal değildi, sonuçta ortadan kaybolan bir resimdi sadece, anılar değil. Yine de gülümsemesine engel olamadı. Yatağa yerleşerek, sabırsızca beklemeye başladı.

Mel yatak odasına geldiğinde ışığı kapatmak üzere uzandı. Jack, "Bırak açık kalsın Mel," dedi. Mel bir şey söylemeden yatağa girerek Jack'in yanma yerleşti. Jack yan dönerek kolunu başının altına aldı ve Mel'e baktı. "Konuşmamız gereken bir iki şey var. Geçen gece pek konuşamadık."

Mel biraz gerilerek, "Hımm," dedi. "Cinselliğin iki tarafın da zevk aldığı, arada sırada yapılan yetişkinler arası gayet doğal bir aktivite olmasıyla ilgili konuşma mı geliyor yoksa?" Jack gülümseyerek, "Hayır," dedi. "Hiç alakası yok. Sadece bir iki ayrıntı var. Bir şeyi bilmeni istiyorum, önceden, yani senden önce... hayatımda kadınlar oldu. Sonuçta kırk yaşındayım Mel. Ve uzun süredir aktif bir cinsel yaşantım var. Gerçi

her zaman prezervatif kullandım. Her zaman. Ayrıca ordu da zührevi hastalık testleri de dahil tıbbi konularda inanamayacağın kadar titiz. Ama yine de test yaptırmamı istersen...”

“Önlem almakta bir sakınca yok.

“Tamam, oldu bil. Ve bir de doğum kontrolü hakkında konuşmadık ve sorumsuz davranmak istemiyorum Mel. Gerçi otan oldu sayılır, üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi Mel. “Yani hamilelikle ilgili sorun olmaz, ben o konuyu hallettim. Ama prezervatif kullanmak gibi bir prensibin varsa o gece neden kullanmadık?”

Jack omzunu silkti. “O gece hazırlıklı değildim ve aklımdaki tek şey her şeyin senin için güzel olmasıydı. Gece senin için öyle kötü bir şekilde başlamıştı ki, Tanrım, birlikte olmak aklımın ucundan dahi geçmezdi. Sonrasında da kendimi kaybettim. Ama bundan sonra hazırlıklı olabilirim. Söylemen yeterli.”

“Peki ya bu gece?”

“Üzgünüm, oturma odasında, yerdeki pantolonumun cebinde bir paket olacaktı... ama üzgünüm. Bir an evvel seninle olmaya öyle odaklanmıştım ki. Aklımı kaybetmiş gibiyim Mel. Ama dediğim gibi bundan sonra-”

Mel parmağını Jack’in dudağına koyarak gülümsedi ve “Böylesine bayılıyorum,” diye fısıldadı. “Akimı kaybetmiş haline bayılıyorum.” Jack’in gözlerinin içine baktı. “Normalde ben de prezervatif konusunu hatırlatırdım ama o geceki ruh halim... neyse. Sadece testleri yaptırmamız yeterli. Onun haricinde bir şeye gerek yok. Gerçekten çok fazla kadın oldu mu hayatında?"

Jack yüzünü biraz buruşturdu. Kaşları çatılmıştı. “Şey... gerekli gereksiz ilişkilerim oldu, evet.”

“Peki özel birileri?” diye sordu Mel.

“Yalan söylediğimi düşüneceksin ama hayır.”

“Peki ya Clear River’daki kadın?”

“Mel, sadece geceyi birlikte geçiriyorduk. Hayır, aslında o da tam doğru değil, geceyi orada geçirdiğim olmadı hiç. O da Virgin River’a gelmedi.

Tanrım... bu konulardan rahatsız olacağım aklıma bile gelmezdi.”

“Rahatsız olmana gerek yok. Yetişkin bir erkeksin sonuçta.”

“Hiçbiri böyle değildi ama. Bizimki rasgele bir cinsellik gibi geliyor mu sana?” diye sordu Jack.

“Aslına bakarsan epey yoğun ve özel geliyor.”

“Güzel,” dedi Jack. “Şu anda aramızda yaşadıklarımız öncekilerden farklı. Umarım ne demek istediğimi anlıyorsun-dur?”

‘Mani benimle sadece yatmıyorsun?” dedi Mel alaycı bir sesle.

Jack elini genç kadının omuzlarında gezdirerek kollarına doğru kaydırdı. “Seninle yatıyorum Mel.” Uzanarak Mel’in dudaklarına küçük tatlı bir öpücük kondurdu. “Demek istediğim, benim için bu ilişki sadece seksten ibaret değil. Çok yoğun hisler yaşıyorum. Çok özel hisler.”

Mel güldü ve aynı oyunbaz ses tonuyla, “Benimle çıkıyor musun yani?” diye sordu.

“Evet,” dedi Jack. “Ve bu benim için bir ilk.”

“Yani bir bakıma Virgin River’ın bakir bir delikanlısı sayılırsın, öyle mi?”

“Bu konuda evet.”

“Çok tatlı bence.”

“Çıldırmış gibiyim Mel. Sürekli seni arzuluyorum. Ycni-yetme bir oğlan gibiyim şu anda.”

“Hiç de yeniyetme bir oğlan gibi davranmıyorsun ama.” “Melinda, son bir haftada son bir senede yaşadığımdan daha çok ereksiyon yaşadım. Bara her girdiğinde başka bir şeyle ilgilenmek ve kafamı dağıtmak zorunda kalıyorum. Bira reklamından bir coğrafya ödevine kadar hemen hemen her şeyden tahrik olduğum on altı yaşımdan beri böyle bir şey yaşamadım. Yani bu kadar saçma olmasaydı komik bir durum diyebilirdik.”

Mel gülerek, “Hormon patlaması ha?” dedi. “Bilemem ama cidden harika sevişiyorsun.”

“Bunları tek başıma yapmıyorum,” dedi Jack. “Asıl harika olan sensin. Tanrım, bilmiyorum... bence birlikteyken harika oluyoruz.”

“Jack, kasabadaki herkes biliyor mu?”

“Tahmin ediyorlardır. Ama ben bir şey söylemedim.” “Sanırım buralarda bir şey söylemene gerek bile kalmıyor.”

“İstiyorsan kimseye bir şey belli etmemeye çalışabiliriz. Yani istediğin buysa seni her an tatlı niyetine yemek istediğimi belli etmemeye çalışabilirim.”

“Şey... biliyorsun. Halletmem gereken bazı konular var.” “Biliyorum. Seni kötü bir döneminde yakaladım. Ve biraz seksin o konuları halletmeye yetmeyeceğini biliyorum.” Jack sırttı. “Biraz ama iyi seks.”

“Çok iyi seks.”

“Ah, evet...” dedi Jack fısıltıyla.

“Bilmeni istiyorum Jack. Hâlâ berbat bir haldeyim. Ve inan seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Seni incitmek istemiyorum.”

Jack Mel’e uzanarak, genç kadının sıcacık ve yumuşak tenini okşamaya başladı. “Mel, bu beni incitmiyor.” Gülümsedi. “Kendimi harika hissediyorum, gerçekten. Benim için endişelenme sen.” Mel’i öptü. “Aramızdaki şeyi... bizi... gizli tutmak ister misin?”

“İşe yarar mı sence?”

“Bence numara yapmanın bir anlamı yok,” dedi Jack. “Ama sana kalmış.”

“Evet gerçekten de bir anlamı yok,” dedi Mel. “Ne olacak ki? Yasadışı falan değil sonuçta, değil mi?”

Jack uzanarak genç kadını bu kez biraz daha uzun öptü. “Belki de olmalı.” Tekrar öpüştüler.

Şafağın ilk ışıkları kulübenin camlarından içeri süzülmeye başlarken Jack yan taraftan gelen hafif mırıltılarla gözlerini açtı. Mel hâlâ kolunda yatıyordu. Nefesini göğsünde hissedebiliyordu. Genç kadın mırıldanıyor,

dudakları şarkı söylüyormuş gibi hafifçe kıpırdanıyordu. Eğer ifadesi hüzünlü ya da sıkıntılı olsa Jack rahatsız olabilirdi. Ama Mel gülümsüyordu. Jack'e biraz daha yanaşarak bir bacağını üzerine doğru attı. Uykusunda memnun bir ifadeyle mırıldandığı melodiye devam etti.

Jack'in tüm geceyi birlikte geçirdiği kadınların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Ama söz konusu Mel olduğunda, artık tek başına uyandığını hayal edemiyordu. Mcl'i kendine doğru çekip göğsüne bastırırken hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını düşündü.

On İkinci Bölüm

Rick, Liz'i her ne kadar günde yedi sekiz kez aramak istese de iki günde bir arıyordu. Tuşlara basarken nabzı hızlanıyor, kızın sesini duyduğundaysa çılgınca atmaya başlıyordu.

"Lizzie, nasılsın?" diye soruyordu.

Liz her defasında, "Seni özlüyorum," diyordu. "Buraya geleceğini söylüyordun."

"Biliyorum, geleceğim de... Deniyorum Lizzie. Ama biliyorsun okul var, bir taraftan da iş... Peki her şey yolunda mı?"

"Burada olmak yerine Virgin River'da olmayı isterdim." Sonra gülerdi Liz. "Aslında düşününce komik geliyor. Annem beni Connie Teyze'min yanına zorla göndermişti, şimdiyse burada kalmaya zorladığı için ondan nefret ediyorum."

"Annenden nefret etme Lizzie. Lütfen."

Sonra bir süre okuldan, okuldaki arkadaşlarından, Virgin River ve Eureka'da olup bitenlerden ve gündelik şeylerden konuşurlardı. Liz, Rick'in kâbusu olmaya başlayan hamilelik ihtimaliyle ilgili hiçbir şey söylemiyordu.

Genç adamın içi hiç rahat değildi. Bir şeylerin ters gidip, Liz'i n o tek gecede hamile kalmış olmasından çok korkuyordu. Ama neredeyse daha kötüsü, onda da ters giden bir şeyler vardı. Zihninde ve bedeninde anlam veremediği şeyler oluyordu. Sürekli Liz'in hayalini kuruyor, onu kollarının arasına alıp saçlarını koklamak, dudaklarını öpmek istiyordu. Bir taraftan tek elinde sürekli Liz'in göğsünü hissetmek isterken, diğer taraftan küçük kamyonetinde gülerek, konuşarak, el ele onunla birlikte okuldan eve dönmek istiyordu.

Şimdiki telefon görüşmesi de diğerlerinden farklı gitmiyordu. Sonra Liz birden, "Neden Eureka'ya gelmiyorsun?" diye sordu.

Rick derin bir nefes aldı. "Sana doğruyu söyleyeceğim Liz, gelmeye korkuyorum. Seninle bir arada olduğumuzda işlerin karışacağından korkuyorum."

“Ama hani o prezervatifler.

“Daha önce de söyledim Liz, prezervatif yeterli değil. Senin de bir şeyler yapman gerek. Doğum kontrol hapı ya da onun gibi bir şeyler.”

“Peki, sence nasıl yapabilirim Rick? Araba bile kullanamıyorum daha. Ya da anneme gidip, ‘Hey anne, bana doğum kontrol hapı lazım, Ricky ve ben seks yapmak istiyoruz da’ mı diyeyim?”

“Eğer burada olsaydın Mel bir şeyler yapabilirdi. Belki anneni Virgin River’a bir ziyarete ikna edebilirsin.” Ama bu cümleyi kurarken bile içi bir tuhaf oldu. Yüzü öyle yanmaya başlamıştı ki bayılacakmış gibi hissetti. On dört yaşındaki bir kıza -üstelik de kamyonetinin arkasında- seks yapabilmeleri için önlem alma yolları mı gösteriyordu gerçekten?

Liz usulca, “Bilmiyorum,” dedi. “Böyle bir şey hakkında rahatça nasıl konuşabilirim ki? Üstelik de bir yetişkinle? Sen de rahatsız olmaz miydin?”

Rick çoktan konuşmuştu; Peder ve Jack olanları biliyordu. Ama Rick sadece, “Eğer bu kadar önemliyse yapabilirdim?” dedi.

“Bilmiyorum,” dedi Liz. “Biraz düşünmem lazım.”

Durmadan bir kızı hayal etmek, sürekli saçları yanağına değdiği zaman kendini nasıl hissettiğini hatırlamaya çalışmak, teninin yumuşaklığını akimdan bir türlü çıkaramamak, o kızı sevdiğin anlamına mı geliyordu? Onunla her konuştuktan ve gülüşünü duyduktan sonra çok daha iyi hissetmek onu sevdiğin anlamına mı geliyordu, yoksa sadece on altı yaşında azgın bir delikanlı olduğun anlamına mı? Aslında Rick öyle olduğunu biliyordu, genç kızın içine bir kez daha girdiğini düşünmek bile kulaklarından dumanlar yükseliyormuş gibi hissetmesine yetiyordu. Ama başka şeyler de vardı. Liz’le rahatça konuşabiliyor ve onu zevkle dinleyebiliyordu. Hatta onu dinlemek istiyordu. Liz matematik gibi sıkıcı bir şeyden bahsederken bile Rick transa geçebiliyordu. Eğer bir damlacık cesareti olsa Jack’e aşka ve cinselliğe dair sorular sorardı, ikisinin ne zaman aynı şey olduğunu sorardı.

Rick nihayet cesaretini toplayıp Liz’e sordu: “Peki hamilelik konusunda bir şey var mı?”

“Yani şeyi mi soruyorsun...?”

“Evet Liz, onu soruyorum.” Karşıdan ses gelmiyordu. Liz yine o kelimeleri söyletecekti. Rick her sorduğunda, o yaştaki bir delikanlıya yabancı olan o kelimeler boğazından sökülür gibi çıkıyordu. “Adet oldun mu?” diye sorarken, genç kızın telefonda yanaklarının nasıl kızardığını görememesine şükretti.

“Gerçekten tek merak ettiğin şey bu değil mi?”

“Hayır Liz, değil ama çok endişeleniyorum. Liz, bebeğim, başını böyle bir derde sokmaktansa ölmeyi tercih ederim tamam mı? Sadece endişeleniyorum, hepsi bu. İkimiz için de endişeleniyorum.”

“Daha âdet olmadım, ama sorun değil. Demiştim zaten, âdet döngüm düzenli değildir. Ama kendimi iyi hissediyorum. Garip bir şey yok yani.”

“O da bir şey sanırım.”

“Rıcky, seni çok özlüyorum. Sen de beni özledin mi?”

Rick derin bir nefes vererek, “Ahh, Liz” dedi. “Seni öyle özlüyorum ki korkudan ödüm patlıyor.”

Mel ertesi hafta birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra Jack’in yanına gitti. Halletmesi gereken birkaç işini yaparken ona eşlik etmek için barı bir gün bırakıp bırakamayacağını sordu. Eureka’ya gitmesi gerektiğini ve yalnız gitmek istemediğini söyledi. Jack de elbette barı bırakabileceğini söyleyerek cevap verdi; Mel’in rica ettiği her şeyi yapmaktan keyif alıyordu. Jack kamyonetle gitmeyi teklif etmişti ama Mel arabasını alıp üstünü açmayı ve güneşli haziran havasının keyfini çıkarmak istediğini söyledi.

Yolda giderlerken Mel Jack’e döndü. “Umarım emrivaki yaptığımı düşünmezsin Jack, ama bir şey söylemek istiyorum. Kendim için güzellik salonundan, senin için de klinikten bir randevu aldım; hani test yaptırmak istediğini söylemiştin ya.”

“Ben o iş için sahile, hava üssüne gitmeyi düşünüyordum ama Eureka da olur. Söylediğimde ciddiydim Mel. Kendini güvende hissetmeni istiyorum.”

“Endişelendiğimden değil. Sadece önlem diye düşün. Eğer bir şey çıkarsa ben de test yaptırırım. Seni asla riske atmak istemem. Ama son yedi yıldır birlikte olduğum tek kişi...” Duraksadı.

Jack, “Koçandı,” diye cümlesini tamamladı. “Rahatça söyleyebilirsin Mel. Senin yaşamındı sonuçta. Hâlâ da senin yaşamın. Bu konuda rahatça konuşabilmeliyiz.”

Mel, “Pekâlâ.” diyerek kendini toparladı. “Bir de almak istediğim bir araba için test sürüşü ayarladım ve senin fikrini de istiyorum. Artık çamura saplanıp kalmayacak bir araç lazım.”

Jack şaşkınlıkla, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Ne almayı düşünüyorsun?”

Mel göz ucuyla Jack’e doğru baktı. Zorla büktüğü bacakları küçük BMNJGnin ön konsoluna doğru öyle sıkışmıştı ki genç kadın gülümsemesine engel olamadı. “Bir Hummer cip,” dedi.

Jack’in nutku tutulmuştu. Nihayet ağzını açabildiğinde, “Sanırım fiyatlarını biliyorsun?” dedi.

“Biliyorum.”

“Galiba Hope sana tahminimden daha iyi bir maaşı veriyor.”

“Hope’un iyi bir maaş verdiği falan yok, ama burada masrafım öyle az ki... Gün sonu içtiğim soğuk biralar bile tnü-essesenin ikramı. Arabayı kendi yatırımım olarak alacağım.” Jack bir ıslık çaldı.

“Biraz param var,” dedi genç kadın. “Özellikle... yani...” Jack ona doğru uzanarak elini bir bacağının üzerine koydu. “Tamam Mel. Özeline girmek istemedim.”

“Hayır, özelime falan girmedin!” dedi Mel. “Aksine hiçbir şey sormuyorsun. Bak konu şu, bazı yatırımlarımız vardı. Emeklilik. Sigortalar. Los Angeles’taki evi de epey yüksek bir fiyata sattım. Bir de Mark’ın ölümüyle ilgili tazminat davası var... Hâlâ devam ediyor ama sonlanması yakın. Küçük pisliğin ailesi çok zenginmiş. Epey param var diyebiliriz Jack. Hatta ihtiyacım olandan fazla.” Mel tekrar Jack’e baktı. “Bunlar aramızda kalırsa sevinirim.”

“Eşini kaybettiğini bile kimse bilmiyor,” dedi Jack.

Mel derin bir nefes aldı. “Neyse, June Hudson’la uzun uzun konuştuk. Grace Vadisi’ndeki doktor. Dört çeker bir aracı geçici bir ambulansa çevirmek için ihtiyacım olanları sordum ve elimde uzun bir alışveriş listesi var. Eğer başarabilirsem sadece doktorla benim vadi ve tepelere daha kolay ulaşmamızı sağlayacak değil, ihtiyacımız olduğunda hastalarımızı hastaneye daha rahat götürmemizi sağlayacak bir aracımız olacak. Böylece bir kamyonetin arkasında serum şişesini havada tutmaya çalışmama da gerek kalmayacak.”

Jack usulca, “Virgin River gibi küçük bir kasaba için çok büyük bir şey bu,” dedi.

Mel yanındaki adamın da bu kasaba için çok şeyler yaptığını düşündü. Bir kulübeyi bar ve restorana çevirmiş, gün boyu uygun fiyata yiyecek servisi yapıyordu, içecekler de ucuzdu ve mekân kâr amacı güden bir işletmeden ziyade sosyal bir toplanma ortamıydı. Jack iş için pek Rick’e ihtiyaç duymasa da, delikanlı için manevi babalık yaptığı belliydi. Ve Peder... Jack’in ona da göz kulak olduğu apaçık ortadaydı. Gerçi muhtemelen Jack’in geçinmek konusunda bir problemi yoktu; mekândaki yenileme ve tadilat işlerinin çoğunu kendisi yapmıştı, ordudan emeklilik hakkını kazanmıştı ve elbette işlettiği mekândan mütevazı da olsa yeterli bir gelir elde ediyordu. Üstelik yaptığı işten keyif alıyordu.

Jack’in kasaba için asıl yaptığı şey, merkezde durup ihtiyacı olan herkese yardım etmekti. Doktor gibi, Mel gibi ya da son zamanlarda ara sıra gelmeye başlayan şerif yardımcısı ve otoban devriyesi gibi kasabaya hizmet veren herkes Jack’in mekânında ücretsiz yemek yiyordu. Jack ayrıca ihtiyacı olanların tamir işlerini hatta çocuk bakıcılığını yapıyor, mektup ve paketlerini postalıyordu. Öteberi almaya giderken Fran-nie ve Maud gibi ihtiyar hanımların bir şeylere ihtiyacı olup olmadığını sormayı asla ihmal etmezdi. Mel konusunda da aynı şeyi yapmıştı. Onun ihtiyaçlarını karşılamak kendi kişisel göreviymiş gibi davranmıştı.

“Bu küçük kasaba farkında olmadan bana çok şey kattı,” dedi Mel. “Artık yaşamıma bir şekilde devam edebileceğimi hissediyorum. Ve bunların çoğu senin sayende Jack.”

Jack birden kendini tutamayarak, “Kalıyorsun!” dedi. “Şimdilik,” dedi genç kadın. “Yaz sonunda bir bebeğimiz daha geliyor. Ve inan o bebekler için yaşıyorum.”

Jack içinden, *giinün birinde ona söyleyeceğim,* diye geçirdi. *Onu kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar sevdiğimi söyleyeceğim. Kasabaya girdiği andan itibaren yaşamaya başladığımı hissettiğimi söyleyeceğim. Ama daha vakti gelmedi.* Onu köşeye sıkıştırmak istemiyordu. Öyle bir durumda Mel ya kendisinin de onu sevdiğini söylemek ya da kaçmak zorunda hissedecekti. “Aslına bakarsan Mel, ben epey Hummer sürdüm.”

Mel bunu daha önce akıl edememiş olmasının şaşkınlığıyla Jack’e baktı. “Elbette sürmüşsündür!” dedi. “Hiç aklıma gelmemişti!”

“Tamirattan da anlarım sayılır. İş başa düşünce insan her şeyden anlayabildiğini görüyor.”

“Harika o halde,” dedi Mel. “Tahmin ettiğimden daha çok yardımın olacak yani.”

Programlarının ilk duraklarında Mel’in saçları ve Jack’in kan tahlilleri vardı. Mel yetmiş beş dolarlık saç kesimi ve bal-yajmın idare ederden iyi olmasına çok sevinmişti. Ya kendisi de artık biraz taşralılaşmıştı ya da L.A.’de yıllardır enikonu kazıklanmıştı.

Daha sonra bir ikinci el araba galerisine gittiler. Fiyatı saçma ölçüde yüksek olan kullanılmış bir Hummer vardı. İkinci ele düşmüş, daha otuz iki binde ve gayet iyi durumdaydı. Jack motora baktı, arabayı kaldırtarak aksları, şasiyi, amortisörleri, frenleri ve mümkün olan her yeri inceledi. Cipi alıp deneme sürüşüne çıktıklarında da iyi durumda olduğunu gördüler ama fiyat inanılmazdı. Altmış bin dolar ve içi bomboştu.

Yalnız, Mel’in takasa hazır bir üstü açılabilir BM’VlTsi ve nakit parasının olması her şeyi kolaylaştırdı. Fiyatı makul sınırlara çekmeleri sadece birkaç saat sürdü ve Jack, Mel’in beğendiği bir yönünü daha keşfetti. Genç kadın kararlı ve usta bir pazarlıkçıydı.

Daha sonra hastane malzemeleri deposuna giderek Hummer’ın arka kısmını şok aletinden oksijen tüpüne kadar çeşitli acil müdahale ekipmanlarıyla donattılar. Bazı aletler için de sipariş verdiler. Aletler bir iki

hafta içinde Virgin River’a gönderilecekti. Sonra otobana çıkarak Virgin River’a doğru tırmanmaya başladılar.

“Tüm bunların nereden geldiğini kimse bilmesin istiyorsun,” dedi Jack. “Peki nasıl açıklayacaksın?”

“Los Angeles’ta bir sürü zengin ve canı sıkılan doktorla çalıştığımı, onları kasabaya biraz bağış yapmaları için sıkıştırdığımı söyleyeceğim.”

“Hımm,” dedi Jack. “Peki gidersen?” *Gittiğin zaman* demeye dili varmamıştı.

“Belki gerçekten tanıdığım o zengin ve canı sıkılan doktorlardan bazılarını arar, bağış için sıkıştırırım,” dedi Mel. “Ama şimdiden bunları düşünmeyelim.”

Jack güldü. “Pekâlâ.”

Mel ve Jack, Hummer’ı barın önüne park ettiler ve haberleri hiç vakit kaybetmeden kasabanın geri kalanına yayacak akşam yemeği grubuna olanları anlattılar. Doktor Mul-lins kasabaya gelen bu gereksiz eklentiden rahatsız olmuş gibi, kendi eski kamyonetinin de işleri gayet iyi yürüttüğünü söyleyerek homurdandı. Ama Mel doktorun yorumlarına hemen ertesi sabah yeni aracı bir de onun kontrol etmesi gerektiğini söyleyerek karşılık verdi. Doktorun huysuzluğu bariz biçimde geçti ve hatta daha sonra bir iki kez Hummer’a gülerek bakarken yakalandı. Ricky araçla bir iki tur atmasına izin vermesi için Mel’e yalvarırken, Peder iri kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup verandada durmuş, liseli kızlar gibi gülümsüyordu.

Mel ertesi sabah yeni aracı haber vermek için June Hudson’ı aradığında, June sonraki pazar için kendi evinde toplanacaklarını söyledi ve akşam yemeğine onun da katılmasını teklif etti. Menüde hamburger ve sosisli olacaktı. “Peki biraz patates salatası ve bira getirirsem bir arkadaşımı da yanımda getirebilir miyim?” diye sordu Mel. Kendi kendine bu küçük pikniğin June’un babası yaşlı Doktor Hud-son hariç sadece çiftlerden oluşacağı ve kendini ortamda yalnız hissetmek istemediği için böyle bir soru sorduğunu söylüyordu. Ama asıl sebep Jack’ten çok uzak kalmaktan hoşlanmadığını fark etmiş olmasıydı.

Jack, “Yani,” diyerek sırıttı. “Beni valizinden çıkarmaya mı karar verdin?”

“Sadece bugünlük,” diye cevapladı Mel. “Çünkü çok uslu davrandın.”

June, Mel’in şehirden kaçma planları kurarken hayal ettiği tarzda muhteşem bir kasaba evine sahipti; kocaman bir veranda, parlak renkler, rahat ve güzel bir dekorasyon ve vadi manzaralı bir balkon. Dekorasyonun bir bölümünü iğne işi yastıklar ve örtüler oluşturuyordu; June tam bir elişi ustasıydı. Mükemmel bir kasaba yaşantısı vardı: ona bebeğin bakımı da dahil her konuda yardımcı olan kocası Jim; her şeye karışan huysuz bir babası; destekleyici ve keyifli dostları John ve Susan Stone.

Susan da hemşireydi, bu yüzden Mel’le ikisi konuşacak epey ortak nokta bulmuş, mesleklerine dair fikir alışverişinde bulunmuşlardı. Ayrıca Susan ve John da buraya şehirden taşınmışlardı. Susan başlarda Grace Vadisi’ndeki yavaş hayat temposuna ve büyük şehirdeki olanakların eksikliğine alışmak konusunda zorlandığını samimiyetle kabul ediyordu. “Eskiden yüz bakımı, epilasyon ve kaşlar için aşağı sokaktaki günlük bakım merkezine giderdim,” dedi. “Ama şimdi manava gitmek bile büyük iş.” Susan’ın karnı burnundaydı. Sürekli belini destekliyor ve karnını ovuşturuyordu.

Uç kadın verandada oturmuştu. June sallanan sandalyede sallanarak bebeğini emziriyor, Susan sürekli kıpırdanıyor ve belinin altına yerleştirdiği yastığı düzeltiyordu. Erkeklerse ön bahçede, her biri elinde bir birayla Hummer’ın yanında durmuş, belli aralıklarla cipin altına, sağına soluna bakıyorlardı.

“Yanında getirdiğin arkadaşın çok çekici bir adam,” dedi June.

Mel başım çevirerek erkeklere baktı. Jim ve Jack yaklaşık aynı boy ve kilodaydılar; her ikisi de her zamanki gibi kot, kareli gömlek ve bot giymişlerdi. Onlardan biraz daha kısa olan 1.80 boylarındaki John ise bej rengi pantolon ve açık yakalı kazağıyla daha az spor bir görüntü çizse de en az onlar kadar yakışıklıydı. “Şunlara bak,” dedi Mel. “Bir erkek dergisinden fırlamışlar sanki. Tabiat Ana’nın muazzam eserleri.”

Susan yine pozisyonunu değiştirmeye çalışırken, “Tabiat Ana’dan bahsetme bana,” dedi. “Eğer biraz merhameti olsaydı hamilelik dönemimiz

altı hafta falan olurdu.” Yüzünü buruşturdu. “Hatta ben onun Tabiat Baba olduğunu düşünüyorum. Aşağılık.”

“Çok mu rahatsızsın?” diye sordu Mel.

“Ters bir doğum daha bekliyor beni, eminim. Bu kadar hamile olmak için fazlaca güzel bir gün bu.”

Mel June’a dönerek, “Evet June, gerçekten teşekkürler,” dedi. “Zavallı Susan için olmasa da benim için çok rahatlatıcı ve keyifli bir gün oludu. Gerçekten vadideki herkesin yaşamı böyle sakin ve karmaşadan uzak mı?”

June’un gülmeye başlaması, Susan’ın da ona katılmasıyla Mel şaşırdı. Susan’ın yedi yaşındaki kızı Sydney, sarı bukleleri uçuşarak kapıdan fırladı ve verandanın merdivenlerinden uçarak indi. June’un çoban köpeği Sadie de küçük kızın arkasından koşturuyordu. Sydney babasına doğru atılarak bir dakika kadar bacağına sarıldı, sonra bahçede koşturmaya başladı. Sadie de hâlâ onun arkasından koşturarak gruptan fazla uzaklaşmamasını sağlamaya çalışıyordu.

“Komik bir şey mi söyledim?” diye sordu Mel.

“Aslına bakarsan burada işler hiç de sakin değildir. Mesela ben birkaç sene öncesine kadar bırak bebek sahibi olmayı asla evlenmeyeceğimden emindim.”

Bu cümleyle Mel sandalyesinin ucuna doğru eğildi. “Ama sen ve Jim sanki yüzyıllardır birlikte gibisiniz.”

“Bir seneden biraz uzun zaman önce bir gece geç saatte kliniğime geldiğinde tanıştık. Bir çalışma arkadaşı silahla yaralanmıştı. Jim şu anda emniyet kuvvetlerinden emekli. Ama ilk tanıştığımız dönem buralarda bir davası olduğunu söyleyip devriye gezer ve gece yarıları yatak odama girerdi. Hatta onu bir süre küçük sırrım olarak tutmayı da başardım, ta ki karnım büyümeye başlayana kadar.”

“Ciddi olamazsın.”

“Gayet ciddiyim tatlım. Kasabadaki kimse hayatımda biri olduğunu bile bilmezken birden hamileydim işte. Ve yeni de değildi, fark ettiğimde epey

ilerlemişti diyebilirim. Daha birkaç aydır evliyiz. Bebekten önceye yetıştiremedik.”

“Böyle küçük bir kasabada hem de?” Mel çok şaşırmıştı.

“Herkes bize karşı inanılmaz iyiydi. Sonuçta bir sel yaşamıştık, bir süre rahipsiz kaldık, sonra ormanda büyük bir uyuşturucu baskını gerçekleştirilmişti ve üst üste bir sürü şey işte... Yine de apar topar evlenmemizde herkesin Jim’i çok çabuk sevmesinin etkisi olabilir. Gerçi babam az daha kalp krizi geçiriyordu.”

“Belki de asıl etken Jim’in senin evine taşınıp onunla evlenmeyi kabul edene kadar seni gözünün önünden ayırmamasıdır,” diye ekledi Susan.

“Çok uzun süredir bekârdım,” dedi June. “Tüm o evlilik ve bebek konularında hâlâ gergindim. Yani çok kısa süredir birlikteydik ve Tanrım, nasıl olduğunu bile anlamadım, çok sık birlikte olmamıştık bile. Ama çabuk olduğu kesin.”

“Hayır, sizinki gayet normal,” dedi Susan. Yakında avaz avaz bağıran bir bebeğe dönüşecek karnını okşayarak, “Asıl gizemli olan bu,” diye ekledi. “Sydney için çok uzun denemeler yapmak zorunda kaldık. Hatta o dönem şehirdeydik ve yardım almıştık. Çok zor hamile kalmıştım.”

Mel belki zamanla onlara katılabileceğini ve sırlarını paylaşabileceğini düşündü. Ama şimdilik sadece onlarınkileri dinlemek istiyordu.

“John ve ben büyük bir kavga etmiştik,” diye devam etti Susan. “Onunla konuşmuyordum sayılır. Ve kendisini koltuğa postalamıştım, şimdi ne olduğunu hatırlamıyorum ama bir konuda tam bir hödük gibi davranmıştı. Onu affedip yatağa geri aldığımda, tam bir boğaya dönmüştü.” Susan kıkırdadı. Gözleri parlıyordu.

“En azından siz evliydiniz,” diye araya girdi June.

“Hadi biraz da seninkinden bahsedelim,” dedi Susan.

Mel refleks şeklinde, “Ah hayır, Jack benimki falan değil,” dedi. “Sadece Virgin River’daki ilk arkadaşım. Doktorun evinin karşında bir restoran barı var, kasabanın toplanma yeri gibi bir mekân. Belirli bir menüleri yok; çok iri ve korkutucu bir görünüşü ama melek gibi kalbı olan

ortağı Peder kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için her gün birer menü hazırlıyor. İddialı günlerde ikişer seçenek de olabiliyor, önceki günden kalanlar falan. Fiyatları da çok uygun, genelde balık ağırlıklı ve kasabanın her ihtiyacına da koşturuyorlar. Mesela burada kaldığım dönem için bana ayrılan kulübeyi de Jack onardı.”

Kadınlar bir süre sessiz kaldılar. Sonra Susan, “Bak tatlım,” diyerek başladı. “Ben bu adamın seni arkadaş falan olarak gördüğünü sanmıyorum. Sana nasıl baktığını görmüyor musun?”

Mel dönerek Jack’e baktığında, Jack de bakışlarını hissetmiş gibi Mel’e döndü. Gözlerinde aynı anda hem yumuşak hem de sahiplenici olan bir bakış vardı. “Evet,” dedi Mel. “Böyle bakmayı keseceğine söz vermişti.”

“Ben olsam, bir erkeği bana böyle bakmaktan vazgeçirmeyi asla düşünmezdim! Bence sana sırılsıklam-”

“Susan,” diye araya girdi June. “Mel, seni sıkıştırmak falan istemiyoruz.”

“June istemiyor olabilir ama ben kesinlikle istiyorum. Ne yani, yoksa Jack’in tercihleri...?”

Mel yanaklarının kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. “Hayır, kesinlikle düşündüğün gibi değil,” diyebildi.

June ve Susan öyle bir kahkaha patlattılar ki erkekler bir anda sohbetlerini bırakıp verandaya doğru döndüler. Mel de kendini tutamayarak gülmeye başladı. Ah, bunu gerçekten özlemişti -kız sohbetlerini. Gizli ve mahrem şeylerden bahsetmeyi. Birbirlerinin zaaflarından ve güçlü noktalarından konuşup gülüşmeyi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Susan. “Seni tek başına yakalamak ve ağza alınmayacak şeyler yapmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyor.”

Mel yanakları yanmaya devam ederken derin bir iç geçirdi. Kendini tutmasa, *evet*, diyecekti.

O anda bebek ağlamaya başladı. June avazı çıktığı kadar bağıran bebeği göğsünden çekerek omzuna koydu ve sırtını sıvazlamaya başladı. Erkekler bir komut almış gibi aynı anda dönerek verandaya doğru ilerlemeye

başlamışlardı. En önde Jim vardı. “Sanırım burada sorun çıktı,” diyerek June’a doğru uzandı ve ağlama vardiyasını devraldı.

John, Susan’ın bir elini alarak eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu. Diğer eliyle de karnını okşuyordu. “Keyfin nasıl aşkım?” diye sordu ilgiyle.

“Harikayım. Yemekten hemen sonra şunu içimden çıkartmanı istiyorum.”

John elindeki birayı ona doğru uzattı. “Al tatlım, birkaç yudum al da rahatla.”

Jack, Mel’in arkasına geçerek elini genç kadının omzuna koydu. Mel de ne olduğunu bile anlamadan elini uzatarak omzundaki eli okşadı.

Yaşlı Doktor Mullins “Ben ızgaraya başlıyorum,” diyerek eve girdi.

Hepsi arka bahçedeki piknik masasının etrafına oturdular ve yemeklerini yerken kendi kasabalarından ve işlerinden bahsetmeye başladılar. Mel, John’dan evde gerçekleşen doğumlarla ilgili ipuçları aldı; John aile hekimliği konusunda ikinci bir uzmanlık yapmadan önce kadın doğum uzmanı olduğunu anlatmıştı. Daha önceleri Sausalito’da çalışırken hiç evde doğum yaptırmamıştı ama Grace Vadisi’ne geldiklerinden beri yerel ebe gibi çalışıyordu. Elbette hastane doğumunu tercih ediyordu ama bütün kadınları doğum yapmak için evlerinden çıkmaya ikna edemiyordu. Ufak kasaba anılarının anlatıldığı bol kahkahalı bir sohbet olmuştu. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan havanın kararmaya başladığını fark ettiler.

Jack ve Mel çıkmaya hazırlanırken Mel bir fırsatını yakalayıp Junc’a Chloe bebeği anlattı. Sosyal hizmetlerden hâlâ bir haber çıkmaması konusunda endişelerinden bahsetti.

June’un kaşları çatılmıştı. “Eyaletin başının çok sıkışık ol-

duğunu farkındayım ama çok iyi çalışırlar. Aslına bakarsan en yakın arkadaşlarımdan biri sosyal hizmetler memuru. Gerçi Mendocino ilçesine bağlı çalışıyor ama ona sorup, konuyla ilgilenmesini isteyebilirim.”

“Evet, sanırım bir sorsan iyi olur. Özellikle sen de çok sıradan bir durum değil diyorsan.”

“Pekâlâ, ona sorar ve seni ararım. Bu arada sen bebeği hastan olarak görüyorsan durumunu takip etmeye devam et. Bak bakalım başka bir şeyler öğrenebiliyor musun? Doktor Mul-lins gösterdiğinden daha zekidir,” dedi June. “Becerikli şeytanın tekidir. Belki bildiği ama söylemediği bir şeyler olabilir.”

Jack arabada beklerken Mel June’a sarıldı. “Teşekkürler. Her şey için teşekkürler. Harika bir gündü.”

Virgin Rivera dönerlerken Mel çok uzun zamandır hissetmediği kadar huzurlu bir ruh hali içindeydi. Burayla olan bağlantısı yeni dostluklarıyla derinleşmiş ve onların Jack’i sevmeleri de her şeyi daha güzel bir hale getirmişti.

“Çok sessizsin,” dedi Jack.

Mel dalgın bir sesle, “O kadar güzel vakit geçirdim ki,” diye cevapladı.

“Ben de. Arkadaşların çok tatlı insanlar.”

“Onlar da seni sevdiler. Biliyor musun, Jim eskiden polismiş.”

“Evet, öğrendim.”

“John ve Susan da buraya bir iki sene önce şehirden taşınmışlar. Elmer da -yaşlı doktor- tam bir âlem. İyi ki de davetlerim kabul etmişiz.”

Virgin River’a yaklaşana kadar aralarında huzurlu bir sessizlik vardı. “Bu gece ne yapmak istersin? Bana gelmeye ne dersin?”

“Bu gece gelmesem çok kızar mısın bana?”

“Sen nasıl istersen Mel. Bir sorun yok değil mi?”

“Hiçbir sorun yok. Aslına bakarsan uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Sadece eve gidip bir duş alırım ve güzelce uyurum diye düşündüm.”

“Sen bilirsin.” Jack hafifçe yan koltuğa doğru uzanarak onun elini tuttu. “Ben her zaman neye ihtiyacın varsa onun olmasını isterim.” Genç kadının elini dudaklarına doğru götürdü ve avucunu usulca öptü.

Jack, Hummer’ı barın önüne çekti ve aşağı indi. Mel de yola devam edeceği için direksiyona geçti. İyi geceler öpücüğünden sonra Jack’i barın

önünde bırakarak kulübesine doğru yola çıktı.

Kulübenin giriş yolundaki düzlüğe döndüğünde ilk fark ettiği şey, verandanın ilerisine park edilmiş koyu renkli büyük cip oldu. Sürücü, adını bilmediği o dalgalı saçlı ve beyz-bol şapkalı iriyarı adam yolcu kapısına yaslanmış duruyordu. Mel kulübenin önüne doğru ilerlerken adam doğruldu ve baş parmaklarını kotunun cebinden çıkardı. Mel onu ve arabasını görür görmez tanımıştı. Birkaç hafta önce doktorun kliniğinin önünde durup ona sorular soran iriyarı adamdı bu. Konuşmalarından hatırladığı kadarıyla "birisi" hamileydi. Daha sonra adamın yan tarafındaki şeyi fark etti: kılıfı askılarından kalçasına doğru tutturulmuş kocaman bir silah. Ama adamın elleri silahta değildi.

Mel böyle bir yerde silah taşıyan bir insana karşı nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Eğer şehirde olsalar muhtemelen ilk düşüneceği şey kendini korumak ve bir yerlere kaçmak olurdu. Ama burada silahın hiçbir anlamı olmayabilirdi de. Yine de bir an riske girmeyip dönüp gitmeyi düşündü, fakat henüz Hummer'a o kadar hâkim değildi. Ayrıca adam zaten ona gündüz gözüyle yaklaşmış ve bir doğum olacağını haber vermişti. Mel farlarını açık bırakarak Hummer'ı park ederken adam beklentiyle doğruldu ve kendi aracından ona doğru yürümeye başladı. Mel kapısını açarak aşağı indi. "Burada ne arıyorsun?"

"Bahsettiğim bebek geliyor," dedi adam.

İçinde bulunduğu şartlar ne olursa olsun, Mel bu cümleyi her duyduğunda ne oluyorsa yine aynı şey oldu; kendini düşünmeyi bırakarak yapılması gereken şeylere, anneye ve doğacak çocuğa odaklandı.

"Biraz erken değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Ben bayağı geç kalmışım," dedi adam. "Uzun süre bana bu konuyu söylememişti zaten, ben fark ettiğimde de bu kadar ilerlediğini bilmiyordum, yani böyle olacağını... Bak, gerçekten gelmen gerek. Yardımın gerek."

"Peki ama neden buradasın? Niye kasabaya, doktora gitmedin? Ben az kalsın bu gece eve gelmeyecektim..."

“O halde iyi ki gelmişsin diyelim. Kasabaya gidemezdim, birinin seninle gelmek istemesini ya da sana benimle gitmemeni söylemesini göze alamazdım. Lütfen, gidelim.” “Nereye?”

“Ben seni götürürüm,” dedi adam.

“Hayır. Seni takip ederim. Ama önce içeriye girip bir telefon açmam-”

Adam Mel’e doğru bir adım attı. “Öyle olmaz. Nerede olduğunu bilmemen hepimiz için çok daha iyi olur. Ve gerçekten yalnızca sen gelebilirsin.”

Mel gülerek, “Ah lütfen ama,” dedi. “Gerçekten şimdi seninle o arabaya binmemi mi bekliyorsun? Hiç tanımadığım bir adamla bilmediğim bir yere gideceğimi mi?”

“Genel olarak öyle denilebilir, evet,” dedi adam. “Bak zaten o bunu tek başına yapacağını sanıyordu, yani doğumu. Ama ben senin de gelmeni istiyorum, olur da... Sonuçta beklenmeyen bir sorun çıkabilir, değil mi?”

“Doktor Mullins’i arayayım, o belki seninle gelir. Benim tanımadığım adamlarla bir arabaya binip gizemli doğumlara gitmek gibi bir alışkanlığım yok.”

“Bak ben de bu olanlara bayılmıyorum. Hatta hiç olmamasını dilerdim ama şu andaki durum bu. Bunu yapmak istemezdim ama, bir şeylerin ters gidip kötü sonuçlanmasını da istemiyorum. Hele de önlenebilecek bir şeylerse. Boş yere sıkıntı yaşamak istemiyorum. Bence senin de orada olman gerek. Bir sorun çıkma ihtimaline karşı, ha?”

“Bebek senin mi?” diye sordu Mel.

Adam omzunu silkti. “Evet, olabilir. Muhtemelen.”

“Bak ben ortada bir bebek var mı yok mu oıııı bile bilmiyorum. Anneyi hiç görmedim,” dedi Mel. “Ya bebek falan yoksa?”

Adam dikkatle bir adım daha yaklaştı. “Ya varsa?” diye sordu.

Mel etrafına bakındı. Adam eğer ona bir şey yapmak istiyorsa, herhangi bir yere götürmesine gerek yoktu. Hatta silahını çekmesine bile gerek yoktu. Zaten etrafta kimse yoktu, tamamen yalnızdılar. Ona doğru birkaç adım atar, boğazından yakalardı ve her şey biterdi.

Adam ellerini iki yana açtı. “Yerimin gizli kalması gerek. İş yaptığım bir yer, anladın mı? Sadece gidip şu bebeği doğurtmanı istiyorum senden, tamam mı? Hiç şaka yapmıyorum, bu durum ödümü patlatıyor. Bana bütün gün sancılandığını söyledi. Kan da vardı.”

“Kanaması çok mu?”

“Çok kanama ne kadar ki? Oluk oluk akmıyor ama cipe atlayıp sana koşmama yetecek kadar vardı. Tamam mı?”

Mel eliyle işaret ederek, “Silahın var,” dedi. “Silahlardan nefret ederim.”

Adam elini kaldırarak boynunu ovalamaya başladı. “Seni korumak için,” dedi. “Bak ben sadece işadamıyım ama ormanda cidden çılgın tipler var. Senin başına bir şey gelmesine izin vermem, bu durum benim hayatımı daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Şerifin dikkatini çekecek bir şeyler istemiyorum. Cidden gitmemiz gerek. Doğurmak üzere olan bir kadın var. Gerçekten doğurmak üzere.”

“Alı, lanet olsun,” dedi Mel. “Bana bunu yapma tamam mı?”

“Sana bir şey yaptığım yok. Sadece bir şey istiyorum senden. Anneye ya da bebeğe kötü bir şeyler olmadan bu bebeğin doğmasını istiyorum sadece. Anladın mı?”

“Niye hastaneye götürmedin kadını?” diye sordu Mel.

“Bak, benim için çalışıyor tamam mı? Ve aranıyor. Hastanede teşhis edilir ve hapse giderdi. Hapiste bir bebeğe baka-mazsm. O yüzden bu şekilde olmak zorunda.”

“Tamam, bak git onu al ve doktorun oraya getir. Ne yapılması gerekiyorsa orada yaparız, hiç kimse soru falan da sormaz-”

“Sana vakit kalmadı diyorum!” diye bağırdı adam. Ellerini açmış ona doğru bir adım adarken yüzünde gerçekten çaresiz bir yakarış vardı. “Doğum yapmak üzereydi ve ona zaten bir saat uzaktayız! Şimdi bile yetişememe ihtimalimiz var!”

Mel derin bir nefes aldı. “Hummer’ı almamız gerekecek. .. ”

“Olmaz,” dedi adam. “Senin aracınla gidersek biri seni aramak için geldiğinde benimkiyle karşılaşır ve işler daha da karışır. Üzgünüm.”

Mel sıkıntıyla duraksadıktan sonra, “Çantamı alayım,” dedi.

Hummer’dan çantasını alarak diğer cipe bindi. Adamın elinde kocaman siyah bir bez vardı. “Gözünü bağlamam gerek,” dedi.

“Ah Tanrım, gerçekçi ol artık,” dedi Mel. “Asla olmaz. Acele et. Eğer dediğin gibi bütün gün sancısı olduysa acele etmemiz gerek.”

“Gözlerim bağla. Hadi!””

“Niye ki? Nereye gittiğimizi anlamayayım diye mi? Bak dostum ben Los Angeles’lıyım, buraya geleli daha üç ay oldu ve gün ışığında bile bu dağ yollarında kendimi kasabaya zor atıyorum. Şu anda zifiri karanlık. Sen sürmeye başla, nereye gittiğimizi zaten kimseye söyleyemem.” Daha kısık bir sesle ekledi. “Zaten bilsem de söylemezdim. Söyleyecek olsam bile, bu sadece seni ya da onu bulmak, bir hayat kurtarmak için olurdu.”

“Bana bir numara mı yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu adam.

“Ah yeter ama. Beni korkutmaya çalışmaktan vazgeç artık. Panikleyip kendimi arabadan atsam nasıl bir duruma düşersin acaba?”

Adam cipini çalıştırarak girişten çıktı ve doğuya doğru

ilerlemeye başladı. “Umarım bana yalan söyleyip tuzak falan kurmaya çalışmıyorsundur. Çünkü bu iş bittikten sonra bir daha beni görmek zorunda kalmayacaksın. Tabi eğer..

“Tuzak mı?” diye güldü Mel. “Ben mi senin evine geldim acaba? Bu bebeği tek başına mı doğurtmak istiyorsun, söylesene?”

Adam çok kaygılı ve ciddi bir sesle, “Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım,” dedi. “Eğer yolda bir bebek olduğunu bilseydim onu başka bir yere götürürdüm. Bu eyaletin dışında bir yerlere. Ama bilmiyordum işte. Sen sadece işini yap, ben de ödemeni yapacağım, sonra işimiz bitecek. Tamam mı?”

“İşimiz bitecek mi?” diye sordu Mel. “Kimsenin beklemediği bu bebekler peki? Bazıları doksan yaşına kadar yaşıyorlar biliyor musun?

Bilmiyorsan söyleyeyim hamilelik ve doğumdan sonra da yapacak şeyler oluyor! Çocuğu büyütüp yetiştirmek gibi!”

Adam, “Evet biliyorum,” dedi bitkin bir sesle. Yola odaklanmış halde cipi keskin virajlardan çeviriyor, yolun düz olduğu yerlerde gaza basıyordu. Ama yolun düz olduğu yerler nadirdi ve her seferinde arkasından daha keskin virajlar geliyordu. Hız göstergesi genelde otuzu geçmiyordu. Adam sadece farları değil, aracın tepesindeki ışıkları da açmıştı. Uzun süren bir sessizlikten sonra, “İkisinin de bütün ihtiyaçlarını karşılayacağım,” dedi. “Bebek doğduktan ve annesi kendine geldikten sonra yanına gidebilecekleri bir kız kardeşi var. Nevada’da.”

“Peki tüm bu gizem neden?” diye sordu Mel. Adama profilden baktığında yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldığını gördü. Burnunda hafif bir kemer vardı. Böyle gülerken şapkanın altından kırışan gözlerini görebiliyordu. Mel biraz haşin ve kaba olmasına rağmen çok itici bir tip olmadığını düşündü.

“Tanrım, sen ne tuhaf bir kızsın? Elindekilerle yetinmeyi öğrensene biraz.”

“Peki nerede yaşadığımı nereden öğrendin?” diye sordu Mel.

Adam tekrar güldü. “Umarım o orman kenarında saklandığını falan düşünmüyorsundur küçük hanım. Çünkü herkes yeni ebenin nerede yaşadığını çok iyi biliyor.”

“Ah, işte bu harika,” diye homurdandı Mel. “Cidden harika.”

“Bak, sorun değil. Kimse senin canını falan yakmak istemiyor. Bu bir sürü kişinin başına epey dert açar.” Göz ucuyla Mel’e bir bakış attı. “Senin gibi birisi ortadan kaybolduğunda en az üç eyalet seferber olur. Bu da işlerimizi kötü etkiler.”

“Pekâlâ,” dedi Mel usulca. “Sanırım bundan gurur duymam gerek.” O da adama baktı. “Peki neden hâlâ öyle hissetmiyorum acaba?”

Adam omzunu silkti. “Sanırım bunlar senin için çok yeni şeyler.”

“Evet,” dedi Mel. “Harika değil mı?”

Bir süre sessizlik içinde dağ yollarında aşağı yukarı ve sağa sola dönüp durdular. “Kendini böyle bir karmaşanın içine sokmayı nasıl başardın?” diye sordu Mel.

Adam omzunu silkti. “Oldu işte. Artık bundan konuşma-sak daha iyi olur.”

“Umarım durumu iyidir,” dedi Mel.

“Ben de onu düşünüyordum. Tanrım, umarım durumu iyidir.”

Mel büyük bir şehirde olsalar sahip olabilecekleri kolaylıkları düşündü; yardım edebilecek bir sürü insan ve kurum vardı. Mesela kanun birimleri -gerçekten çok işe yararlardı. Hastanenin içinde sürekli bekleyen polisler olurdu. Ama şu anda tek başınaydı, sadece o vardı. Ondan önce de sadece Doktor Mullins. Eğer kadının biri dağ başında bir yerde doğum yapıyorsa ve bölgede tek bir ebe varsa seçenekler neydi ki?

Mel titremeye başladı. Ya çok geç kaldılarsa, ya bir şeyler ters gittiyse, ya bir sorun çıktıysa?

Ne kadardır yolda olduklarından emin değildi. Yarım saatten uzun olduğu kesindi. Belki kırk beş dakika, Adanı tek şeridi bir yoldan sola dönerek çıkmaz sokak gibi bir yere girdi. Sonra cipten çıkarak tamamen çalılardan yapılmış geniş bir kapıyı açtı ve tekrar araca bindi. Uzun ve sık ağaçlarla çevrili engebeli bir yolda ilerlemeye başladılar. Sonunda cipin tepesindeki far lambaları küçücük bir kulübeyi ve ondan daha da küçük bir karavanı aydınlattı. Karavanın içinde bir ışık yanıyordu.

“Burası,” dedi adam küçük karavanı işaret ederek. “İçeri-deler.”

Mel o anda her şeyi anladı ve daha önce bunu düşünemediğine de şaşırdı. Şehir tıbbının karmaşası hakkında hep kötümser fikirleri olmakla birlikte, güzel dağlar konusundaki fikirleri de biraz safçaydı. Mel tekrar taşra tıbbının iki farklı yüzünü düşündü. Karşısındaki kulübe ve karavan ağaçların arkasına gömülmüş, uzun çam ağaçlarıyla kamufle edilmişti. ikisinin tam arasında da bir jeneratör vardı. Demek tüm o gizemin, korunma amaçlı silahın nedeni buydu; adam bir uyuşturucu yetiştiricisiydi. Dahası adamın hakkında arama emri olan birini işe almasının sebebi de buydu,

çünkü bir ormanda oturup bu tarzdaki ürünlere bekçilik edecek başkalarını bulmak kolay değildi.

“İçeride tek başına mı?” diye sordu Mel.

“Evet,” dedi adam.

“O halde senin yardımına ihtiyacım olacak. Bana bir şeyler hazırlaman gerekecek.”

“Bak ben gerçekten işleri senin yapmanı-”

“Eğer bu durumu halletmemizi istiyorsan dediklerimi yapsan iyi olur,” dedi Mel. Sesi hissettiğinden çok daha otoriter çıkmıştı. Karavana doğru koşturdu, kapıyı açarak içeri girdi. Beş adım kadar attığında yatak odasına benzeyen küçük bir odada buldu kendini. Köşedeki yatağın üzerinde kan ve vücut sıvıları içinde kıvranan bir kadın vardı.

Mel dizini yatağın üzerine koydu, çantasını da dizinin yanına yerleştirerek açtı. Ceketini çıkararak yere bıraktı. İçinde bir değişim vardı; korku ve belirsizlikten sıyrılmış, seri ve işini bilen bir ruh haline geçmişti. Hareketleri güven doluydu. “Pekâlâ,” dedi usulca. “Hadi bir bakalım.” Omzunun üzerinden arkaya dönerek, “Boş, büyük bir kova ya da tencere gibi bir şey, bebek için de biraz havlu ya da battaniye gerek, mümkün olduğunca yumuşak olsun. Temizlemek için de biraz ılık su.” Kadının üzerindeki battaniyeyi kaldırınca, “Ah...” dedi. “Pekâlâ tatlım, bana yardım etmen gerek. Böyle nefes almalısın,” dedi. Kadına nasıl nefes alması gerektiğini gösterirken eldivenlerini takıyordu. “Hayır ıkınma. Biraz daha ışık!” diye bağırdı yine omzunun üzerinden.

Bebeğin başı görünüyordu; Mel beş dakika gecikmiş olsalar her şeyin bitmiş olacağını düşündü. Arkada adamın dönüp durduğunu duyabiliyordu, sonra birden çantasının yanında bir tencere belirdi. Birkaç tane de havlu vardı. Sonra tepedeki lamba yandı. Mel daha sonra çantasındaki malzemelerin arasına bir de güçlü bir lamba eklemesi gerekeceğini düşündü.

Kadın bitkin bir şekilde inledi ve bebeğin başı ortaya çıktı. “Hızlı ve derin nefes al,” dedi Mel. “1 layır, itme, kordon dolanmış. Sakin ol, yavaş yavaş...” Mel ipi andıran morumsu kordona uzanarak yavaşça bebeğin

boynundan çıkardı. Karavana geleli daha beş dakika olmamıştı ama o dakikalar bebeğin hayatı için en kritik dakikalardı. Eldivenli parmağını doğum kanalına sokarak bebeği yavaşça dışarı çekti. Bebek tam olarak dışarı çıkmadan odanın içi ağlama sesiyle dolmuştu; yeni doğmuş bir bebeğin güçlü ve canlı bağırışlarıyla. Mel kalbinin üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti; bu bebek gerçekten güçlüydü. Solunum yolunun temizlenmesine bile gerek kalmamıştı.

Mel, “Bir oğlun oldu,” dedi usulca. “Çok güzel görünüyor.” Hastasının bükülmüş dizlerinin üzerinden baktığında en fazla yirmi beş yaşlarında genç bir kadın gördü. Koyu renkli uzun saçları terden sırılsıklamdı, siyah gözleri bitkindi ama ışıl ışıl parlıyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Mel kordon bağını sıkıştırdı ve kesti, bebeği havluya sararak anneye doğru uzattı. “Hadi bebeği biraz doyuralım,” dedi usulca. “Plasentayla sonra ilgileniriz.” Kadın kollarım açarak bebeğe doğru uzandı. Mel yatağın kenarına yerleştirilmiş ve bebeğin doğumuna göre hazırlanmış geniş sepete baktı. “Bu ilk doğumun değil,” dedi.

Genç kadın başını salladı ve oğlunu kucağına alırken yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. “Üçüncü,” diye fısıldadı. “Diğerleri bende değil.”

Mel kadının alnındaki saçları geriye doğru çekti. “Burada yalnız başına miydin?”

“Son bir aydır falan. Biriyle birlikteydim ama gitti.”

Mel parmağını küçük oğlanın kafasında gezdirerek, “Seni ormanda, bir karavanın içinde kamın burnunda tek başına bırakarak mı gitti?” diye sordu usulca. “Çok korkmuş olmalısın. Hadi,” dedi kadının tişörtünü kaldırarak. “Bebeğin biraz süt emsin. O zaman sen de kendini daha iyi hissedeceksin.” Bebek memeyle biraz boğuştuktan sonra meme ucunu bularak emmeye başladı.

Mel az önceki yerini aldı, çantasından çıkardığı bir çift temiz eldiveni takarak rahimle ilgilenmeye başladı. Karavanın kapısının kapandığını duyarak omzunun üzerinden geriye baktı. Kapının yanındaki alçak tezgâhın üzerinde bir tencere su vardı.

Hastası Mel’e bebek bezleri ve steril ıslak mendillerin olduğu malzeme kısmını gösterdi. Mel eşyaların arasında bulduğu temiz çarşaf ve pedleri de alarak anne ve bebeği temizledi. Sonra bebeği kucağına alarak uzun bir süre yatağın kenarında oturdu. Hastası birkaç kez uzanarak elini tuttu ve minnettar şekilde sıktı ama hiç konuşmadılar. Doğumdan bir saat kadar sonra kalkarak buzdolabına baktı. Bir bardak bularak kadına biraz meyve suyu içirdi. Yatağın kenarına plastik bir kovaya koyduğu suyu getirdi. Hastanın kanamasını kontrol etti. Normal gözüküyordu. Çantasından stetosko-bu çıkartarak önce bebeğin sonra da annenin kalbini dinledi. Renklen, solunumları iyiydi. Anne çok yorulmuştu, bebekse rahat bir uykuya dalmıştı. Her şey olması gerektiği gibiydi.

“Bana doğruyu söyle,” dedi Mel. “Bebeğin uyuşturucu sorunu olacak mı?” Genç kadın gözlerini kapayarak başını iki yana salladı. “Pekâlâ, bak Virgin River’da ufak bir klinik var. Orada bir doktorun yanında çalışıyorum. Seninle ya da bebekle ilgili hiçbir şey sormaz sana, o yüzden endişelenmene gerek yok. Polis değil tıpçı olduğunu söylemeye bayılır. İkinizin de iyi durumda olduğunuzdan emin olmak için klinikte kontrole gelmeniz gerekecek.”

Mel eğilerek yerdeki ceketini aldı. “İhtiyacın olan başka bir şey var mı?” diye sordu hastasına. Kadın başını salladı. “Pekâlâ, bu gece çok sıvı tüketmen gerekecek. Sütünün gelmesini kolaylaştırır.” Sonra daracık alanda biraz ilerleyerek yatağın başına gitti ve kadının başına hafif bir öpücük kondurdu. “Tebrikler,” diye fısıldadı. Sonra şefkatle hastasının yanaklarından dökülen gözyaşlarını sildi. “Umarım sen ve bebek için her şey yolunda gider. Kendine ve ona çok dikkat et.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı kadın. “Eğer sen olmasaydın, gel meşeydin...”

Mel, “Şşş,” diyerek onu susturdu. “Ben geldim. Ve şu anda her şey yolunda.”

Mel zaten bildiği bir şeyi hatırladı; hastasının mutlu bir evliliği olan ve yıllardır ilk çocuğunu bekleyen bir ilkokul öğretmeni olmasıyla yatağa kelepçelenmiş bir suçlu olmasının arasında hiçbir fark yoktu; doğum muhteşem bir eşitlik veriyordu her şeye. Bu kırılgan anlarında her anne

anneydi işte ve onlara yardımcı olmak Mel için bir tutkuydu. Bir bebeğin sağ salim bu dünyaya gelmesi, annesinin bu tecrübeyi sağlıklı ve mutlu bir şekilde yaşaması Mel için tek önemli şeydi. Bunun için kendini biraz tehlikeye atması gerekse bile, elinden gelen her şeyi yapmaktan başka seçeneği yoktu. Yanlarından ayrıldıktan sonra bir anne ile bebeğine ne olacağı

Mel'in kontrolünde değildi ama kendisinden yardım istenildiği noktada onları geri çeviremezdi.

Dışarı çıktığında adam cipin yanında bekliyordu. İlerleyerek Mel'e kapıyı açtı. Gergin bir sesle, "İyiler mi?" diye sordu.

"Şartlar düşünülecek olursa oldukça iyi dürümdalar. Sanırım onlarla birlikte yaşamıyorsun?"

Adam başını iki yana salladı. "Hamile olduğunu da o yüzden anlamadım. Buraya sadece arada sırada uğruyordum ve geldiğimde de genelde erkek arkadaşıyla muhatap oluyordum. Sanırım adam gitti çünkü —"

Mel, "Çünkü kız arkadaşıyla da arada sırada muhatap olduğunu anladı, değil mi?" diyerek adamın cümlesini bitirdi. Başını sallayarak arabaya bindi. Adam da sürücü koltuğuna yerleştiğinde Mel, "Senden iki şey istiyorum," dedi. "Ki bence bana epey şey borçlusun. Beni bıraktıktan sonra anneyle bebeğin yanına dönüp bu gece onlarla kalacaksın. Geceleyin bir sorun çıkacak olursa onları hastaneye götürmen gerekiyor. Ağır bir kanama olursa ya da bebekte bir sorun çıkarsa mutlaka hastaneye gitmelisiniz. Bak, paniklemene gerek yok, ama işini sağlama almak istiyorsan dediklerimi yapman gerek. Sonra birkaç gün içinde, iki ila dört gün arasında, onları kontrol etmem için kliniğe getireceksin. Virgin River'a. Doktor Mullins soru falan sormayacak ve benim tek umursadığım şey de sağlıklı olmaları." Mel adama baktı. "Tamam mı?"

"Tamam," dedi adam.

Mel başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapadı. Kalbinin şu anda hızla atmasının sebebi korku değil, her acil durum esnasında salgılanan adrenalinin olay sonrasında gitgide azal-masıydı. Kendini epey güçsüz ve sarsılmış hissediyordu. Biraz başı dönüyordu. Eğer durumlar biraz farklı

olsaydı şu anda kendini doğum öncesinden daha zinde hissediyor olurdu. Ancak bu doğum çok sıkıntılı olmuştu.

Cip, Mel'in kulübesinin önünde durduğunda adam ce-

binden bir tomar banknot çıkardı ve ona uzattı. "Paranı istemiyorum," dedi Mel. "Uyuşturucu parası."

Adam, "Sen bilirsin," diyerek parayı ceketinin yan cebine koydu.

Mel bir süre adama baktı. "Eğer onu doğum için tek başına bırakmış olsaydın ya da ben seninle gelmemiş olsaydım bebek ölürdü; kordon konusunu anlayabiliyorsun değil mi? Bebeğin boynuna dolanmıştı?"

"Evet anlıyorum. Teşekkürler."

"Ve ben az kalsın seninle gelmiyordum. Gerçekten, sana güvenmem için hiçbir sebep yoktu ortada."

"Evet biliyorum. Çok cesur bir küçük hanımsın. Sen de benim yüzümü unutmaya çalış. Kendi iyiliğin için."

Mel, "Bak ben tıpçıyım, polis değilim tamam mı?" dedikten sonra iç geçirmeyle gülme arasında garip bir ses çıkardı. Eskiden Los Angeles Polis Teşkilatı'nın desteğini aldığı durumlar olmuştu ama bu akşam tek başınaydı. Arkasında hiçbir destek birimi yoktu. Ve o olmasaydı, her şey yetmiş yaşındaki doktora kalmış olacaktı. Peki bundan beş yıl sonra ne olacaktı? Tekrar şoförüne dönerek, "Artık ya aletini pantolonunun içinde tut ya da korun," dedi. "Gerçekten bir daha seninle iş yapmak istemiyorum."

Adam Mel'e dönerek sırıttı. "Gerçekten çetin cevizsin ha? Merak etme. Ben de bir daha başıma dert aramıyorum."

Mel başka bir şey söylemeden cipten indi ve verandasına doğru yürüdü. Kulübenin ön kapısına vardığında cip dönmüş ve çoktan yola çıkmıştı. Mel verandadaki sallanan sandalyeye çökerek bir süre karanlıkta oturdu. Her tarafta gece sesleri yankılanıyordu; cırcır böcekleri, arada bir gelen baykuş sesleri ve uzun çam ağaçlarının arasında dolaşan rüzgâr.

İçeri girip üzerini değiştirmeyi ve tek başına yatağına girebilmeyi isterdi ama artık tüm cesareti tükenmişti. Bir süre sonra, artık büyük cipin sesini

duymadığından emin olunca, verandadan inerek Hummer'a doğru ilerledi. Kasabaya giderek barın arkasına, Jack'in kamyonetinin yanına park etti.

Hummer'm motor sesi ve kapıyı açıp kapaması Jack'i uyandırmış olmalıydı çünkü içeriden bir ışık yandı. Bir an sonra Jack'in kapısı açıldı. Jack üzerine aceleyle geçirildiği belli olan bir kot pantolon ve arkadan vuran loş ışıkla kapıda be 1 irdi. Mel kendini hızla onun kollarına attı.

Jack onu içeri çekip kapıyı kaparken usulca, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir doğuma çağrıldım. Bebek doğdu ama eve gitmek istemedim. Yalnız kalmak istemedim. Çok zor bir doğumdu Jack."

Jack elini genç kadının ceketinin içinden sokarak onu kendine doğru çekti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Mel. "Ama çok vaktimiz yoktu. Eğer beş dakika daha gecikmiş olsaydık... Kordon bebeğin boğazına dolanmıştı." Başını salladı. "Ama yetiştik. Ve çok güzel bir oğlan bebek doğdu."

Jack, Mel'in kulağının üzerindeki saçları okşarken, "Nerede?" diye sordu.

Mel adamın kliniğe geldiğinde söylediği şeyi hatırlayarak, "Clear River'ın diğer tarafında," dedi. Aslında nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Adam bir saat boyunca dönüp durmuş bile olabilirdi.

Jack dudaklarını onun alnına bastırarak, "Titriyorsun," dedi.

"Evet, biraz. Cidden zor bir doğumdu." Mel başını kaldı-rarakjack'e baktı. "Burada kalsam sorun olur mu?"

"Elbette kalabilirsin. Neler oldu Mel?"

"Anne tek başına doğum yapacakmış ama baba heyecanlanmış ve beni çağırdı." Mel bir an titredi. "Bir de Los Angeles'ta korkunç deneyimlerim olduğunu sanıyordum," dedi zayıf bir kahkahayla. "Eğer bir sene önce bana gecenin bir yarısı ormana gidip, hurda bir karavanda doğum yaptıracağımı söylesen gülüp geçerdim."

Jack parmaklarını Mel'in yüzünde gezdirdi. "Seni kim çağırdı?"

Mel başını iki yana salladı. Adamın kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söylese Jack'in vereceği tepkiyi tahmin edebiliyordu. "Buralı değiller Jack. Bir süre önce kliniğe uğramıştı. Doğumda bulunabilecek birilerini arıyordu. Hastalar izin vermediği sürece haklarında konuşamam ama bu son durumda soracak vaktim bile olmadı. Yardım için gelen adamla anne evli falan da değillerdi. Kadın tek başına bir karavanda yaşıyor. Gerçekten korkunç bir durumda." *Ve ben dağlarda kalkmış milyon yıl düşünsem aklıma gelmeyecek şeyler yapıyorum,* diye düşündü. *Korkutucu, mantıksız ve tehlikeli şeyler. Kimsenin yapmayacağı tuhaf şeyler. Ama yapmasaydım bir bebek ölecekti. Ve belki anne de.* Başını Jack'in göğsüne yasladı ve sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı.

"Seni telefonla mı aradı?" diye sordu Jack.

Lanet olsun. Böyle doğrudan sorular sorulduğunda karşısındakinin gözünün içine bakarak yalan söylemek konusunda oldum olası kötüydü. "Kulübenin önünde bekliyordu. Eğer bu gece senin yanında kalmış olsaydım, onu kaçırırdım ve o bebek çok büyük ihtimalle ölmüş olurdu, muhtemelen annesi de."

"Seni iş saatleri dışında nerede bulabileceğini söylemiş miydin?"

Mel cevabını düşünürken başını salladı. "Binlerine sormuştur," dedi. "Virgin River'daki herkes nerede yaşadığımı biliyor olmalı. Ve Clear River'daki insanların da yarısı."

Jack kollarının arasındaki Mel'e daha sıkı sarılarak, "Tanrım," dedi. "Tehlikede olabileceğin hiç akima gelmedi mi?" diye sordu.

"Belki bir iki dakika," dedi Mel. Jack'a bakarak gülümsedi. "Bak bunu anlamanı beklemiyorum senden, ama doğmak üzere olan bir bebek vardı. İyi ki gitmişim. Ayrıca başı dertte olan ben değildim. Anneydi."

Jack derin bir iç geçirdi. "Tanrım. Seni gözümün önünden ayırmamam gerekecek." Uzanarak onu alnından öptü.

"Bu gece bir şey olmuş. Bana anlatmadığın bir şey. O her neyse Mel, asla, bir daha asla olmasına izin verme."

"Lütfen yatağa girebilir miyiz? Gerçekten bana sarılmana ihtiyacım var."

Jack barın verandasında oturmuş oltalarıyla uğraşırken tanıdık bir Range Rover yavaşça sokağa girdi ve kliniğin önünde durdu. Jack verandadaki sandalyesinden hafifçe doğrularak sürücünün dışarı çıkışını, dönerek yolcu kapısına gidişini ve açısını izledi. Elinde küçük bir kundak taşıyan kadın dışarı çıkıp, verandanın merdivenlerinden çıkarak kliniğe girerken Jack’in kalp atışları hızlanmaya başlamıştı.

Kadın doktorun kliniğine girdiğinde adam cipinin yanına dönerek kaputa yaslandı. Arkası Jack’e dönüktü. Cebinden ufak bir çakı çıkartarak öylesine tırnaklarının arasını temizlemeye başladı. Jack bu tipleri iyi tanıdığından adamın kendisini verandada otururken gördüğünden emindi. Kasabaya geldiğinde kayda değer her şeyi gözlemlemiş olmalıydı. Bütün kaçış yollarını, kestirme yolları ya da muhtemel tehditleri biliyor olmalıydı. Bugün kasabaya bu kadın ve küçük bebekle geldiğine göre, Jack araçta yasadışı hiçbir şey olmayacağından emindi ve silahı varsa bile kayıtlıydı. Ve... plakası da okunamasın diye çamurla kaplanmıştı. Bayat bir numara. Ama Jack hatırlıyordu; adam kasabaya ilk geldiğinde plakayı ezberlemişti.

Yani bir süre önce Virgin River’a gelmesinin sebebi birkaç tek atmak değildi. Burada tıbbi yardım alabileceği birisi olup olmadığına bakmıştı. Mel o sarsıcı doğumun Clear Rivcr’ın diğer tarafında olduğunu söylemişti. Evet, orada klinik ya da doktor yoktu. Ama Grace Vadisi’ne ve Garberville’a çok yakındı ve oralarda daha çok kişiye ulaşılabilirdi.

Yarım saatten biraz uzun süre sonra kadın dışarı çıktı. Mel de arkasındaydı. Kadın dönerek Mel’e elini uzattı, el sıkışırlarken Mel uzanarak onun kolunu hafifçe okşadı. Adam kadının arabaya binmesine yardımcı olduktan sonra yavaşça kasabadan uzaklaştılar.

Jack tam karşıda duruyordu. Mel’le bir süre bakıştılar. Karşılıklı verandalarında duruyorlardı ve Mel bu mesafeden bilejack’in kaş çatışının giderek derinleştiğini görebiliyordu. Sonra Mel’e doğru yürümeye başladı.

Jack yaklaşırken Mel ellerini kotunun cebine soktu. Jack yanma geldiğinde bir ayağını verandanın merdivenine uzattı, kolunu da dizine koyarak Mel’e baktı. Kaş çatışı öfkeli değildi ama kaygılı olduğu kesindi. “Doktor ne yaptığını biliyor mu?” diye sordu Jack.

Mel başını salladı. "Eğer kastettiğin oysa evet, bir bebek doğurttuğumu biliyor. Bu benim işim Jack."

"Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz vereceksin. Böyle bir adam için bir daha asla."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Mel.

"Hayır. Ama bara gelmişti ve neyle uğraştığını biliyorum. Sorun onun doktora bir kadın getirmiş olması değil, biliyorsun değil mi? Sorun senin onun bölgesine girmiş olman. Gecenin bir yarısında kalkıp adamla oraya gitmen. Tek başına. Sırf sana onunla birlikte gideceğinizi-"

"Beni tehdit falan etmedi," dedi Mel. "Benden rica etti. Ve daha önce de kliniğe gelmişti, doktor arıyordu, yani tam olarak yabancı sayılmazdı."

Jack sert bir ses tonuyla, "Beni dinle," dedi. "Bu tarz insanlar seni gelip kliniğinde ya da benim barımda tehdit etmezler zaten. Dikkat çekmek işlerine gelmez. Ürünlerinin baskın yemesi riskine girmezler. Ama o bölgede..." Jack çenesiyle doğu taraftaki dağlık bölgeyi işaret etti. "O bölgede insanın başına her şey gelebilir. Adam birden senin işi için bir tehdit olduğuna karar verir ve-"

"Hayır," dedi Mel kafasını sallayarak. "Bana bir şey olmasına izin vermezmiş. Bu sadece işine zarar verirmiş ve-"

"Sana böyle mi söyledi? Bunların söylediği hiçbir şeye güvenilmez?" Jack başını sallıyordu. "Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum Mel. Bir yasadışı uyuşturucu yetiştiricisinin kampına gidemezsin."

"Bir daha böyle bir şey olacağını sanmıyorum," dedi Mel.

"Olsa bile gitmeyeceğine söz ver."

Genç kadın başını iki yana salladı. "Bak Jack bu benim işim. Eğer gitmeseydim-"

"Mel, sana ne söylediğimi anlamıyor musun? Aptalca risklere girdiğin için seni kaybetmek istemiyorum. Bana söz ver."

Mel, dudakları bir çizgi halini alırken çenesini yukarı kaldırdı. "Bir daha asla... asla aptal olduğumu ima etme."

“Öyle bir şey kastetmedim. Ama Mel anlaman gereken bir-”

“Sadece ben vardım. Bir doğum vardı, gerçekten bir bebek geliyordu ve gitmek zorundaydım. Eğer gitmemiş olsam sonuçları çok kötü olabilirdi. Hiçbir şey düşünecek vaktim yoktu.”

“Hep bu kadar dik kafalı miydin sen?” diye sordu Jack.

“Bir bebek geliyordu. Ve kadının kim olduğu, yaşamını nasıl idame ettirdiğinin benim için bir önemi yok.”

Jack tek kaşını kaldırarak, “Peki Los Angeles’ta olsan böyle bir şeye kalkışır miydin?” diye sordu.

Mel bir an Los Angeles’tan ayrıldığından beri yaşamının nasıl değiştiğini düşündü. Normalde silahlı bir uyuşturucu üreticisi tarafından alınıp ormanda bir bebek doğurtmaya götürüldüğünde şu anda bavullarını topluyor olmaz mıydı? Arkasına bir daha bakmadan aracına atlayıp gaza basmaz mıydı? Bir daha asla benzer bir durumda kalmamak için gerekeni yapmaz mıydı? Bunun yerine şu anda doktorun dolabında neler olduğunu hatırlamaya çalışıyor, Paulis’lerin kampına yiyecek takviyesi yapmanın vakti geldi mi acaba diye düşünüyordu. Son yiyecek kolisinin üzerinden bir iki hafta geçmişti.

Her ne kadar uyuşturucu yetiştiricisiyle yaşadığına benzer bir senaryonun tekrarlanmasını istemese de bu olayla ilgili bir şey dikkatini çekiyordu. Los Angeles’taki işinden ayrıldığında hastanenin boşalan pozisyonu doldurması sorun olmazdı. O işi yapabilecek hem de en az onun kadar iyi yapabilecek on kişi bulabilirlerdi kolaylıkla. Ama Virgin River’da ve çevresindeki alanda sadece kendisi ve doktor vardı. Başka hiç kimse yoktu. İzin günü ya da tatil haftası diye bir şey yoktu. Ve son olayda doktoru almaya gidecek kadar bile gecıkseydi bebek ölmüş olacaktı.

Buraya yaşamın daha basit, daha kolay, daha sessiz ve sakin olacağım düşündüğüm için geldim, diye geçirdi aklından. *Daha az zorluklarla karşılaşacağım ve kesinlikle korkulacak bir şey olmayacağı için. Kendimi daha güvende hissedeceğimi düşünüyordum, güçlenmek zorunda kalacağımı değil. Daha cesur bir hale geleceğimi değil...*

Jack'e gülümsedi. "Los Angeles'ta olsam sağlık ekiplerini gönderirdim. Etrafında sağlık ekibi ya da ambulans görüyor musun? Hayır, ben senin çok rahat ve karmaşadan uzak olduğunu söylediğin küçük bir kasabanın ortasındayım. Sen palavracının tekisin, biliyorsun değil mi?"

"Sana buranın da kendine has zorlukları olduğunu söylemiştim. Mel cidden beni dinlemen gerek-"

"Bak, buranın bazen karmakarışık bir yer olduğunu fark ettim zaten. Ben sadece işimi elimden geldiği kadar iyi yapmaya çalışacağım."

Jack verandaya çıktı ve eliyle Mel'in çenesini tutarak yukarı kaldırdı. Gözlerinin içine bakıyordu. "Melinda, tam bir baş belası olmaya başladın."

Mel gülerek, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Sen de öyle."

On Üçüncü Bölüm

Mel doktora nereye gideceğini tam olarak söylemedi. Sadece kontrol etmek istediği birkaç kişi olduğundan bahsetti. Doktor hazır dışarı çıkmışken Frannie Butler’a da bir uğrayıp durumuna bakmasını istedi. Frannie yüksek tansiyon hastası olan ve tek başına yaşayan yaşlıca bir kadındı. Doktor, “Yedekte bolca ilacı olup olmadığına ve gerçekten alıp almadığına dikkat et,” dedikten sonra ağzına bir mide hapı attı.

Mel, “Midenin bu kadar yanması normal mi?” diye sordu.

Doktor, “Benim yaşımdaki herkesin midesi böyle yanar,” diyerek onu savuşturdu.

Mel ilk önce Frannie’nin tansiyonunu aradan çıkarmak istedi ama bu ış yine de istediği kadar çabuk bitmedi. Çay, kurabiye ve muhabbet böyle küçük kasabalardaki ev muayenelerinin ayrılmaz parçasıydı. Olay bir sağlık kontrolünden ziyade sosyal bir ziyaret şeklinde ilerliyordu. Daha sonra aracına binerek Anderson çiftliğine doğru ilerledi. Girişe park ettiğinde Buck elinde bir kürekle ağıldan çıktı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle Hummer’a bakakaldı. “Vav!” diyebildi. “Bu da nereden çıktı?”

‘Yeni,” dedi Mel. “Geçen hafta aldık. Ara yollarda doktorun tabiriyle benim ufak yabancı külüstürden daha iyi iş görüyor.”

Buck, “Bir bakabilir miyim?” diye sorarken çoktan burnunu cama dayamıştı.

“Sen keyfîne bak. Ben Chloc’ye bir bakayım demiştim. Lilly içeride mi?”

“Evet. Mutfaktalar. Sen gir, kapı açık.” Buck çoktan sürücü koltuğuna oturmuş cipi incelemeye başlamıştı.

Mel arkadan dolaştı. Mutfak penceresinden baktığında Lilly’nin mutfak masasında oturmuş profilini görebiliyordu. Kapı açıktı, sadece aradaki tel kapı çekilmişti. Mel bir iki kez kapıyı tıklattı ve “Lilly,” diye seslenerek kapıyı açtı. Ve olduğu yerde kalakaldı.

Lilly, bebek battaniyesini açık göğsünün üzerine yeterince hızlı çekememişti. Chloe’yi emziriyordu.

Mel hareket edemiyordu. Kafası karışmış halde sadece, “Lilly?” diyebildi.

Lilly’nin gözleri çoktan dolmaya başlamıştı. Fısıltıyı andıran bir sesle, “Mel,” diyebildi. Bebek çoktan kıpırdanmaya başlamıştı ve Lilly onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama Chloe’nin karnı daha doymamıştı. Lilly’nin yanakları anında kızarmış ve terlemeye başlamıştı; bir yandan tişörtünü kapamaya bir yandan da bebeği tutmaya çalışan elleri titriyordu.

Mel tamamen afallamış halde, “Böyle bir şey nasıl olabilir ki?” diye sordu. Lilly’nin en küçük çocuğu bile yetişkindi, kadının sütü olamazdı. Mel bir anda neler olduğunu anladı. “Aman Tanrım!” Chloe, Lilly’nin bebeğiydi! Mel ağır ağır mutfak masasına ilerledi, bacakları titremeye başladığından oturması gerekiyordu. “Ailedeki herkes biliyor mu?”

Lilly gözlerini sımsıkı kapayarak başını salladı. “Sadece Buck ve ben,” diyebildi nihayet. “Tanrım, kendimde değildim.”

Mel şaşkın bir tavırla başını salladı. “Lilly. Tanrım şu işin doğrusunu anlatır mısın?”

“Ben onu hemen alacaklarını düşündüm, eyaletin yani. Birinin onu hemen isteyeceğini. Bebeği olmayan genç bir çiftin onu hemen alacağını. Genç ebeveynleri olur diye düşündüm çünkü...” Çaresizce başını salladı. “Çünkü bütün bu şeyleri yeniden yaşayabilecek gücüm olduğunu düşünmüyordum,” diyerek hıçkırıklara boğuldu.

Mel sandalyesinden kalkarak Lilly’nin yanına gitti, iyice huzursuzlanmaya başlayan bebeği alarak sakinleştirmeye çalıştı. Lilly başını masaya dayamış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Lilly, “Çok utanıyorum,” dedi hıçkırıkları arasından. Kafasını kaldırıp Mel’e baktıktan sonra, “Ben altı çocuk büyüttüm,” dedi. “Otuz yılımı çocuk büyütmekle geçirdim ve yedi torunum var. Bir çocuk daha hayal bile edemiyordum. Bu yaşta.”

“Bu konuda konuşabileceğin kimse yok muydu?” diye sordu Mel.

Lilly başını salladı. “Mel,” dedi titrek bir sesle. “Kasaba insanları.. . küçük kasabada yaşayan insanlar, sen ağzını açtığında neler olduğunu hemen anlar... Hayır,” dedi başını sallayarak. “Kırk sekiz yaşımda hamile

olduğumu öğrendiğimde ne yapacağımı bilemedim. Sanırım çok korktum ve kafamı bir türlü toplayamadım.”

“Hamileliği sonlandırmayı hiç düşünmedin mi?”

“Düşündüm ama yapamadım. Yapamadım işte. Bu konuda kimseyi yargılamıyorum ama ben kürtaj olamam.”

“Peki ya evlatlık verme konusunu baştan ayarlamak aklına gelmedi mi?”

“Bırak kasabayı, ailemdeki hiç kimse bunu anlamazdı. Bana bu bebeği öldürmüşüm gözüyle bakarlardı. Dostlarım, nasıl hissettiğimi anlayabilecek benim yaşımdaki iyi dostlarım bile eğer bu çocuğu, kendi doğurduğum bu çocuğu büyütmek istemediğimi söylesem beni anlamazlardı. Ne yapacağımı bilemedim.”

“Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Mel.

“Bilmiyorum,” diye ağlamaya başladı Lilly. “Hiçbir fikrim yok.”

“Peki ya şimdi gelirlerse -sosyal hizmetler yani? Lilly, bebeğini bırakacak mısın?”

Kadın başını sallamaya başladı. “Bilmiyorum. Bırakabileceğimi sanmıyorum. Ah Tanrım, geriye dönüp her şeyi en baştan düzgünce yapmak isterdim.”

“Lilly, Tanrım, hamileliğini nasıl gizledin? Nasıl tek başına doğum yaptın?”

“Kimsenin dikkatini çekmedi, zaten kiloluyum. Buck epey yardımcı oldu. Zavallı Buck, neredeyse doğum başlayana kadar onun bile haberi yoktu, ondan da sakladım. Belki onu şimdi evlat edinebiliriz?”

Mel hâlâ kucağında kıpırdanan bebekle sandalyesine oturdu. Küçük elini yumruk yapmış, ağzına bastırarak mızıldanan Chloe’ye baktı. “Onu evlat edinmene gerek yok, sen doğurdun. Ben asıl senin için endişeleniyorum. Onu bıraktın. Bu seni öldürmüş olmalı.”

“Gözüm hep üzerindeydi. Sen ve Jack verandadan onu alırken bile izliyordum. Ona bir şey olmasına izin vermezdim. Gerçekten çok zordu

ama başka çarem olmadığını düşünüyordum. Ne yapabileceğimi bilmiyordum.”

“Tanrım, Lilly,” dedi Mel. “Ben hâlâ kendine gelebildiğini sanmıyorum. Tüm bu olanlar inanılmaz.” Bebeği tekrar Lilly’e uzattı. “Al, kızını emzir. Karnı hâlâ aç.”

Lilly, “Yapabilir miyim bilmiyorum,” dese de bebeği kucağına aldı. “Elim ayağım kesildi.”

“Sen onu göğsüne tut, geri kalanını o halleder,” dedi Mel. Bebek tekrar göğse dayandığında Mel kollarını Lilly’ye sardı ve bir süre ikisini öylece tuttu.

Lilly sesi titreyerek, “Ne yapacaksın?” diye sordu. “Tanrım, Lilly, bilmiyorum. Doktorların ve ebelerin hasta mahremiyetine uymak zorunda olduğunu biliyorsun değil mi? Hamileliğini ilk anladığında yanında olsaydım bile sırrını tutmam konusunda bana güvenebilirdin. Doktor Mullins’e ya da Vadi Hastanesi’ndekı Dr. Stone’a da güvenebilirdin. Aile planlaması kliniğinde çalışanlar da gizli kayıtlar tutabiliyor, onlar da yardımcı olabilirdi. Ama...” Derin bir nefes aldı. “Kanuna karşı da sorumluluklarımız var.” “Gerçekten kiminle konuşacağımı bilemedim.”

Mel üzgün bir tavırla başını salladı. “Biliyorum, çok korkmuş olmalısın.”

“Hayatımda bundan daha kötü bir dönem geğirmedim Mel. Ve inan bana Buck’la birlikte bu aileyi ve çiftliği bir arada tutmak için epey güçlük atlattık.”

“Bu emzirme işini çocuklarından nasıl sakladın? Samrmı hepsi buralarda. Ayrıca oğlanlar da çiftlikte Buck’la birlikte çalışmıyorlar mı?”

“Etrafta birileri varsa ona biberon veriyorum. Sadece yalnız olduğumuzda emziriyorum.”

“Onu sosyal hizmetlere verme ihtimaline rağmen emzirdin yani? Böyle bir şey yapmak zorunda değildin.”

Lilly omzunu silkti. “Yaptığım onca şeyden sonra Chloe’ye en azından bunu borçluyum gibi geldi. Üzgünüm Mel. Gerçekten çok üzgünüm. İnan

bana nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın; tüm yaşamını çocuk büyüterek geçirmek, sonra büyükanne olduğun bir dönemde tekrar bir bebekle baş başa kalmak. Buck'la birlikte, tüm evliliğimiz boyunca para kazanmak için büyük bir mücadele verdik! İnan anlayamazsın." "Ah Lilly, nasıl korktuğunu ve çaresiz hissettiğini anlayabiliyorum. Yani tahmin edebiliyorum. Ama sana yalan da söyleyemem, bu durum gerçekten karmaşık olacak."

"Ama bize yardım edeceksin değil mi? Chloe'ye yardım edeceksin?"

"Elimden geleni yapacağım, ama kanunlar da..." Mel derin bir iç geçirdi. "Elimden geleni yapacağım," diye yineledi usulca. "Bir şekilde her şeyi halledeceğiz. Biraz düşünmeme izin ver."

Mel bir süre sonra Lilly'nin yeterince sakinleştiğini ve kendine geldiğini görünce bebekle ikisini baş başa bırakarak dışarı çıktı. Yaklaşık kırk dakikadır mutfaktaydı ama Buck hâlâ bıraktığı yerde Hummer'ı incelemekle meşguldü. Buck sırıtarak, "Mel, bu inanılmaz bir şey," dedi.

"Buck bence mutfağa git ve karının yanında ol. İçeri girdiğimde kızınızı emzirirken yakalandı."

"Aman Tanrım," dedi Buck.

Mel kasabaya doğru ilerlerken Doktor Mulliıs'in de bu işin içinde olduğunu anladı. Hatta doğumu o yaptırmış bile olabilirdi. Sonuçta hep annenin ortaya çıkıp bebeği alacağını söyleyip durmuştu ve gerçekten de öyle olmuştu. Haftalar önce Chloe'yi Lilly'nin almak istediğini söylediğinde doktorun kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. Belki de Lilly'nin böyle bir şey yapacağını beklemiyordu. Sosyal hizmetleri falan hiç aramamıştı. Bununla birlikte Mel'e bu olayla ilgili tek bir şey de anlatmamıştı.

Kliniğe döndüğünde saat dördü geçiyordu ve Mel öfkesinin iyice arttığını hissediyordu. Doktor çok kötü öksüren bir hastayı muayene ediyordu. Mel beklemek zorundaydı. Ve beklemeye başladı. Beklerken giderek köpürdüğünü hissediyordu. Hasta adam nihayet kalçasına yediği bir şırınga penisilin ve cebine doldurduğu haplarla klinikten çıkarken Mel doktorun karşısına dikildi. "Ofisine gidelim," dedi buz gibi bir sesle ve önden ilerlemeye başladı.

Doktor, “Tepeni ne attırdı senin?” diye sordu. “Anderson’lara uğramıştım. Ve Lilly’yi Chloe’yi emzirirken yakaladım.”

Doktor sadece, “Ah,” dedi ve hafifçe topallayarak masasının başına geçti. Romatizması iyice azmışa benziyordu.

Mel ellerini masaya dayayarak gözlerini doktorun gözlerine dikti. “Sosyal hizmetleri hiç aramadın değil mi?”

“Gerek olduğunu düşünmedim. Annesi gelecekti.”

“Peki doğum belgesini ne yapmayı düşünüyorsun acaba?” “Bak, işler tam olarak yoluna girdiğinde doğum belgesini imzalayacağım. Geriye dönük bir tarihle.”

“Doktor, böyle kafana estiği gibi davranamazsın! Bu bebek terk edilmişti! Annesi gelip onu almış olsa bile ortada hâlâ suç sayılabilecek bir şey var!”

“Sakin ol. Lilly’nin biraz kafası karışıktı, hepsi bu. Şu anda da durumu iyi, gözüm hep üzerindeydi.”

“En azından bana da bir şeyler söyleyebilirdin!”

“Şu anda olduğu gibi kafayı yiyesin diye değil mi? O bebeği alıp Lilly’yi ifşa edesin diye değil mi? Bak, kadın ipin

uçundaydı zaten. Tek ihtiyacı da tahmin ettiğim gibi sakinleşmek ve kafasını toplamak için biraz zamanmış işte."

“Doktor kontrolünde olmalıydı.”

“Off! Lilly’nin evinde bir dolu çocuğu var. Eğer hastalanacak olsa onu anında buraya getirirlerdi. Aslına bakarsan Lilly beklediğimden daha çabuk gelip bebeği aldı. Yoksa ben de ne olur ne olmaz diye onu bir kontrol etmeyi düşünüyordum. Ama geldiğinde senin de gördüğün gibi gayet iyi durumdaydı.”

Mel öfkeden patlamak üzere olduğunu hissediyordu. “Ben böyle çalışamam,” diye bağırdı. “Ben iyi ve düzgün bir sağlık hizmeti vermek için buradayım, senin ne hayaller kurduğunu tahmin edeceğim diye kendi etrafımda daireler çizip durmak için değil!”

Doktor, “Kimse senden böyle bir şey istemedi zaten!” diye karşılık verdi.

Mel bir an hiçbir şey söyleyemeyecek kadar afalladı. Sonra, “Lanet olsun,” diyerek döndü ve kapıya doğru ilerledi.

Doktor, “Daha bitirmedim,” diye kükredi. “Nereye gidiyorsun?”

Mel omzunun üzerinden, “Bira içmeye!” diye bağırdı.

Jack’in barına gittiğinde öfkeden köpürdüğü her halinden belliydi ama bu konu hakkında konuşamazdı. Hiç kimseye selam vermeden doğrudan bara doğru ilerledi.

Jack ona bir kez baktıktan sonra, “Hey, alev almak üzeresin!” dedi.

Mel sadece, “Bira,” dedi.

Jack birayı doldurup önüne koyarken, “Konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Üzgünüm. Konuşamam.” Buz gibi biradan bir yudum aldı. “İşle ilgili bir şey.”

“Epey canını sıkmış olmalı. Çok öfkeli görünüyorsun.”

“Tahmin bile edemezsin.”

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

“Konunun ne olduğunu sormaman yeterli çünkü gerçekten konuşamam.”

“Bomba bir şey olmalı,” dedi Jack.

Evet tam bir bomba, diye düşündü Mel.

Jack barın üzerine bir zarf çıkardı. Mel zarfın üstündeki gönderen adresine baktı; Eureka’daki klinikten geliyordu. “Belki bu biraz keyfini yerine getirir. Temizim.”

Mel hafifçe gülümsedi. “Bu harika Jack,” dedi. “Gerçi zaten öyle olacağından emindim.”

“Bakmayacak mısın?” diye sordu Jack.

Mel başını sallayarak, “Hayır” dedi. “Senin sözüne güveniyorum.”

Jack öne doğru uzanarak Mel’in alnını hafifçe öptü. “Bu çok tatlıydı, teşekkür ederim,” dedi. “Hadi sen biranın başında somurtmaya devam et. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

Mel birasını yudumlarken yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. Muhtemelen yarım saat kadar sonra Doktor Mullins bara gelerek hemen Mel’ın yanındaki tabureye oturdu. Mel ona bir kez baktıktan sonra tekrar bardağına döndü. Doktor parmağını Jack’c doğru kaldırarak her zamanki içkisinden işaret etti. Jack viski kadehini doktorun önüne uzattıktan sonra ikisini yalnız bıraktı.

Doktor kadehinden bir yudum aldı ve “Haklısın,” dedi. “Kasabayla ilgilenmeme yardım ederken seni işlerin dışında bırakmanı hataydı.”

Mel tek kaşım kaldırarak doktora doğru döndü. “Benden özür mü diledin sen?”

“Pek sayılmaz. Ama bu olayda sen haklıydın. Ben sadece kendi başıma hareket etmeye alışkınım. Sana saygısızlık yapmak istememiştim.”

“Pekâl$, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Mel.

“Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Bu konuyu ben karıştırdım ve sorumlusu benim. Eğer görevi kötüye kullanmaya ila ir bir şeyler olursa işlerin içinde olmanı istemiyorum. Sen hep doğru şekilde davranmaya çalıştın. Ben de doğru şekilde davranmaya çalıştım, ama kafamda başka bir doğru vardı sadece.”

“Sanırım Lilly’nin muayene olması gerek. Ben ilgilenebilirim ya da John Stone’dan bir randevu alabiliriz.”

Doktor viskisinden bir yudum daha alarak, “Ben Johıı’u ararım,” dedi. “Şimdilik bu konuya hiç karışmamanı istiyorum.”

“Bu sefer o telefonu gerçekten açacağına güvenebilir miyim?”

Doktor, Mel’e dönerek baktı. Bir süre ikisi de gözlerini kaçırmadı. “Arayacağım dedim.”

Mel artık ısınmaya ve tatsızlaşmaya başlayan birasına döndü.

“İyi iş çıkarıyorsun küçük hanım,” dedi doktor. “Ben bazı şeyler için yaşlanmaya başladım. Özellikle de bebekler için.” Başını ellerine çevirerek yamulmuş parmaklarına ve şişmiş parmak eklemlerine baktı. “Hâlâ diğer işleri idare edebilecek durumdayım ama bu yaşlı eller kadınlar için pek uygun değil. Kadın sağlığı konularıyla sen ilgilensen daha iyi.”

Mel ona döndü. “İlk önce kısmi bir özür. Sonra kısmi bir iltifat.”

Doktor ona bakmadan, “Özür dilerim,” dedi. “Sanırım buranın sana ihtiyacı var.”

Mel yavaşça bir nefes verdi. Bunun doktor için zor olduğunu biliyordu. Derin bir nefes alarak kolunu onun omzuna doladı ve başını yasladı.

“Benden hoşlanmaya başladın değil mi?”

“Hiç şansın yok,” dedi doktor.

Jack’in, Mel ve doktor arasında neler geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu ama Mel ikisinin kliniğe dönüp orada bir şeyler yiyeceklerini söyledi. Anlaşılan aralarındaki sorunu çözmüşlerdi. Mel daha sonra eve dönmeden önce bara geleceğine söz verdi.

Saat altıda bar epey kalabalıktı. Yedi olduğunda insanlar dağılmaya başlamıştı ve barın kapısı açıldığında içeride birkaç kişi kalmıştı. Gelen Charmaine’di. Daha önce hiç Virgin River’a gelmemişti. Jack ona yaşamının o iki kısmını birbirinden ayrı tutmak istediğini gayet açık bir şekilde belirtmişti. Bu gece üzerinde garson kıyafeti yoktu, yani niyeti oldukça belliydi. Çok şık bir kumaş pantolon giymişti. Üzerinde de lacivert bir blazer ceket ve geniş yakaları ceketin dışına çıkarılmış beyaz bir bluz vardı. Dolgun saçlarını serbest bırakmıştı, makyajı harikaydı ve ince topuklu ayakkabılar giymişti. Charmaine’in özellikle de büyük göğüslerine dikkat çekmeyen o garson kıyafetleri içinde olmadığında çok güzel bir kadın olduğunu hatırlamakjack’in hoşuna gitmişti. Çok klas görünüyordu. Olgun.

Charmaine bara oturarak Jack’e gülümsedi. “Bir uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim,” dedi.

“iyiyim Char. Sen nasılsın?”

“Harika.”

“Bir içkiye ne dersin?” diye sordu Jack.

“Elbette. Olur. Buzlu bir Johnny Walker. iyisinden olsun.”

“Tamamdır.” Jack ona siyah etiketli seriden bir kadeh doldurdu, mavi seri yoktu. Müşterileri için biraz pahalı kaçıyordu. Aslında siyah etiketli olanın da pek rağbet gördüğü söylenemezdi. “Eee, hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Aslına bakarsan gelip bir kontrol etmek istedim. Hâlâ aynı fikirde misin bir bakayım dedim.”

Jack bir an kafasını eğdi. Hayal kırıklığına uğramıştı. O konuyu bir daha konuşmak zorunda kalmayacaklarını umut ediyordu, özellikle de burada. Burası, yaşadıkları ilişkiyi tartışmaya uygun bir yer değildi. Jack başını kaldırarak onun gözlerine baktı ve sadece başını iki yana salladı.

“Bir değişiklik yok ha?”

Jack konunun burada kapanacağını umut ederek bayıyla onayladı.

Charmaine içkisinden bir yudum alarak, “Pekâlâ,” dedi. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Ben düşünmüştüm ki... belki tekrar... Neyse boş ver. Yüzündeki bakıştan bile-”

“Char, lütfen. Bunun için ne doğru bir yer ne de doğru bir zaman.”

“Rahat ol Jack, uzatmayacağım. Bir kadını şansını denediği için suçlayamazsın. Sonuçta yaşadığımız şey oldukça özeldi. Yani benim için.”

“Benim için de özeldi Char. Çok özür dilerim ama artık devam edemezdik.”

“Peki, hâlâ başka biri olmadığını söyleyebiliyor musun?”

“Biz ayrılırken yoktu. Sana yalan söylemedim. Sana hiçbir zaman yalan söylemedim. Ama şu anda-”

Jack cümlesini bitiremeden kapı açıldı ve içeri Mel girdi. Önceki gelişinde çok öfkeliydi ama şu andaki ifadesi sakindi. Yorgun görünüyordu. Ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Bardaki tabureye oturup bira

söyleyeceğine barın arkasına geçti. Jack Charmaine'e, "Bana bir saniye izin ver," diyerek barın diğer ucunda bekleyen Mel'in yanma gitti.

Mel Jack gelir gelmez kollarını beline dolayarak ona sarıldı ve başını göğsüne dayadı. Jack maalesef Charmaine'in arkadan onları izlediğini bilerek Mel'in sarılışına karşılık verdi.

"Bugün çok yorucuydu," dedi Mel usulca. "Doktor ve ben birlikte çalışacaksak bundan böyle nasıl çalışacağımız konusunda bir toplantı yaptık. Ve inan bana düşündüğümden çok zor oldu bu konuşma. Tam anlamıyla enerji tüketen bir şeydi."

"İyi misin?" diye sordu Jack.

"İyiyim. Şu sağlam içkilerinden bir tane alabilir miyim? Yemek yedim ve söz veriyorum bir tane içeceğim, buzlu. Sonra beni eve götürebilirsin. Yani eğer işin yoksa ve sen de istiyorsan."

"Şaka yapıyorsun değil mi? Zaten seni tek başına eve göndermekten ödüm kopuyor. Ne yapacağını, kimle nereye gideceğini Tanrı bilir." Mel'in alnını öptükten sonra onu barın ön tarafına gidebilmesi için çevirdi. Charmaine'le göz teması kurmadan Mel'in içkisini hazırladı ve önüne bıraktı. Mel artık barın diğer ucundaki tabureye yerleşmişti. "Bana bir dakika izin vermen gerekecek."

"Elbette," dedi Mel. "Sen işine bak. Ben de biraz kendime geleyim."

Jack, "Keyfine bak," diyerek Char'in yanma gitti. Charmaine'in gözlerinde incinmiş bir ifade vardı ama bakışları artık daha netti. İçkisinden bir yudum daha alarak, "Sanırım artık anlıyorum," dedi. Jack uzanarak onun elini tuttu. "Charmaine, yalan söylemiyordum. Sanırım artık pek bir önemi yok ama doğruyu söylediğime inanmanı isterim. Biz ayrılırken hayatımda kimse yoktu."

"Ama olmasını istediğin birisi vardı."

Jack çaresizce başını salladı ve Mel'e baktı. Mel de onları izliyordu. Yüzünde gergin ve keyifsiz bir ifade vardı.

"Pekâlâ. Artık anladığıma göre..." Charmaine elini Jack'in ellerinden çekti. "... gidiyorum," dedi. "Sana kolay gelsin." Cebinden yirmi dolarlık

bir banknot çıkararak tezgâhın üzerine bıraktı. Eski bir sevgilinin viskisine tenezzül etmek istemeyen bir tavrı vardı. Hızla tabureden kalkarak kapıya doğru ilerledi. Jack tezgâhın üzerindeki yirmiliği kaparak barın diğer tarafına koşturdu. “Mel, ben hemen döneceğim. Bir yere gitme.”

Mel, “Tabii, acele etme sen,” dedi ama ses tonu çok memnun değildi.

Jack yine de Charmaine’in arkasından çıktı. Ona seslendi ve kadın tam arabasına binmek üzereyken duraksadı. Jack ona yetişerek kendine doğru çevirdi. “Bak, böyle olduğu için çok üzgünüm. Keşke gelmeden önce arasaydm.”

“Eminim öyle olmasını isterdin.” Charmaine’in gözleri her an ağlamaya başlayacakmış gibi dolmuştu. “Artık anlıyorum.”

“Anladığını sanmıyorum. Charmaine bak bu olanlar... çok yeni.”

“Ama zaten akimdaydı değil mi?”

Jack derin bir nefes aldı. “Evet.”

“Onu seviyorsun.”

Jack başını salladı. “Tanrım evet. Hem de çok fena.” Charmaine kuru bir kahkaha attı. “Tanrım, kim tahmin edebilirdi ki. Bay Bağlanmak Yasak.”

“Seni yanlış yönlendirmek istemedim, Char. Bu yüzden ayrıldım zaten, çünkü Mel bana ufacık bir şans tanırsa kendimi iki kadınla birlikte bulacağımı biliyordum. Ve bunu ikinize de yapamazdım. Seni asla bilerek üzme-”

“Ah tamam Jack. Kız genç, güzel ve sen de çoktan tutulmuşsun. Artık anladım. Ben sadece emin olmak istemiştim.” Jack uzanarak ellerini tuttu ve yirmiliği avucuna bıraktı. “Benim barımda parayla içki içeceğini nasıl düşünebilirsin.” Charmaine alaycı bir tavırla, “Eski sevgililer müesseseden mı içiyor?” diye sordu.

Jack, “Hayır,” dedi. “İyi dostlar müesseseden içiyor.” Uzanarak Charmaine’iıı alnını öptü. “Seni incittiysem çok özür dilerim. İnan bana isteyerek olmadı.” Jack derin bir nefes aldı. “Nasıl olduğunu ben bile anlamadım.”

Charmaine derin bir iç geçirdi. “Anlıyorum Jack. Sanırım seni çok özlemiştim, hepsi bu. Umarım işler istediğin gibi gider ama gitmezse ben...”

“Char, inan bana bu iş olmazsa benden kimseye hayır gelmez.”

Charmaine kıkırdayarak, “Pekâlâ,” dedi. “Ben artık gideyim. Sana iyi şanslar, Jack.” Arabasına binerek dönüş yaptı ve uzaklaştı. Jack araba gözden kaybolana kadar arkasından baktı, sonra içeri girdi. Barın arkasına geçerek Mel’e baktı. “Özür dilerim.”

“O kimdi?”

“Eski bir arkadaşım.”

“Clear River mı?”

“Evet. Bir uğramak istemiş.”

“Tekrar birlikte olmak mı istiyor?”

Jack başım salladı. “Ben de açık açık söyledim...”

“Neyi açık açık söyledin?”

“Artık piyasada olmadığımı. Ve bunu nazikçe yapmaya çalıştım.”

Mel’in yüz ifadesi yumuşadı. Gülümseyerek elini Jack’in yanağına koydu. “Sanırım bu konuda sızlanmaya hakkım yok. Nezaketin en iyi özelliklerinden biri. Ama şuna cevap ver bakalım kovboy; o kadın buralarda takılmaya devam edecek mi?”

“Hayır.”

“Güzel. Rekabetten hoşlanmıyorum.”

“Rekabet edeceğin kimse yok, Melinda. Hiç olmadı zaten.”

“Bak buna sevindim. Anlaşılan bencil bir kadınmışım.” “Daha senin elini tutmadan ondan ayrılmıştım.”

Mel gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. “Çok iyimsermişsin. Sonuç olarak tek başına kalabilirdin.”

“O riski almaya değerdi. Diğer türlü... asıl diğer türlü herhangi bir risk alamazdım. Çok istediğim bir şeyi mahve-debilirdi. Ve seni gerçekten çok

istiyordum.” Jack hafifçe gülümseyerek devam etti. “Ve sen bu konuda çok olgun davranıyorsun.”

“Hey! Kadının buraya neden geldiğini biliyorum. Bana silah doğrultsa bile seni bırakmazdım. Beni eve bırakmak ister misin? Geceyi birlikte geçirmeyi?”

Jack gülümseyerek, “Evet,” dedi. “Her zaman.”

Mel, “O halde git senin keltoştan izin al. Bu gece kendini bana ispat etmeni istiyorum. Tekrar,” diyerek gülümsedi.

Temmuz ayı güneşli, sıcak ve ara ara yaz yağmurlarıyla geçiyordu. Rick bara geldiğinde Jack verandada oturuyordu.

Delikanlı yazın okul yokken işe daha erken geliyordu: kahvaltıyla öğle yemeği arası saatlerde. Rick’in yüzündeki dalgın ifadeyi gören Jack, “Dur bakalım ortak,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

“İyiyim Jack,” dedi Rick.

“Bir sandalye çek bakalım. Aslına bakarsan sormak istemiyordum ama uzun süredir sizin konu aklımda. Sen ve Liz.” Rick oturmak yerine verandanın duvarına yaslandı. “İşte,” dedi. “Çok belli oluyor değil mi?”

“Bir şeyler var ama... Her şey yolunda mı?”

“Evet, galiba.” Rick derin bir nefes aldı. “Her şeyin yolunda olduğunu söylemesi için kızın başının etini yedim. Ve en sonunda bana her şeyin yolunda olduğunu, hamile falan olmadığını söylediği zaman da, ona artık her şeyi biraz beklemeye almamız gerektiğini söyledim. Tanrım, Jack kız çok üzüldü.”

“Evet,” dedi Jack. “Zor olmuştur.”

“Kendimi çok adi hissediyorum.”

“Geçerli sebeplerin olduğunu biliyorum.”

“Açıklamaya çalıştım, ondan hoşlanmadığımdan falan değil. Hatta çok hoşlanıyorum. Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum. İnan öylesine söylemiyorum. Ve şey yapmamızla da hiçbir ilgisi yok, anlıyorsun değil mi?”

“Evet, anlıyorum,” dedi Jack.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

“Seni dinliyorum dostum.”

“Bu kızdan gerçekten hoşlanıyorum. Kulağa belki aptalca geldiğini düşünebilirsin ama sanırım onu seviyorum. Ama bu iş benim kontrol edebileceğimden farklı bir hal aldı ve sırf bu yüzden ne kendi hayatımı ne de onunkini mahvetmek istemiyorum. Bir kez oldu Jack ve nasıl olduğunu hâlâ anlamış değilim. Sanırım en iyisi aramızda kilometreler olması. Bu benim korkağın teki olduğumu mu gösterir?”

Jack’in dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. “Hayır, beyni çalışan bir delikanlı olduğunu gösterir.”

“Ama kendimi cidden pis bir köpek gibi hissediyorum. Tanrım, Jack, bu kız... bu kız beni mahvediyor. Yüce Tanrım, ona yaklaştığım anda beynim tamamen devre dışı kalıyor.”

Jack sandalyesinde doğrularak Rick’e doğru uzandı. “Bak, seni mahveden bir kızla birlikte olmanın hoşuna gideceği zamanlar gelecek Rick. Ama o zaman on altı yaşında olmadığın için bu kadar zorlanmayacaksın. Mantıklı davranman gerek. Ve şimdilik mantıklı davrandığını düşünüyorum. Ama bu dönem sen ve Lizzie için biraz zor geçtiği için üzgünüm.” “Umarım haklısındır. Çünkü kendimi gerçekten berbat hissediyorum. Ayrıca onu deli gibi özlüyorum. Ve sadece o da değil... yani sadece özlem de değil.”

“Ricky, bak dostum, baba olmak için çok gençsin. Üzüldüğün için gerçekten üzülüyorum ama bazen zor olanı yapmamız gerekir. Ve Lizzie de öyle bir pozisyona giremeyecek kadar genç. İkinizin de yetişkinliği beklemeniz gerekecek. Şu anda doğru olanı yapıyorsunuz. Eğer Lizzie doğru kızsa zaten önünüzde yeterince vaktiniz olacak.”

Rick üzgün bir tavırla başını sallayarak, “Bilemiyorum,” dedi.

“Bırak kız biraz büyüsün dostum. Belki daha sonra tekrar devam edersiniz.”

“Bilmiyorum Jack. Sanırım onu gerçekten kötü incittim. Bana bir şans daha vereceğini sanmıyorum.”

“Rick, kendine bir iyilik yap. Suç mahalline gidip durma. Canının daha çok sıkıldığıyla kalırsın sadece.”

Mel yazla birlikte ışıldamaya başlamıştı. İlk bebeğine hamile olan ve son üç aylık döneme giren bir hastası vardı. İlk bebekler gerçekten çok keyifli oluyordu. Bu çift, Polly ve Darryl’in ya da ormandaki üzücü ve kim oldukları belirsiz çiftin aksine çok uzun süredir bu bebeği bekliyorlardı. İkisi de heyecan ve mutluluk içindeydi. Anne ve Jcrcmy (il-vens yirmili yaşlarının sonlarında sekiz yıldır evli bir çılttl. Jeremy’nin babasının büyük bir meyve bostanı vardı; Jcrcmy ve Anne de arazinin bir bölümünde geniş aileleriyle birlikte yaşıyorlardı. Bebek, elma hasadından önce gelecekti.

Jack ve Mel; June ve Jim, John ve Susan çiftleriyle arkadaşlıklarını iyice pekiştirmişti. Grace Vadisi’nde epey vakit geçiriyorlardı. Diğer çiftler de iki kez Virgin River’a gelmişlerdi; birinde Mel’in küçük kulübesinde akşam yemeğinde, diğerinde ise Jack’in barında toplanmışlardı. Susan son gelişlerinde, yarım saatlik virajlı ve engebeli yolu doğumu başlatmak için kullanmaya karar vermediği müddetçe bir daha kasabadan çıkmayı planlamadığım söylemişti. Doğumu çok yaklaşmıştı. Jack, Jım’i, Doktor Elmer Hudson’ı ve Elmer’ın arkadaşı olan Yargıç Forrest’ı kendisi ve Peder’le birlikte balığa çıkmaya davet etmişti. Ve epey balık yakalamışlardı. Mel hayatına giren yeni kız arkadaşlarına sevindiği kadar erkeklerin de dost olmasına seviniyordu.

Kız arkadaşlarıyla vakit geçirdikçe Mel biraz açılmaya başlamıştı ama hâlâ kendinden çok az söz ediyordu. Jack’le bir ilişki yaşadıklarını ve onun Virgin River’da başına gelen en güzel şey olduğunu kabul etmişti. “Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışa benziyorsunuz,” demişti Susan. “June ve Jim gibi, yeni tanışmışsınız ama ezelden beri ruh ikizi gibisiniz.”

Bir gün telefonda Joey’le konuşurken, “Artık hiç tek başıma uyumuyorum,” dedi Mel. “Yanımda olması o kadar doğal geliyor ki. Ve Joey... artık yalnız olmamak hoşuma gidiyor.” Ablasına, doğum yaptırmak için bir marihuana tarlasına gittiğini öğrendiğinden beri Jack’in onu

gözünün önünden ayırmadığım söylemeye cesaret edemiyordu. Hafifçe gülümsedi, her kötü şeyin olumlu bir tarafı olabiliyordu.

“Peki uyuyabiliyor musun?” diye sordu Joey.

Mel güldü. “Çok iyi uyuyorum Joey, hem de her gece,”dedi ürpererek. “Hiç böyle bir şey yaşamamıştım biliyor musun? Ona her baktığımda üzerimde ne varsa çıkarmak istiyorum.”

“Bunu hak ediyorsun Mel.”

“Gerçi benden bir şey istedi ve biraz gerildim. En küçük kız kardeşinin doğum günü için Sacramento’ya gidiyor, bir aile toplantısı olacakmış. Ve benim de onunla birlikte gitmemi istiyor.”

“Peki, neden gerildin ki? Sen beni onunla tanıştırdın ve gayet iyi gitti.” Joey bir kahkaha atarak, “Bana bayıldı,” diye ekledi.

“Beni sevmeyeceklerini düşündüğümden değil. Yani bu ilişkiyi olduğundan daha ciddi algılayabilirler diye endişeleniyorum.”

“Şey,” dedi Joey. “Yani kendini biraz geri mi çekiyorsun?”

“Bilerek olmuyor,” dedi Mel. “Neden olduğunu bilmiyorum ama kendimi hâlâ başka biriyle evliymişim gibi hissediyorum. Elimde değil.”

“Tanrım, Mel, mutlaka gitmelisin! Bu arada o diğer adam, kendini hâlâ evli hissettiğin adam hani? O asla sana engel olmak istemezdi. Aslına bakarsan eğer seni izliyorsa, sonunda geceleri seni ısıtacak birini bulduğuna seviniyordun”

“Eğer izliyorsa,” dedi Mel kızararak, “inan bana rezil oldum.”

Jack onu gitmeye ikna etti. Mel, Sacramento yolu boyunca giderek gerilmişti. “Ben sadece ailenin ciddi bir ilişki yaşadığımızı düşünmesini istemiyorum.”

‘Yaşamıyor muyuz?” diye sordu Jack. ‘Yaşamıyor musun?”

“Hayatımda başka kimse olmadığını biliyorsun,” dedi Mel. “Sadece seninle görüşüyorum. Sadece... sadece biraz zamana ihtiyacım var, anlıyor musun?”

Jack, “Tanrım,” diyerek güldü. “Bunu hak ettim sanırım.”

“Neyi?”

“Tüm yaşamım boyunca birlikte olduğum kadınlara kim-

şeye bağlanmak istemediğimi en baştan söyleyip **durdum...** Şu anda en sonunda hak ettiğimi bulduğumu **düşünen bir** sürü kadın vardır Mel.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun Jack. Üstesinden gcl-mem gereken bazı konular...”

“Ben de üstesinden gelmeni bekleyeceğim Mel. Vc **bu** söylediğimde ciddiyim.”

“Bana karşı çok sabırlısın Jack ve bunun için teşekkür ederim. Ben sadece onların yanlış fikirlere kapılmalarını istemiyorum. Ve babanın evinde ayrı odalarda yatacağız.”

Jack kararlı bir ses tonuyla, “Hayır,” dedi. “Kırk yaşındayım. Her gece seninle birlikte yatıyorum. Babama da tek odanın yeterli olacağını söyledim.”

Mel derin bir nefes aldı. Yine gerilmişti. “Pekâlâ, ama babanın evinde kesinlikle birlikte olmayacağız.”

Jack ona bakarak güldü.

★★★

Sacramento’da temmuz ayı Virgin River’dan çok daha sıcaktı. Hatta Los Angeles temmuzundan bile daha sıcaktı; Sacramento iç kesimde bir vadide kalıyordu ve şehri serinletecek okyanus esintileri yoktu.

Jack’in babası Sam Sheridan hâlâ beş çocuğunu yetiştirdiği evde yaşıyordu; şehrin banliyösünde bahçeli, çiftlik evlerini andıran, havuzlu ve kocaman mutfağı olan büyük bir evdi bu. Mel, Sam’le tanıştığında kendini Jack’in biraz daha yaşlı halinin gözlerinin içine bakarken buldu: Jack’le aynı boy ve kiloda, kır saçlı, kocaman bir gülümsemesi ve güçlü bir el sıkışı olan bir adam. Jack ve Sam tıpkı iki kardeşmiş gibi kucaklaştılar. Birlikte çok mutlu görünüyorlardı.

Üçü birlikte, arka bahçedeki barbeküde pişen biftek ve kırmızı şarap eşliğinde hoş bir akşam geçirdiler. Yemekten sonra erkekler bulaşığı

halletmek konusunda ısrar edince Mel şarap kadehini alarak evi biraz gezmeye karar verdi.

Bir süre sonra kendini Sam'in çalışma odası ya da ofisi ya da övünme odası diyebileceği bir yerde buldu, içeride bir çalışma masası, televizyon, bilgisayar ve kitap rafları vardı. Duvarlardan birisi tamamen resimler ve ödüllerle doluydu. Bütün kızları gelinlikleriyle poz vermişti. Yaşları beş ile on sekiz arasında değişen bütün torunlarının resimleri vardı. Ama duvarda Jack'in hiç görmeyi beklemediği resimleri de vardı. Jack'in evinde hiç rastlamadığı resimlerdi bunlar: üzerindeki üniformasıyla kameraya bakan bir deniz subayı; Jack ve çeşitli ekipleri, birlikleri; Jack ve anne babası; Jack ve generaller; Jack ve Virgin River'a gelen diğer deniz piyadeleri. Ve bir sürü madalya. Mel askeri ödüllerle ilgili pek bir şey bilmiyordu ama üç mor kalp madalyasını, gümüş ve bronz yıldızları gördüğünde ne olduğunu anlamayacak kimse yoktu.

Elini uzatarak parmaklarını dikkatle, madalyaları koruyan cam kaidenin üzerinde gezdirdi. Sam arkasından gelerek elini Mel'in omuzlarına koydu. “O bir kahramandır,” dedi usulca. “Defalarca ispat etti bunu.”

Mel omzunun üzerinden Sam'e baktı. “Hiçbir konuşmamızda bunlardan bahsetmemişti,” dedi.

Sam güldü ve “Ah tahmin edebiliyorum,” dedi. “Çok alçakgönüllüdür.”

Jack odanın kapısından, “Baba,” diye seslendi. Elindeki bulaşık havlusuyla bir şarap kadehini kurulamaya devam ediyordu. “Sana bu ıvır zıvırları kaldırmanı söylemiştim.”

Sam, “Hah,” diyerek oğluna aldırmadan tekrar Mel'e döndü. “Şuradaki Çöl Fırtınası'ndan. Ve şu da Bosna'dan. Düşen savaş uçakları olmuştu; Jack ve birliği sıcak savaş bölgesine girerek pilotları kurtardı. Afganistan'da kendi vuruldu ama yine de birliğini bölgeden çıkarmayı başardı. Ve bu da son Irak çatışmasından, Jack altı adamı kurtardı.”

“Baba...”

Sam arkasını dönmeden, “Bulaşıklarını bitir oğlum,” diyerek Jack'i gönderdi.

Mel Sam'e döndü. “Sence bunlar onu rahatsız mı ediyor? Yani anıları?”

“Ah... bazılarının rahatsız ettiğine eminim. Ama onu asla tekrar tekrar çarpışmaya gitmekten vazgeçirecek kadar değil. Belki bir şey yapmasa da zaten onu göndereceklerdi ama her eğitime ve her savaşa kendisi gönüllü oldu. Bu çocuk birçok general ve bir başkan tarafından madalyaya layık görüldü. Deniz piyadelerinin gördüğü en iyi askerlerden biriydi. Onunla ne kadar gurur duysam az gerçekten. Madalyalan kendi yanında tutmak istemiyor. Ona kalsa bir depoya ya da gözden uzak bir yere kaldırırdı. Güvende olmaları için ben bakıyorum onlara.”

“Bunlarla gurur duymuyor mu sence?” diye sordu Mel.

Sam dönerek Mel’e baktı. “Adamlarıyla olduğu kadar değil. Askeri ödüllere değil ama adamlarına çok bağlıydı. Bunları gerçekten bilmiyor muydun?”

“Deniz piyadelerinde olduğunu biliyordum. Bazı arkadaşlarıyla da tanıştım. Şu askerlerle,” diyerek bir resmi işaret etti.

“O tam bir liderdir Melinda,” dedi Sam. Omzunun üstünden bakarak oğlunun gittiğinden emin olduktan sonra devam etti. “Kız kardeşleri ve kocalarının hepsi üniversiteye gitmiş hatta yüksek lisans yapmışken kendisinin lise mezunu olmasıyla mahcupmuş gibi davranır. Ama bence o çok daha fazla eğitim almış bir kadın ya da erkeğin başaracağından çok daha fazlasını başardı, daha fazla hizmette bulundu ve pek çok can kurtardı. Eğer onu tanıyorsan çok zeki olduğunu da biliyorsun demektir. Eğer üniversiteye gitmiş olsa orada da çok başarılı olurdu, ama o bu yolu seçti.”

Mel dudaklarından dökülen, “Öyle nazik ve duyarlı ki,” kelimelerini duydu.

“Öyledir. Onu torunlarımla oynarken izlerim. Her birine bir nitrojen bombasıymış da yanlış bir hareketle havaya uçacaklarmış gibi davranır. Ama savaştayken kibar değildir. Bu adam sadece bir deniz piyadesi değil, gerçek bir kahraman. Kız kardeşleri ve ben kariyerini hep şaşkınlıkla izledik.”

“Siz de çok zor günler geçirmiş olmalısınız, yani o savaştayken.”

“Evet.” Sam yüzünde hüzünlü bir ifadeyle resimlere ve madalyalara baktı. “Annesiyle birlikte gelişini beklerken onu nasıl özlediğimizi hayal

edemezsin. Nasıl endişelendiğimizi. Ama o hep kalbinin gösterdiği yoldan gitti. Ve çok da başarılı oldu.” Sam gülümsedi. “Mutfağa dönsek iyi olur. Ben övünmeye başladığımda o da somurtmaya başlar.”

★★★

Mel ertesi sabah uyandığında Jack yanında değildi. Başka bir odada babasıyla konuştuklarını, güldüklerini duyabiliyordu. Onlara katılmadan önce duş aldı ve üzerini giyindi. Daha sonra ikisini yemek odasında buldu. Önlerindeki masanın üstü bir sürü evrak ve kâğıtla doluydu.

“Yönetim kurulu toplantısı mı?” diye sordu.

“Onun gibi bir şey,” dedi Sam. “Eee... evlat her şey yolunda mı sence?”

“Evet harika. Her zamanki gibi.” Jack elini uzatarak babasının elini sıktı. “Sağ ol baba. Çok teşekkür ederim.”

Sam evrakları topladı, kocaman bir dosyaya yerleştirdikten sonra odadan çıktı.

“Babam emekli olmadan önce bir borsa şirketinde çalışıyordu. Deniz piyadelerindeyken dönem dönem ona para gönderirdim. O da yirmi yıldır benim adıma yatırımlar yapıyor.”

“Askerlerin çok para kazandığını bilmiyordum,” dedi Mel.

Jack omzunu silkerek, “Çok kazanmaz,” dedi. “Ama eğer bekârsan, rütben yükseliyorsa ve sık sık savaşa gidiyorsan ikramiyeler, teşvikler, savaş ödemeleri, tazminatlar ve promosyonlar alırsın. Arkadaşlarımın çoğu bu ekstraları ev giderlerine, çocukların diş tellerine ve diğer kalemlere harcadı. Ben genelde orta karar yaşadım ve biriktirdim. Babam,” dedi, “ben büyürken bu konuya hep önem vermiştir.”

Mel, “Zeki adam,” dedi ama Sam’den bahsetmiyordu.

Jack gülümsedi. “Virgin River’daki o küçük barla çok para kazandığımı mı düşünüyordun?”

“Sanırım ona bile gerek olmadığını düşünüyordum. Sonuçta emekli maaşın ve oradaki yaşamın ucuzluğu..

“Yok,” dedi Jack. “Onlar bir tarafa gayet iyi durumdayım. Bar kapansa bile tek yapmam gereken yaşamının sonuna kadar Peder’e destek olmak. Bir de Ricky’nin iyi bir eğitim almasını sağlamak isterim. Hepsi bu.” Elini Mel’e doğru uzattı. “Onun dışında ihtiyacım olan her şeye sahibim zaten.”

★★★

O öğleden sonra ailenin geri kalan kısmı; dört kız kardeş, kocaları ve sekiz yeğen, Sheridan evine geldiler. Gelir gelmez hepsi birden Jack’in üzerine atladılar. Kız kardeşleri koşarak onu kucakladılar. Enişteler de Jack’in elini içten bir şekilde sıkarak kucakladılar. Jack her bir yeğenini kendi kızıymış gibi tek tek kucaklayarak havaya kaldırdı ve güzel yüzlerini okşadı.

Mel nasıl tipler beklediğinden tam olarak emin değildi. Jack’in odasında ve bu evde resimlerini gördüğünden, zaten güzel görünüşlü bir aile olduklarını biliyordu. İyi genlere sahiplerdi. Jack’in kız kardeşleri birbirinden farklı olsa da her biri çok güzel, tatlı ve şıktı. En büyükleri Donna muhtemelen 1.80 boyuyla oldukça uzundu. Kısa sarı saçları vardı. Je-annie neredeyse onun kadar uzundu, ayrıca oldukça ince ve şıktı. İkinci en uzun olan Mary’nin o kadar ince ve hassas bir görünüşü vardı ki onu büyük bir jeti kullanırken hayal etmek zordu. Donna ve Jeannie’nin üçer kızı vardı, Mary’nin ise iki. Bir de ailenin bebeği olan ve otuzuncu doğum gününü kutlayan Brie vardı. Henüz çocuğu olmayan tek kız kardeş oydu. Neredeyse beline kadar uzanan uzun açık kahverengi saçları vardı. Mel’le aynı boy ve kilolardaydı. İş olarak azılı suçluları parmaklıkların ardına göndermeyi seçmiş ufak tefek ama dişli bir tipti. Kız kardeşlerin kocaları da Jack ve Sam gibi yapılı adamlardı ve yeğenlerden her biri gerçekten çok güzeldi.

Jack’in kız kardeşleri beraberlerinde Mel’in bazı en yakın arkadaşlarını getirmişlerdi: Ralph Lauren, Lilly Pulitzer, Michael Kors ve Coach gibi markalar. Her bir kadının güçlü bir moda zevki olduğu belliydi, ama sıcak tavırları ve espri anlayışları moda konusundaki ortak zevklerinden daha belirgindi. Hepsi de Mel’i içten bir şekilde selamlamış, uzatılan eli görmezden gelerek ona sarılmışlardı. Temasa önem veren sıcacık bir aileydiler. Mel Jack’e attığı her kaçamak bakışta, kolunu bir kardeşine ya da yeğenine dolamış olduğunu, sevgiyle yanaklarına ya da başlarına öpücük

kondurduğunu görüyordu. Jack aynı sıklıkta Mel’e de uzanıyor, elini sahiplenici bir tavırla omzuna ya da koluna doluyordu. Sam de sanki yıllardır birbirlerini tanıyorlarmış gibi içten davranıyordu Mel’e.

Brie’nin doğum günü için istediği tek şey bütün ailenin bir araya gelmesi ve Jack’in de evde onlara katılmasıydı. “Aslında o kadar uzakta değil,” dedi Mel. “Sık görüşmüyor musunuz?”

‘Yeteri kadar sık değil,” dedi Brıe. “Jack neredeyse yirmi üç yıldır evden uzakta sayılır. On yedi yaşından beri.”

Kahkaha ve yemeğin bol olduğu gürültülü bir gün geçirdiler. Kızlar getirdikleri lezzetli aperatifleri hazırlarken, Sam etle ilgileniyordu. Yemekten sonra çocuklar büyük ekranda DVD izlemek, arka bahçedeki havuzda yüzmek ya da büyükbabanın bilgisayarında oyun oynamak için dağıldılar. Yetişkinler avludaki masanın etrafına toplanarak Jack hakkında onu neredeyse kızartacak hikâyeler anlatmaya başladılar.

“Hatırlıyor musun baba, hani Jack’in yatağını birine verip daha büyük bir yatakla ona sürpriz yapmak istemiştin. Yatağa sığmayacak kadar uzamıştı hani?” Herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Hikâyeyi tek bilmeyen Mel’di. “Bir aile dostumuz küçük oğlu için yatağı istemişti. Kendisi okul aile birliğinin saygın bir üyesiydi...”

“Ah, hadi ama sanki adam rahipmiş gibi konuşma,” diye itiraz etti Jack.

Donna, “Ve şilteyi kaldırdıklarında Jack’in özel kütüphanesi nasıl meydana çıkmıştı,” derken herkes kahkahalara boğuldu.

“Ben sanırım kız çocuğu yetiştirmeye biraz fazla odaklanmıştım,” dedi Sam. “Ödev yapmaları gerekirken oğlanların aslında neler yaptığını tamamen unutmuşum.”

“En azından iyi, kaliteli ve şık kadın dergileriydi,” dedi Jack savunmacı bir tavırla. “Sears katalogundan sutyenli kadın resimleri değildi. Güzel, kaliteli ve çıplak bayanlardı!”

Kayınbiraderleri bir ağızdan, “Evet, evet!” diye haykırdılar.

Bir ara Mel, “Biliyor musunuz ben bu evde geniş ebeveyn banyosundan başka tek bir banyo olduğunu fark ettim. Zor olmuyor muydu...” derken

cümlesi kahkahalar, ıslıklar ve tezahüratlarla bölündü.

Kızlardan biri, “En büyük kavgalarımız banyo konusunda olurdu zaten,” dedi.

“Ben kesinlikle o konulara karışmazdım,” dedi Jack.

“Hadi canım, bütün kavgaların sebebi şendin!” dedi birisi.

“Ayrıca banyoya girdiğinde saatlerce çıkmazdı! Tüm sıcak su bitene kadar azimle yıkanırdı içeride!”

“Annem ona duş konusunda belli bir süre tanımak zorunda kalırdı, sırf biz geri kalanlar da temizlenebilelim diye. Ama Jack elbette süreye uyamazdı. Ama annem sadece ‘kızlar,’ derdi, ‘eminim Jack elinden geleni yapıyordur.’ Çünkü Jack onun küçük kıymetlisiydi.”

“Sonra ben geceleri yıkanmaya başladım,” dedi Donna. “Tek yolu buydu.”

“Geceler demişken, geceleri bize ne yapardı biliyor musun? Mary ve ben aynı odada kalıyorduk, içerisi tavana kadar eşyalarımızla doluydu. Bir ara Jack ve bir arkadaşı biz uyurken odamıza girip el ve ayak parmaklarımıza ip bağlamaya dadanmışlardı. İpleri de odadaki bir sürü eşyaya tutturuyorlardı. Uykumuzda döndüğümüz anda odadaki şeyler üzerimize yıkılıyordu!”

“O da bir şey mi,” dedi Jeannie. “Ben kaç kez okuldan eve geldiğimde oyuncak hayvanlarımı boğazlarından ranzaya asılmış olarak buldum!”

“Sanki siz bana hiçbir şey yapmıyordunuz!” diye söylendi Jack.

“Hatırlıyor musunuz hani hepimiz salonda oturuyorduk. Beşimiz de. Annem elinde bir avuç prezervatifle gelmişti. ‘Bakın çamaşır makinesinde ne buldum?’ demişti. ‘Jack tatlım, sanırım bunlar sana ait.’”

Herkes karnını tutarak gülmeye başlayınca Jack de canlandı. “Evet, ama benim değillerdi, değil mi? Çünkü benimkiler bıraktığım yerde duruyordu! Ben Donna’dan şüpheleniyorum!”

“Ben feministtim,” dedi Donna.

“Annem buna asla inanmadı,” dedi kızlardan biri. “Donna onun gurur kaynağıydı!”

“Donna’nın oynaştığı bir sürü kişi vardı!”

Sam, “Ben bu hikâyelere artık dayanamayacağım!” diyerek birasını tazelemek için kalkınca herkes güldü.

“Sorun değil baba,” diye bağırdı Donna arkasından. “Artık doğum kontrolüne ihtiyacım yok!”

Güneş batıp ortalığı toplama vakti geldiğinde erkekler bir yere kayboldu. Üç kız kardeş işlere girişirken, doğum günü kızının ve konuğun oturup keyiflerine bakmaları konusunda itiraz istemediler. Mel Brie’yle baş başa kalmıştı. Mum ışığında avludaki masada oturuyorlardı.

“Ağabeyim daha önce eve hiçbir kız arkadaşını getirmemişti,” dedi Brie.

“Onu böyle ailesiyle izledikten, siz kızlarla ilişkilerini gör-

dükten sonra buna inanmak zor. Kadınlarla öyle rahat ki... Yıllar önce evlenmiş olmalıydı. Kendine kocaman bir aile kurmuş olmalıydı,” dedi Mel.

“Hiç öyle bir şeye yanaşmadı,” dedi Brie. “Ben deniz piyadelerini suçluyorum.”

“İlk tanıştığımızda ona hiç evlenip evlenmediğini sormuştum. O da, ‘Deniz piyadeleriyle evliydim ve şirretin teki çıktı,’ demişti.” Brie güldü. “Onu hiç kasabada ziyaret ettiğin oluyor mu?” diye sordu Mel.

“Çok sık değil,” dedi Brie. “Ama hepimiz birkaç kere git-mişizdir. Erkekler Jack ve Pederde balığa çıkmayı çok sever. Babam arada bir gidip birkaç hafta orada kalır, Jack’in küçük barına bayılıyor.”

“Jack dünyada mutlu olduğu yeri bulmuş gibi görünüyor,” dedi Mel. “Ben oraya gideli dört aydan biraz uzun bir süre oldu ve uyum sürecim de çok kolay geçmedi. İstediğin her şeyi istediğin anda bulabileceğin büyük şehir tıbbına alışkındım. Tüm o kasaba yaşantısı benim için çok yeni şeyler. Düzgün bir saç kesimi ve boya için iki saat yol gitmek zorunda kaldım.”

“Peki, neden Virgin River’ı seçtin?” diye sordu Brie.

“Hımm... Sanırım büyük şehir tıbbının diğer tarafı yüzünden -kaos ve karmaşadan yorulmuştum. Jack’e de dediğim gibi, acil servis hemşireliğini bırakmamın bir sebebi ebeliğe odaklanmak istememdi ama hastalarımın yarısını polis nezaretinde tedavi etmekten de kurtulmak istedim sanırım. İnanır mısın bilmem ama şehirde doğumuna girdiğim ilk kadın hastam birçok suçtan aranıyordu ve doğuma girerken tutuklandı. Doğum öncesi muayenesini yaparken yatağa kelep-çelenmişti.” Mel gülümsedi. “Daha küçük ve daha sakin bir yer istedim.” Tekrar güldü. “Daha küçüğünü buldum ama daha sakini mi bilemem. Virgin River gibi küçük kasabaların da kendine özgü zorlukları var.”

“Mesela?”

“Pekâlâ, kritik bir durumda hastayı eski bir kamyonetin arkasına atıp, son hızla dağdan inerken bir taraftan yola savrulmamak bir taraftan da hasta kalp krizi geçirmeden acil servise yetişmek için dua etmeye ne dersin? Tanrım o gün eski kao-tik acil servisimi nasıl özledim bilemezsin. Ha... bir de gece yarısı evinin önünde beliren eli silahlı bir uyuşturucu tacirinin seni bir doğuma çağırma riski gibi şeyler var... Ama sen yine de bu hikâyeden Jack’e bahsetme, abartmaya bayılıyor.” Brie güldü. “Tanrım, bilmiyor mu?”

“Bütün ayrıntıları değil. Gecenin bir yarısında, bir yabancıyla bilmediğim bir yere gittiğimi öğrenince yeterince kızdı zaten, ben de bazı ayrıntıları atladım.”

“Yüce Tanrım.”

“Evet, gerçi gitmem iyi oldu çünkü doğumda bazı komplikasyonlar çıktı. Ama yine de ben Jack’in olayın bu boyutu üzerine odaklanacağını pek sanmıyorum.” Mel omzunu silkti. “Epey korumacı davranıyor. Herkese karşı.”

“Sen dünyada ait olduğun yeri buldun mu peki?” diye sordu Brie.

“Açıkçası şu anda Nordstrom AVM burnumda tütüyor,” dedi Mel. “Bir yüz ya da vücut bakımına da hayır demezdim. Diğer taraftan bu kadar az şeyle idare edebileceğimi de pek düşünmezdim. Bu kadar sade bir yaşamla. Bilmiyorum bir yandan... özgürleştirici ve rahatlatıcı bir tarafı var. Bazen

her yer o kadar sessiz oluyor ki, kulakların çınlıyor. Yine de kasabaya ilk gittiğimde çok hayati bir hata yaptığımı düşündüm, beklediğimden çok daha köhne ve ıssız gelmişti. Dağ yolları beni dehşete düşürmüştü. Doktorun kliniğindeki aletler gözüme çok eski görünmüştü. Bana bir sene kirasız oturmam için tahsis edilen kulübenin hali içler acısıydı. Aslına bakarsan ilk sabahımda veranda çöktü ve ben derin, buz gibi bir çamur gölüne düştüm. Kulübe cidden pislik içindeydi. Tam son hızla kasabadan kaçıp canımı kurtarayım diyordum ki... acil bir tıbbi durum beni durdurdu. İstemeye istemeye birkaç gün daha kalayım dedim. O birkaç gün birkaç haftaya döndü."

"Sonra da birkaç aya sanırım," dedi Brie.

"Ben doktorun kliniğinde kalırken Jack bana haber vermeden kulübeyi onarıp temizletmiş," dedi Mel. "Sonra işlerin sakinledıği ve benim gitmek için hareketlenmeye başladığım bir dönemde bana kulübeyi gösterdi. Birkaç gün daha kalayım, dedim. Sonra kasabadaki ilk doğumumu yaptırdım ve kasabaya belki biraz daha şans vermem gerek, diye düşündüm. Virgin River gibi bir yerde başarılı bir doğum insana tuhaf bir büyülenme hissi veriyor... destek yok, anestezi yok. Sadece ben ve anne baş başayız. Tarifi mümkün değil."

"Bir de Jack var tabii," dedi Brie.

"Jack," diye tekrarladı Mel. "Ondan daha duyarlı, daha güçlü, daha cömert bir adam tanımadım. Erkek kardeşin harika biri Brie. İnanılmaz bir adam. Virgin River'daki herkes çok seviyor onu."

"Erkek kardeşim sana âşık," dedi Brie.

Mel'in şoke olmaması gerekirdi. Bu sözleri henüz Jack'ten duymamış olsa da öyle olduğunu biliyordu. Hissediyordu. İlk başlarda Jack'in sadece yatakta inanılmaz bir sevgili olduğunu düşünmüştü, ama kısa bir süre sonra Jack'in ona karşı fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da özel şeyler hissetmeden bu şekilde dokunmasının mümkün olamayacağını fark etmişti. Mel'e sahip olduğu her şeyi veriyordu, hem de sadece yatak odasında değil. Mel bir an, "Ben yeni dul kaldım!" demek istedi Brie'ye. "Bu olanları hazmetmek için biraz vakte ihtiyacım var. Henüz kendimi özgür hissetmiyorum, başka bir adamın aşkım kabul edebilecek kadar

özgür hissetmiyorum!” Yanaklarının yanmaya başladığını hissediyordu ama bir şey söylemedi.

“Sanırım tarafsız olmadığımı düşüneceksin ama bence Jack gibi bir adam bir kadına âşık olduğunda bu büyük bir onurdur.”

Mel sessizce, “Bence de,” dedi.

Daha sonra gecenin karanlığında babasının evindeki yatakta Jack’in kollarında yatarken Mel, “Harika bir ailen var,” dedi.

“Onlar da seni çok sevdi,” dedi Jack.

“Sizi bir arada izlemek inanılmaz keyifli. Ama çok acımasızlar, hiç sırrın kalmadı!” dedi Mel gülerek.

“Sana söylemiştim. Gerilmene hiç gerek yoktu.”

“Ciddiyim yani... tüm bu ortak geçmişe, o histerik öykülere sahip olmak çok eğlenceli.”

“Hey... ben de Joey ve seni birkaç gün dinleme fırsatı buldum. Siz de çok steril büyümemişsiniz.” Uzanarak Mel’i boynundan öptü. “İyi vakit geçirmene çok sevindim. Gerçi öyle olacağını biliyordum.” Tekrar boynundan öperek onu kendine doğru çekti.

“Kız kardeşlerinin hepsi büyüleyici,” dedi Mel. “Ayrıca çok klas ve şıklar. Ben de eskiden öyle giyinirdim. Yani kaliteli bir kot pantolonun bile kokoş kaçtığı bir yere taşınmadan önce. Los Angeles’taki dolabımı görmeliydin; kocaman ve ağzına kadar doluydu.”

Jack Mel’in tişörtünü sıyırarak başının üzerinden çıkardı. “Ben şu andaki kıyafetine bayılıyorum. Aslına bakarsan bu tanga bile fazla.”

“jack, karar verdik sanıyordum, babanın evinde seks yapmayacaktık. .. ”

“Hayır, sen yapmayacağını söyledin.” Jack tangayı aşağı indirdi. “Ben şu efsanevi g-noktasına bir keşif daha düzenlemeyi düşünüyorum...”

Mel içi titreyerek, “Ah, Tanrım,” dedi. “Gerçekten yapmamalıyız. Biliyorsun ben bazen fazlaca...”

Jack onun üzerine çıkarken gözlerinin içine bakarak gülümsedi. “Ağzını kapamamız için bir çorap falan ister misin?”

Susan Stone bebeğini ağustos ayında doğurdu: gürbüz, üç kilo altı yüz gram ağırlığında bir oğlan. Vadi Hastanesi'ne giderek çok rahat bir doğum gerçekleştirdi ve kırk sekiz saat içinde Grace Vadisi'ndeki evine döndü. Mel ona bebeğiyle geçirmesi için biraz zaman vermeyi düşünüyordu ama John ve June arayarak ertesi pazar gelmesi için ısrar ettiler. Bebek daha bir haftalık bile değildi. Elbette Jack de davetliydi. Biraları ve puroları alarak Mel'e katıldı.

Susan daha yeni doğum yapmış bir kadına göre oldukça formda görünüyordu ama yine de kanepeye uzanmış, bebeğin beşiğini hemen yanına yerleştirmişti ve arkadaşlarının üzerine titizlenmesine izin veriyordu. Kasaba geleneklerine uygun olarak, gelen herkes yeni anne baba bir de yemek yapmakla uğraşmasın diye yanlarında bolca yemek getiriyordu. Mel yeni bir bebeğin doğumundan bu kadar kısa süre sonra böyle bir şölen ve kutlama havasına geçilmesine şaşırmıştı. Evde yirmi dört saat kesintisiz devam eden bir parti atmosferi vardı.

Ayrıca aralarında yeni bir çift daha vardı. Karnı burnunda Julianna Dickson ve kocası Mike. John kolunu Julianna'nın omzuna atarak, "Bu kadın bir efsanedir Mel," dedi. "Asla doktoru bekleyemez. Sonunda June ve ben doğumlarından birinde bulunabildik, bir önceki bebekti ve tamamen şans eseriydi. Sancı başladıktan yaklaşık on beş dakika sonra doğum oluyor. Şu karnında gördüğün altıncı numara. Yarın hastaneye girişini yapacağız ve doğuma alacağız."

"Bebek sakın böyle söylediğini duymasın," dedi Julianna. "Her seferinde ne olduğunu biliyorsun."

"Belki de hastaneye şimdi gitmeliyiz?"

"Belki de sen dibimden hiç ayrılmamalı ve bir elini sürekli karnımda tutmalısın."

Kadınlar ellerinde kahve fincanları ve tabaklarla oturma odasında Susan'ın etrafına toplandılar. John övünme maksadıyla bebeği beşiğinden çıkarıp herkese gösterdi. Jım'in kollarında zaten Jamie bebek olduğu için, bebeği Jack'e uzattı. Jack memnuniyetle bebeği kucağına aldı. Yüzünü küçük kundağa dayayarak garip sesler çıkarmaya başladı. Mel ikisini izlerken kalbinin ısındığını hissediyordu.

John takdir dolu bir ifadeyle, “Bekâr bir adam olarak bebekler konusunda çok başarılısın,” dedi.

‘Yeğenlerim var,” dedi Jack.

“Tam sekiz tane,” diye ekledi Mel.

Jack gülerken bebek birden avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı.

“Sanırım o kadar da başarılı değilsin ha?” dedi John.

Susan bebeğe doğru uzanarak, “Jack gayet iyi,” dedi. “Bizimkinin karnı acıktı.”

“Pekâlâ, emzirme faslı başlıyor,” dedi John. “Gidip yapacak bir şey bulalım.”

Jack gömleğinin üst cebinden puroları çıkarınca bir anda erkeklerden minnettar sesler yükseldi. Jim de Jamıe’yı karısı June’a uzattı. Hep beraber çıkarak bebekleri ve kadınları baş başa bıraktılar.

“Leş gibi kokacaklar,” dedi Julianna.

June, “Sorma,” diyerek katıldı.

“En azından dibimizden biraz ayrıldılar.” Susan yeni doğmuş bebeğini göğsüne yerleştirirken Mel ikisini özlem dolu gözlerle izledi. Susan, “Eee Mel,” dedi. “Sacramento nasıl geçti? Jack’in ailesiyle tanışman?”

Mel kendine gelerek, “Ah, gerçekten harikalar,” dedi. “Jack’in saklamayı hayal ettiği her sırrını ortaya döken dört kız kardeş, hepsi çok güzel olan ve Jack Dayı’larına tapan sekiz kız yeğen. Gerçekten çok keyifliydi. Peki, senin doğum nasıldı Susan? Bebek tahmin ettiğin gibi ters miydi?”

Susan gülümseyerek, “Epidural,” dedi. “Çocuk oyuncağıydı.”

Julianna özlem dolu bir ifadeyle elini yuvarlak karnında gezdirdi. “Ben de onlardan bir tane isterdim ama hepsi öyle ani oldu ki.”

“Dikkatimi çekti,” dedi Mel. “Senin ve Susan’m doğum larımz epey yakın olacak.”

Hepsi birden gülmeye başladılar. “Şey,” dedi Sıısaıı. “John’la, bu bebeği borçlu olduğumuz geceye sebep olan kavgamızdan bahsetmiştim değil mi? Kavga Juliaıına ve Mike’ın evindeki iskambil gecemizde başlamıştı.”

“İkimiz de kocalarımıza kızmıştık, ikisi de cezalandırıldı. Anlaşılan Susan’la ben aynı günlerde cezayı kaldırmışız.” Biraz daha gülüşme oldu ve Julianna karnını okşadı. “Aslında bir tane daha düşünmüyordum... ”

Mel merakla, “Ne olmuştu ki?” diye sordu.

“Uzun lafın kısası, o iki şaşkın birkaç bira içtikten sonra çalışan kadınların çalışma konusuna sardılar. Ben klinikte John ve June’la birlikte çalışmak istiyordum ama John evde kalıp kendi işlerimle uğraşmamı, evi falan temizlememi istiyordu. Ve elbette bir de eve geldiğinde sofrayı o çok bayıldığı kasaba yemekleriyle donatılmış bulma fantezisi var. Ama benim geldiğim yerde tavuklu bir salata enfes bir akşam yemeği sayılıyor.”

“Diğer taraftan Mike da benim çalışmamamın ne kadar harika olduğunu söylemişti. Sonuçta büyütülecek beş çocuk ve idare edilecek koca bir çiftlik evi varmış,” dedi Julianna. “Ah Tanrım,” dedi Mel.

“Elbette uygun şekilde burunları sürtüldü,” diye açıklık getirdi June. “Konuşma yok, seks yok. Sığ bir cinsiyet için mükemmel bir disiplin.”

“Peki sonuç ne oldu?” diye sordu Mel.

“Şey... dokuz aylık hamile olduğum, lohusa olduğum ya da emzirdiğim dönem hariç klinikte çalışacaktım.”

“Ve çok da harika bir iş çıkarıyorsun.”

“Ama kavganın yan etkisi olarak... senin de görebildiğin gibi, her ikimiz de hamile kaldık,” dedi Susan. “Buraların suyundan içmesen iyi edersin Mel.”

June, Jamie’yi omzunda sallarken, “Bu kadının sözüne kulak ver dostum,” dedi.

Mel, “Ama ben çoktan içtim,” demek üzereyken kendini tuttu.

Emzirmeyi bitiren Susan bebeği Mel’e uzattı. Mel ona minnettar bir tavırla gülümseyerek küçük oğlanı kucağına aldı. Bebeğin minicik, yuvarlak ve pembe bir suratı vardı; halinden memnun bir halde uyumaya

devam ederken ağzından hafif bebek mırıltıları çıkıyordu. Kadınlar doğumları ve kocaları hakkında konuşmanın yanı sıra Mel'e de hemşirelik ve ebelik deneyimleriyle ilgili sorular sorarak onu sohbete çekiyorlardı. June kahve getirmek için mutfağa gitti ve hepsinin fincanlarını tazelerken Mel yüzünde mutlu bir ifadeyle küçük bebeği sevmeye devam etti. Bebeği kucağına bastırırken gerçekten göğüslerinin ağrıdığını hissediyordu. *Tanrım şu hormonlar gerçekten inanılmaz çalışıyor,* diye düşündü.

★★★

Virgin River'a dönüş yolunda Jack, "Arkadaşların harika parti veriyor," dedi.

Mel kamyonetin ön koltuğundan hafifçe yana uzanarak Jack'in elini tuttu. "Gerçekten de öyle, değil mi?"

"Tüm o bebekler," dedi Jack. "Baktığın her yerde."

"Evet, her yerde."

Jack kamyoneti kulübenin önüne çekti. "Bir duş alıp, şu puroların kokusundan kurtulayım."

"Teşekkürler," dedi Mel. "Biraz içimi kaldırmaya başlamıştı."

"Özür dilerim tatlım. Düşünemedim."

"Önemli değil. Ama duşa önce sen girebilirsin. Sonra yatakta buluşalım. Ben birdenbire kendimi çok yorgun hissetmeye başladım."

★★★

Ertesi sabah Mel kliniğin önüne park ederken yan tara-

fa eski bir kamyonet girdi. Mel görür görmez adamı tamdı: Calvin. Yüzündeki yaralara pansuman yaptığı o ilk seferden sonra onu bir daha görmemişti. Mel, Hummer'dan inerken adam da kamyonetten atladı. Ellerini bileklerine kadar ceplerine sokmuştu ve kendini tutmasa deli gibi titreyecek gibi görünüyordu. Mel birdenbire bir şeyi fark etti; onu ormandaki doğuma götüren adam da bir uyuşturucu yetiştiricisiy-di ama kendisinin bir şey kullanmadığı belliydi. Bu adamsa uçuyordu. Kafası tamamen dumanlıydı. Mel gecenin bir yarısı asla Calvin'le bir cipe binemeyeceğini düşündü -zor durumda bir bebek olsun ya da olmasın. Ama

sağlam bir kaçış planı olmadan da, Calvin’den gelecek böyle bir teklifi canı yanmadan reddedebileceğini sanmıyordu. Adam gerçekten korkutucuydu ve dengesiz olduğu belliydi.

Mel daha ağzını açıp bir şey söyleyemeden Calvin, “İlaç lazım,” dedi. “Sırt ağrısı için.”

Mel sakin bir ses tonuyla, “Hangi ilaç lazım?” diye sordu. Şehirde de bu tiplerle muhatap olmaya alışıktı.

“Ağrı ilacı işte. Ağrı için bir şeylere ihtiyacım var. Fenta-nil, olabilir. OxyContin. Morfin. Ne varsa.”

Mel doktorun verandasına doğru ilerlerken adamla göz teması kurmamaya çalışarak, “Sırtını mı incittin?” diye sordu. Adam iyice titremeye ve terlemeye başlamıştı. Bu kez alçak bir taburede oturmadığından Mel iri yapısını çok daha net görebiliyordu. Bir seksen beş boylarında ve geniş omuzlu bir tipti. İnsanı depresyona sokmayan bir şeyler aldığı belliydi. Doktorun daha önce şüphelendiği gibi metamfetamin belki de. Şimdi onu kendine getirecek kimyasal bir takviye arıyordu. Bahçesindeki esrar yeterli değildi anlaşılan.

“Ormanda bir kayalığın kenarından düştüm. Birkaç kemik kırmış olabilirim. Düzelir, ama biraz ağrı kesiciye ihtiyacım var.”

“Pekâlâ. Doktorun bir bakması lazım,” dedi Mel.

Calvin gergin bir hareketle hızlandı. Elini cebinden çıkararak Mel’in yakasına uzandı, Mel hızla geri çekildi.

O anda kulübeden birlikte çıktıkları ve kasabaya doğru kendi kamyonetiyle Mel’in peşinden gelen Jack, Hummer’ın arkasına doğru yaklaşıyordu. Mel kısa bir an neredeyse Calvin’e acıdı. Jack hızlanarak kliniğin verandasının önünde ani bir fren yaptı ve aşağı atladı.

“Hemen ondan uzaklaş,” diye bağırdı.

Calvin biraz geriledi, ama çok az. Mel’e bakıyordu. “Sadece sırt ağrım için ilaç istiyorum,” dedi.

Jack kamyonetin açık kapısına uzanarak içerideki tüfeğe uzandı. Gözlerinde çok korkutucu bir bakış vardı. Mel Jack’e dönerek, “Ben

iyiyim,” dedi. Sonra artık iyice titremeye başlamış genç adama döndü. “Ben senin istediğin tarzda ilaçlar yazamıyorum. Ancak doktor reçete yazabilir. O da eminim bir röntgen isteyecektir.”

Calvin Mel’e baktı, sonra yüzünde aptal bir sırıtışla, “Röntgeniniz yok ki,” dedi.

“Vadi Hastanesi’nde var,” dedi Mel.

Jack’in eli hâlâ tüfekteydi. Sonunda tüfeği alarak yere doğrulttu ve kamyonetin kapısını çarparak kapattı. Verandaya çıkarak Mel’in yanma gitti. Kolunu Mel’e dolayarak onu kendine doğru çekti. Diğer eli hâlâ tüfekte Calvin’e, “Doktoru görmek istiyor musun?” diye sordu.

Calvin gergin bir şekilde güldü. “Hey adamım, senin derdin ne ha?” Ellerini hafifçe yukarı doğru kaldırarak biraz geriledi. “Sakin ol. Vadiye giderim ben de,” dedi. Merdivenleri boş vererek verandanın demirinin üzerinden aşağı atladı. *Çok fena bir sırt ağrısı olmalı*, diye düşündü Mel. Calvin eski kamyonetine binerek motoru çalıştırdı ve yola çıktı. Ama vadiye doğru değil ormana doğru gidiyordu.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Jack.

“Birkaç ay önce doktorla birlikte ormandaki kamplarına gitmiştik. Hani sen benim için Chloe’ye bakmıştın. Hatırladın mı...”

“Paulis’lerin kampı mı bu?”

“Hı-hı. Bu kadar sert çıkmana gerek var mıydı?” diye sordu Mel. “O kadar tehditkâr bir havası yoktu.”

Jack uzaklaşan kamyonetin arkasından baktı. “Evet,” dedi. “Gerek vardı. Tehditkârdı. Hem de oldukça tehditkâr.”

On Dördüncü Bölüm

Anderson'lar her ağustos ayında, okullar başlamadan önce çiftliklerinde büyük bir yaz sonu pikniğine ev sahipliği yaparlardı. Virgin River'dan tanıdıkları herkes, hatta komşu kasabalardan arkadaşları da pikniğe davetli olurdu. Buck ağılın dışındaki yeşilliğe bir çadır kurar, barbeküler hazırlanır, insanlar yanlarında getirdiği sandalye ve masaları bahçeye yerleştirirdi. Bristol'lar yanlarında minyatür atlarını da getirir ve böylece midilli gezileri düzenlenirdi. Jack her zaman iki varil içki getirirken, Peder de bir üçüncü dünya ülkesini doyuracak kadar büyük bir tencerenin içinde o harika patates salatasını hazırlardı. Fıçılar dolusu limonata ve buzlu çay, kasa kasa soğuk soda olurdu ve nihayet öğleden sonra kamyonet ve ciplerle ev yapımı dondurma makinelerinin de gelmesiyle, geleneksel yöntemle dondurma yapma faslı başlardı.

Ağılın zemini tertemiz süpürülür ve halk danslarına eşlik etmesi için küçük bir müzik grubu ayarlanırdı. Her yerde bir sürü çocuk olurdu. Ağılla samanlık arasında çiftliğin bir ucundan diğer ucuna koşturup dururlardı.

Mel pikniği dört gözle beklemişti. Bu pikniği Chloe'yi bir süre kucağında tutmak ve daha önce yapamadığı bir şeyi yapmak için fırsat olarak görüyordu: Anderson ailesinin diğer üyeleriyle tanışmak. Üç oğuldan babalarıyla birlikte çiftlikte çalışan ikisiyle ayaküstü tanışmıştı. Kızlardan birini de doktorun kliniğine doğum öncesi muayene için geldiğinde tanımıştı. Ama bunun dışında hepsi tamamen yabancıydı.

Yine de bu yabancılık çok uzun sürmedi. Bütün Anderson çocukları; her bir kız ve erkek evlat, eşleri ve kendi çocuklarıyla Mel'in yanına gelmiş, onu Chloe'yi ailelerine katan kişi olarak kucaklamışlardı. Bebek bir Anderson'dan diğerinin kucağına geçiyor, sürekli öpülüyor, havaya kaldırılıp oynatılıyor ve kucaklanıyordu. Küçükler bile -Lilly ve Buck'ın yedi torunu-yeni yavru köpekleriymiş gibi düzenli aralıklarla Chloe'ye koşup onu iyice öpüp okşuyorlardı. Buck ağıl ve barbeküler arasında gidip gelmekle çok meşgul olsa da Mel zaman zaman onu Chloe'yi kalçasının üzerine yerleştirmiş halde piknik masaları ya da açık büfenin başında görüyordu.

Anderson’lar kalpleri ailecek sevgiyle dolu olan harika ve doğal insanlardı. Mel Lilly’ye bakarak, *tıpkı anneleri gibi,* diye düşündü; *tatlı, hassas ve şefkatli.* Güneş öğlenin son saatleriyle yavaş yavaş alçalmaya başlarken Jack, Mel’i verandada oturur halde buldu. Sallanan sandalyede bebekle birlikte ağır ağır sallanıyor ve biberonla mamasını yediriyordu. Jack yanlarına oturarak Chloe’nin koyu renkli buklelerini okşadı. “Burada keyfi gayet yerinde gibi,” dedi.

“Öyle olmalı,” dedi Mel. “Sonuçta evinde.” Bu söylediğinin her yönden doğru olduğunu bilmek onu mutlu ediyordu.

Jack bebeğin kafasının üzerinden uzanarak Mel’i öptü. “Ağıldaki pistte birkaç tur atmaya ne dersin?”

“Tanrım, bir sürpriz daha. Dans da mı ediyorsun?”

“Evet demek iyimserlik olabilir,” dedi Jack. “Bir şeyler yapmaya çalışıyorum işte. Canını yakmamaya çalışırım.” Lilly ellerini önündeki önlüğe silerek evden çıktı. “Hadi Mel, onu içeri alalım. Yatma vakti geldi.”

Mel kollarındaki bebekle ayağa kalktı ve Lilly’nin arkasından eve girdi. Biraz ilerledikten sonra durdu ve bebeği Lilly’nin kollarına bıraktı. Sonra hafifçe uzanarak onu yanağından öptü. “Harika bir ailen var,” dedi. “Sanırım olanları anlatmak için en doğru zamanı yakında bulacaksın.”

★★★

Mel bir randevu için Grace Valley kliniğini aradı. Her iki doktorun da müsait olduğunu öğrenince biraz şaşırsa da jinekoloji bölümünü istedi. *Doğum öncesi muayene,* dedi.

Resepsiyondaki görevli, “Pekâlâ, hastanızı Dr. Stone’a yazıyoruz,” deyince Mel onu düzeltmedi. Ne de olsa daha önce birkaç kez kliniğe hamile hastalarının ultrason muayenesi için gitmişti ve kliniktekiler onun nehrin yukarı kısmında ebe olarak çalıştığını biliyorlardı. Mel birkaç hastasını kontrol ettikten sonra öğleden sonra Grace Vadisi’ne gitti.

Stone’ların evinde toplanmalarının üzerinden çok kısa bir süre geçmişti ve Mel artık gerçeği daha fazla göz ardı edemiyordu. Hamileydi. Zaten biliyordu. Kendi kliniklerinde onlarca hamilelik testi vardı ve bir tane

uygulamıştı. Sonra bir tane daha. Bir yandan sonucun yanlış olmasını umut ediyor, bir yandan da yanlış olmasından korkuyordu.

Kliniğe girdiğinde June'un danışma masasının oralarda bir şeyleri incelediğini gördü. Mel'in geldiğini görünce, "Hey selam," dedi. Mel'in yanında birilerini ararmış gibi etrafa bakındı. "Doğum öncesi muayene hastası getireceğini sanıyordum?"

"Evet," dedi Mel. "Getirdim. Benim."

June'un gözleri bir an şaşkınlıkla büyüdü.

Mel omuzlarını silkerek, "Sudan olmalı," dedi.

"Hadi arka tarafa geçelim. John ilgilenecek seninle. Bildiğin gibi hemşiremiz de doğum izninde. Gelmemi ister misin yoksa hiç karışmayayım mı?"

Mel bir -an tüm bedenini kaplayan bir gerginlik dalgası hissetti. "Lütfen sen de gel. Sanırım açıklamam gereken bir şeyler var," dedi.

June kolunu Mel'in omzuna atarak. "Ah Tanrım," dedi. "Ortada biraz karmaşık bir şeyler olduğunu hissediyorum."

"*Biraz* demek hata olur," dedi Mel.

John arkadaki muayene odasından çıkarak, "Selam Me-linda," dedi. "Doğum öncesi muayene hastam nerede?" Mel cevap verecek fırsat bulamadan June başıyla onu işaret etmeye başlamıştı. "Ah," dedi John. "O halde... İlk önce yapmamız gerekenleri bir bir yapalım; June, sen Mel'i hazırla. Önce bir bakalım."

Mel, "Tamam," dedi. Birden kendini güçsüz ve gergin hissetmeye başlamıştı. "Ama zaten biliyorum."

John gülerek, "Ah lütfen, sakın işime karışıp eğlencemi bozma," dedi. "Öylesi hiç keyifli olmuyor."

Mel muayene odasına girdiğinde bir önlük ve yeni bir çarşaf buldu. Üzerindekileri çıkararak önlüğü giydi ve masaya oturarak beklemeye başladı. Bu konuda nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Yıllarca umutsuzca bebek istemişti ve şimdi bir bebeği oluyordu. Peki, neden

kendini bu kadar tuhaf hissediyordu? Normalde sonunda her şey yoluna girmiş gibi görünürken neden sanki bir şeyler ters gitmiş gibi geliyordu?

Ama gerçekten böyle bir şey planlamıyordu. Jack'in de planlamadığını biliyordu; sonuçta doğum kontrol önlemlerini almayı Jack teklif etmişti. *Ah Tanrım, çok şaşıracak mıydı acaba?*

John içeri girdi. Hemen arkasından da June. "Kendini nasıl hissediyorsun Mel?"

"Tamamen afallamış olmanın dışında mı? Sabahları biraz bulantım oluyor."

"Berbat bir şey değil mi? Peki kusuyor musun?"

"Hayır."

June aletleri ve pap çubuğunu hazırlarken John tansiyonunu ölçüyordu. "Önce mi konuşmak istersin sonra mı?" diye sordu John.

"Sonra."

"Pekâlâ. June, ultrasonu da hazırlar mısın? Teşekkürler. Mel sırtüstü uzanıp biraz aşağı kayar mısın?" Mel'in ayaklarını ayaklıklara yerleştirdi ve fazlaca kayıp kazara aşağı düşmesine önlem olarak bacaklarından tuttu. Mel pozisyonunu sa-bitlediğinde John taburesine geçip eldivenlerini taktı. Speku-lumu[1] yerleştirdi. "Ne kadarlık olduğunu düşünüyorsun?"

Mel her zamankinden titrek bir sesle, "Uç ay," dedi. "Aşağı yukarı."

"Tebrikler," dedi John. Mel yan taraftan çalışmaya başlayan ultrason cihazının sesini duyuyordu. John pap çubuğunu aldıktan sonra spekulumu dikkatle çıkardı ve yumuşak hareketlerle rahmi elle muayene etmeye ve büyüklüğünü ölçmeye başladı. "Bu işte neredeyse benim kadar iyisin, Mel," dedi. "En doğru muhtemel tahmin bu. Güzel. Her şey yolunda görünüyor." Ultrasonun okuma kolunu alarak Mel'in içine yerleştirdi. Hamileliğin çok erken bir döneminde olduğundan, dedektörü Mel'in hâlâ dümdüz olan karnında gezdirmek yerine dahili bir muayene yapmak daha net bir yorum sağlardı. "Başını çevir Mel," dedi. "Harika görünüyor," diye ekledi.

Mel ekrana baktı. Gözlerinden akan yaşlar şakaklarından saçlarına karışıyordu, içinde hareket eden ve sadece uzman gözlerin görebileceği

uzuvlara sahip olan minicik bir kitle vardı. Bir süre üçü birden ekrandaki yeni yaşamı izlerken Mel hıçkırmaya başlayarak titreyen elini ağzını götürdü.

“On iki haftalık,” dedi John. “Düşük dönemini de geçmiş. Sana bir çıktısını vereceğiz, gerçi birkaç hafta sonraki resim çok daha net olur.”

John dedektörü çıkararak Mel’in kalkmasına yardımcı oldu. June kalçasını yandaki tezgâha dayarken John sandalyesine döndü.

“Sağlığın mükemmel durumda,” dedi doktoru.

June, Mel'e bir mendil uzattı. “Neler hissettiğim tahmin edebiliyorum. İnan bana.”

John sonunda, “Sorun nedir Mel?” dedi. “Nasıl yardımcı olabiliriz?”

Mel gözlerini iyice kuruladı. “Tanrım size bunu yaptığım için çok üzgünüm. Ama her şey öyle karışık ki.”

John Mel’e doğru uzanarak hafifçe bacağını sıktı. “Muhtemelen düşündüğün kadar karmaşık değildir. Hadi.”

Mel hafif mahcup bir şekilde gülümseyerek, “Sanırım size tamamen kısır olduğumu söylemekle başlamalıyım o halde,” dedi.

Bu kez John gülümsedi. “Pekâlâ bir bakalım; bir rahmin, yumurtalıkların ve fallop tüplerin var... Ve daha önce de hamile kadınlardan bu *kesinlikle hamile kalamama* durumunu duydum.”

“Ama ben üç yıl boyunca cerrahi müdahale de dahil kapsamlı bir kısırlık tedavisi gördüm, ama başarısız oldum. Hatta çok pahalı ve çok başarısız bir tüp bebek teşebbüsümüz bile olmuştu.”

“Pekâlâ, bunlar durumu biraz ilginçleştiriyor. Mel belki önce biraz sakinleşmeksin. Eğer kendini rahatsız hissediyorsan anlatmak zorunda değilsin.”

“Hayır, anlatmak istiyorum. Tavsiyeye ihtiyacım var. Kendimi berbat hissediyorum. Bakın, Los Angeles’tan buraya taşınmadan önce evliydim. Kocam doktordu, genelde birlikte çalışıyorduk. Bebek sahibi olmak için çok uğraştık. Sonra o bir soygun sırasında silahla vurularak öldürüldü.

Bir sene üç ay önce. Tam olarak. Daha sakin ve güvenli bir yaşam için buraya geldim. Temiz bir sayfa açmak istiyordum.”

John omzunu silkti. “Bana kalırsa aradığın şeyi bulmuşsun.”

Mel gülümsedi. “Virgin River tam olarak sakin bir yer değil. Ama evet, bazı önemli noktalar bakımından aradığım şeyi buldum. Ama bu bebeği planlamıyordum. Hamile kalmamın mümkün olduğunu düşünmemiştim bile.”

“Sorun Jack mi?” dedijune.

“Evet, ama onun haberi yok. O harika biri ama en başın-

dan beri daha kocamı tam olarak aklımdan çıkaramadığımı biliyor. Jack’e tapıyorum -hayal bile edemezsiniz- ama hâlâ yaşamıma devam edebileceğim bir noktaya gelmedim.” Mel duraksayarak derin bir nefes aldı. “Yani başka bir adamla.” John ve June yorum yapmadan ona birer mendil daha uzattılar. “Bunun benim ve kocamın bebeği olması gerekiyordu. Yani yıllarca olmasını beklediğimiz bebek.” Mel burnunu sildi.

June yanına giderek elini tuttu. “Jack’in sana âşık olduğu her halinden belli. Ve harika bir adam.”

“Çocuklarla arası da harika,” diye ekledi John.

June omuzlarını silkerek, “İster planlanmış ister planlanmamış olsun hayatının devam ettiği ortada,” dedi. “En azından bazı yönlerden.”

Mel burnunu çekerek, “Kalbimi ve ruhumu en son bir adama verdiğimde öldü,” dedi. Sonra başını aşağı eğdi ve birkaç damla gözyaşı kucağındaki ellerinin üzerine düştü. “Bir daha böyle bir şeyi yaşayıp atlatabileceğimi sanmıyorum.”

June eğilerek onu kucaklarken John da kalkarak ikisine katıldı. Bir süre sarılarak onu teselli etmeye çalıştılar. Sonra John Mel’in omzularını sıkarak “Ben Jack’in kolay kolay gidici olacağını düşünmüyorum,” dedi. “Sonuçta adam beş savaştan sağ çıkmayı başarmış.”

“Beş savaş mı?” diye sordu June.

John omzunu silkti. “Bilmiyor muydun?”

‘Yani... Deniz piyadelerinde asker olduğunu biliyordum ama...”

John, “Belki inanmayacaksınız ama erkekler gerçekten konuşuyor! "dedi.

June, “Benim şu kocam,” diye homurdandı. “Onu sağlam bir eğitime almam gerek!”

“Benim kgfam cidden çok karışık,” dedi Mel. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Hayır, hiç de öyle değil,” dedi John. “Şimdi kendine karşı biraz daha inançlı olup sakinleşmelisin. Bir bebek sahibi

olmayı çok istiyordun ve şimdi de bir bebeğin oluyor. Jack, konuyu bilmiyor mu?”

“Hayır. Dul olduğumu biliyor, Virgin River’da bilen tek kişi o. Ama bebek sahibi olmak için çok uğraştığımı bilmiyor. Bazı kötü anlarımda bana çok destek oldu ama kimseye bir şey söylemedi, ben öyle olmasını istedim. Yani, insanlar size sürekli acı içindeymişsiniz gibi anlayış dolu bakışlar atmadığında işler biraz daha kolay oluyor. Ama,” dedi. “Ama aynı zamanda doğum kontrol önlemleri almamız gerektiğini de hatırlattı ve ben elbette o konuyu hallettiğimi söyledim. Hamile kalamayacağımdan öyle emindim ki. Tanrım, bir adama asla böyle bir şey yapamam!”

“Mel, Jack iyi ve mantıklı bir adam. Anlayacaktır.” “Tanrım, onu kandırdığımı düşünecek değil mi? Kırk yaşında!”

“Evet, bir ortak nokta daha,” dedi June. “Ben hamile kaldığımda da benzer şeyler hissetmiştim. Jim’e baba olacağını söylediğimde o da kırk yaşının üzerindeydi. Kalp krizi falan geçireceğinden korkmuştum.”

“Endometriozis için ameliyat olmam, tüplerimi açtırmam gerekti, tonla hormon ilacı aldım, iki sene boyunca her gün ateşimi kontrol ettim...” Mel hıçkırarak devam etti. “Her şeyi denedik. Mark da en az benim kadar bir bebek istiyordu. Size söylüyorum, tamamen kısırım ben!”

John ve June aynı anda ultrason ekranına dönerek, “Mel...” dediler.

John, “Çok tuhaf ama doğanın böyle işleri var,” dedi. “Kaç tane mucizevi hamilelik gördüğüme inanamazsın...”

‘Ya Jack öfkelenirse? Kim suçlayabilir ki onu? Yani ciddi ilişkilerden zaten hep kaçmış, sonra ben geliyorum. Kasabaya bodoslama dalıyorum ve doğum kontrol konusunda endişelenmesine gerek falan olmadığını söyleyerek ortada salınmaya başlıyorum. Ya Yok teşekkürler, ben almayayım,’ derse?” John, “içimden bir ses öyle bir şey demeyeceğini söylüyor Mel. Ama öğrenmenin tek yolu var,” dedi. “Ve üç aylık hamile olduğun için bunun için çok beklememeni tavsiye ediyorum.”

Mel, “Korkuyorum,” diye mırıldandı.

June şaşkın bir halde, “Jack’den mi?” diye sordu.

“Tanrım, her şeyden! Daha burada olmam konusunda bile şüphelerim var! Kasabaya geldiğimden beri bu kadar büyük bir değişiklik yapmanın hata olduğunu düşündüm durdum. Şehre alışkınım ben!”

June, “Öyle düşünme bence,” dedi. “Gayet iyi uyum sağlamışsın ve burada mutlu gözüküyorsun.”

“Bazı günler buranın tam ihtiyacım olan yer olduğunu düşünüyorum. Bazen de burada ne halt ettiğimi soruyorum kendime. Hem sadece o da değil, tekrar birine bağlanmak ve korkunç, çok korkunç bir şey olursa arkasından gelecek acıya kendimi açık bırakmak ne kadar korkutucu biliyor musun? Zaten hayatıma devam ettiğim konusunda haklı olsan da içten içe, devam etmeye çok korkuyorum. Hâlâ bazı geceler kalkıp, ölmüş kocam için ağlıyorum. Başka bir adamdan buna katlanmasını nasıl isteyebilirim ki?” Mel bir an duraksadı. “Bari en azından bebek konusunu önceden planlamış olsaydık... ”

June Mel’in elini tuttu. “Hiçbirimiz bu konuları planlayamıyoruz,” dedi. Eliyle Mel’in çenesini kaldırarak gözlerinin içine baktı. “Bence unutmaman gereken iki önemli şey var; şu arıda içinde büyüyen bir bebek var. Olmasını çok istediğin bir bebek. Ve Virgin River’da da seni bekleyen iyi bir adam. Bunlarla yola çık Mel. Zaten en doğru kararı vereceksin.”

Mel, John ve June’un haklı olduğunu biliyordu. Bu konuyla bir an evvel yüzleşmesi ve en kısa sürede Jack’e söylemesi gerekiyordu. Ona tepkisini gösterecek, düşünmesine izin verecek kadar zaman tanıması gerekiyordu. Virgin Rivcr’a döndüğünde doğruca Jack’in barına gitmeyi planlıyordu.

Ama sokağa girdiğinde kliniğin önünde tanıdık bir araba vardı. Anne ve Jeremy Givens. Annc'ıı doğum vakti gelmişti demek.

Mel içeri girdiğinde Givens'lar ve doktoru mutfakta buldu. Çay içiyorlardı. "Vakit geldi mi?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Anne. "Tüm gün sancılandım. Su aıda kasılmaların arası beş dakikadan az. Böyle olduğunda aramamı söylemiştin değil mi?"

"Evet, öyle kararlaştırmıştık. Şimdi üst kata çıkıp yerleşelim sonra seni bir kontrol edelim, ne dersin?"

"Korkuyorum," dedi Anne. "Korkacağımı düşünmüyordum!"

"Tatlım, korkacak hiçbir şey yok. Tereyağından kıl çeker gibi olacak. Hadi Jeremy, ben Anne'i yerleştireyim sonra sen de üst kata gelirsin."

"Ama ben her anında yanında olmak istiyorum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum!" dedi Jeremy.

Mel keyifli bir şekilde güldü. "Sadece soyunacak Jeremy. Kaçıracağın bir şey yok, eminim milyon kez görmüşsündür." Mel, Anne'in çantasını alarak koluna girdi. "Hadi tatlım. Gidip bir bebeğe bakalım."

Muayeneden sonra Anne'in doğum yolunun sadece dört santim açıldığım gördüler. Los Angeles'taki hastanede kabul sınırıydı bu: Dört santimden az bir genişlemede hasta biraz daha beklemesi için eve gönderilirdi. Mel birkaç kasılma gördü. Şiddetli ve uzun kasılmalardı bunlar. Tereyağından kıl çekme ifadesinin biraz fazlaca iyimser olabileceğini düşündü.

Jeremy içeri girebileceği söylendiğinden beri karısının yanından ayrılmıyordu. Ve önceki baba Darryl'in aksine doğumun zorluklarına tamamen hazırlıklı görünüyordu. Çift olarak iyi bir doğum eğitimi bile almışlardı. Mel Jeremy'ye karısını koridorda yürütmesini söyledikten sonra Anne'i onun maharetli ellerine bırakarak alt kata indi ve Jack'i aradı.

"Selam," dedi Mel. "Bir doğumum var, o yüzden bara gelemeyeceğimi haber vereyim dedim."

"Uzun mu sürecek?" diye sordu Jack.

"Daha belli değil. Şimdilik bekliyoruz."

“Bir şeye ihtiyacın var mı? Yiyecek bir şeyler getireyim mi?”

“Hayır, ben tokum ama doktor belki uğrayabilir. Ama dinle Jack, içgüdülerim doktor bu gece viski içmezse daha iyi olacağını söylüyor.”

“Doktoru düşünme sen, onun da içgüdüleri epey sağlamdır. Mel? Akşam kapıyı kilitlemeyeceğim.”

“Teşekkürler,” dedi Mel. “Eğer gün doğmadan işimiz biterse belki gizlice içeri girebilirim. Sorun olur mu?”

Jack alçak sesle ve son derece seksi bir tonla güldü. “Hiçbir zaman sorun olmayacağını biliyorsun Melinda. Hatta gelmeni umut etmekten uyuyamayabilirim.”

“Ben de gelebilmeyi umut ediyorum,” dedi Mel. “Ama Anne’in iyiliği için, senin ya da benim değil.”

Anne’in tansiyonu düzenli ve sancıları şiddetliydi. Üç saat sonra tüm o yürüyüşler, çömelmeler ve sancılara rağmen genişliği hâlâ dört santimdeydi. Gece yarısına kadar ancak beş santim olacak gibiydi. Doktor, pitocin verip suyunu getirmelerini önerdi. Mel de aynı şeyi düşünmeye başlamıştı. Anne’nin sancıları iki dakikada bir gelmeye başlamıştı. Gece yarısına doğru Mel genç kadım muayene ettiğinde derin bir nefes alarak genişlemenin sekiz santime ulaştığını gördü. Ama otuz dakika kadar sonra açıklık yine beş santime inmişti. Mel daha önce de bu durumla karşılaşmıştı; görünüşe göre rahim ağzı şişmiş ve daralmıştı. Bu durum normal doğum yapamayacakları anlamına geliyor olabilirdi. Mel bir kasılma sırasında Anne’i muayene ederken rahim ağzı genişlediğinde, hastasına büyük bir rahatsızlık verme pahasına eliyle rahim ağzını açık tutmaya çalıştı ama işe yaramadı. Anne ter içinde kalmıştı ve her geçen dakika daha da çöküyordu.

Mel sabaha karşı üç buçukta John Stone’u aradı. “Tanrım, John uyandırdığım için çok üzgünüm,” dedi. “Ama zor bir doğumum var. Hastam saatlerdir sancılanıyor ama dört santimde kaldı. Rahim ağzı sekiz santime kadar genişledi ama beşe indi. Açılma olmuyor. Aslında daha devam edebiliriz ama anne bitkinleşmeye başladı ve elimde şu anda yeterli done olmasa da... Bence bebeğin sığmaması kuvvetle muhtemel.

Sezaryen müdahalesi gerekeceğini düşünüyorum.” “Damar yolu açtınız mı?”

“Evet. Pitocin veriyoruz ve suyunu getirdik.”

“Pekâlâ, ilacı kes ve sol tarafına yatır. Dört ya da beş santimde kaç saattir sancılanıyor demiştin?”

“Son on saatinde benimle. Evde de sekiz saat kadar sancılanmış.”

“Rahim ağzını genişletmeyi denedin mi? Elle müdahale uyguladın mı?”

“Evet ama olmadı,” dedi Mel. “Sizin klinikteki ultrason muayenemizde leğen kemiği genişliği iyiydi ve ortalama irilikte bir bebek görünüyordu.”

“Değişiklikler olabilir,” dedi John. “Fetüste sorun belirtisi var mı?”

“Henüz değil. Doptone cihazı gayet güçlü, düzenli ve normal kalp atışları gösteriyor ama annenin tansiyonu biraz yükselmeye başladı.”

“Dediğin gibi biraz daha devam edebilirsiniz ama ben anne yorulmaya başladıysa beklemeyelim derim. Bizim klinikte buluşalım. Siz gelebilir misiniz, yoksa helikopter transferi mi ayarlayalım?”

“Hummer’da gerekli donanım var,” dedi Mel. “Her halükârda bir saatten önce hastaneye ulaşanlayız. Jack’i uyandıracağım. Yardımı gerekecek.”

Mel, Anne’i bir kez daha kontrol etti; sonunda genişlik altı santime yükselmişti ama giderek güçsüzleşiyordu. Kalp ritmi yükselmişti ve bebeğiıınkinde de hafif bir azalma vardı. Mel defalarca bu yaşadıklarının normal olduğunu söylese de Jeremy giderek gerilmiş ve rengi solmuştu. Bebek doğum yoluna girecek olsa bile artık Anne’in iteleyecek gücü kalmamış gibi görünüyordu.

Mel Jack’i aradığında sabaha karşı saat dörttü. Telefonu açan Jack’ın sesi uykudan uyanmış gibi değildi.

“Jack, hastamı Vadi Hastanesi’ne götürmek zorundayım. Sezaryen gerekiyor. John bizimle orada buluşacak. Yardımına ihtiyacım olabilir.”

“Hemen geliyorum,” dedi Jack.

“Ben Anne’i aşağı indirmeye çalışacağım, sen de-”

“Hayır Mel,” dedi Jack. “Yerinden kıpırdatmayın. Ben indiririm onu. İkinizin de düşüp yaralanmanızı istemiyorum.” “Tamam bekliyoruz. Teşekkürler.”

Mel tekrar hastasının yanına döndü. Doktor hemen yanı başında bekliyor olsa da bu Mel’in vakasıydı ve böyle bir kararda inisiyatif tamamen ona aitti. Mel Anne’in ter içindeki alnına yapışmış saçları geriye atarak, “Tatlım,” dedi. “Seni sezaryen için Vadi Hastanesi’ne götüreceğiz...”

“Hayır,” diye haykırdı Anne. “Normal doğum yapmak istiyorum.”

“Sezaryende de anormal bir taraf yok tatlım. Basit bir müdahaledir; senin ve bebeğinin daha az sıkıntı çekmesini sağlayacak. Neyse ki vaktimiz var ve majör risk grubunda değilsin. Her şey düzelecek Anne.”

Anne, “Ah Tanrım,” diyerek ağlamaya başladı.

Sonra birden tekrar sancılandı ve acısı korkuyu bastırdı. Kocası da soluk alıp vermesine yardımcı olmaya çalışıyordu ama Anne o kadar uzun saatlerdir sancı çekiyordu ki hiçbir şey işe yaramamaya başlamıştı. Kasılmaların arası çok sıklaş-mıştı ve diğer kasılma başladığında daha öncekinin acısı geçmediğinden artık Anne’e kasılmalar aralıksız devam ediyor gibi geliyordu.

Mel daha önce de zor doğumlarda bulunmuştu ama işler hastanede çok daha farklı yürüyordu. Sıkıntı çıktığı anda hastayı hemen ameliyathaneye gönderip işi cerrah ve anestezi uzmanlarına devredebiliyorlardı. Aynı sebeplerden dolayı, eğer anne şansını denemek istiyorsa ona **mümkün ol**duğunca zaman verebiliyorlardı. Ama burada işler **çok fark**lıydı. Hastane çok uzaktaydı; üstelik sadece rutin işlem vc ameliyatlar için personel ve ekipman vardı. Mel bir açıdan Anne’i hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmesine engel olamıyordu. Kocasıyla birlikte dört gözle normal doğum yapmayı beklemişti. Ama Mel bu riski alamazdı.

“Anne, şu anda yapabileceğimiz en mantıklı şey bu. Bazen sezaryen en doğru çözüm olabiliyor,” dedi. “Bu bebeği burada doğuramayacaksın ama istediğin kadar sağlıklı doğum yapmanı garantilemek istiyoruz.”

Anne, “Elbette,” dedi soluk soluğa. “Haklısın.”

Mel ön kapının açıldığını duydu. Jack koşarak merdivenlerden çıktı ve kapının önünden içeri seslendi. “Mel?”

Mel hemen kapıyı açtı.

“Onu aşağıya indireyim. Hastaneye giderken Hummer’ı ben kullanırım.”

“Teşekkürler. İçeri gel. Bu kasılmasının bitmesini beklememiz gerek.”

Jack içeri girdi ve başıyla Jeremy’yi selamladı. “Nasılsın dostum? Eşini birazdan alt kata indireceğim, sen de çok bitkin gözüküyorsun. Ben Hummer’ı kullanırken sen ve Mel arkada onun yanında olursunuz.” Anne biraz rahatlamaya başlarken Jack yatağa giderek onu tek hamlede kucağına aldı. “Sıkı tutun ufaklık,” dedi. “Bir sonraki başlamadan seni aşağı indirelim, olur mu?”

Mel çantasını alırken omzunun üzerinden, “Jeremy, karının çantasını unutma,” diye seslendi ve Jack’in arkasından aşağı indi. Jack kucağında Anne’le beklerken, Mel montunu alarak Hummer’ın arkasını açtı ve sedyeyi çıkardı. “Anne, sol tarafına yatmanı istiyorum.”

Anne yerleşince Mel ve Jeremy cipin arkasına binerek genç kadının iki yanında diz çökerek yerlerini aldılar. Jack direksiyona geçti ve Vadi Hastanesi’ne doğru yola çıktılar.

Mel sık sık fetoskopu kullanıyordu ve tansiyon cihazını Anne’in üst kolundan hiç çıkarmamıştı. Birkaç dakikada bir annenin tansiyonuna bakıyor ve bebeğin kalp atışlarını dinliyordu. Yarı yola geldiklerinde öne doğru uzanarak elini minnettar bir tavırla Jack’in omzuna koydu. Jack hemen elini uzatarak Mel’in elini okşadı. Genç kadın usulca, “Hâlâ yatmamıştın,” dedi.

“Bir şeye ihtiyacın olabilir diye düşündüm,” dedi Jack.

Mel hafifçe Jack’in omzunu sıktı ama asıl istediği kollarını onun boynuna sıkıca dolamaktı. Jack’in işi konusunda bu kadar destek olması kendisi için çok anlamlıydı.

Hastaneye vardıklarında Hummer’ı hemen acil servis girişine çektiler. Acil muayene odasına girdiklerinde Mel mon-tunujack’e uzatarak, “Sen

cipi uygun bir yere çek," dedi. "Je-remy ve ben de Anne'i yukarıdaki kadın doğum bölümüne çıkaralım. John bizi bekliyordur. Biliyorum çok oluyorum ama sen de..."

"Elbette sizi bekleyeceğim Mel. Hemen buradayım. Hadi, şimdi beni düşünme, sen işine bak."

Asansöre bindiklerinde Jeremy, "Ben de içeri girebilecek miyim?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Dr. Stone'a bağlı," dedi Mel. "Eğer bana kalsaydı girmende bir sakınca yok derdim."

Mel sedyeyi açılan kapılardan iteledi ve John'u hemen karşılarında, lavabonun başında durmuş sterilizasyonunu bitirirken görünce çok sevindi. John ellerini havaya kaldırarak Mel'e döndü ve başını sallayarak gülümsedi. "İki numaralı ameliyathane hazır Mel. Anestezi uzmanı içeride."

Bitişik lavaboda John'un hemen yanında bir hemşire vardı. Maskesi boynuna inmişti ve üzerinde ameliyat önlüğü vardı. Hemşire Mel'e doğru bakarak dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, "İçine edilmiş bir ev doğumu daha ha?" dedi.

Mel'in ağzı adeta tokat yemiş gibi açılırken gözleri büyüdü. John hızla hemşireye dönerek ters ters baktı. Sonra Mel'e dönerek, "Mel hemen ellerini sterilize eder misin? Bana yardım edeceksin," dedi.

Hemşire arkasından, "Ama ben hazırım Dr. Stone," dedi.

"Teşekkürler Juliette, ama şu anda daha profesyonel birini tercih ediyorum. Daha sonra şenle konuşacağız." John, Mel'e dönerek, "On beş dakikadan az vaktin var," dedi.

"Hemen başlıyorum. Jeremy de doğuma girmek istiyordu."

"Elbette. Juliette, babaya hemen ameliyat önlüğü ayarla. Mel, sen de soyunma odasından bir önlük kap. Hadi çabuk."

Mel sedyeyi iki numaralı ameliyathaneye doğru itti ve Anne'i görevli hemşireye devretti. Soyunma odasından yeşil ameliyat önlüklerini aldı ve lavabonun başındaki Jeremy'nin yanına gitti. "Gerektiği gibi sterilize

olursan doktor belki doğduğunda oğlunu eline almana izin verir. Bak böyle yapacaksın," diyerek ovalama tekniğini gösterdi. "Gerçi o konu kesin değil, o yüzden çok umutlanma. Bu arada işlem boyunca Anne'nin başucunda olacaksın."

Jeremy, "Daha önce bunu yaptın mı?" diye sordu. "Yani sezaryene girdin mi?"

"Elbette. Birçok kez."

"Mel?" diye sordu Jeremy. "İçine edilmiş bir şey yok değil mi?"

"Elbette hayır. Anne'in yaşadığı durum kesinlikle olağandışı bir şey değil. Başından beri yanındasın değil mi? Seni rahatsız eden bir şey gördün mü hiç? Eminim bir şeyler söyler, en azından bir iki soru sorardın." Mel, Jeremy'ye gülümsedi. "Tek söyleyebileceğim, inatçı küçük bir oğlun olacak. Ve neyse ki çok iyi bir cerrahın ellerindeyiz."

Ameliyathaneye girdiklerinde anestezi uzmanı epidura-li vermişti ve Anne çok daha rahatlamış görünüyordu. John başlamaya hazırdı. Mel de hiç zaman kaybetmeden onun yanındaki yerini aldı. Aletler hemen yanındaki mayo masadaydı.

"Neşter," dedi John.

Mel seri bir hareketle neşteri John'un eline bıraktı ve "Teşekkürler," dedi. "Dışarıda yaptığın şey için."

"İyi bir hemşiredir ama kıskanç olduğunun farkında değildim. Onun adına ben özür dilerim. Retraksiyona hazırız," dedi. Sonra gülümsedi. "Çok iyi bir iş çıkardın Mel. Karıma doğum yaptırman için gözüm kapalı güvenirim sana."

Virgin River'a dönüş yolu pek sessiz sakin geçmedi: Je-remy kelimenin tam anlamıyla hiç susmadan konuşuyordu. Jack'e defalarca ameliyatın detaylarını anlatıp durdu. Karısı ve oğlu hastanede dinlenmeye alınırken, Jeremy'nin eve dönüp kendi aracını alabilmesi için onu da bırakmaya karar vermişlerdi. Jack araba kullanırken Jeremy hâlâ konuşuyor, Mel ise yan koltukta kafasını sabit tutmaya çalışıyordu.

Jack, "Yorgun musun bebeğim?" diye sordu.

“Biraz kestirince bir şeyim kalmaz,” dedi Mel.

Jeremy arka taraftan, “Mel’in Dr. Stone’a asistanlık yaptığını söylemiş miydim?” diye atıldı. “Doktorun kendi istedi. Tanrım, görecektin Jack, Mel gerçekten inanılmazdı.”

Jack Mel’e dönerek gülümsedi. “Asıl inanılmaz olan ne biliyor musun Jeremy?” Uzanarak Mel’in bacağım hafifçe sıktı. “Yapabildikleri beni hiç şaşırtmıyor.”

Kasabaya geldiklerinde saat dokuz olmuştu. Mel önce doktora haber verdi. “Anne ve bebek gayet iyi durumda. John Stone da harika ve hızlı bir cerrah.”

“İyi iş çıkardın,” dedi doktor. “Yani şehirli bir kıza göre.” Sonra Mel’i nadir gülümsemelerinden biriyle ödüllendirdi.

Mel, sabah randevusu için sadece üç hastaları olduğunu gördü. Doktor tek başına idare edebilecek durumda olduğunu söyleyince de eve, kulübesine gitmeye karar verdi. Jack’ten beş altı saat sonra arayıp uyandırmasını istemişti; tüm gün uyumak istemiyordu yoksa geceleyin uyuyamazdı. Aıua saatler süren doğum ve bebeğin gelişi çok yorucu olmuştu.

Jack Peder’e öğlen yemeği servisinde yardım ettikten sonra birkaç saatliğine balık tutmak için nehre gitti. Düşünmesi gereken şeyler vardı. Son zamanlarda Mel’in bir tuhaf olduğu gözünden kaçmamıştı. Hatta birkaç kez ağladığını görmüştü. O çok sevdiği gün sonu birasını da içmiyordu, bardakla bir süre oyalandıktan sonra kenara itip buzlu su istiyordu.

Öğleden sonra üç sularında Peder akşam yemeğini hazırlamaya başlarken Jack kulübeye gitti. Botlarını çıkararak parmak uçlarında içeri girdi. Pantolonunu çıkararak yatağa Mel’in yanına girdi ve hafifçe boynunu öptü. Mel kıpırdanarak başını ona çevirdi ve gülümsedi. “Hey, bu harika bir uyandırma şekliymiş,” diye mırıldanarak gözlerini tekrar kapadı ve Jack’e sokuldu.

Jack bir süre onu öylece tuttuktan sonra elleri genç kadının bedeninde gezinmeye başladı. Dokunuşları yavaş ve yumuşaktı. Birkaç dakika içinde Mel’in elleri de Jack’in bedeninde gezmeye ve kendini ona doğru

bastırmaya başlamıştı. Mel'in hazır olduğunu hissettiğinde Jack yine yumuşak hareketlerle onun tişörtünü ve kendi şortunu çıkardı. Nazik hareketlerle sevişmeye başlamışlardı. Mel'in giderek hızlanan arzulu hareketleri işini çok zorlaştırsa da Jack onun mümkün olduğunca rahat ve güvende olmasına dikkat ediyordu. Artık Mel'in vücudunu en az kendi vücudu kadar iyi tanıyor ve ona en çok keyif veren noktalan çok ıyı biliyordu.

Sevişmeleri bitip Mel yavaş yavaş kendine gelmeye başlarken, “Arayacağını sanıyordum,” dedi.

“Böylesi daha iyi olmadı mı?”

“Hep neyin daha iyi olacağını biliyorsun.”

Jack onu kendine doğru çekerek, “Her zaman değil,” dedi. “Mesela şu anda. Ne yapmam gerektiğini pek bilmiyorum.”

“Neden?” diye sordu Mel. Gözleri hâlâ kapalıydı. Yüzünü Jack'in göğsüne dayamıştı.

“Ne zaman söyleyeceksin bana?”

Mel başını kaldırdı. “Neyi ne zaman söyleyeceğim?” “Bebeği.”

“Ama Jack, zaten bebek de anne de-”

“Senin karnındaki bebekten bahsediyorum,” dedi Jack, elini Mel'in hâlâ dümdüz olan karnına koyarak.

Mel afallamış halde Jack'in yüzüne bakakaldı. Sonra onu biraz iteleyerek geri çekildi. “Biri bir şey mi söyledi sana?” “Kimsenin bir şey söylemesine gerek yok. Lütfen son öğrenenin ben olduğumu söyleme.”

“John'la daha dün görüştüm, Tanrım, sen nereden biliyordun?”

Jack genç kadının yüzünü okşayarak, “Mel,” dedi. “Vücudun değişiyor. Adet görmüyorsun. Bir süre histeroktomi ameliyatı[1] ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündüm çünkü ilk birlikte olduğumuzdan beri âdet görmedin. Ama banyoda lavabonun altında pet kutuların var. Artık bira içmiyorsun, zaman zaman da miden bulanıyor. Her zamankinden çabuk yorulman ve bitkin olmanı saymıyorum bile.”

“Tanrım,” dedi Mel. “Bir de erkekler bir şey anlamaz denir. Yani bu konularda.”

“Evet?”

Mel derin bir nefes aldı. “Benim bir süredir şüphelendiğim bir şey için dün John’a gittim. Hamileyim. Uç aylık.” “Tanrım, sen bir ebesin Mel. Nasıl oldu da üç haftalıkken anlamadın?”

“Çünkü kısır olduğumu düşünüyordum. Mark ve ben bebek sahibi olmak için tüp bebek de dahil her şeyi denemiştik. Hiç umut yoktu. Bunu hiç beklemiyordum.”

“Ah,” dedi Jack. Artık neden Mel’in ona bir şey söylemediğini tahmin edebiliyordu. “Anlıyorum.”

“Özür dilerim Jack. Aptal olduğumu düşünüyorsun değil mi?”

Jack uzanarak onu öptü. “Elbette öyle bir şey düşünmüyorum Mel. Ben sana âşığım.”

Mel bir an donakaldı. Sonunda gözleri dolarak, “Aman Tanrım,” dedi. “Ah Tanrım Jack!” Yüzünü Jack’in göğsüne dayayarak ağlamaya başladı.

“Bebeğim, ağlamana gerek yok. Şaşırdın mı?” diye sordu Jack. Sonra gülerek, “Benden daha fazla şaşırmış olamazsın,” diye ekledi. “İnan bana hayatımda böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmezdim. Öyle bir çarpıldım ki neredeyse bir süre dengemi toparlayamadım. Ama seni çok seviyorum.” Mel ağlamaya devam ediyordu. “Tamam tatlım. Her şey yoluna girecek.” Mel’in saçlarını okşadı. “Sanırım bu bebeği istiyorsun.”

Mel yüzünü kaldırarak ona baktı. “Bebeğim olmasını öyle çok istiyordum ki... Ama sen? Sen istiyor musun?” diye sordu. “Yani kırk yaşındasın.”

“Seninle olan her şeyi isterim. Her şeyi. Ayrıca bebekleri severim. Ve hamile kadınlara da bayılıyorum.”

Mel, “Tam olarak ne zaman emin oldun bebekten?” diye sordu.

“En az bir ay olmuştur.” Elini uzatarak Mel’in göğsüne koydu. “Sızlıyor mu? Değişiklikleri de mi fark etmedin? Göğüs uçların büyüdü ve koyulaştı.”

Mel gözyaşlarını silerek, “Sanırım inkâr etmeye çalışıyordum,” dedi. “Bebeğim olmasını çok istemiştim, ama olmayacağını da kabullenmiştim. Yoksa böyle yapmazdım.”

“Peki nasıl yapardın?”

“Hamile kalmak konusunda en ufak bir ümidim olsa en azından senin de bir aile isteyip istemediğini sorardım. Böyle bir kararı birlikte vermek isterdim. Senin de haberin olurdu. Yani hamile kalmam sorun olmazdı. Birden kendini böyle bir durumun içinde bulman hoşuma gitmiyor. Böyle hiç hazırlıksız.”

“Bu şartlar altında zaten bir hazırlık olamazdı Mel.

İmkânsız olduğunu düşündüğüne göre aklına bebek yapmaya çalışmak gelmezdi. Yani... belki böyle birdenbire olması daha iyi.”

“Peki ya diğer türlü olsaydı? Ya sana dünyada en çok istediğim şeylerden birinin bebek sahibi olmak olduğunu söyle-seydim ve denememizi isteseydim?”

Jack onu biraz daha kendine doğru çekti. “Memnuniyetle yardımcı olurdum sana.” Sonra genç kadının gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

“Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Her konuda o kadar anlayışlısın ki. İnanılmazsın. Ben çok kızacağını düşünmüştüm.”

“Hayır. Beni kızdıran tek şey, seni çok daha uzun süre önce bulmamış olmak.”

“Beraberimde getirdiğim tüm yüklere rağmen mi?” diye sordu Mel.

“Ben buna yük demezdim.” Jack uzanarak Mel’in karnını öptü. “Bence bu büyük bir ödül.”

“İstiyorsun yani?”

“Söyledim ya, istiyorum. Beni çok mutlu etti.”

Mel, “Tanrım,” diyerek derin bir nefes aldı. “Çok korkuyordum.”

“Neyden korkuyordun?”

“Senin ‘Lanet olsun, kırk yaşındayım ben! Bebekle ne işim var?’ demenden.”

Jack güldü. “Öyle bir şey demedim ama, değil mi? Hayır Mel, ben hazırım. Bir aile kulağa çok güzel geliyor.”

“Jack,” dedi Mel. “Ben hâlâ korkuyorum.”

“Neyden?”

“Bize inanmaktan. Böyle bir şeye son kez kalkıştığımda çok ama çok kötü sonuçlandı. Hiç atlatamayacağımı düşünüyordum. Hâlâ da tam olarak atlatabildiğimden emin değilim.”

“Pekâlâ,” dedi Jack. “Sanırım gözünü kapatıp, inançlı bir sıçrayış yapmak zorundasın.”

“Sanırım yapabilirim,” dedi Mel. “Yani eğer düşecek olursam beni tutacağından emin olabilirsem.”

“Ben buradayım,” dedi Jack. “Seni hiç bırakmadım değil mi?”

Mel ellerini Jack’in yüzüne koydu. “Hayır Jack. Hiç bırakmadın.”

Jack kız kardeşleri hamile kaldığında ve bebekler doğduğunda kayınbiraderlerin testosteron yüklü bir gururla kabardıklarına şahit olmuştu. Aslında bu durumlarına tam olarak kafa da yormamıştı. Kariyeri, askerleri ve savaşla çok meşguldü. Bir kadını hamile bırakmanın bir erkeğin kariyerinin başına gelebilecek en kötü şeylerden biri olduğunu düşünüyordu. Kayınbiraderlerinin keyiflerine anlam veremiyordu; kız kardeşleri de sadece kilo alıyor ve şirretleşiyor gibi geliyordu.

Ama şimdi anlıyordu. Göğsü sanki patlamak üzereymiş gibi hissediyordu. Karnının içinde yanan bir şeyler varmış gibi geliyordu ve eline kocaman bir bayrak alıp sallamamak için kendini zor tutuyordu. Mel’le birlikte planlar yaptıklarını, evleneceklerini, yaşam boyu birlikte olmayı seçtiklerini ve dünyaya bir bebek getireceklerini herkese haykırmamak için kendini gerçekten zor tutuyordu.

Mel, hastayla geçirdiği uzun gecenin yorgunluğunu atmak için duşa girerken Jack’i de toplanmaya başlayan akşam yemeği müşterileriyle ilgilenmesi için kulübeden kovaladı. Sonradan kendisinin de bir diyet kola

için bara uğrayacağına, herkese Anne, Jeremy ve küçük oğullarının iyi olduğunu şahsen duyuracağına söz verdi. Sonra akşam kulübeye birlikte döneceklerdi.

Jack neredeyse kasabaya varmıştı ki birden kamyoneti çevirerek kulübeye dönmeye karar verdi. Peder barı ve yemeği bir arada götürmek zorunda kaldığından biraz mızmızla-nabilirdi ama geçekten dönüp Mel'e bir dakika daha sarılmak istiyordu. Parmak uçlarında veranda merdivenlerinden çıktı, botlarını çıkardı ve sessizce kapıyı açtı. Banyodan gelen su sesini duymayı bekliyordu ama onun yerine Mel'in ağlayışını duydu.

Gözyaşları içinde, "Çok üzgünüm," diyordu Mel. "Çok, çok üzgünüm Mark." Sonra duraksayarak hıçkırdı ve burnunu çekti. "Böyle bir şey planlamıyordum. Tanrım, Mark lütfen anla beni..."

Jack başını kapıdan hafifçe uzatarak odaya baktığında Mel'i yatağının kenarına oturmuş, merhum kocasının resmiyle konuşurken gördü. Karşısındaki manzara kalbini bir bıçak gibi ortadan ikiye bölmüştü.

"Lütfen anla, böyle bir şeyi hiç beklemiyordum," diye ağlamaya devam etti Mel. "Birden oldu işte ve ben de hâlâ çok şaşkınım. Tamamen afallamış durumdayım. Söz veriyorum, seni asla unutmayacağım!"

Jack hafifçe boğazını temizleyince Mel olduğu yerde sıçradı. Dönerekjack'e baktı. Yüzünden yaşlar akıyordu. "Jack!" dedi hayretle.

Jack elini kaldırarak, "Ben gideyim," dedi. "Senin bu konuyu Mark'la halletmen gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Arkasını dönerek kapıdan çıkarken Mel koşarak gömleğinden yakaladı. "Jack, lütfen..."

"Sorun değil Mel," dedi Jack. Hissettiği acı gözlerinden belli oluyordu. Gülümsemeye çalıştı. "Sonuçta neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyor değildim."

"Hayır, Jack anlamıyorsun."

Jack elini uzatarak şefkatle Mel'in yanağını okşadı. "Elbette anlıyorum. Sen acele etme. Benim bir yere gittiğim yok. Barın dışında yani... Sanırım

bir kadeh bir şeyler içmek istiyorum.”

Jack kulübeden çıktı, verandadaki botlarını giydi ve kamyonetine bindi. *Evet,* diye düşündü. *Muhtemelen yaşamımın en güzel günün içine edildi. Mel hâlâ Mark’la birlikte. Seni sanki sana aitmiş gibi sevebilir ama sana ait değil. Henüz değil.*

Mel’i severken en baştan beri böyle bir risk aldığını bilmiyor muydu? Yani eski kocasını -belki de asla- unutamama-sı riskini?

Her ne haltsa, dedi kendi kendine. *Mel belki hiçbir zaman tam olarak bana ait olmayacak ama adamın da mezardan çıkıp onu alma riski yok en azından. Sonuçta o bebek benim. Ve om çok istiyorum. Ve MeVi de. Verebileceği kadarına da razıyım...*

On Beşinci Bölüm

Mel duş aldı, temiz kıyafetler giydi ve bara gidip hak ettiği cezayı çekmek için hazırlanmaya başladı. Kendini korkunç hissediyordu; Jack'in gözlerindeki bakışı hatırladıkça kalbi sıkışıyordu. Jack'ın asla öyle bir sahneye şahit olmamalıydı. Onu çok derinden sarsmış olmalıydı. Şimdilik sadece kendisini affetmesini umabilirdi.

Sonraki iş günü için de birkaç parça kıyafet ve makyaj malzemesi aldı yanına. Eğer Jack onunla birlikte kulübeye gelmek istemezse, Mel onun dairesinde kalmaya kararlıydı. Bu şeyi aşmak zorundaydılar. Hepsi kendi suçuydu. Ve artık ikisi yalnız değillerdi. Jack bu bebeği istiyordu. Onu ***ve*** bebeği istiyordu. Mel de bu olanları düzeltecek bir yol bulmak zorundaydı.

Barın kapısını araladığında içeride sadece bir düzine kadar müşteri olduğunu gördü; Bristol'lar ve Carpenter'lar dört kişilik bir masada oturuyorlardı. Hope ve doktor bardaydı, birkaç adam masalarında bira içip kâğıt oynuyorlardı ve diğer bir masada da genç bir karı koca vardı. Mel içeri girerken Jack barın arkasından çıkmadan başını hafifçe sallayarak onu selamladı. Oldukça sönük bir hareketti ve Mel, çekilmesi gereken bir ceza olacaktı elbette, diye düşündü.

Bristol ve Carpenter'lann masasında durarak çiftlerle selâmlaştı ve kısaca Givens'larm bebeğiyle ilgili bilgi verdi. Sonra bara doğru ilerleyerek doktorun yanındaki tabureye oturdu. "Bugün dinlenebildin mi hiç?" diye sordu.

Doktor, "Ben gün ışığında uyumam," diye homurdandı. Ağzına bir mide ilacı atarken Jack önüne viskisini koydu.

"Uzun bir gece olmuş ha?" dedi Hope.

"Givens'lar için uzun bir gece oldu," dedi Mel. "Ama her şey yolunda."

Hope, "Aferin sana Mel," dedi. "Seni buraya getirmenin akıllıca bir iş olduğunu biliyordum." Sigarasını söndürerek kalktı ve insanlarla konuşa konuşa kapıya doğru ilerledi.

Jack Mel'in istemesine gerek kalmadan önüne bir diyet kola koydu. Mel ses çıkarmadan dudaklarıyla, özür dilerim, dedi. Jack'in dudakları hafifçe

yukarı doğru kıvrıldı ama gözlerinde aynı kırgın ifade vardı. Biraz öne uzanarak Mel'in alnını hafifçe öptü. *Ah,* diye düşündü Mel. *Durum kötü.*

Ve giderek daha da kötü oldu. Mel yemek yerken aralarında son derece sıradan bir konuşma geçti ama Mel kararlı bir şekilde barın boşalmasını bekledi. Saat sekiz olduğunda Peder yerleri süpürürken, Jack temiz bardakları yerleştiriyordu. Mel sessizce, "Konuşmayacak mıyız?" diye sordu.

Jack, "Boş verip önümüze bakmaya ne dersin," dedi.

Mel, Peder'in duymaması için fısıldayarak, "Jack," dedi. "Seni seviyorum."

"Böyle bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Ama doğru söylüyorum. Lütfen inan bana."

Jack, Mel'in çenesini yukarı kaldırarak dudaklarını hafifçe öptü. "Pekâlâ," dedi. "Sana inanıyorum."

Mel, "Jack lütfen," derken gözleri yaşlarla dolamaya başlamıştı.

Jack, "Mel, Tanrım lütfen," dedi. "Yine ağlamaya başlama. Korkarım neden ağladığını anlayamayacağım ve bu, işleri daha da kötü bir hale sokacak."

Mel yutkunarak kendini toparlama çalıştı. Sinirlerinin giderek gerildiğini hissediyordu, içinden geçen tek düşünce, "Tanrım ya bu yüzden benden vazgeçerse ne yaparım?" düşüncesiydi. Jack'e, "Dairene gidiyorum," dedi. "Sen gelene kadar da hiçbir yere gitmiyorum, ikimizin birbirimize ait olduğunu anlatmama izin vereceksin. Özellikle de şu andan itibaren"

Jack başını belli belirsiz sallayınca Mel taburesinden kalkarak arka taraftaki daireye doğru ilerledi. Yalnızdı ve artık gözyaşlarını tutamıyordu. *Jack şimdi yaşamım boyunca kendimi Ölü kocama açıklamaya çalışacağımı, kendisine hissettiklerim için Mark'tan özür dileyeceğimi sanıyor. Gerçi* yaptığım tam olarak da buydu, *başka nasıl düşünebilirdi ki? Bunun doğru olmadığım, yaşamımızın hiç de öyle olmayacağım söylesem bile bunun doğru olduğuna inanmayacak. Tek seferlik bir şey olduğunu;*

yaşadığım şoktan, yorgunluktan, içinde olduğum nevrotik hislerden kaynaklandığına inanmayacak.

Jack'in oturma odasındaki büyük koltuğa oturdu. Yine aynı noktada yağmurdan sırılsıklam halde oturduğu, Jack'in onu şefkatle soyarak kuruladığı, giydirdiği ve yatağa yatırdığı geceyi hatırladı. Uzun bir süre kabul edemese de o gün, karşısında yaşamım birlikte geçireceği bir hayat arkadaşı olduğunu anlamıştı. Ultrasondan beri, o gece hamile kaldığından emindi. Jack onu açmış, içinde varlığından bile haberi olmadığı bir tutkuyu açığa çıkarmış ve ona bu bebeği vermişti. Bunların hepsi birer mucizeydi; aşkı, tutkusu, bebeği. Sadece yeni bir yaşama geçişin bu kadar zorlayıcı olabileceğinden haberi yoktu, ikinci bir yaşama. Tamamen farklı bir yaşama. Böylece Mel bir saat boyunca koltukta oturdu. Ve bekledi.

★★★

Jack temiz bardak ve tabakları yerleştirdi, barı sildi ve kendine bir kadeh viski doldurdu. Özel seri, yıllanmış bir şişe Glenlivet'ı vardı. Özel günler için saklıyordu. Ya da acil durumlar için.

Peder süpürgesini kaldırarak bara gitti. "Her şey yolunda mı dostum?" diye sordu.

Jack bir kadeh çıkararak arkadaşına da doldurdu. Sonra

kendi kadehini ona doğru kaldırarak ciddi bir sesle, "Mel hamile," dedi ve kadehi başına dikerek tek yudumda içti. "Dostum," dedi Peder. "Ne yapacaksın peki?"

"Baba olacağım," dedi Jack. "Onunla evleneceğim."

Peder kadehine uzanarak tereddütle eline aldı ve bir yudum içti. "Emin misin?"

"Eminim."

"Yani istediğinin bu olduğundan?"

"Kesinlikle."

Pederin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Çavuşum. Bir aile babası. Kimin akima gelirdi?"

Jack şişeyi alarak her iki kadehi de tazeledi. “Evet,” dedi. “Ama pek keyifli görünmüyorsun,” dedi Peder.

‘Yok bir şey,” diye yalan söyledi Jack. “Daha yeni öğrendik. Her şey harika olacak. Mükemmel olacak.” Sonra gülümsedi. “Kimsenin bana yapmak istemediğim bir şeyi zorla yaptıramayacağım biliyorsun. Peder Amca.” ikinci kadehini de kafaya diktikten sonra bara bıraktı. “İyi geceler.”

Jack Mel’i dairede bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı için kendini kötü hissediyordu ama her ikisinin de kafalarını toplayacak vakte ihtiyacı vardı. Eğer Mel’in akıtması gereken daha fazla gözyaşı varsa bu kez yoluna çıkmamaya karar vermişti. En azından bunu yapması gerektiğini biliyordu, o yüzden acele etmemişti. Mel kendini oldukça çaresiz hissediyor olmalıydı; sonuçta hamileydi, Mark’ın resmine bakıp özür dilerken yakalanmıştı ve muhtemelen Jack’ın bununla başa çıkamayacak durumda olduğundan korkuyordu. Oysa her ikisinin de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu; Jack en başından beri Mark’ın hâlâ aralarında olduğunu biliyordu. Mel’in yaşamında, kalbinde. Asla Mel’e tam anlamıyla sahip olamayacaktı. Pekâlâ, o halde elindekiyle yetinirdi. Mel’in burnunu falan sürtmeyecekti, sadece tüm gücüyle sevecekti onu. Her ne kadar kulağına ideal bir senaryo gibi gelmese de yapabileceği başka bir şey yoktu. Zamanla belki Mel de ona katılırdı. Mark’ın anısı öyle soluklaşırdı ki sonunda Mel de Jack’in yaşamındaki tek erkek olmasa da en önemli erkek olduğunu hissetmeye başlardı. Belki bebeklerini kucağına aldığında yaşamına tam anlamıyla devam edebileceğini hissetmeye başlardı.

Jack içeri girerek koltuktaki Mel'e baktı. Eğilerek botlarını çıkardı. Gömleğini pantolonunun içinden çıkararak düğmelerini açtı ve üzerinden çıkardı. Dolabına giderek askıya astı. Kemerini çıkararak yine dolabın içine attı. Sonra Mel’e doğru giderek elini genç kadına uzattı.

Mel uzatılan eli tuttu ve Jack'in kendini kaldırmasına izin verdi. Başını onun göğsüne dayayarak, “Özür dilerim,” dedi. “Seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum.”

Jack ona sarılarak, “Bu kadarı benim için yeterli,” dedi. Uzanarak onu özenle öpmeye başladı.

“Sanırım birkaç kadeh bir şeyler içmişsin,” dedi Mel. “Viski.”

“Canım çekti,” dedi Jack. Yavaş yavaş Mel’m kıyafetlerini çıkarmaya ve yere atmaya başladı. Kelimelerin tükendiği zamanlarda bile Mel’in bedeniyle her zaman iletişim kurabildiğini hissediyordu. Bu konuda hiçbir belirsizliğe yer yoktu; Mel’e dokunduğunda, sadece kendisine ait olduğunu biliyordu. Mel ona karşılık verirken sakındığı, kendini Jack’e bırakmadığı hiçbir hücresi kalmıyordu. Kalbinde hâlâ taze bir yara olabilirdi. Hâlâ kısmen geçmişte takılı kaldığı noktaları olabilirdi. Ama Jack’in dudaklarının ve ellerinin dokunuşunda bedeni tamamen iyileşiyor ve yaşamaya başlıyordu.

Mel’i kucaklayarak yatağa götürdü, özenle örtülerin üzerine yatırdı ve onu sevmeye başladı. Onu doldurduğunu, hoşuna gittiğini, zevk verdiğini, sakinleştirdiğini bildiği şekillerde Mel’i öpmeye, okşamaya ve sevmeye başladı. Mel sıcacık ve hazır bir halde doğrularak bacaklarım ona sardı. Jack’i içine alıyor ve kendini tamamen ona veriyordu. Tanrım, bir kadını bu kadar arzulayabileceğin i düşünemezdi. Böyle sevebileceğini.

Pekâlâ, diye düşündü,*gerçek olan bu.* Buna her zaman o sahip olacaktı. Bir erkeğin hissedebileceği en inanılmaz tatmini yaşıyordu. Mel’e her gece sarılacak, her sabah onunla birlikte uyanacaktı. Herhangi bir şeyle karşılaştırılması mümkün olmayan bir tutkuyla bir araya geldikleri böyle nice seferler yaşayacaklardı. Hayatlarında ne olursa olsun bu ortak zevk sadece onlara aitti. Sadece ikisine. Bu dakikalarda aralarına hiçbir hayalet giremezdi. Yeterli bir telafi. Tatlı bir teselli.

Mel ona doğru sokularak, “Jack,” dedi. “Seni incittiğim için çok özür dilerim.”

Jack yüzünü genç kadının saçlarına gömdü ve tatlı kokusunu içine çekti. “Artık bu konudan bahsetmeyelim. Geride kaldı. Önümüzde ilgilenmemiz gereken bir sürü şey var.”

“Sence bir süre Joey’ın yanına gitsem iyi olur mu? Sen biraz kendini dinlersin? Ben de kafamı toplamaya çalışırım?”

Jack dirseğinin üzerinde doğrularak Mel’e baktı. “Yapma bunu Mel. Zor bir şeyle karşılaştık diye hemen kaçma. Bunu halledeceğiz.”

“Emin misin?”

Jack fısıltıyı andıran bir sesle, “Mel,” dedi. “Karnında bebeğimi taşıyorsun. Ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Hadi ama...”

Mel tekrar gözlerine bastırmaya başlayan yaşlarla mücadele ediyordu. “Bu kadar ağlak bir kadınla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

Jack gülümsedi ve “Hamile kadınların böyle olmaya başladığını duymuştum,” dedi.

“İyi bir vaka örneğiyim sanırım.”

“Evlen benimle,” dedi Jack.

Mel uzanarak onun güzel yüzüne dokundu. “Bunu söylemek zorunda değilsin.”

“Melinda, altı ay önce hiç kimseyle bağı olmayan iki insandık. Asla aile sahibi olmayacağını kabullenmiş iki insan. Şimdi öyle değiliz. Birbirimize ve bir bebeğe sahibiz. İkimizin de istediği bir bebeğe. Bunu mahvetmeyelim.”

“Emin misin?”

“Hayatımda hiçbir §eyden bu kadar emin olmadım. Böyle olmasını istiyorum. Eğer burada kalamayacağını düşünüyorsan seninle istediğin yere gelirim.”

“Ama Jack sen burayı çok seviyorsun!”

“Seni çok daha fazla sevdiğimi göremiyor musun? Yaşamımda sana ihtiyacım var. Sana ve bebeğimize. Tanrım, Mel, nerede olacağı umurumda bile değil. Olması yeterli benim için.”

Mel, “Jack,” diye fısıldadı. “Ya fikrini değiştirirsen? Ya bir şey olursa? Daha önce de aklımın ucundan bile geçmeyen korkunç bir şey yaşadım ve-”

Jack parmağını Mel’in dudaklarının üzerine koyarak onu susturdu. Şu anda Mark’ın adını duymak istemiyordu. “Şşşş,” dedi. “Bana güvenmeni istiyorum Mel. Benim yanımda kendini güvende hissetmeni istiyorum.”

Mel yine mırıldanarak uyandı. Bu sabahki şarkı onca diğer şarkı arasından ABBA’nın “Mamma Mia”sıydı. Gülümsedi. Yataktan kalkarak duşa girdi. Duştan çıktığında Jack’in gömleklerinden birini giydi. Banyo

tezgâhında kendisini bekleyen bir fincan sıcak kahve vardı. Fincanın altında da bir not. *Kafeinsiz*. İmza: *Babacık*. Jack çoktan kalkmış, bara geçmiş ve kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. Mel'le ilgilenmeye. Kafeinini azaltmaya.

Mel kıyafetlerini giydi. Son dönemde dikkati çok dağılmıştı ve önündeki iş gününde kendini nasıl bir programın beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Sabaha randevu yazdığını hatırlamıyordu. Yine de aceleyle hazırlandı. Saat daha erken-di ve yapması gereken önemli bir telefon görüşmesi vardı.

"Joey, söyleyeceğim şeyi duyduğundaki yüz ifadeni görmek isterdim," dedi. "Umarım oturuyorsundur. Ben hamileyim."

Mel, ablasının soluğunun kesildiğini duydu. Ve hâlâ bir ses gelmiyordu.

Mel, "Hamileyim," dedi tekrar. "Bildiğin hamile."

"Emin misin?"

"Üç aylık!"

"Aman Tanrım! Mel!"

"Biliyorum! Benim de aklım almıyor hâlâ."

"Üç aylık mı? O halde..."

"Zahmet edip de hesaplamaya çalışma. Jack bana ilk dokunduğundan beri âdet görmedim zaten. Sanırım o ikimize de yetecek kadar güçlü bir adam. İlk başta mümkün değil dedim, absürt bir fantezi gibi geldi. Stresten, değişimlerden, yaşamımın tuhaflaşmasındandır dedim. Ama gerçekmiş Joey. Elimde ultrason resmi var."

"Mel! Tanrım, bu nasıl mümkün olabilir!"

"Bana sorma dostum, daha garip şeyler de oluyor dünyada. Ama sanırım burası için hiçbir şey garip değil. Etrafım hamile kalamayacaklarından emin olup pat diye bebek doğuran kadınlarla dolu! Bilemiyorum... suyla ilgili bir dedikodu var. Ciddi ciddi Los Angeles'taki doktorumu arayıp buradan bahsetmeyi düşünüyorum."

"Sen ne yapacaksın peki Mel?"

"Jack'le evleneceğim."

Joey sesini alçaltarak, “Mel, onu seviyor musun?” diye sordu. Çok temkinliydi.

Mel derin bir nefes alarak ses tonunu sakinleştirmeye çalıştı. Sesinin fazlaca duygusal çıkacağını ve titreyeceğini tahmin edebiliyordu. “Evet,” dedi. “Joey, onu çok seviyorum. Öyle çok seviyorum ki neredeyse canım yanıyor. Birini böyle sevebileceğimi hayal bile edemezdim. Ama sanırım bir süre bunu kabul etmeye cesaret edemedim. İnkâr içindeydim.”

“Mel,” dedi Joey ve ağlamaya başladı. “Benim tatlı bebeğim.”

“Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi suçlu hissediyordum kendimi; tek gerçek aşkımı kaybetmiş ve bir daha ona yakın bir şeyler bile hissedemeyecek olma fikrine saplanıp kalmıştım. Ondan daha da güçlü bir şeyler hissedebileceğimi hiç hesaba katmamıştım. Bir an gerçekten Mark’a ihanet ediyor-muşum gibi hissettim kendimi. Hatta Jack, Mark’ın resmine karşı üzgün olduğumu, bunu hiç beklemediğimi söylerken, onu asla unutmayacağıma söz verirken duydu beni. Tanrım. Korkunç bir andı.”

“Bebeğim, yanlış bir şey yapmadın sen. Çok şey yaşadın ve şu andaki mutluluğunu hak ediyorsun.”

“Yani, şu anda olaya mantıklı baktığımda, evet, farkındayım. Jack problemlerimi biliyordu ama asla benden vazgeçmedi. Beni sevmeye, hep daha çok sevmeye, benim ihtiyaçlarımı kendinınkilerden önce düşünmeye devam etti. Bana hep yanında güvende olacağımı, ona sonuna kadar güvenebileceğimi söyleyip durdu. Ah Tanrım...” Uçacak kadar mutlu hissetmesine rağmen yine gözyaşları akmaya başlamıştı. “Tanrım, öyle harika bir adam ki Joey,” dedi fısıldayarak. “Bebeği de en az benim kadar istiyor.”

“Tüm bu olanlar inanılmaz. Peki ne zaman evleniyorsunuz? Ne zaman geliyoruz yani?”

“Daha konuşma fırsatımız olmadı. Bebek haberini daha dün verdim, evlenme teklifini de dün akşam aldım. Netle-şince haber veririm.”

“Peki, bunlar orada kalacağın anlamına mı geliyor?”

Mel güldü. “Haklıydın, biliyorsun değil mi? Buraya gelmek çılgınlıktan başka bir şey değildi. Tamamen mantıksızdı. Bırak saunayı bir alışveriş

merkezi bile olmayan, tek res-toranlı bir kasabaya geldiğimi düşünmek? Lütfen. Tıp teknolojisi, ambulans servisi ya da yerel polisi olmayan bir kasabadan söz ediyorum; Tanrım, buranın daha kolay, daha sakin ve stressiz bir yer olacağını nasıl düşündüm? Kasabaya gelirken neredeyse dağdan şarampole yuvarlanıyordum!”

“Ah... Mel...”

“Kablolu televizyonumuz yok. Çoğu zaman cep telefonu çekmiyor. Ayrıca Cole Haan çizmelerimi görüp hayran kalacak tek bir kişi yok civarda. Bu arada çizmelerim orman ve çiftlikleri arşınlamaktan çöpe döndü. Biliyor musun, burada kritik bir hastalık ya da yaralanma olduğunda helikopter gelmesi gerekiyor? İnsanın bunu rahatlatıcı, sakinleştirici bulması için deli olması gerekir.” Mel gülmeye başladı. “Los Angeles’tan ayrılırken içinde bulunduğum ruh haliyle, bütün zorluklardan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Zorlukların bana iyi geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama tamamen farklı zorlukların.”

“Mel...”

“Jack’e doğum kontrol konusunu benim halledeceğimi söyleyip sonra da ‘Hey, ben hamileyim,’ dedikten sonra, bana ‘Tamam bebek, elveda,’ demesi gerekirdi. Ama bunun yerine ne dedi biliyor musun? ‘Senin ve bu bebeğin hayatımda olmanıza ihtiyacım var; eğer sen burada kakımıyorsan ben senin istediğin yere gelirim.’” Mel burnunu çekerken gözünden bir damla daha yaş aktı. “Sabah kalktığımda yaptığım ilk şey bahçede geyik var mı diye bakmak oluyor. Sonra aklıma, *acaba bugün Peder ne pişirecek* düşüncesi geliyor. Jack genelde kasabaya gitmiş oluyor. Sabah erkenden odun kırmayı seviyor. Kasabanın yarısı saat altıda onun balta sesiyle uyanıyor. Onu günde yedi sekiz kez görüyorum ve her seferinde bana sanki bir yıldır ayrıymışız gibi bakıyor. Eğer doğumda bir hastam varsa, belki bir şeye ihtiyacım olur diye bütün gece barı açık tutuyor ve uyanık bekliyor. Ve hastam olmadığı geceler, beni uyuyana kadar kollarıyla sarmalarken, lanet televizyonun neden iyi çekmediği aklıma bile gelmiyor.

“Yani burada mı kalıyorum? Ben buraya benim için önemli olan her şeyi kaybettiğimi düşünerek geldim ve dünyada isteyebileceğim her şeyi

barındıran bir kasaba buldum. Evet, Joey. Kalıyorum. Jack burada. Ayrıca artık ben de buraya aidim. Onlara aidim. Onlar da bana.”

Mel hafif bir kahvaltıdan sonra doğruca kliniğe gitti. Doktora hemen haberleri vermek istiyordu ve içeri girdiğinde her tarafın sessiz olduğunu fark etti. İyi, diye düşündü. *Demek henüz hasta yok.* Doktorun ofisine giderek kapıyı hafifçe çaldı ve açtı. Yaşlı adam çalışma masasının başında oturmuş, kafasını arkaya yaslamıştı. Gözleri kapalıydı. *Hımnı. Demek gün ışığında uyuyamıyorsun ha?* İlerleyerek sandalyenin yanında durdu. Doktoru bir kez olsun böyle sakin görmek hoşuna gitmişti.

Çıkıp daha müsait bir zamanı beklemeye karar verdi ama tam ayrılırken durup doktora daha yakından baktı. Gözleri sıkıca kapanmış ve yüzünü buruşturmuştu. Rengi de iyice solmuştu. Hemen uzanarak elini tuttu ve parmaklarını bileğine dayadı. Nabzı çok hızlıydı. Doktorun alnına dokundu, cildi soğuk ve nemliydi. Doktorun gözleri hafifçe aralandı. “Neler oluyor?” diye sordu Mel.

“Hiçbir şey,” dedi doktor. “Midem yanıyor.”

Mide yanması nabzını tuzlandırmaz, soğuk terler döktürmez, diye düşündü Mel. Muayene odasına koşarak stetoskobu ve tansiyon aletini aldı. Doktorun yanına döndü. “Neyin olduğunu söyleyecek misin, yoksa tahmin mi edeyim?”

“Söyledim ya... Bir şeyim yok. Birkaç dakikaya düzelir.” Mel işbirliği yapması konusunda doktorla biraz mücadele etmek zorunda kalsa da tansiyonunu ölçtü. “Kahvaltı ettin mi?” diye sordu.

“Biraz oldu.”

“Ne yedin? Sucuklu yumurta? Sosis?”

“O kadar iyi değildi. Peder bu sabah pek döktürmemiş...” Tansiyonu çok yüksekti. “Göğsünde ağrı var mı?” “Hayır.”

Oturmuş haldeyken doktorun şiş karnındaki yağ dokuları iç organlarını hissetmeyi ne kadar zorlaştırsa da, karnım elle muayene etmeye başladı. Doktor da bir taraftan Mel’in eline vurup onu iteliyordu. Ama Mel eliyle bastırdıkça doktorun yüzü giderek buruşuyordu. “Kaç tane oldu?” diye sordu Mel. “Ne kaç tane?”

“Nöbet. Kaç tane böyle nöbet geldi.”

“Bir iki tane.”

“Küçük hemşirene yalan söyleme bayım,” diye azarladı Mel. “Ne kadar süredir devam ediyor bu?”

Mel doktorun göz kapaklarını iyice kaldırdığında gözlerinin sararmaya başladığını gördü. Sarılık olmuştu. “Karaciğerinin patlamasını mı bekliyorsun?”

“Geçer.”

Doktor çok ciddi bir safra kesesi krizi yaşıyordu ve Mel her şeyin bundan ibaret olduğundan da emin değildi. Daha fazla düşünmeden hemen telefonu kaldırdı ve barı aradı. “Jack,” dedi. “Biraz buraya gelir misin? Doktoru hastaneye götürmem gerek.” Telefonu kapadı.

“Hayır,” dedi doktor.

“Evet,” dedi Mel. “Ve eğer bana karşı koyarsan Jack ve Peder’in zoruyla seni itfaiye brandasına sarıp Hummer’ın arkasına atarım. O zaman emin ol miden düzelir.” Doktorun yüzüne baktı. “Sırtın nasıl?”

“Berbat. Bu biraz ağır geçiyor.”

“Sapsarı kesilmeye başladın doktor,” dedi Mel. “Bekleyemeyiz. Sanırım biliyer krizi geçiriyorsun. Damar yolu açıp seruma başlıyorum, sen de ağzını açmıyorsun.”

Mel iğneyi sokarken Jack ve Peder geldi. “Arabaya taşıyalım, ben kullanırım,” dedi Jack. “Nesi var?”

“Sanırım safra kesesi krizi geçiriyor, ama konuşmuyor. Ciddi gözüküyor. Tansiyonu fırlamış ve çok ağrısı var.” “Zaman kaybından başka bir şey değil,” dedi doktor. “Birazdan geçer.”

“Lütfen kıpırdama,” dedi Mel. “Bu büyük oğlanlardan seni zapt etmelerini istemek zorunda kalmayayım.”

Serumu taktıktan sonra hızla ilaç dolabına doğru koştu. Jack ve Peder doktorun iki koluna girmiş, yavaşça kapıya doğru ilerliyorlardı. Jack bir

eliyle serumu yukarıda tutuyordu. Hummer'a vardıklarında Mel onlara yetişti.

"Uzanmayacağım" dedi doktor.

"Bence yatman-"

"Olmaz," dedi doktor. "Otururken bile çok kötü."

"Pekâlâ, o zaman sedyeyi çıkarıp arka koltuğu açarız. Serum ayağını ileri alıp senin yanına otururum. Ağrı için bir şeyler aldın mı?"

"Ciddi ciddi biraz morfini düşünmeye başlamıştım," dedi doktor. Jack sedyeyi kliniğin verandasına bırakarak arka koltuğu ayarladı. Doktor zar zor arka koltuğa tırmandı. "Ama sağlam ilaçlarımız yok," diye mırıldandı.

"İlaç olmadan hastaneye kadar dayanabilir misin? Böylece doktora temiz bir çalışma alanı vermiş oluruz?"

"Aahhh," diye kıvrandı doktor.

"Eğer istiyorsan bir şeyler veririm, ama kararı acil doktoruna bırakmak en iyisi." Mel derin bir nefes aldı. "Yanıma biraz morfin aldım."

Doktor kısık gözlerinin arasından ona baktı. "Hemen yap," dedi. "Çok ağrım var."

Mel derin bir nefes alarak çantasından bir ampul morfin çıkardı ve seruma ilave etti.

Birkaç dakika içinde doktor, "Ohhh..." dedi.

"Bu konuda herhangi doktorla görüştün mü?" diye sordu Mel.

"Ben de bir doktorum, genç bayan. Başımın çaresine bakabilirim."

"Sana inanamıyorum," dedi Mel.

Jack arabayı çalıştırırken, "Garberville'de bir klinik var," dedi. "Vadi Hastanesi'nden daha yakın."

"Bir cerraha ihtiyacımız olacak," dedi Mel.

Doktor, "Ameliyat falan gerekmeyecek," diye karşı çıktı.

Mel, "iddiaya var mısın?" dedi sadece.

Doktor Mullins bünyesine yayılan morfinle biraz daha rahatlamıştı ve bu çok iyi bir şeydi, çünkü yol Jack'in hızlı ve becerikli araba sürüşüyle bile bir saatten uzun sürecekti. Sorun mesafeden ziyade yolların durumuydu; otobana bağlanan kasaba yolu çok engebeli ve virajlıydı. Hızlı gitmek mümkün değildi. Mel pencereden bakarken buraya geldiği ilk akşamı hatırladı. Keskin dönemeçler, engebe ve tümsekler, dik yokuşlar karşısında dehşete düşmüştü. Şimdi ise Jack'in sürdüğü Hummer içinde gayet rahat ilerliyorlardı. Çok geçmeden dağ yolundan çıkarak vadiye doğru hızla ilerlemeye başladılar. Mel dikkati doktorun üzerinde olduğundan manzarayı gerektiği gibi izleyemiyordu. Yine de şunu fark etti; bu civarda her yola çıkışında çevresindeki güzellikler karşısında adeta ilk kez görüyormuş gibi ağzı açık kalıyordu. İster istemez içinden eğer doktora kötü bir şey olursa tek başına kalacağını düşünmeye başladı. Hem bebek büyütüp hem de kasabayla ilgilenmesi mümkün olabilir miydi acaba? Joey'in sorusunu düşündü: *Orada mı kalacaksın?* Gülümsedi. Yaşamını bu muhteşem yerde geçirmemek şu anda ona bir ceza gibi geliyordu.

Bu, Mel'in acil servise ikinci gelişiydi; ilki Connie'yle olmuştu. Anne'in sezaryen olduğu gece kadın doğum bölümüne giderlerken de buradan geçmişlerdi ama acil personelini hiç tanımıyordu. Gerçi personeldeki herkes doktoru tanıyordu. Doktor Mullins yaklaşık kırk yıldır acile hasta getirip götürüyordu. Çalışanların hepsi Mel'i sanki eski bir arkadaşlarıymış gibi selamladı.

Doktorsa hâlâ paçayı kurtarma peşindeydi; burada olmasının hâlâ gereksiz olduğunu söyleyip duruyordu. Acil servis doktoru, Mel ve Jack'i dışarıda bırakarak Doktor Mullins'i muayene odasına aldı. Sonra odaya bir doktor daha girdi ve içeriden yaşlı doktorun bağırdığı duyuldu. "Ah Tanrım lütfen! Senden daha iyi bir cerrahım olamaz mı? O lanet masada kalmak istemiyorum!"

Mel'in rengi hafifçe solsa da acil servis personelinin gülüştüğünü gördü. Bir süre sonra cerrah muayene odasından çıkarak yanlarına geldi. Gülümsüyordu. Elini uzattı. "Ben Dr. Si-mon. Bayan...?"

Mel ayağa kalkarak, "Monroe," dedi. "Mel Monroe. Doktorun yanında çalışıyorum. İyileşecek mi?"

“Ah evet, öyle düşünüyorum. Biz doktorlar harika hastalar oluyoruz değil mi? Hemen girişini yapıyorum. Safra kesesini almamız gerek, ama şu andaki bıliyer krizi bitmeden ameliyata alamayız. Onu getirmekle çok iyi yapmışsınız Bayan Monroe. Mullins’in size hiç yardımcı olmadığını söylemek yanlış olmaz herhalde?”

“Kesinlikle olmadı. Onu görebilir miyim?”

“Elbette.”

Mel odaya girdiğinde doktoru yatakta sırtı dik bir pozisyonda buldu. Hemşire serumu ayarlamakla meşguldü. Acil doktoru hasta dosyasını dolduruyordu. Mel’in geldiğini görünce başım hafifçe eğerek selam verdi. Mullins’in suratında ise Mel’in giderek sevmeye başladığı huysuz ve memnuniyetsiz bir ifade vardı. Mel gözlerini acil serviste dolaştırdı; burası Los Angeles’ta alışık olduğu acil servisten çok daha küçük ve sakindi. Yine de eski anıları canlandı; bu ortamda çalışarak geçirdiği günler ve geceler. Acil durumların pompaladığı adrenalin; onu heyecanlandıran ve uyaran huzursuz bir atmosfer. Hemşire bankosunun orada genç bir doktor bir hemşirenin omzunun üzerine eğilmiş bir şey okuyor, kulağına fısıldadığı bir şeyle hemşireyi güldürüyordu. Birkaç sene önceki Mark ve Mel’i andırıyorlardı. Mel bu duyguların artık çok ötesine geçtiğini fark ettiğinde gözlerini yavaşça kapadı. Hissetmeye aşina olduğu özlem yükünü artık duymuyordu. Artık özlem duyduğu tek adam, onu bu odanın kapısının arkasında bekliyordu. Onunla her şeyi aşmaya hazır olan bir adamdı. Mel’in elleri birden karnına doğru giderek orada durdu. Her şeyin yolunda olduğunu hissediyordu. *Yaşadığım şey çok kötüydü; sahip olduğum şey ise harika.*

“Genç bayan,” dedi Doktor Mullins. “Rahatsızlandın mı yoksa?”

Mel, “Ha?” dedikten sonra kendini topladı. “Hayır. Gayet iyiyim.”

“Bir an ağlayacakmışsın gibi durdun. Ya da kusacak gibi.”

Mel sadece gülümsedi. “Özür dilerim. Bir an başka bir dünyaya gitti aklım. Sen nasılsın? Biraz daha iyi misin bari?”

‘Yaşayacağım işte. Sen gitsen iyi olur. Kliniğe hasta gelebilir.”

“Ameliyatın için geri geleceğim,” dedi Mel.

“Hayır, gerek yok! Zaten muhtemelen o bebek beni doğradıktan sonra ameliyat masasından kalkamayacağım; sana Virgin River’dakilerin ihtiyacı var. Birinin işleri halletmesi gerek. Sanırım şimdilik yetkili sensin. Tanrı hepimize yardımcı olsun.”

“Nasıl olduğunu kontrol etmek için sürekli arayacağım ve ameliyatın için geleceğim. Son olarak da, uslu durmaya çalış, olur mu? Dikkat et seni kapı dışarı atmasınlar.”

Doktor yüzünü buruşturarak, “Çok komik,” dedi.

Mel küçük ve serin elini doktorun buruşuk alnına koydu. “İçin rahat olsun. İşini gayet güzel idare edeceğim.”

Mel doktorun hiç alışık olmadığı kadar yumuşak bir sesle, “Teşekkürler,” dediğini duydu.

Kasabaya dönerlerken Mel, “Ameliyattan sonra tekrar hasta görmeye başlaması için de biraz dinlenmesi gerekecek. Sanırım o geldikten sonra ben geceleri klinikte kalsam daha iyi olacak.”

Doktorun yaşı, kilosu ve tansiyonu hem ameliyat hem de ameliyat sonrası nekahet dönemi için dezavantaj oluşturuyordu. Ameliyat için bir hafta beklemeleri gerekti ve kolesistekto-mi ameliyatı sonrası müşahede dönemi çok kısa olmasına rağmen -en fazla iki gün- doktoru bir hafta daha hastanede tuttular.

O iki hafta boyunca Mel doktoru kontrol etmek için sık sık Vadi Hastanesi’ne gidip gelirken bir yandan da kasabanın hasta bakımıyla ilgilendi. June ve John yardım etmeyi teklif etseler de Mel idare edebildiğini söyledi. Gününü klinikte geçirirken geceleri caddenin karşısında Jack’in dairesinde kalıyordu. Ve birlikteyken en önemli uğraşları, düğünü planlamaktı.

Jack babası ve kız kardeşlerine Mel’le evleneceklerini söyledi. Haber büyük heyecan ve sevinçle karşılandı. Bebek haberini sonraya saklıyordu ve öğrendiklerinde yüzlerindeki ifadeyi görmek için can atıyordu. Kasabada otel ya da benzeri bir mekân olmadığından çift, Sacramento’da sadece ailelerin katılacağı bir küçük bir düğünle Sam’in evinde evlenmeye karar verdiler. Jack kız kardeşlerinden doktorun hastaneye yatışından üç hafta

sonrası için küçük, sakin ve şık bir tören ayarlamalarını istedi. Mel'le birlikte oraya gidecekler, yüzüklerini takıp imzalarını atacaklar ve evlerine döneceklerdi. "Peki ya balayı?" diye sormuştu Sam.

"O konu için endişelenme," dedi Jack. Aklından geçen tek şey, *artık hayatımın sonuna kadar balayı yaşayacağım,* düşüncesi olmuştu.

Rick hamilelik ve hızla yaklaşan evlilik haberi karşısında afallamıştı. "Her şey yolunda değil mi?" diye sordu Jack'e.

Jack, "Ah evet," dedi. "Tamamen. Artık bir aile kurmaya hazırım, Rick." Elini Rick'in ensesine koyarak çocuğu kendine doğru çekti. "Yani sana ve Peder'e ek olarak. Senin için de bir sorun yok değil mi?"

Rick, "Hey, dostum, sonuçta çok genç olmadığın ortada," diyerek sırıttı. "Ben aslında Mel'in senin klasmanının dışında olduğunu düşünüyordum."

"Öyle dostum. Şansım yaver gitti diyelim."

Mel'in gidip doktoru hastaneden çıkaracağı günden bir önceki akşam Jack, "Geceleri klinikte mi kalman gerekecek?" diye sordu.

"Muhtemelen birkaç gece; tamamen kendine geldiğinden emin olana kadar. Hastanede kalkıp gezebiliyor ama hâlâ tam olarak kendine gelemedi. Şu andaki somurtkanlığı sadece huysuzluktan değil. Ağrı için de sürekli ilaç alması gerekecek ve ilaçları kendi alsın istemiyorum. Kafası karışıp fazla doz alabilir."

Jack odasındaki büyük koltuğa oturarak Mel'e, "Bir dakika yanıma gelsene," dedi. Mel gidince genç kadını kucağına oturttu. "Sana vermek istediğim bir şey var." Jack cebinden küçük bir kutu çıkardığında Mel çok şaşırdı. Ağzını aça-mıyordu. Bir yüzük kutusu olduğu belliydi. "Bunun Virgin River gibi bir yerde ne kadar kullanışlı olacağını bilemiyorum. Biraz abartılı kaçabilir. Ama elimde değildi. Sana her şeyi vermek istiyorum, ama şimdilik bununla idare et."

Mel kutuyu açtığında gözlerini yaşartacak kadar güzel bir pırlanta yüzük gördü. Üzerinde üç tane kocaman pırlanta olan altın bir yüzüktü bu; şık, abartısız ama son derece seçkin ve güzel bir yüzük. "Jack, Tanrım, aklından neler geçiyordu senin? Bu muhteşem. Tanrım, pırlantaları

kocaman!” “İşini düşündüğümüzde çok sık takamazsan anlarım. Ve eğer dizaynı hoşuna gitmediyse de-”

“Dalga mı geçiyorsun sen? Bu yüzük muhteşem!” “Başlamışken kendimi tutamayıp bir de alyans aldım. Pır-lantasız. Ne dersin?”

“Harikasın diyebilirim sadece. Tanrım, nereden buldun bunu?”

“Kasaba kuyumcusundan olmadığı kesin. Sahile gitmem gerekti. Hoşuna gittiğinden emin misin?”

Mel kollarını onun boynuna doladı. “Sen bana bir bebek verdin,” dedi. “Bir de bunu beklemiyordum!”

Jack, “Bebeği bilerek vermedim,” dedi gülümseyerek. “Ama bunu bilerek aldım.”

Mel güldü, “insanlar bizim kibirli ve gösteriş sevdalısı olduğumuzu düşünecek.”

“Mel, yüzüğü yeni almadım. Hamile olduğunu ilk düşündüğüm dönem aldım. Muhtemelen sen şüphelenmeye başlamadan önce. Hamile olmadığını öğrensek bile bu kararı zaten vermiştim. Seninle evlenmeye, hayatımı seninle geçirmeye... Kendimi yapmak *zorunda* hissettiğim bir şey falan değil bu. Yapmak istediğim bir şey.”

“Tanrım, bütün bunlar nasıl oldu?”

“Nasıl olduğu umurumda bile değil,” dedi Jack.

Ertesi gün Jack de Mel’le birlikte vadiye gitti ve doktoru birlikte getirdiler. Mel doktoru evdeki yatağa yerleştirdi. Doktor her ne kadar çok sinir bozucu bir hasta olduğunu ispat etmeye devam etse de, kısa sürede tamamen kendine geleceği ve eski programına döneceği belli olmuştu. Bir hafta sonra Mel ve Jack Sacramento’ya gittiklerinde hasta bakmaya dönecek durumda olmasa da kendini idare edecek duruma gelmiş olacaktı.

Bu arada Mel kliniği idare etmek ve doktorla ilgilenmek arasında koştururken Jack, Peder ya da Ricky ona sürekli yemek getiriyor, Mel de arada sırada bir saatliğine bara kaçıp biraz kafasını dağıtıyordu. Geceleri ise koridorun sonundaki odada geçiyordu. Tek başına.

Böyle geçen bir iki gecenin ardından alt kattan gelen bir sesle irkildi. Uykulu bir şekilde doğrularak dinledi. Çok sık rastlanan bir durum olmasa da mesai saatleri dışında kliniğin kapısını aşındıran birilerinin olması olağandışı değildi. Mel kapının çalındığını duyunca kalkarak saate baktı. Sabah birdi. Yani acil bir durum vardı. Sabahlığını giyerken, eğer ev muayenesine gitmesi gerekirse diye muhtemel senaryoları planlamaya başlamıştı bile. Doktorla ilgilenmesi için Jack'i kliniğe çağırabilirdi. Ya da Jack kendisiyle gelirdi ve doktoru uyuması için yalnız bırakırlardı.

Birden aklına birkaç sene önce meydana gelen ve kazazedenin neredeyse öldüğü kamyon kazası geldi. *Ya tek başıma yeterince yardım edemezsem?* diye düşündü. *Kimi arayabilirim.*

On kapıyı açtığında dışarıda kimse yoktu. Sonra tekrar kapı sesini duyduğunda gelen her kimse arka tarafta, mutfak kapısında olduğunu anladı. Mutfak kapısının camından baktığında kamptaki adamı gördü. Calvin. Eğer onu kampa çağırmaya geldiyse kesinlikle onunla gitmeyecekti. Onu göndermesi gerekecekti. Yine ilaç istemek için geldiyse de Jack'i araması gerekebilirdi.

Mel dudaklarında bir bahaneyle kapıyı açtığında Calvin kolunu Mel'in boğazına dayadı. Onu son gücüyle iteleyerek içeri girdi. Mel arkadaki sandalyeye çarpınca, sandalye tezgâha doğru savrularak kurumaya bırakılmış fincanları yere devirdi. Adamın dudakları bir hırıltıyla kıvrılmıştı. Gözlerinde alev gibi bir bakış ve elinde bir av bıçağı vardı. Mel bir çığlık atsa da Calvin hemen üzerine atılarak eliyle ağzını kapadı ve bıçağı boğazına dayadı.

Sadece, "İlaç," dedi. "Bana elinde ne varsa ver, sonra da bu dağlardan defolup gideyim."

"Şuradalar..." dedi Mel ilaç dolabını işaret ederek. "Anahtarı almam gerek."

"Boş versene," dedi Calvin. Bir yandan Mel'i tutmaya devam ederken ahşap kapıyı tekmelemeye başladı. Kabin sallanıp sarsılıyor, Mel içinden gelen sesleri duyabiliyordu.

"Yapma!" diye bağırdı. "İlaç şişelerini kıracaksın. İlaçları istiyor musun istemiyor musun?"

Calvin durdu. “Anahtar nerede?”diye sordu.

“Ofiste.”

Calvin onu tutarak geri geri yürüttü ve arka kapının kilidini çevirdi. “Hadi. Oyalanma.” Bir elini Mel’in beline sarmış, diğeriyle bıçağını boğazına dayamış halde genç kadını mutfaktan çıkardı. Mel’in onunla birlikte hareket etmekten başka şansı yoktu.

Koridorda ofise doğru ilerleyişleri boyunca Calvin onu tam önünde tutuyordu; klasik rehin alma pozisyonunda. İçeri girdiklerinde Mel çekmeceyi açıp anahtara uzanırken Calvin gülmeye başladı. Mel’in elini tutarak, “Sanırım bunu da alacağım,” dedi ve yüzüğüne uzandı.

Mel, “Ah Tanrım,” diye bağırarak kaçmaya çalıştı. Ama adam onu saçlarından kolayca yakalayarak hemen yüzüne dayadığı bıçakla tehdit etti. Mel olduğu yerde kaldı ve yüzüğü çekip çıkarmasına izin verdi.

Calvin yüzüğü cebine attı ve “Hadi acele et,” dedi. “Tüm gece durup seni bekleyemem.”

“Lütfen bana zarar verme,” dedi Mel. “İstediğin her şeyi alabilirsin.”

Calvin güldü. “Ya seni de istiyorsam?”

Mel bir an kusmak üzere olduğunu hissetti. Ama bu duruma son vermek için cesur ve güçlü davranması gerektiğini biliyordu.

Yine de adamın onu öldüreceğini düşünmeden edemiyordu. Calvin’in kim olduğunu, ne yaptığını biliyordu ve birden kesin olarak hissetti: Calvin onu öldürecekti. Adam istediğini alır almaz, bu bıçak boğazına saplanacaktı.

Masanın üzerinde Hummer’ın anahtarları duruyordu. Cipin amblemi, anahtarlıktan ve uzaktan kumandadan apaçık belli oluyordu. Calvin onları ve yüzüğü cebine atarak Mel’i ofisten mutfağa doğru itelemeye başladı. “Göt herif bana ormanda Maxine ve bir grup moruk serseriyle oturmama değecek kadar ödemiyor. Ama bunlar farkı kapatır,” diye mırıldandı. Sonra güldü.

Jack yatakta doğrularak, çalan telefonu açtı. Doktor son derece ciddi bir sesle, “Mel’in başı dertte,” diyordu. “Birisi evin arkasından girdi. Alt katta.

Mel de aşağıda. Cam kırıldı.”

Jack telefonu yere atarak sandalyenin üzerindeki pantolonu kaptı. Gömlek ya da ayakkabı için vakit yoktu, dolapta asılı duran 9 mm’lik tabancasını alarak dolu olup olmadığını kontrol etti ve yatak odasından kapıya doğru fırladı. Son hızla caddenin karşısına geçti. Düşünmüyordu, otomatiğe bağlamıştı. Çenesi kasılmış, şakaklarındaki damarlar atıyordu ve giderek yükselen kan basıncını kulaklarında hissediyordu.

Kliniğin önünde doktorun kamyoneti ile Mel’in Hummer’ının yanında eski bir kamyonet daha vardı, içeride kimin olduğunu anında anladı.

Ön kapının camından baktığında Calvin’in Mel’i iteleyerek doktorun ofisine doğru götürdüğünü gördü. İlaç dolabının olduğu mutfak yönünden geliyorlardı. Hızla kliniğin etrafında dolanarak mutfak kapısının camından baktı; görünürde yoklardı. Bir süre sonra Mel ve Calvin koridordan tekrar mutfağa doğru ilerlerken Jack hızla eğildi. Ama eğilmeden önce adamın Mel’in boynuna bir bıçak dayadığını görebilmişti. Beklemeye karar verdi; adamın kaçmasına ya da kaçmadan önce Mel’e bir zarar vermesine fırsat vermeyecekti elbette. Mutfağa girmelerini beklerken geçirdiği birkaç saniye uzun saatler gibi gelmişti. Hareketlerini ve adamın Mel’e vahşi bir sesle bir şeyler söylediğini duyabiliyordu.

Kapıyı tekmeleyerek içeri girdiği anda Mel ve Calvin ilaç dolabının yanındaydılar. Kapı hızla açılarak arka duvara çarptı ve camı büyük bir gürültüyle etrafa saçıldı ama Jack çoktan içerideydi. Ayaklarını sabitledi, kollarını kaldırdı ve kadınını tutan adama silahı doğrulttu. “Bıçağı aşağı indir. Yavaşça.”

Calvin, “Buradan gitmeme izin vereceksin,” dedi. “Kadın da garanti olarak yanımda gelecek.”

Mel boğazına dayalı bir bıçakla öylece durup Jack’e bakarken daha önce hiç görmediği bir adamı görür gibiydi. Sadece yüzündeki ifade bile boynuna bıçağı dayayan adamın ödünü koparmaya yeterdi. Gövdesi çıplaktı, yalın ayaktı, kotunun fermuarı çekilmişti ama düğmesi iliklenmemişti. Omuzları ve kolları insanı dehşete düşürecek kadar iriydi, şişmiş pazılarındaki dövmeler de korkutucu gözüküyordu. Tamamen vahşi bir adama benziyordu. Jack silahının namlusuna baktı ve gözlerini kıstı.

Çenesinin kasılmasıyla Mel onun harekete geçeceğini anladı. Emindi. Jack ona değil Calvin'e bakıyordu. Mel silahlardan korkan bir kadın olarak şu anda en ufak bir korku hissetmediğini fark etti. Jack'e güveniyordu. Jack'in kendisi için gözünü kırpmadan hayatını tehlikeye atacağından ama asla onun hayatını riske etmeyeceğinden emindi. Eğer harekete geçecekse Mel'in tehlikede olması mümkün değildi. Mel'in yüzündeki ifade korkudan güvene dönüştü.

Jack nişan almıştı; adamın kafasının sol tarafına. Hemen yanında Mel'in kafası vardı, Mel'in güzel yüzü. Ve boğazına bir bıçak dayalıydı. Jack bir an bile aksini düşünemezdi, onu bu şekilde kaybetmeyecekti.

"Sadece bir saniyen var."

Jack bir an göz ucuyla Mel'in kendisine baktığını gördü. Saniyenin onda biri kadar bir sürede onu sevdiğini, ona güvendiğini söyleyen bir bakıştı bu. Sonra genç kadın gözünü kapayarak başını çok hafifçe sağa doğru kaydırdı.

"Adamım geri çekil-"

Jack'in tetiğe basmasıyla adam geriye doğru uçtu. Elindeki bıçak da yere düştü.

Mel hemen Jack'e doğru koştu. Hâlâ silahı tutan tek eli aşağı inerken Jack diğer koluyla Mel'e sarıldı. Genç kadın başını çıplak göğsüne koyup derin bir nefes alırken Jack onu sıkıca kendine çekti.

Adamın başının sol tarafında küçük, yuvarlak bir delik açılmıştı. Yerde hareketsiz yatarken başının etrafında bir kan gölü oluşmaya başlamıştı.

Bir süre öylece hareketsiz kaldılar. Mel soluk alış verişini düzenlemeye çalışırken Jack adamı izliyordu. Hâlâ tetikteydi. Mel biraz geri çekilip Jack'e baktığında yüzündeki ifadeyle şaşırdı. Jack hâlâ deli gibi öfkeli görünüyordu. "Beni öldürecekti," dedi fısıldayarak.

Jack gözlerini adamdan ayırmadan, "Sana hiçbir şey olmasına izin vermem," dedi.

Arkalarından koşturan ayak sesleri gelmeye başlamıştı ama Jack dönmedi.

Peder bir an kapıda durdu. Soluk soluğa başını uzattı. İleri baktığında mutfak zeminindeki adamı gördü. Mel korkuyla Jack'e sarılmıştı ve Jack'in elinde hâlâ bir silah vardı. Birden Peder'in yüzündeki ifade karardı. Kaşları çatıldı ve yüzü asıldı. Mutfağa girerek yerdeki bıçağı ayağıyla iteledi ve adama doğru eğildi. Adamın boynuna uzanarak nabzını kontrol etti. Omzunun üzerinden Jack'e dönerek başını salladı. "Tamam Jack. Ölmüş."

Jack silahı, masaya koydu. Kollarını Mel'den ayırmadan duvardaki telefona döndü. Ahizeyi kaldırarak tuşlara bastı ve "Ben Virgin River'dan Jack Sheridan," dedi. "Doktor Mullins'in kliniğindeyim. Az önce bir adam öldürdüm."

1

Rahmin tümden çıkarılması ameliyatı -ed.n.

On Altıncı Bölüm

Şerif yardımcısı Henry Dcpardeau'nun kasabaya gelmesi kısa sürdü. Jack'in hayatı tehdit altında olan Mel'i korumak adına ateş açtığına karar vermesi ise daha da kısa sürdü. Yine de aynı gece Jack ikinci olarak, June Hudson'ın kocası Jim Post'u aramıştı. Emniyet kuvvetlerindeki geçmişi işlerine yarayabilirdi. Jim, Henry'den daha kısa bir süre içinde kasabaya geldi. Jack o gece Jim'in eski bir UMD (Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi) ajanı olduğunu ve emekliliğinden önce tam da o bölgede çalıştığını öğrendi.

"Calvin'in kampına bir göz atsak ıyı olur," dedi Jim. "Eğer küçük bir berduş yatağıysa zaten problem çıkacağını sanmıyorum. Ama şüphelerim daha fazlası olduğu yönünde. Eğer öyleyse, şerife de haber versek iyi olur."

Jack gecenin kalan bölümünde klinikte Mel'in yanında kaldı. Genç kadın onun varlığından bile haberdar olmadığı bir yönünü görmüştü. Bu zarif ve şefkatli devin içinde inanılmaz bir öfke potansiyeli vardı. Sessiz ama çok etkileyici bir öfke. Jack gece boyunca birlikte yattıkları küçük hastane yatağında Mel'i bir an bile kucağından bırakmadı. Mel'in Uykusu derin değildi ve sık sık bölünüyordu ama gözlerini açıp Jack'e her baktığında onu uyanık ve kendini izler halde buluyordu. Mel onun yüzüne ilk baktığında çenesinin kastluilg, gözlerinin öfkeyle kısılmış olduğunu görüyordu ama ciltli uzatıp yanağına koyduğunda Jack'in yüz hatları gevşiyor ve ona yumuşacık bir ifadeyle bakıyordu. Mel'e, "Her şey yolunda bebeğim," dedi. "Uyumaya çalış. Korkma."

Mel, "Senin yanındayken korkmuyorum," dedi. Ve söyledikleri tamamen doğruydu.

★★★

Ertesi sabah Jim ve June erkenden kasabaya geldiler. Jim bara giderken, June kliniğe girdi. "Hamileliğinde stresten kaynaklanan bir sorun yaşamadığından emin olmak istedim," dedi June. "Kramp ya da kanama var mı?"

"Her şey yolunda gözüküyor. Sadece olabilecekleri düşündüğüm zaman her yanım buz kesiyor."

“Ben kasabada birkaç saat kalmak istiyorum,” dedi June. “Eğer hastan varsa yardım edeyim. Dinlenmek ister misin?” “Jack dün gece burada kaldı. O hiç uyumadı sanırım ama ben biraz dinlendim. Bebek nerede?” diye sordu Mel.

“Jamie’ye Susan bakıyor, babam ve John da kliniğe.” June gülümsedi. “Biz kasabalıların esnek tipler olması lazım.” “Jim ne yapıyor peki?” diye sordu Mel.

“Bara Jack ve Peder’in yanma gitti. Çok sürmez, gelirler. O adamın geldiği yere bir göz atmak istiyorlar Mel. Kasabaya gelip başka birini de tehdit edecek kimse olmadığından emin olmaları gerek.”

“Aman Tanrım,” dedi Mel.

“Başlarının çaresine bakarlar,” dedi June. “Yapılması gereken bir şey bu.”

“Hayır, ondan değil June. Ben o kampa on kere gitmi-şimdir. Calvin Thompson’ı ilk gittiğim sefer haricinde görmedim. Doktorla yaralarına pansuman yapmıştık. Ama daha sonra bana defalarca gitmemem gerektiği söylendiği halde gittim işte. Biraz gergin ve endişeli oluyordum ama yine de oradan birinin kalkıp boğazıma bir bıçak dayayacağını ve-” Mel duraksadı. Gerisini getiremiyordu.

‘Yüce Tanrım,” dedi June. “Ne işin vardı ki orada?”

Mel omzunu silkti. Ağzını açtığında sesi fısıltıdan farksızdı. “Çok aç görünüyorlardı.”

June Hudson’ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Bir de kalkmış bizden biri olmadığını söylüyordun. Şaşkın şey.”

Jack, Peder ve Jim, Jack’in kamyonetine binerek ormana doğru ilerlediler. Kamp ancak yirmi mil kadar ötedeydi ama yollar o kadar sapaydı ki varmaları neredeyse bir saat sürdü. O kadar derinlere gömülmüşlerdi ki kimse bu insanların ciddi bir tehdit olabileceği konusunda endişelenmezdi.

Bıçakla kliniğe gelen genç adam Calvin Thompson kampa geleli çok olmamıştı. Adam sadece berduş değil, aynı zamanda şiddete meyilli bir

kanun kaçağıydı. Henry Departe-au çok kısa bir sürede genç adamın diğer birçok Kaliforniya şehrinde de uyuşturucu kaynaklı uzun bir sabıka kaydı olduğunu ve hakkındaki tutuklama emirlerinden kaçmak için ormanda saklandığını öğrenmişti. Muhtemelen Maxine onu babasının ormandaki gizli kampına getirmişti.

Kampa vardıklarında Jim Post, “Evet, tahmin ettiğim gibi,” dedi. Kamuflajlı römorku ve arkasındaki jeneratörü işaret ediyordu. Virgin River’dan gelen üç adam, bir ayıyı tek atışta öldürebilecek güçlü tüfeklerini ellerine alarak kamyonetten indiler. Ama elbette görünürde kimse yoktu.

“Paulıs!” diye seslendi Jack.

Cılız, harap görünümlü, sakallı bir adam kulübeden çıktı. Barakadan. Arkasında da darmadağınık saçlı çok zayıf bir genç kadın vardı. Yavaş yavaş etraftaki hurda karavanlardan birkaç adam daha çıktı. Bu ufak toplulukta silah görünmüyordu ama Jack, Jim ve Peder’in taşıdığı tüfekleri gördüklerinden uzakta duruyorlardı.

Jack, Paulis’e doğru ilerledi. “Uyuşturucu yetiştiriyor musun?” diye sordu.

Adam başını iki yana salladı.

“Thompson mı o işleri getirdi buraya?”

Kız hafif bir ses çıkararak elini ağzına götürdü. Paulis başıyla onayladı.

“Dün gece bir kadını öldürmeye çalıştı. Uyuşturucu ve değerli mallar için. Şimdi öldü. Römorku kim getirdi buraya?”

Paulis başım iki yana salladı. “Burada kimse birbirine ismini söylemez.”

“Nasıl biriydi peki?” diye sordu Jım.

Paulis sadece omzunu silkti.

“Hadi dostum. O adam için hapse girmek mi istiyorsun cidden? Kullandığı araç nasıldı?”

Paulis yine omzunu silkti ama Maxine babasının yanına geldi. Solgun yanakları gözyaşları içindeydi.

“Büyük, siyah bir Range Rover. Tepe farları da var. Bilirsin işte. Calvin’e ürününe göz kulak olması için para ödüyordu.”

Jack, Jim’e doğru eğilerek sessizce, “Kim olduğunu biliyorum,” dedi. “Nerede olduğunu bilmiyorum ama buranın tek kampı olmadığından eminim diyebilirim. Ayrıca o büyük cipinin plakasını da biliyorum.”

“Hey, bu çok işimize yarayabilir.”

Jack, Clifford Paulis’e dönerek, “Bu kampı boşaltıp taşınmak için yirmi dört saatin var,” dedi. “Şerif yardımcısı gelip bu bölgeyi kapatacak ve eğer burada olursanız tutuklanacaksınız, bu pisliğe artık sizin gözüyle bakılacak. Hemen toplanmanız gerek. Ve sızı civarda bir yerde istemiyorum. Beni duydun mu?”

Paulis sadece başını salladı.

Jack biraz daha kısık bir sesle, “Dün geceki kadın benim kadınımdı,” dedi. “Sizi arayacağım ve eğer bulabilıyorsam yeterince uzaklaşmadığınızı anlayacağım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Paulis bir kez daha başını salladı.

Bu iki grup adam -kamptakilerle Jack, Jim ve Peder- arasındaki fark herhangi bir çatışmada kimin galip geleceği konusunda herhangi bir şüpheye yer bırakmayacak kadar ortadaydı. Jack yine de bunun altını çizmek için 30 kalibrelik mekanizmalı tüfeğini kaldırarak, yarıya kadar toprağa gömülmüş römorkun arkasındaki jeneratöre nişan aldı ve ateşledi. Jeneratör paramparça oldu. Patlama sesi ağaçları sallayacak kadar yüksekti. Açıklıktaki adamların bir kısmı kollarını başlarına kapayarak eğilirken bir kısmı da ormana doğru kaçtı. “Yarın buraya geleceğim,” dedi Jack. “Erkenden.” Kamyonete döndüklerinde Jack, Jim’e, “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Berduş takımı. Sadece ormanda yaşıyorlar. Römork fikri onlara ait olamaz; Calvin’in çalıştığı adam her kimse o ayarlamış olmalı. Ve büyük ihtimalle hemen gidecekler. Ormanın daha derinlerine, tekrar kamp kurup rahatça yalnız başlarına kalabilecekleri bir yere. Henry’ye kampı haber veririz. Ama sen yine de tavsiyene uymalarını sağla. Artık burada

kalamazlar. Tehlikeli olmasalar bile, tehlikeli insanlar tarafından kullanılmaya bir itirazları yok.”

“Hiç silah falan görmedim. Ama silahlı olmaları gerek.” “Emin olabilirsin, ama çok ağır silahlı değiller. Bizim taşıdıklarımızı gördüler, o ihtiyarlardan hiçbiri kalkıp bize ateş açamazdı. Endişelenmemiz gerekenler Calvin’in patronu ve patronunun patronu gibi tipler. UMD birkaç sene önce ben hâlâ görevdeyken Trinıty Alpleriıide bir kasabayı tahliye etmişti ve şimdi bu adamların bazı silahları var, yani bilemiyorum.” Jim hafifçe Jack’in omzuna vurdu. “Bana kalırsa işlerine karışmayalım. Eğer orman korucuları bu adamlara rastlarsa zaten şerif departmanına ya da UMD’ye haber verirler.” Kasabada gergin ve endişeli bir atmosfer vardı. Jack herkesin gözbebeğiydi ve seçtiği kadın -yine onlara yardım etmek için gelmiş olan bir kadın- ölümle burun buruna gelmişti.

Gün boyunca komşular kliniğe gelerek yemek taşıdılar, durumlarını sordular. Hiçbiri hasta olarak gelmemişti. Dost olarak gelmişlerdi. Doktor yataktan çıkarak giyinmiş ve alt kata inmişti. Bir ara yaptığı kısa bir şekerleme dışında tüm gün ayaktaydı.

Jim ve June sadece bir iki saat daha kaldılar ama Jack gün boyu klinikle bar arasında mekik dokudu. Mel’i yoklamak için gelen misafirler de bu durumdan hoşnuttu çünkü ona Mel’le ilgili sorular sormak için can atıyorlardı. “Adamı Mel’in boynuna bir bıçak dayamışken vurduğunu söylüyorlar.” Jack sadece başını sallayarak Mel’in eline uzandı. “Nasıl cesaret ettin peki? Yarım santim olsun kaydırmayacağını nereden bildin?”

“Kaydırmam imkânsızdı,” dedi Jack. “Hedefi tutturacağımdan emin olmasam asla tetiğe dokunmazdım.”

Diğer bir ilgi ve merak odağı da Mel’in parmağındaki ışıl ışıl pırlanta yüzüktü. Nişan haberi sürpriz olmasa da mutluluk ve coşkuyla karşılanmıştı. Hemen düğün hakkında sorular yağmaya başladı ve birkaç gün sonra Sacramento’da sadece aile arasında küçük bir tören olacağı öğrenilince ciddi bir protesto dalgası doğdu.

Jack, doktor ve Mel akşam yemeğinde konukların getirdiği yemekleri yediler. Bulaşıklar yıkandıktan sonra doktor, “Ben yatağa gidiyorum

Melinda. Sen Jack'in yanına dönsen iyi edersin. Bizim hastane yatağı siz ikinize çok küçük geliyordur," dedi ve üst kata çıktı.

Jack, "Evet bence de," diyerek Mel'i sokağın karşı tarafına götürdü.

Mel, Jack'in yatağına girer girmez bir önceki gece o kadar az uyumanın verdiği bitkinlikle ona sokuldu, sıcaklığını içine çekti ve yorgunluktan neredeyse bayıldı.

Ertesi sabah daha güneş bile doğmadan sokağa giren araçların sesiyle uyandı. Saate baktığında daha beş olduğunu gördü. Üzerine bir şeyler geçirerek bardan geçti. Tüm bu velvelenin sebebini görmek için ön verandaya çıktı. Sokakta kamyonetler, karavanlar, arazi araçları ve arabalar vardı. Erkekler sokakta gruplar halinde toplanmış tüfeklerini kontrol ediyordu. Üzerlerinde kurşun geçirmez yelekler vardı.

Mel aralarındaki yüzleri tanımıştı; Los Angeles'tan Mike Valenzuela, Fresno'dan Zeke, Paul Haggerty ve Oregon'dan

Joe Benson. Virgin River'dan ve civardan da komşular ve çiftçiler vardı. Mel, Ricky'nin de aralarında olduğunu gördü. Onların yanındayken yetişkin bir adamı andırıyordu.

Bir süre verandada durmuş onları izlerken Jack genç kadını fark etti. Mel'in saçları uykudan karışmıştı ve yalınayaktı. Jack elindeki tüfeği Paul'a vererek Mel'in yanına gitti.

"Küçük bir kız gibi görünüyorsun," dedi. "Gören küçük, hamile bir kız sanabilir seni ama ben gerçeği biliyorum." Gülümsedi. "Biraz daha yatarsın diyordum."

"Tüm bunlar olurken mi? Neler oluyor burada?"

"Serseri avı," dedi Jack. "Senin endişelenmeni gerektiren bir durum yok."

"Hadi ama."

"Bir kontrol edeceğiz Mel. Bakalım orman temizlenmiş mi?"

"Tüfekler ve kurşun geçirmez yeleklerle mı? Tanrım, Jack!"

Jack kısa bir an ona sarıldı ve “Herhangi bir sorunla karşılaşacağımızı sanmıyorum Mel. Ama yine de hazırlıklı olmamız gerek. Kasabanın etrafında geniş bir çember çizeceğiz; yakınlarda uyuşturucu yetiştiricisi ya da kanun kaçağı kalmadığından emin olmak istiyoruz. Thompson’ın geldiği kampa benzer şeyler istemiyoruz. Ya da Thompson gibilerin saklanabileceği kamplar.”

“Peki, sıradan kamplarda tehlikeli insanların olup olmadığını nereden bileceksiniz? Ben civarda zaten bir sürü kamp olduğunu duymuştum. Gecekonducular, berduşlar ya da dağlılar.”

Jack omzunu silkti. “O halde ormanda kimlerin olduğuna bakmış oluruz. Kamplarına bakar, silahlarını kontrol ederiz kı karşımızda kim olduğunu biliriz. Esrarı ayırt etmek zaten çok kolaydır, kendine has bir yeşili vardır. Ayrıca esrar yetiştirilen bölgelerde genelde bir kamuflaj ve jeneratör olur.”

Mel elini Jack’in kurşun geçirmez yeleğine koydu. “Ve buna ihtiyacın var çünkü...?”

“Çünkü yakında baba olacağım ve aptal risklere girmek istemiyorum. Bu şaşkınlardan biri ıskalayabilir.”

“Ricky’yi de mi götürüyorsunuz?”

“Ben ona göz kulak olurum. Hepimiz ona göz kulak olacağız Mel ama inan bana, zaten buna hazır. Ona silah kullanmayı kendim öğrettim. O da katılmak istedi çünkü konunun seninle ilgili olduğunu biliyor.”

“Bu gerçekten gerekli mi?”

Jack, “Evet,” diyerek Mel’e baktı. Yüzünde Mel’in işe odaklandığı zamanlarda gördüğü bir ifade vardı.

Jim Post, Jack’in arkasından onlara doğru yaklaşmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Günaydın,” dedi.

“June’un böyle bir şey yaptığından haberi var mı?” diye sordu Mel.

“Elbette.”

“Peki ne dedi?”

“Şeyy... ‘Dikkatli olsan iyi edersin’ gibi bir şey söyledi. Ama işin zor kısmı yaşlı Hudson’ı gelmemeye ikna etmek oldu.”

“Bu işi polise bıraksanız daha iyi olmaz mı? Şerife?”

Jim bir ayağını verandanın merdivenine dayadı. “Henry’ye Paulis kampından bahsettik zaten. Öbür adamın kullandığı cipin tarifini ve plakasını da verdik. Paulis’in kampının boşaldığını ve esrarın hâlâ orada kaldığını umuyoruz. Adamları gördük Mel ve inan o yaşlı serserilerin bir römork getirip yarıya kadar toprağa gömmeleri, kamufle etmeleri ve esrar yetiştirmeye başlamaları mümkün değil. Ama tüm bunları yapan biri var sonuçta, birden fazla kişi olması da muhtemel. O bölgenin gerisinde ciddi bir sorun var -federal bölgede. Ama biz oraya kadar uzanmayacağız. Bu adamlara karışmayacağız. İşin o kısmı profesyonellere kalmış.”

“Bilemiyorum, oldukça yasadışı bir grup gibi görünüyorsunuz şu anda,” dedi Mel.

“Hadi ama Mel yasadışı bir şey yaptığımız yok. Sadece ufak bir mesaj vereceğiz. Kadınlarımıza, kasabalarımıza karşı herhangi bir tehdit unsuru kalsın istemiyoruz. Anlıyorsun değil mi?” Mel bir şey söylemedi. “Eğer yakınlarda Virgin River’ı tehdit edebilecek birileri varsa, yerlerini yetkili makamlara bildirmeden önce kaçmaları için şans da vereceğiz. Hiçbir sorun çıkmayacak. Hava kararmadan eve döneriz.”

Mel Jack’e döndü. “O halde tüm gün korku içinde olacağım.”

“Korkmaman için burada yanında kalmamı ister misin?” diye sordu Jack. “Yoksa bana bu kez de güvenebilecek misin?”

Mel dudağını ısırdı ama yine de başını salladı. Jack onu belinden kavrayarak kaldırdı ve dudaklarından öpmeye başladı. Gülümseyerek, “Bu sabah tadın harika,” dedi. “Normal bir şey mi bu?” diye alay etti.

Mel, “Dikkatli olsan iyi edersin,” dedi. “Seni sevdiğimi unutma.”

Jack, “Bundan başka bir şeye ihtiyacım yok zaten,” diyerek onu yere indirdi.

Peder verandaya geldi. Başını sallayarak Mel’e selam verdi. Çatılmış kaşları karşısında Mel neredeyse ürperdiğini hissetti. “Sadece Peder’i

gönderin," dedi. "Hepsi korkup kaçacaktır." Peder'in yüzüne öyle bir gülümseme yayıldı ki Mel bir an onu tanıyamadı.

Erkekler nihayet uzun bir konvoy halinde yola çıkarken Mel June'u aradı. "Kocanın ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi June iğneleyici bir sesle. "Bebek bakıcılığı yapmadığı kesin."

"Endişelenmiyor musun?"

"İçlerinden biri bir ayak parmağını kaybedebilir diye belki biraz. Neden? Sen endişeli misin?"

"Tanrım... Evet! June onları görmeliydin. Üzerlerinde kurşun geçirmez yelekler, ellerinde koca tüfekler."

"Evet ama biliyorsun işte... ormanda ayılar var. Sapan işlerini görmez," dedi June. "Ayrıca Jack için korkmana gerek yok. Sanırım gerektiğinde gayet iyi silah kullandığını ispat etti."

"Peki ya jim?"

"Jim mi?" June gülmeye başladı. "Mel, Jim'in işi buydu zaten. O günleri özlediğini asla kabul etmez. Ama yemin ederim bu konu açılınca kız gibi kıkırdadığını duydum."

Mel'in gözünün önüne tüm gün boyu ormanda silahlı çarpışma sahneleri geldi. Barın kapalı olması ve erkeklerin çoğunun kendi tabirleriyle serseri avına çıkması yüzünden kasaba inanılmaz sessizdi.

Günün büyük bölümünü kliniğin verandasındaki basamaklarda oturarak geçirdi. Öğlen saatlerinde tanıdık siyah bir Range Rover yavaş yavaş sokağa girdi. Kliniğin önünde yavaşlayarak karartılmış camını indirdi. "Neler olduğunu duydum," dedi adam.

"Öyle mi? Ortak arkadaşlarımız olduğunu bilmiyordum."

"Sana bir iki şey söylemek istedim, çünkü bana büyük bir iyilik yaptın. İlk olarak, Thompson'ı tanıyordum ve adam serseri mayından farksızdı. Kampta neler döndüğünü biliyorum ama bildiğim kadarıyla diğerleri onun gibi değil. I Iep-si Vickie gibi zararsız insanlar. Vickie doğumuna geldiğin kadın bu arada. Onun da başı dertteydi ama gerçekten kimseye bir zararı

yoktu. Biraz boyundan büyük işlere kalkışmış, epey kötü şey yaşamış ve para kazanma yollarına dair çok bir bilgisi yok. Bu arada, gitti. Bebeği aldı ve Arizona'daki kız kardeşinin yanma gitti. Otobüse kendim bindirdim."

"Daha önce Nevada demiştin," dedi Mel.

Adam, "Gerçekten mi?" diyerek güldü. "Pekâlâ, belki de dilim sürçmüştür."

"Umarım çek postalayacağın adresi biliyorsundur. Sonuçta bebek senin."

"Sana bütün ihtiyaçlarının karşılanacağını söylemiştim. Yanılıyor muyum?"

Mel bir an sessiz kalarak düşündü. Adamın göndereceği para marihuana satışından gelecekti. Gerçi dünyada bira satan insanlar için de benzer şeyleri düşünenler vardı ve Mel hayatını bar sahibi olan, bira servisi yapmaktan başka bir şey düşünmeyen bir adamla birleştirmek üzereydi. Sonra bir de marihuananın tıbbi faydalarını savunanlar vardı. Bir yandan da sonuçta tehlikeli bir uyuşturucuydu; yanlış ellerde, genç ellerde, çok daha tehlikeli bağımlılıklara yol açabilecek bir şeydi. Mel'in kesin olarak bildiği iki şey vardı: Bu maddenin reçetesiz satışı yasadışıydı ve yasadışı olduğundan genelde beraberinde suç getiriyordu.

"Bir iki şey söylemek istiyorum demiştin," dedi Mel.

"Bu bölgeden ayrılıyorum. Bir ölüm oldu. Thompson'ın yokluğunun toplum için büyük bir kayıp olmayacak olması da pek önemli değil," dedi adam omzunu silkerek. "Sonuçta burada devam eden bazı işlere müdahildi; dolayısıyla soruşturmalar, aramalar ve tutuklamalar olacak. Benim yoluma devam etmem gerek." Mel'e gülümsedi. "İstediğin oldu. Benimle bir daha karşılaşmayacaksın."

Mel veranda merdivenlerinde biraz daha öne çıktı. "Bu işlerle ilgili kimsenin canını yaktığın oldu mu?"

Adam yine omzunu silkerek, "Pek sayılmaz," dedi. "Şimdiye kadar hayır. İş yaptığım kişilerle aramda küçük yanlış anlamalar oldu zaman zaman. Ama dediğim gibi sadece bir iş adamıyım ben."

“Peki daha yasal bir iş bulamaz mısın?”

Adam gülümseyerek, “Ah elbette bulurum,” dedi. “Ama şimdiye kadar daha kârlısını bulamadım.”

Cipin camı yükseldi ve siyah araç sokakta uzaklaşarak gözden kayboldu. Mel plaka numarasını ezberledi ama adam işinde iyiyse bunun pek önemi olmayacağını biliyordu.

Gün batarken yine kliniğin verandasına oturarak beklemeye başladı. Karanlık çökmeye başlarken dönen araç konvoyunun sesini duydu. Ağır ağır sokağa girip barın önüne çektiklerinde Mel grubun ruh halini anlamaya çalıştı. Ciplerden inen herkes yere basıp kollarını ve bacaklarını esnetirken gayet ciddi ve yorgun gözüküyordu. Kurşun geçirmez yelekler çıkarılmış, tüfekler haznelerine yerleştirilmiş, gömlek kolları yukarı sıyrılmıştı. Ama kısa süre sonra Jack’in verandasının orada toplandıklarında herkes yine birbirinin sırtına vurmaya ve gülmeye başlamıştı. Mel Ricky’yi diğer erkeklerin arasında, bir erkek kardeş misali ve sapasağlam halde gördüğüne çok sevindi. En son Peder’in kamyoneti barın önüne geldi. Direksiyonda Jack vardı. Kamyonetin arka tarafında kocaman bir şey göze çarpıyordu. Jack park ettiğinde bütün adamlar kamyonetin çevresine toplandı. Grup yemden canlılık kazanmışa benziyordu. Yüksek sesli gülüşme ve konuşma sesleri geliyordu.

Mel neler olduğunu öğrenmeye neredeyse korkar halde caddenin karşısına doğru yürümeye başladı. Jack de ona doğru ilerleyerek caddenin ortasında karşıladı.

“Eee... bir şey buldunuz mu?”

“Kötü adam falan bulamadık,” dedi Jack. “Paulis’in kampı terk edilmişti, arkalarında kalan pislikleri de biz yok ettik. Henry ve birkaç polis bitkilere el koymak için geldi. Eğer yine yaşadıkları yerde uyuşturucu tarımı yapılmasına göz yumacaklarsa bu adamların geri dönmesini istemiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse onların uyuşturucu tacirlerini uzak tutma güçleri yok ama bizim var.”

“Hiç... şey diye düşünmüyor musun... sonuçta biraz ot diye?”

Jack omzunu silkerek, “Orasını bilmem,” dedi. “Ama eğer yasalsa ve ilaç şirketleri yetiştiriyorsa bizim kadınlarımız ve çocuklarımız için korkmamıza gerek kalmaz.” “Kamyonette ne var? Ayrıca bu iğrenç koku ne?”

Jack gülümseyerek, “Bir ayı, tatlım” dedi. “Görmek ister misin?”

“Ayı mı? Ayının kamyonette ne işi...?”

“Çok öfkeliydi,” dedi Jack. “Hadi gel ve bak, kocaman.” “Kim vurdu onu?” diye sordu Mel.

“Vurmakla övüneni mi soruyorsun yoksa gerçekten kimin vurduğunu mu? Çünkü sanırım herkes kendisinin vurduğunu düşünüyor. ” Jack kolunu Mel’e doladı ve birlikte bara doğru yürüdüler. Mel konuşulanları duymaya başladı.

Birisi, “Yemin ederim Peder’in çığlık attığını duydum,” dedi.

Peder, “Bağırmadım sersem herif,” dedi.“O sadece savaş çığlığıydı.”

“Bana kız çığlığı gibi geldi.”

“O ayının kafasında benimkinden daha çok eksik tahta vardı.”

“Biber gazı hoşuna gitmedi değil mi?”

“Daha önce hiç bu kadar dayananı görmemiştim hiç. Genelde küçük gözlerini ovuşturarak ormana kaçarlar.”

“Size söylüyorum, Peder resmen çığlık attı. Bir ara bebek gibi ağlayacak sandım.”

“Dayak mı istiyorsun sen?”

Herkes gülmeye başladı. Ortada karnavala benzer bir hava vardı. Kasabadan sabahleyin ciddi bir tavırla ayrılan grubun, şu anda savaştan dönen askerlere özgü coşkulu ve gururlu bir tavrı vardı. Gerçi bu kez bir ayıya karşı zafer kazanmışlardı. Mel kamyonetin arkasına baktığında irkilerek geriye sıçradı. Ayı kamyonetin arkasını kaplamakla kalmıyor ayakları da dışarı taşıyordu. Pençeleri dehşet bir manzara oluşturuyordu. Ölmüş olmasına rağmen bağlanmıştı. Gözleri açık ama donuktu, dili de dışarı sarkmıştı. Üstelik inanılmaz kötü kokuyordu.

“Av İdaresi’ni kim arıyor?”

“Yaa... aramak zorunda mıyız? Ayıyı alacaklarını biliyorsunuz. Bu ayı benim, anlamam!”

“Senin ayın değil sersem. Onu ben vurdum,” diye itiraz etti Peder.

“Hayır, sen kız gibi bağırırken ayıyı biz vurduk.”

Mel Jack’e dönerek, “Kim vurdu bu ayıyı?” diye sordu.

“Sanırım üzerine atılmak üzereyken Peder vurdu. Ama herkes çoktan ateş açmaya başlamıştı bile. Ve evet, sanırım Peder bir çığlık attı. Tanrım, ben de atardım. Ayı deli gibi üzerine geliyordu.” Ama Jack bunu söylerken az önce sayı yapmış bir oyuncu gibi gülüyordu.

Peder, Jack ve Mel’in yanma doğru ilerledi. Eğilerek Mel’in kulağına, “Çığlık falan atmadım,” diye fısıldadı. Arkasını dönerek bara girdi.

Jack yumuşak bir sesle, “Tatlım,” dedi. “Bugün bir şey daha öğrendik.” Mel merakla Jack’e baktı. “O siyah Range Rover’ı bulduk. Yoldan çıkmış ve birkaç yüz metre aşağı...” Mel endişeyle, “Ölmüş mü?” diye sordu. Merak etmesine kendi bile şaşırmıştı.

“Kimse yoktu.”

Mel kısa, kesik bir kahkaha attı. “Tanrım,” dedi. “Bugün öğlen buraya geldi. Sadece camını indirdi ve ona zamanında iyilik yaptığım için bana bir iki şeyi haber vermek istediğini söyledi. Birincisi, ormanda bildiği başka esrar yetiştiricisi yokmuş ve İkincisi de buradan ayrılıyormuş. Jack bence cipi kendisi uçurumdan aşağı atmış olmalı.”

“Muhtemelen,” dedi Jack. ‘Yani yeni bir araç ve yeni bir görünümle buraya geri dönebilir. Sen yine de bir daha asla onunla bir yere gitmeyeceğine söz ver Mel. Söz ver.”

Belki deliceydi ama Mel hâlâ adamın ona her şeye rağmen nazik davrandığını ve en azından bir vicdanı olduğunu düşünüyordu. Eğer tekrar gelip tıbbi yardımını isteyecek olursa hayır demenin zor olacağını biliyordu. Gülerek, “Daha kaç tane çocuğu olabilir ki?”

“Bazen erkekler muhakeme yeteneklerini kaybedebiliyor.”

“Öyle mi? Umarım sen çok sık kaybetmemişsindir.”

Jack gülümseyerek, “Hiç kaybetmedim,” dedi.

‘Yani elinizdeki tek şey bunlar öyle mi? Hurdaya çıkmış bir cip ve bir ayı? İşler kesat gitmiş desene.”

“Bu ayıya kesat mı diyorsun sen? Bebeğim, bu ayı tam bir sanat eseri.”

Yaklaşık yirmi beş adam vardı. Hepsi berbat kokuyordu ve bara doğru ilerliyorlardı. Mel, Jack’in tişörtünü kokladı. “Off,” dedi “En az ayı kadar kötü kokuyorsun sen de.”

“Bir süre sonra burnum alıştı sanırım. Ayrıca daha da kötü olacak,” dedi Jack. “Şimdi de bira, yemek ve sigara faslı başlıyor. Peder ve Ricky barbeküyü hazırlarken ben gidip bira servisine başlasam iyi olur.”

Mel, Jack’in elini tutarak, “Ben de yardım edeyim,” dedi. “Gitmeniz vakit kaybı oldu değil mi?”

“Bana göre hiç de öyle olmadı. Artık ormanımız temiz ve düzenli, bir römork dolusu esrarı şerifin bürosuna teslim ediyoruz ve çok kötü huylu bir ayıyı hakladık.”

“Tanrım, enikonu eğlenmişsin sen,” dedi Mel.

“Planlı olmadı,” dedi Jack. Ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Şimdi her şey bitti mi Jack?”

“Öyle olmasını umuyorum bebeğim. Gerçekten öyle umuyorum.”

Mel ilk kez barın arkasına geçerek bira ve diğer içeceklerin servisine yardım etti, ayrıca Peder ızgaradaki etleri çevirirken koca bir de salata hazırladı. Tabaklar ve çatal bıçaklar açık büfe servise uygun olarak dışarı çıkarıldı. Erkekler keyifli bir sohbete koyulmuşlardı. Gece ilerlerken kahkahaları daha yüksek sesli olmaya ve daha uzun sürmeye başlamıştı. Ricky resmi olarak çalışsa da, yanından geçtiği herkes tarafından bir süre tutularak sırtı okşanıyordu. Doktor bir ara caddenin karşısına geçerek bir kadeh viski içti, eve dönmeden önce biraz muhabbet etti. Yerel halktan çoğu erkek yemek servisi başlamadan önce, karılarına bir ayı vurduklarını anlatmak üzere evlerine döndü.

Oyun kâğıtları ve purolar ortaya çıktığında saat dokuzdu. Jack Mel'in elini tuttu ve "Hadi gidelim," dedi. "Çok yorgun olmalısın."

Mel başım onun göğsüne dayayarak, "Hımm," dedi. "Eğer arkadaşlarınla takılmak istiyorsan benim için sorun olmaz."

"Daha bir iki gün ortalıkta olurlar. Bu kadar yolu geldikten sonra, balık tutup barımı iyice kokutmadan gitmezler. Balık iyice bollaşmaya başladı." Kolunu Mel'in omzuna dolayarak onu barın arka tarafına doğru götürdü. "Bebeğin biraz uykuya ihtiyacı var."

Mel burnunu buruşturarak, "Bebeğin babasının bir duşa ihtiyacı var," dedi.

Jack duş alırken Mel onun gömleklerinden birini giydi. En sevdiği yumuşacık gömleğiydi. Kucağına Jack'in dergilerinden birini alarak kanepeye kıvrıldı ve sayfaları karıştırmaya başladı. Avcılık dergisinden daha iyi dergilere abone olması gerektiğine karar verdi.

Bardan gelen kahkahaları hâlâ duyabiliyordu. Sigara kokusunu da alabiliyordu. Ama gülümsedi. Bunlar harika insanlardı. Tehlike ihtimali doğduğunda arkadaşlarının yanına koşmuşlardı. Jack'in dostları, kasabanın erkekleri... komşuluğun gerçek anlamını biliyorlardı.

Mel Los Angeles'tayken sadece iki yanındaki komşularım tanıyordu. Mark çok yoğun çalıştığı için onlarla da çok fazla sosyalleşme imkânı olmuyordu. Üstelik büyük şehirlerde genelde bu kadar cana yakın bir ortam olmuyordu. Herkes işine, para kazanmaya ve bir şeyler satın almaya odaklanmış oluyordu. Mel de o zamanlar bu şeylere odaklanmıştı. Burada geçirdiği altı ay boyunca ise, kendinden çok kasaba ve işi için ihtiyaç duyduğu Hummer dışında çok az şey satın almıştı. Hafifçe karnını okşadı; yakında yeni kıyafetler alması gerekecekti. Kotlarının önünü kapatırken zorlanmaya başlamıştı. Ve alacağı şeyleri düşünürken aklına özellikle bir marka gelmiyordu. Gülümsedi. Son zamanlarda kendini tanıya-mıyordu. Altı ay önce dağ yolundan az daha şarampole yuvarlanan kadın kendisi değildi sanki.

Jack beline doladığı bir havluyla duştan çıktı. Küçük bir havluyla da kısa saçlarını kuruluyordu. Bu ikinci havluyu koltuğa atarak yatağa gitti. Örtüyü kaldırarak başıyla Mel'i içeri davet etti. Mel dergiyi bırakarak onun

yanına gitti. Yatağa girerken, “Poker oynayıp iğrenç kokmak istemediğine emin misin?” diye sordu. “Her halükârda bizi bütün gece uyutmayacaklar. ”

“Dalga geçiyorsun değil mi?” Jack onu kendine doğru çekince Mel de ona iyice sokuldu.

“Seninle yatmanın ne kadar hoşuma gittiğini söylemiş miydim?” diye sordu Mel. “Çok güzel uyuyorsun. Hiç horlamıyorsun. Ama sanırım biraz erken uyanıyorsun.” “Sabahları seviyorum.”

“Şimdiden pantolonlarıma sığmamaya başladım,” dedi Mel. Biraz yukarı çıkarak kolunu Jack’in göğsüne sardı. “Bir aramanla buraya kadar geldiler hemen,” dedi.

“Ben sadece Los Angeles’ı, Mike’ı aradım. Diğerlerine o haber vermiş. Böyledirler. İçlerinden biri arasa ben de hemen giderdim.” Mel’e gülümsedi. ‘Yine de bu kadar büyük bir karnaval beklemiyordum. Sanırım insanların sana karşı neler hissettiğiyle ilgili bir gösterge.”

“Ama ormanda tehlikeli birilerini bulamadınız.” “Bulduklarımız yeter. Ama ne ben ne de diğerleri herhangi bir şeyi riske etmek istemedik. Ayrıca başka bir kriz için de aynı şekilde davranabilirdik; mesela bir ayı saldırısı, orman yangını ya da ormanda kaybolmuş birisi için, insanlar her zaman böyle toplanır ve ellerinden geldiği kadar problemi çözmeye çalışırlar. Başka türlüsü zaten doğru olmaz.”

Mel ellerini Jack’in göğsündeki nemli kıllarda gezdirdi. “Birine ya da bir şeye gerçekten öfkelendiğinde yüzünde beliren o ifadenin ne kadar karanlık olduğunu biliyor musun? O bakışları mümkün olduğunca kullanmamaya çalış, insanın ödünü koparıyor.”

“Sana bir şey söylemek istiyorum,” dedi Jack. “Ablana kocan hakkında sorular sormuştum. Mark hakkında.”

“Öyle mi?”

“Harika bir adam olduğunu biliyorum. Zeki ve şefkatli bir adammış. Çevresindekilere çok faydalı bir kişiymiş ve sana karşı da çok iyi davranırmış. Ona saygı duyuyorum.” “Joey bunlardan konuştuğunuzu söylememişti.”

“Sana bunları nasıl söyleyebileceğimi düşünüp durdum Mel. İşleri batırabilirim ama beni sabırla dinlemeni istiyo-rum. Birkaç hafta önce tek başına ağlamana izin verdim çünkü çok kızmıştım. Seni onun resmiyle konuşurken görmüştüm ve kendimi tehdit altında hissettim. Ölü bir adam tarafından tehdit edildiğimi hissettim ve sırf bu bile beni gerçek bir hödük yapmaya yeter.” Mel’in saçlarını okşadı. “Bir daha asla böyle bir şey olmayacak Mel. Onu neden çok sevmiş olduğunu ve her zaman öyle seve-”

“Jack-”

“Hayır, lütfen bitirmeme izin ver. Dinle. Hayatının bu şekilde değişmesini istemezdin biliyorum ama olanlar senin elinde değildi. Aynı şekilde hislerini de kontrol edemezsin. Onu hiç düşünmüyor ya da özlemiyormuş gibi davranmana gerek yok. Kendini kötü hissettiğin, onu çok özlediğin ve hayatında olmasını dilediğin zamanlar bana karşı dürüst olabilirsin. Adet sancısı çekiyormuş gibi davranmana gerek yok.” Gülümsedi. “Zaten her ikimiz de bir süre âdet sancısı çekmeyeceğini biliyoruz.”

“Jack sen neden bahsediyorsun?”

“Senden sadece tek şey istiyorum. Ben Mark’ın senin hayatında her zaman çok önemli bir yeri olacağı konusunda elimden geldiğince sportmence davranmaya çalışırsam, sen de ikimizin birlikte olması ve bu bebeğe sahip olmamız konusunda kendini kötü hissetmemeye çalışır mısın? Çünkü emin ol, hayatımda hiçbir konuda kendimi bu kadar hazır hissetmemiştim. Elimden geldiği kadar kıskançlık yapmamaya çalışacağım. İlk olmasa da ikinci en iyi tercihin olduğumun farkındayım. Bu benim için yeterli ve Mark yaşamını yitirdiği için de çok üzgünüm. Kaybın için çok üzgünüm, Mel.”

“Neden böyle şeyler söylüyorsun Jack? Saçmalıyorsun.”

“Bunlar duyduğum şeyler Mel,” dedi Jack. “Hamile olduğun için çok üzgün olduğunu, her şeyin birdenbire olıı-verdiğini söylüyordun. Onu asla unutmayacağına söz veriyordun.”

Mel ona şaşkın bir ifadeyle baktı. “Ben söylediğimi duyduğun şeyler yüzünden üzüldüğünü düşünmüştüm ama sen duymadıkların yüzünden üzülmüşsün!”

“Hı?”

“Jack, ben hamile olduğum için üzgün değilim. İnanılmaz mutluyum! Kendimi biraz hırpaladım, çünkü sana tahmin ettiğimden çok daha fazla âşık olduğumu fark etmiştim. Belki de tüm yaşamımda hissettiğimden daha yoğun bir aşk. Sonra böyle hissetmemin bir şekilde Mark’ın anısına saygısızlık olduğunu düşündüğüm delice bir an yaşadım. Sanki ona gerçekten saygısızlık ya da ihanet ediyormuşum gibi geldi. Doğru -böyle bir şeyin olmasını beklemiyordum ve ani oldu ama oldu işte. Karşı koymaya çalıştığımı sen de biliyorsun ama sana âşık oldum Jack. Mark’a da onu asla unutmayacağıma söz verdim. Ve unutmayacağım çünkü haklısın, o iyi bir adamdı. Ben de ona saygı duyuyorum.”

Jack yine, “Hı?” dedi.

Mel, Jack’in nemli gür saçlarını okşayarak, “Bak,” dedi. “Bak, çok üzgündüm ve kafam karışıktı. Tekrar böyle şeyler hissedebileceğimi, hele de yeni birine karşı böyle şeyler hissedebileceğimi düşünemiyordum. Sonra çok daha güçlü şeyler hissettiğimi anladığımda nasıl afalladığımı tahmin etmeye çalış. Çok çok daha güçlü şeyler. Jack ben Mark’a hayatıma devam ettiğimi söylüyordum sadece. Ona veda etmeye çalışıyordum ve bu çok zordu. Artık bir dul olmayacağım sevgilim. Sevdiğim adamın karısı olacağım. Ve seninle aramızdaki bu şey... inanılmaz.”

“Sen ciddi misin?”

“O sırada garip duygusal hormon patlamalarının etkisi altındaydım,” dedi Mel omzunu silkerek. “Yorgundum ve hamileydim. Jack seni çok seviyorum. Bunu göremiyor musun?”

“Şey... yani,” dedi Jack yatakta hafifçe doğrularak. “Çoğunun fiziksel çekimden kaynaklandığını düşünüyordum. Yani lanet olsun, biliyorsun işte... yatakta gerçekten çok uyumluyuz. Birlikte zirveye ulaştığımız anları düşünmek bile dizlerimi titretmeye yetiyor.”

Mel hınzır bir şekilde gülümseyerek, “Evet, yataktaki kısma benim de hiçbir itirazım yok,” dedi. “Ama sana âşık olmamın çok daha önemli sebepleri var. Özellikle karakterin. Cömertliğin ve cesaretin. Tanrım, belki milyon tane şey daha var ama bu konuda bu kadar konuşma yeter.”

Uzanarak Jack’i öptü. “Şimdi üzerimdeki bu tişörtü parçalamadan önce bana harika bir şey söylemeni istiyorum.”

Jack, Mel’i sırtüstü yatırarak üzerinde doğruldu ve gözlerinin içine baktı. “Mel, sen hayatım boyunca başıma gelen en güzel şeysin. Seni o kadar mutlu edeceğim ki dayanamayacaksın. Hatta her sabah şarkı söyleyerek uyanmaya başlayacaksın.”

“Çoktan başladım bile sevgilim. Çoktan başladım”

Table of Contents

Table of Contents